ŞİLAN BARTU

Yasak Ateşi

YAŞAM ATEŞİ

ŞİLAN BARTU

Published: 2024

1.BÖLÜM

Eski hesabım uygulama tarafından kapatıldığı için yeniden başlıyoruz.

5 Milyon kaybetmek sizi kaybetmekten kötü olamaz benim için bu sebeple devam:))

1.Bölüm

Üstüne bastığım için ezilen çimler çıplak ayaklarımı kendi rengine buluyordu hafif hafif. Kapadığım zümrüt yeşillerimse yüzüme çarpan güneşin ışığından koruyordu kurduğum hayallerimi. Anlıkta olsa her şeye sağır ettiğim kulaklarımsa gölün kıyıya çarpan tatlı sesiyle süslüyordu en güzel hayalimi.

"Arjin!"

Sağırlığı bozulan kulaklarımda gölün hışırtısı değil Revan'nın tiz sesi vardı artık. Tüm odağımı bozduğunu bilmeden bana seslenen kız kardeşime çevirdim başımı. Yanıma kadar gelmiş koşturduğu için nefes nefese eğilerek bir kaç saniye beklemişti.

"Ne oldu? Niye bağırıyorsun yine?" dedim merak etmediğim hâlde. Kesin yine yediği bir haltı dökülecekti ve benden yardım dileyecekti.

Başını kaldırıp derin bir nefes aldıktan sonra nihayet konuşmaya başladı. "Müjdemi isterim abla." dedikten sonra sustu ve gülmeye başladı.

"Ne müjdesi, söylesene revan geveleyip durma." dediğimde umursamaz tavrıma kahve gözlerini devirerek tepki gösterdi. "Ben müjde diyorum sen hâlâ üzerindeki ölü toprağıyla bakıyorsun bana, ama merak etme şimdi keyfini yerine getireceğim ben senin Arjin hanım."

"Söyle hadi Revan." Zaten azıcık olan sabrımıda bu yerden bitme tüketecekti sonunda.

"Az önce anamın ağzından duydum. Ferman ağa akşama bize yemeğe davetliymiş."

"Ne?" dedim duyduklarıma inanamayarak. Akşama bize geliyor diyordu, benim yüzüne hasret kaldığım adam geliyordu.

Bir mesajla iş için İstanbul'a gidiyorum deyip giden Ferman ağa bana döndüm bile demeden evime geliyordu. Yüreğimde dört aydır dinmek bilmeyen o ince sızı yeniden belli etmişti kendini.

"Revan bak eğer bu da o salak şakalarından biriyse gebertirim valla seni haberin olsun." İşaret parmağımı sallayarak söylediklerime gülmüş ve yeniden konuşmuştu.

"Yeminle bu sefer şaka değil, anam söyledi. Git Arjini çağır akşama misafirlerimiz var hazırlık yapılacak dedi." dediğinde yeniden susarak beni iyice meraklandırıyordu ve bunu kasıtlı yapıyordu küçük hanım.

"Eeee?"

"Bende kim diye sordum tabi, birde demesin mi Senemin büyük oğlu gelmiş İstanbullardan babanda yemeğe davet etmiş diye."

Onun neşeyle söyledikleri benim hüznümle karşılandı.

Dört aydır görüşmüyor, telefonda bile doğru dürüst konuşamıyorduk. Ne zaman arasam bir işi çıkıyor üç beş kelam edip kapatıyordu hemen.

Ben her ne kadar kabul etmesem de bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım. Dolan gözlerimi Revan görmesin diye yere eğilip, çıkardığım sandaletimi yeniden giyerek ayaklarımın ıslak çimle olan temasına son verdim.

Başımı kaldırdığımda hala gözlerindeki neşenin parıltısıyla bana bakan kardeşime, "E hadi kızım ne duruyorsun gidelim çabuk, anam söylenmeye başlar şimdi." deyip dönerek adımlarken yeşil harelerimden düşen yaşları elimin tersiyle sildim hızla.

Kimse görmesin, kimse bilmesin diye içime akıttığım yaşlar yüzünden bir ağırlık vardı üstümde. Kalbimin kaldıramayacağı, yüreğimin kabullenemeyeceği kadar.

"Yav sen sevinmedin mi? Senin şimdi Ferman'ım geliyor diye havalara uçman gerekiyordu abla ama sende tık yok." Hızlı adımlarla yanıma kadar ulaşıp koluma girdi.

Benden bir cevap beklediğini belli eden gözleri yüzümde dolaşıyordu ama benim içimden ne konuşmak geliyordu ne de eve gidip onu görmek.

"Sana ne Revan, hem sen beni bırakta yapacağın işleri düşün, anam yine seni ayakçı yapacak demedi deme." dediğimde başını havaya kaldırıp çocuk gibi sızlanmaya başladı.

Geçen dakikaların ardından evin büyük dış kapısının önüne geldiğimizde bizi görünce selam veren babamın sağ kolu Mahmut abiye selam verip açtığı kapıdan içeri girdik.

Kapının önünde durduğumda başımı kaldırıp duvar renginin beyaz olduğu ama içinde ona aykırı kişilik rengine sahip olan insanların yaşadığı evime baktım.

Revan beni beklemeden önümden adımlayıp giderken bende derin bir nefes alıp onun ardından yürüdüm.

"Ooo Arjin hanım gelebildiniz demek sonunda." diyen ablamın sesiyle yeniden durmuş ve elindeki avlu süpürgesine bakmıştım.

Başındaki şalı boynuna düşmüş saçları tokasından tutam tutam çıkıp yüzüne dağılmıştı. Esmer yüzünü ter bağlamış, güneşin yakan ışığıyla hafifte kızarmıştı.

Yüzüme yerleşen bitkinlikle, "Geldim işte Dilhun, hem bir kerede bensiz yapsan ölür müsün o temizliği." dedim çatılan kaşlarımın ardından.

Zaten evde ne iş varsa beni öne sürdüğü yetmiyormuş gibi Fermanın geleceği günde bile beni çalıştırmaya çabalıyordu.

"Yok ya ben eşek miyim de bütün işi ben yapacağım, az da sen çalış." dediğinde elindeki avlu süpürgesini ayaklarımın dibine atmıştı. Ben şaşkınlıkla ona bakarken o ise hiç umurunda olmadan yemenini başına geçirip ardını dönerek eve girdi.

Sinirlenmek istemesem de elimde değildi, buna engel olamıyordum, ama bugünde tartışacak bir gün değildi. Bu yüzden eğilip Dilhunun attığı süpürgeyi elime aldım. Önüme düşen saç tutamlarını kulağımın arkasına sıkıştırıp süpürmeye başladım.

Temizlediğim avlunun köşesine bıraktığım süpürgenin ardından boynumda duran şalımı düzelterek bende eve girdim.

Mutfaktan gelen gülüşmelerin ardından kapıdan koşturur gibi çıkan Dilhunu görünce hızlı davranıp, "Nereye Dilhun, iş bitti mi?" dedim merakla.

"Yoo bitmedi, ben yeteri kadar yaptım yoruldum gidip banyo yapacağım. Birazda senle Revan çalışın." Deyip hızlı adımlarını sürdürdü yeniden ardını dönerek. Merdivenden seke seke giden ablamın ardından öfkeyle soluyordum.

Sevdiğim, sevgilim neredeyse gelmek üzere ve ben üstüme başıma bile çeki düzen vermemişken birde ev işi yapıyordum. Daha fazla dikilmeyi bırakıp bende mutfağa girdim, girmemle beni gören annemse, "Arjin, kızım elime biraz yağ dök hele." demiş hamurlu ellerinin avcunu açmıştı önünde.

Kapağını açıp döktüğüm yağ ile beraber, "Anne ben çok terledim, kokuyorum artık bir banyo yapsam?" dedim istediğim gibi cevap almayı umut ederek.

"Ne banyosu Arjin. Misafirler gelecek hiçbir şey hazır değil, siz düştünüz banyo peşine. Olmaz daha içli köfte yapılacak."

"Ya anne Dilhun gidebiliyor da ben mi gidemiyorum?" Çoktan başlattığım her zamanki tartışmamız benim için bu sefer başkaydı.

Artık canıma tak etmişti, annemin Dilhunu kayırmaları gözüme batar olmuştu fazlasıyla. Gerçi bu onun umurunda bile değildi orası ayrı ama benim sabrımda bir yere kadardı.

"Ya sabır. Kız ben bunca işi bir başıma nasıl edeyim?"

"E ben varım anne, bırak ablamı gitsin. Ben hallederim köfteyi merak etme." diyerek beni kurtaran Revana dönüp ışıldayan yeşillerimle tebessüm ederek küçük bir öpücük attım.

"E git hadi, oyalanma bari sofrayı kurmaya yetiş." diyerek pes eden annemin şalının açık bıraktığı saçlarını öpüp hızla merdivenlere koştum.

Odama girip üstümdeki kirlileri çıkarıp açtığım sıcak suyun altına girdiğimde beyaz tenimden akan sıcak su sanki değdiği her yeri yakıp geçiyordu.

Ne olursa olsun akşam surat asmak istemiyordum ama Fermanın bu düşüncesizliği buna engel oluyordu. Bana haber vermemekte neydi?

İnsan sevgilim dediğine böyle bir şeyi haber etmez miydi?

İyice yıkandıktan sonra çıkıp uzun saçlarımı havluya sardım. Vücudumu kuruttuktan sonra krem sürüp iç çamaşırlarımı giydikten sonrada seçtiğim bordo bileğe kadar boyu olan beli dar eteği pileli elbisemi giydim.

Çok yakışmıştı, kuruttuğum saçlarımı kremleyip dalgalandırdıktan sonra hafifte bir makyaj yapıp yeşillerimi ortaya çıkardım.

Bordo şifon şalımı taktıktan sonrada ayakkabılarımı giyip hızla dağıttığım odamı topladım. Son kez ayna karşısında kendimi süzdüğümde az önceki halimden çok daha güzel olmuştum. Uzun süredir kendime bu kadar özenmiyordum, malum sebepten.

Daha fazla oyalanıp annemden laf işitmemek için koşar adımlarla kapıya ulaşıp çıktım odamdan. Merdivenleri inip her şeyin hazır olduğunu görünce ise yüzüme gülümsememi yerleştirip yorgun olduğu halinden belli olan Revanın yanına gittim.

Arkadan uzanıp yanağına bakılı bir öpücük bırakıp, "Ablasının gülü, sen bir tanesin." diyerek beni annemden kurtardığı için bir nevi teşekkür etmiştim.

"He valla öyleyim." dediğinde ikimizde bir anda kahkaha atıp gülerek yerine gelen keyfimizin tadını çıkardık. O da üstünü değistirmiş pantolan gömlek giymiş saçınıda her zamanki gibi dağınık topuz yapmıştı.

Revan bizden farklıydı, süslenmekten nefret eder bize de hep bundan yakınırdı. Hatta üzerini bile annemin zoru ile değiştirmiştir yoksa o kendi rızasıyla böyle hazırlanmazdı.

"Neye gülüyorsunuz bakayım." Kapıdan girerken söylediği sözlerle ikimizde durgunlaşıp bize doğru gelen Dilhuna dönmüştük.

Şaşkın ifadesiyle, "Abla kız bu ne hal?" diyen Revan resmen içimden geçeni kendi diliyle dışarı vurmuştu.

"Ne varmış halimde?" diyerek birde bilmiyormuş gibi soran Dilhunla bana kısa bir bakış atıp yeniden konuşmuştu Revan.

"Yani sanki Arjin ablamın değilde senin sevdiğin geliyormuş gibi süslenmişsinde, onu diyorum."

"O niyeymiş misafir misafirdir, öyle pis pis mi çıkaydım insanların karşısına." Pişkin pişkin cevap vermesi zar zor kavuştuğum mutluluğumu yeniden yerle bir etmişti.

"O yüzündeki makyaj biraz fazla değil mi Dilhun? Peki ya o daracık elbisene ne demeli, utanmıyor musun?" Daha fazla tutamamıştım dilimi. Sabrımı yeteri kadar tüketmişti bugün.

"Kız keserim senin o dilini, sana mı soracağım ne giyeceğimi." derken o da simsiyaha boyadığı kaşlarınıda çatmıştı derince.

"Sen kimin dilini kesiyormuşsun Dilhun?!"

Mutfakta yankılanan evimizin tek erkeği olan abim Rojhatın sesi ile hepimiz ona dönmüştük. Kavisli kalın kaşlarını çatarak sert yüzündeki öfkeli ifadesiyle Dilhuna bakıyordu.

"Ne kesecem Rojhat, şakalaşıyorduk kızlarla işte." Korkusu yüz ifadesine yansıyan Dilhunun sözleri ardından gözlerimi devirip sesli bir nefes verdim.

Aslında Rojhat abimle Dilhun ikizlerdi, fakat evin tek erkeği olması sebebiyle evdeki yeri ve sözü sağlam bir yerdeydi. Üçümüzde çekinirdik abimden ama bunun sebebi abimin kötü biri olmasından değil, ona duyduğumuz saygıdandı.

"Bacınla düzgün konuş Dilhun, böyle şaka olmaz." demiş ve bizim olduğumuz tarafa çevirmişti başını.

"Revan, koş anama söyle misafirler beş dakikaya geliyorlar."

"Tamam ağabey." deyip mutfaktan çıkan Revanın ardından Dilhunda koşar adımlarla çıkıp gitmişti. Onların çıkmasıyla yanıma kadar gelen abim elini kaldırıp yanağıma yerleştirdi.

Yanağımı okşamaya başlayan baş parmağının ardından, "Fıstığım, niye asık senin bu güzel yüzün yine. Ne derdin var hâlâ söylemeyecek misin?"

dedi.

Günlerdir bozuk olan moralim sebebiyle gülmüyor hatta konuşmuyordum bile. O da bunu fark etmiş ve defalarca sorsada ben bir şeyim yok diyerek geçiştirmiştim onu hep.

"Yok bir derdim ağabeyim, merak etme. Hem bak gülüyorum artık." diyerek dişlerimi göstererek gülümseyip konuyu kapatmaya çalıştım.

Yaptığım şeye gülüp, eğilerek başıma bir buse kondururken, "İyi bakalım, hadi gel misafirleri karşılayalım." dedi şefkat dolu sesiyle.

Elini ince belime yerleştirdiğinde birlikte mutfaktan çıkıp avluya indik. Avluda hazırda bekleyen babam ve Dilhunu görünce bizde onların yanına doğru yürüdük. Elini belimden çeken abim babamın yanına geçerken bende mecbur Dilhunun yanına geçmiştim.

Benden tarafa kafasını çevirip kalemle boyadığı kahve gözleri ile üstümü kısaca süzüp yeniden önüne dönünce sert bir soluk alıp verdim.

Sabır dilercesine başımı havaya kaldırıp onun üzerindeki göz temasımı kestim. Annemle, Revanda hazırlanıp yanımıza gelince babam hazırlıkların tam olup olmadığını sormuş, annemden olumlu cevap alınca abime dönüp konuşmaya başlamışlardı.

"Abla söylemeyi unuttum, çok güzel olmuşsun." diye kulağıma fısıldayan revan ile birlikte gülümsemiş kol kola girmiştik.

"O senin güzelliğin ablam."

Açılan avlunun kapı sesiyle hepimizin gözleri kapıya döndüğünde aylar sonra onu görecek olmamdan dolayı bedenimde ufaktan bir titreme vardı. Ve bunun sebebi tümüyle heyecandı.

İçeriye ilk giren Fermanın babası Yunus ağaydı, ardından annesi Senem teyze girmiş ve bize doğru geliyorlardı. Annemde babamın yanına gidince onlar birbirleriyle selamlaşıp ayak üstü konuşmaya başlamışlar, bense o sırada kapıya pür dikkat bakıp beklediğim asıl kişinin girmesini diliyordum içimden sevinçle.

Henüz kimse girmediği için gelmedi mi diye düşünürken yeri göğü sarsan heybetiyle o girdi kapıdan yiten umuduma fırsat vermeden.

Ferman Zeroğlu...

Sevdiğim, öldüğüm, bittiğim adam...

İlk andan beri üzerinde olan gözlerim onunda yerden kaldırdığı gözleri ile kenetlendi. Beni gören gözleriyle birlikte sakallarının çevrelediği dudağında oluşan küçük kıvrılma ilede kalbim atmayı bıraktı sanki.

Dört aydır hasret kaldığım adam, sesine aç, kokusundan mahrum olduğum, sevdiğim...

Bana doğru attığı uzun ve sert adımlar tebessümümü gülümsemeye çevirirken, bedenimdeki o ufak titreme tatlı tatlı tüm uzuvlarımda belli etti kendini.

Kavuşmamıza birkaç adımlık mesafede abim kollarını iki yana açıp, "Kardeşim, hoşgeldin." diyerek Fermana sarıldığında ise kavuşmamıza dair tüm hayallerimiz suya düştü hızla.

Ah ağabey ne vardı senin yerinde ben olsaydım...

Ağabeyimin ani sarılışına şaşırmayıp karşılık vermiş iki kan kardeşi birbirinin sırtına vuruyorlardı. Biran hiç ayrılmayacaklar sansamda nihayet ayrılmışlar ve Ferman annemle, babamın elini öperek onlarla da selamlaşmıştı.

Yakışıklı yüzü benden tarafa döndüğünde yüzümde olan gülümseme ile ona bakıyordum.

Gelemiyordu...

Nasıl gelecekti ki? Ağabeyimin, babamın olduğu yerde nasıl kavuşacaktık biz. Buruk bir gülümseme ile gözlerimi kaçırdım, yoksa bu ıstıraba daha fazla katlanamayacaktım.

Yanımda ama dokunamıyordum, dibimde ama gidemiyordum...

Babam, "Hayde geçin içeri geçin ayakta kalmayın daha." deyince hepimiz eve girmiştik topluca.

Birlikte salona doğru gidecekken annem acıktıklarını düşündüğü için ısrarla direkt masaya oturmalarını söyleyince herkes masaya geçmeye başlayınca başa babam, sağına Yunus ağa onun yanınada Senem teyze oturdu.

Babamın diğer yanına annem oturunca ağabeyimde annemin yanına oturdu. Ferman da ağabeyimin yanına oturduktan sonra bana bakıp gözleri ile yanına oturmamı işaret etti.

Dişlediğim alt dudağımı bırakıp gülümseyerek ona doğru giderken Fermanın yanına oturan Dilhunla olduğum yerde kalakaldım öylece duraksayıp.

Ne yapıyordu bu? Ne saçmalıyordu?

Yüzümün her zerresine yansıyan şaşkınlıkla onu izlerken o ise bana hiç bakmadan fermana dönüp "Nasılsın Ferman, iyisindir inşallah. Malum telefonda pek konuşamadık." dedi yüzündeki geniş sırıtması ile.

Zaten çatılı olan kaşlarım duyduğum sözler ile sanki mümkünmüş gibi daha da çatıldı oldukça derinden. Telefonda mı görüşmüşlerdi, Dilhun ve Ferman? Benimle bile doğru düzgün konuşamayan, hep bir işi çıkan adam hiç alâkası olmayan ablamla mı görüşmüştü?

Dilhundan çektiğim gözlerimi bu sefer Fermana diktim, ama onun bana bakan kahve hareleri, benim yeşillerimin aksine hiçbir anlam barındırmıyordu. Ya da ben bulamıyordum.

Gözleri gözlerimdeyken başını iki yana salladı yalnızca hafifçe, başkada bir şey yapmadı. Yapamadı, konuşamadı. Belki mecburiyetten konuşamadı ama konuşsada ne diyecekti ki? Ablamla hiç alakası olmadığı halde ne gibi bir konuşma yapmış olabilirdi?

Dolan gözlerim akmaya ramak kalmışken kolumdan çekiştirilerek geriledim. Beni girdiğim şoktan çıkarıp mutfağa çekiştiren Revan yanımdan ayrılıp elinde bir bardak su ile geri geldi.

Uzattığı bardağı titrediğini yeni fark ettiğim elimle sıkıca tutup bir kaç yudum aldım zorda olsa.

Aldığım yudumları yutkunmayı başarsamda boğazımda olan yumru tarafından zorlanmıştım. O yumru ise Dilhundu, ablamdı. Bugün yaptığı her şeydi, bana olan tavrıydı, sözleriydi. En çokta Fermana olan yakınlığıydı...

Revanın oturmam için yanıma kadar getirdiği sandalyeye yığılan bedenim hiç bu kadar halsiz düşmemişti. Onu ayakta tutmaya bile gücüm yetmiyordu, sanki ayaklarım bile bedenimi taşımaya istekli değildi.

"Abla, bak bir iş vardır bunun içinde. Hemen öyle üzme kendini." diye beni telkinleyen Revanın sözleride çare etmiyordu. Benim tek çarem vardı o da bana bu derdi veren adamın kendisiydi. Derdim de dermanım da oydu ve bu canımı yakıyordu.

İçerden gelen konuşma, gülüşme sesleri onlar için her şeyin yolunda gittiğini gösteriyorken, "Hadi kendini topla gidelim içeri bak şimdi anam gelecek bir ton laf edecek. Hadi gözünü seveyim yapma böyle abla." Deyip dizimin dibine çökmüş ellerimi avuçlayarak güç vermeye çalışıyordu hâlâ bana Revan.

"Sen git Revan, bende iştah kalmadı. Sen git ye yemeğini hadi." dedim gitmeyeceğini bildiğim halde.

"Gitmem, sen gelmezsen gitmem sonra açlıktan ölürüm. Kardeş katili olursun bak." Gülerek söylediği sözler ufakta olsa tebessüm etmeme neden olurken kalbimdeki sızı kısa kesti o tebessümü.

"Off, tamam kalk hadi." derken elimle yüzüme hava yapıp derin birkaç nefes alarak ayaklandım yavaşça. Omzuna düşen şalımı yeniden başıma geçirip elimdeki suyuda başıma diktim tek seferde.

Mutfaktan çıkıp yemek masasına doğru yürüdüğümüzde ikisini gördüm fakat onlar henüz beni görmedi.

Ferman elindeki çatalla yemeğini didikliyor başını kaldırmıyordu, Dilhunsa her zamanki katı ifadesine nazaran neşeli haliyle Fermana bir şeyler anlatıyordu ama Fermanın onu dinlediği yok gibiydi.

Senem teyzenin yanına oturmak için sandalyeyi çektiğimde tabakta olan bakışları havalandı bana doğru.

Üzerime diktiği koyu kahve gözlerine pus çökmüştü sanki.

Çektiğim sandalyeye otururken onda olan bakışlarımı çekip bakışmamızı sonlandırdım. Elime aldığım kaşıkla Revanın doldurduğu çorbadan bir kaşık alıp usulca dudaklarıma götürdüm.

Bu sırada hâlâ izlendiğimi görmesemde hissediyordum. O kahvelerinin ateşini aramızdaki mesafeye rağmen hissediyordum.

"Çorbada güzel olmuş hee." Kulağıma yaklaşan Revanın sesiyle gülümseyip, "Ellerine sağlık, güzel olmuş balım." dedim bende ona yaklaşarak.

O da kıkırdayıp önüne dönmüş ve bütün bu şebeklikleri benim moralimi düzeltmek için yaptığını bilerek buruk bir tebessüm etmiştim. Evin tek düşüncelisi, deli dolusu, haylazı oydu ve en sevileni de haliyle oydu.

"Arjin, durumun nasıl kızım?" diyen Senem teyzeyle zorla takındığım tebessümüm ile cevap verdim sessizce. "İyi senem teyzem, çok şükür. Sen nasılsın?" dedikten sonra elini dizime koyarak hafifçe vurdu.

"Bende iyiyim çok şükür güzel kızım. Oğlum geldi daha iyi oldum." dediğinde refleks olarak ona baktım.

Hâlâ bana baktığını görmek kalbimin teklemesine sebep olmuştu. İnatla bakıyor çekmiyordu gözlerini, ağabeyimin fark etmesinden bile çekinmiyor gibiydi ısrarlı bakışlarıyla. Senem teyzeye dönüp konuyu değiştirmek adına hem arkadaşım olan hem de Fermanın kız kardeşi olan Sevdayı sordum ona.

"Sevda niye gelmedi Senem teyze? Hiç haberde vermedi."

"Sorma kızım, bizimki yine hasta oldu malum sancısı tuttu. Uyudu kaldı, bende kıyamadım uyandırmaya." dedi sesindeki anaç tınısıyla.

"Anladım, ben onu ararım sonra artık." demiş ve zoraki gelen konuşmayı bitirip yemeğime dönmüştüm. Büyükler yemekleri bitince ayaklanıp salona

geçtiklerinde ağabeyim ve Ferman yemedikleri halde kalkmayıp masada sohbet etmeye başladılar.

Buna aldırmayıp Fermandan çektiğim gözlerimi Dilhuna çevirince onunda bana baktığını gördüm. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeyle bakıyordu gözlerime.

Bu gece benden çekeceği vardı, bu yaptıklarının hesabını bir bir soracaktım ona. Tabi sevgilim olacak adamada, ama nedense onunla konuşmaya kendimi pekte hazır hissetmiyordum.

Hatta göz göze gelmek bile zor geliyordu.

İçerden gelip çay koymamızı söyleyen annemin ardından Revan çayı hazırlamaya gidince bende Dilhunun bakışlarından bunalıp ayaklanarak masayı toplamaya başladım.

Elimdekileri alıp mutfağa gittiğimde çay ikramlıklarını hazırlayan Revana, "Ablam sen masayı topla ben çayı hallederim." dedim. Sebebini bildiği için sorgulamadan kabul edip gittiğinde dalgın dalgın ikramlıkları hazırlarken yanıma yaklaşan bedeni fark etmemiştim bile.

"Arjin kızım sana zahmet tuzsuz bir ayran çırpsan kızım?" derken kanının üstünü tutan Senem teyze ile rahat bir nefes aldım.

Ferman değildi şükür. "Sen geç buyur otur Senem teyzem iki dakikada çırpıyorum hemen."

Dolaptan çıkardığım yoğurtla sürahide ayran çırpmaya başlayarak tuz atmadan bardağa doldurduğum ayranı alıp hızlıca ona götürdüm.

"Sağol kızım." dedikten sonra gülümseyip yeniden işime koyulacakken elimden tutup gitmeme engel oldu. "Biraz oturda konuşalım kızım. Çayın acelesi yok." deyince ise itiraz etmeyip başımı sallayarak yanına oturdum bende.

"Niye yüzün düşük senin de bakalım?" Sorusuyla birlikte gözlerimi kaçırıp etrafıma bakındım. O bile fark etmişti, gerçekten dışardan bu kadar belli mi ediyordum ruh halimi?

Oysa olabildiğince fark etmemeleri için normal davranmaya çalışıyor, gülmek için kendimi oldukça zorluyordum.

Yeniden Senem teyzeye dönüp konuşacakken o ben konuşamadan konuştu. "Aranız mı bozuk sizin Fermanla?" dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılıp dudaklarım aralandı. Senem teyze biliyor muydu yani?

Nereden biliyordu ki, bizi bilen bir Revan bir Dilhun birde Fermanın kız kardeşi Sevdaydı. Bizimkiler söyleyemezdi, Sevda ise yemin vermişti o hiç söylemezdi.

Peki Ferman?

"Ben..."

Konuşamamış daha doğrusu ne diyeceğimi bilememiştim, ne denirdi ki böyle bir durumda? Nasıl açıklanırdı? "Ben biliyorum kızım, telaşlanma benden başkası bilmiyor, söylemem kimseye. Ama sen de hele senin Fermanla aran mı bozuk?" diye ısrarla sormuştu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama yalan söylemekte istemiyordum.

Bu yüzden, "Öyle, ama önemli bir şey değil Senem teyze." diyerek olabildiğince geçiştirmeye çalışıyordum.

"Bir şey soracağım senem teyze ama lütfen yanlış anlama. Sen bizi nereden biliyorsun, yani Fermanla beni?"

"Fermandan."

"Ferman mı söyledi sana yani?" derken şaşkınlığım tüm yüzüme yansımıştı.

"Öyle değil kızım, siz bir ara tartışmışsınız herhâl sen bizimkini terk mi ne etmişsin. Bu da içip geldi eve gecenin körü bağırıp duruyor. İşte o zaman öğrendim." dedi ama nasıl anladığına dair bir şey söylemedi.

"Ben olduğumu nereden anladın peki?"

"Kollarını açıp, zümrüt gözlüm diye bağırıyordu. Benim tanıdığım tek zümrüt gözlü sensin Arjin kızım, yanlışım mı var?." O gülerek anlatırken ayrıldığımız, daha doğrusu benim onu terk ettiğim gün geldi aklıma.

Bir elbise uğruna birbirimizle inatlaşıp ters düşmüştük. Bende sırf burnu sürtsün diye bitti deyip günlerce görüşmemiştim onunla, o süreçte ise türlü türlü vukuatlar çıkarıp durmuştu. Yüzümde istemsiz oluşan gülümsemeyle başımı yere eğdim.

O sırada ellerinde tabakların olduğu tepsilerle giren Dilhun ve Revan kendi aralarında konuşurlarken Senem teyzede bardağı bırakıp gitmek için ayaklandı, bende saygıdan ayağa kalkıp bıraktığı bardağı aldım elinden.

"Oğlum seni seviyor Arjin, ben oğlumu tanırım, bir hatası varsa da seni üzmek için yapmamıştı, vardır bir sebebi elbet." Sessizce söyleyip anaç bir tavırla koluma dokunduktan sonra gülümsemiş ve öyle çıkmıştı mutfaktan.

Ve onun sayesinde az önceki sinirli ve kızgın halimden eser kalmamıştı doğrusu, bu konuşma göz ardı ettiğim bazı gerçekleri görmemi sağlamıştı çünkü bir nebze. Biz birbirimizi seviyorduk, evet çok kırdık birbirimizi belki çokta üzdük ama kırdığımız ve üzdüğümüz gibi o kırıkları toplayan da yine ikimizdik.

Yargısız infaz yapmayacaktım, anlamadan dinlemeden hareket etmeyecektim. "Ohoo daha çay bile hazır değil. Keyfiniz rahatınız yerinde mi Arjin hanım?" Artık itici gelen sesiyle bağırarak konuşan Dilhun yine düzelen sinirimi bozmaya niyetliydi ama bu sefer bunu yapmasına müsade etmemiştim.

"Öyle valla çok yerinde." derken çayı demlemeye koyulup kaynayan suyu çaydanlığa boşaltarak çayı demlenmeye bırakıp tepsiyi hazırlamaya başladım.

"Yav valla her yerim ağrıyor, Nesibe ablalarında köye gideceği tuttu bütün işi ben yaptım ya." Evin çalışanlarının köye kışlık hazırlığı için gitmesinden yakınan Revan hayatında ilk defa bu kadar çalışmış olduğu için kaldıramıyordu bu yükü.

Genelde ayak işlerine koşardı ama bugün epeyce çalışmıştı ve bu bizi bile şaşırtmıştı.

Aslında bizde pek çalışmazdık ama çalışanların ayda yılda bir izni olurdu zaten o da bu zamana denk gelmişti.

"İki güne gelirler merak etme, hem kötü mü oldu bak ellerinle yemekler yaptın bize maharetlerini gördük Revan hanım." dememle elleriyle kendini gösterip, "Demi ya, valla bende içimdeki cevheri bugün gördüm he." dedikten sonra attığı kahkahaya bende eşlik etmiştim.

Kendi hem övüyor hem de gömüyordu, o böyleydi işte her şeyde mutlu olabilecek bir taraf bulurdu kendine.

İşimize dönüp çayları salona götürdüğümüzde herkese bir bir servis ederken Fermanı bilerek bana bırakan Revan hınzırca sırıtmış babamların önüne ikramlıkları koymaya başlamıştı.

Bense kaçırdığım bakışlarım ile doldurduğum çayı ona götürürken başımı yerden kaldıramıyordum, çünkü onun o keskin bakışlarının üstümde olduğunu çok iyi biliyordum.

Önündeki sehpaya eğilip çayı bırakacağım sırada, "Rojhat ben bir lavaboyu kullanacağım kardeşim." dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

"Yerini biliyorsun ama istersen tarif edeyim kardeşim." diyerek gülen ağabeyime kaşlarını çatıp, "Hadi lan ordan." demiş kalktığında da bana bakıp kaş göz işareti yapmıştı.

Benimde ardından gelmemi söylüyordu ama daha ağabeyime çayını vermediğim için o gidince hızlı hareketlerle bir bardağa daha doldurup hızlıca götürdüm. Önündeki sehpaya koyacağım sırada ise ağabeyim ona

uzattığımı sanıp elimden almaya çalışınca bardak devrilip parmaklarımın arsından yere düştü.

"Ayy, kahretsin ya."

"Tamam tamam, sana geldi mi yandın mı?" deyip beni düşünen ağabeyimin telaşlı sesini duysamda aklım onda değil Fermandaydı, acele edeyim derken mahvetmiştim her şeyi. "Yok yanmadım." Dedim hâlâ yere dökülen çaya bakarken.

Annemlerde kalkmamış oldukları yerden bizi izliyorlardı."Arjin bir bez getir sil kızım, bir şey olmaz." diyen annemi başımı sallayarak onaylayıp mutfaktan aldığım bezle salona girip dökülen çayı sildim. Revanda yanıma gelmiş kırılan bardakla kaşığı yerden alıyordu. Hem Ferman bekliyordu hem de sevdiğim adamın ailesinin önünde sakar durumuna düşmüştüm resmen.

En güzel günüm olması gerekirken en berbat olmaya doğru yol alıyordu bugün benim için gerçekten.

Yeri sildikten sonra hızla mutfağa gidip bezi lavabonun içine attım ve elimide yıkadıktan sonra kurutmayıp daha fazla oyalanmadan Fermanın yanına gitmek için hızlı adımlarla yukarıdaki lavaboya gittim.

Holden geçip lavabonun önüne gelince kapısının yarı açık olduğunu görüp elimle kapıyı ileri doğru ittirince açılan kapıyla birlikte ise donakaldım.

Ferman, sevdiğim, sevgilim ve Dilhun, ablam, dudak dudağa gözlerimin önünde öpüşüyorlardı.

***Bölüm Sonu**...*

Instagram: silannbartu

Dreame: silanbartu

2.BÖLÜM

Rojda / Ne oldu
Keyifli okumalar...

2.Bölüm

Siz hiç ihanete uğradınız mı?
İhanet neydi bilir misiniz, ya da kandırılmak hatta aldatılmak?
Ben kaderin bana yaşatacağı en büyük acıyı yaşıyordum şuan, ya da hayatın ayaklarıma taktığı en büyük çelmeye kurban gidiyordum.
Biri sevdiğim, 4 yıldır gözlerinin içine baka baka sevdiğimi söylediğim sevgilim. Bir diğeri ablam, canım, kanım, 22 yıldır aynı çatı altında yaşadığım insan.
Ben kimdim peki?
Onların ihanetinin kurbanı, Onların iğrençliğinin şahidi.
Dolan gözlerim karşımdaki görüntüye daha fazla katlanamayarak sıkıca kapandı hızla. O sırada göz pınarlarımda akmamak için direnen gözyaşı damlalarımsa bir bir firar edip süzüldüler yanaklarımdan.
Kısa bir süre sonra tekrar açıldı yeşillerim, bu seferse Fermanın Dilhunu itişine tanık oldular, ardındansa bana dönen iki çift kahve göze.
"Arjin?"
Fısıltıdan farksız çıkan şaşkınlık dolu sesini işitmeyi kabul etmedi kulaklarım. Benim adımı telaffuz eden o lanetli dudaklarına ilk defa yakışmamıştı ismim.
Duyduğumda beni mum gibi eriten o sert sesi bile vasıfsız gelmiş, hiçbir şey hissettirmemişti ilk defa. Çatılan kaşlarımın altında kısılan yeşillerim az önce lanetlenen dudaklarına kaydı.
Benim öpmeye korktuğum o dudakları başka bir kadın öpmüştü, ablam öpmüştü. Korka korkada olsa her zerresine göz değdirdim ve hissettiğim tek bir şey vardı, tiksinti...

Diğer yanıma baktım bu sefer, ona, ablam olacak kadına. Onun dudaklarına baktım, ve gördüm, kenarına yerleştirdiği sinsi sırıtışı gördüm. Gözlerine baktım ve orda kendine büyük bir yer edinen sebepsiz kini gördüm.

"Arjin... Hiçbir şey gördüğün gibi değil güzelim, yemin ederim." derken sanki küçük bir bebekle konuşuyor gibiydi. Korkutmaktan, incitmekten çekiniyormuş gibi naifti o sert sesi.

"Neymiş göründüğü gibi olmayan Ferman? Her şey gayette göründüğü gibi, sen çekmedin mi beni buraya, sen öpmedin mi beni?" diyen Dilhunun zerre pişmanlık ya da utanma olmayan o iğrenç sesi kulaklarımdan girip zihnimde yankı yapmıştı resmen.

O mu öpmüştü gerçekten?

Bilmek istemiyordum, o ya da değil bu sorunun cevabını bilmeyi yüreğim kaldırmazdı artık. "Lan sen ne diyorsun! Sen geldin, sen öptün lan beni!" deyip dişlerinin arasından sessizce bağırdığında beni unutmuş birbirleriyle hesaplaşır olmuşlardı. Bense dökülmekten tükenmeyen gözyaşlarımla onları izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

Dilim lâl, bedenim felç olmuş gibiydi. "Ne, ne oldu da söylediklerinden döndün bir anda Ferman ağa. Hani seviyordun beni hani istiyordun, Arjin gördü diye mi bu haller?"

"Dilhun! Seni öldürürüm, senin o dilini keserim!" derken parmağını Dilhunun artık bakarken tiksindiğim yüzüne karşı salladı.

"Yalan söylüyor Arjin, sen gelmeden önce ne sözler etti bana bir bilsen. Seviyorumlar, istiyorumlar daha neler neler."

"Lan ben senin-"

"Yeter!" Sesim sert ama bir o kadar da sessiz çıkmıştı, gücüm anca buna yetmişti çünkü. İkiside bana dönmüş ve birbirleriyle olan tartışmalarına son vermişlerdi.

"İkinizde yoksunuz artık benim için. Ne senin gibi bir ablam var, ne de senin gibi sevdiğim. Allah ikinizinde belasını versin." Sonlara doğru kısılan sesim tükenmeye başlayan benliğimin kanıtı gibiydi. Alt dudağım titremiş çıkan varla yok arası nefesim pare pare tükenmişti içimde.

Bakmaya kıyamadığım adama beddua etmiştim ben az önce, yoksun artık benim için demiştim, var mıydı bundan daha acısı?

"Yapma güzelim, yapma zümrüt gözlüm, bu yılanın sözlerine inanma." Yüzüme uzanan elleri geriye attığım adımımla beraber boşluğa düştü.

Başımı iki yana sallayarak, "Ben ne ona ne de yalanlarına inanmadım. Ben gözümün gördüğüne inandım, ve sen artık o gözlerde bir hiçsin Ferman Zeroğlu..." dedim tiksindiğimi belli eden yüz ifademle.

İçimi paramparça eden sözlerimden sonra daha fazla dayanamayıp arkamı dönüp gitmiştim.

Ardımda kalanların ne yaptığını ya da ne halde olduğunu düşünmeden, önemsemeden girdim kapısını açtığım odama. Kapının kapanmasıyla dibine çöktü halsiz ve aciz durumda olan bedenim. Gözlerimse aka aka tükenmeyen gözyaşlarımla eşlik etti acıma.

Ama en çok kalbimdi acıyan, en çok oydu kor gibi yanan. En çok oydu ihanete uğrayan, bir tek oydu paramparça olan...

Ne olacaktı şimdi?

Nasıl yaşayacaktım, nasıl nefes alacaktım? Onu görsem nasıl bakacaktım gözlerine, ya da nasıl konuşacaktım görmek bile istemediğim adama?

Ya Dilhun?

Onu her gün görmeye nasıl dayanacak, nasıl katlanacaktım? Aynı çatının altında uyuyup aynı sofraya nasıl oturacaktım?

Onları her gördüğümde bugün gelecekti aklıma, az öncesi gelecekti gözlerimin önüne ve az önce hissettiğim yıkımı hissedecekti kalbim yeniden. Buna dayanabilir miydim, asla... Katlanabilir miydim, asla... Kabul edebilir miydim, asla...

Kaç saat orada öyle oturup ağladım bilmiyorum, ama artık gözlerim yanıyor, çıkan hıçkırıklarımdan boğazım ağrıyordu.

Başıma saplanan keksin acı ise cabasıydı.

Yerden ellerimle destek alıp ayaklandım ve sarsak adımlarımla ulaştığım yatağa bıraktım kendimi. Tavana dikilen gözlerim ise son kez kapadım o an, yok oldu her şey, durdu dünya ve uykuya teslim oldum. Karanlığa gömülen kanayan kalbimin dibine çekildim küçücük yaptığım bedenim ve içinde iğrenç bir görüntüyü barındıran zihnimle.

****

"Abla, abla , abla kalk abla." Hunharca dürtülen bedenimle beraber usulca aralandı gözlerim. Kısa süreli bir yanma hissinden sonra tekrar yumduğum gözlerimi karşımda ağlayarak bana bakan Revana diktim.

Ne olduğunu anlamadığım için çatılan kaşlarımla birlikte hafif doğrulup, "Ne oluyor Revan? Ne bu hâl?" dediğimde elleriyle yüzünden süzülen gözyaşlarını sildi.

Hıçkırıkları konuşmasına engel oluyor ve kendini durduramıyordu. "Kıyamet, kıyamet kopacak abla." dedi zar zor.

"Ne kıyameti Revan? Söylesene kızım ne kıyameti?" Duyduğum sözlerin ardından yataktan sarkıttığım ayaklarımla soğuk zemine bastım. Kalmak için kendimde güç bulamayınca oturur vaziyette kalmış ve Revanın yeniden konuşmasını bekliyordum.

Biraz olsun kendine gelince derin bir nefes alıp ağladığı için titreyen dudaklarıyla konuştu nihayet tekrar.

"Rojhat abim... Delal Şahmaranı kaçırmış."

Biten cümlesinin ardından yeniden hıçkırmış ve elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya devam etmişti.

"Nasıl? Emin misin Revan, kim dedi nerden duydun?" dedim korkuyla. Sesime kadar yansıyan telaşım ile sorduğum soruya bir cevap alamamıştım çünkü Revan hâlâ deli gibi ağlıyordu durmadan karşımda.

"Revan, kendine gel! Söyle şimdi nereden duydun?" yükselttiğim sesimle birlikte ayağa kalkıp kollarından tutarak sarsmıştım onu. Başka türlü konuşacağı yoktu çünkü.

Akan gözyaşlarının arasından, "Amcam geldi, o söyledi. Yalnız bu değil abla, çok daha kötüsü var." dedi. Son verdiği sözleri ile zaten çatılmış olan kaşlarım sanki mümkünmüş gibi daha da çatıldı hızlıca.

Daha kötüsü de var diyordu, zaten en kötüsü buydu. Abim kendinide Delalide yakmıştı, kendi sonlarını kendi elleriyle getirmişlerdi, bundan kötüsü ne olabilirdi?

"Konuşsana Revan, delirtme beni." Yeniden sarstığımda kendine gelip kahve gözlerini yeşillerime kaldırdı, ve ardından asıl kıyamete sebep olacak olanı söyledi ağlamaya devam ederken.

"Kaçarken peşine düşen Afran Şahmaranıda vurmuş."

"Ne?"

"Vurmuş abla, Şahmaranların ağasını vurmuş." dedi yeniden.

O da inanamıyordu, ya da hâlâ inanmak istemiyordu benim gibi. Ağabeyim hayatını bitirmişti, ama yalnız kendinin değil hepimizin hayatını bitirmişti.

Şahmaranlardan kız kaçırmış, bir de üstüne gaddarlığıyla tüm Van'a ün salan ağalarını, Afran Şahmaran'I vurmuştu.

Yaşatmazlardı, ne abimi ne Delali ne de Afran ağa ölürse bizim soyumuzu. Kan davası başlayacaktı, iki büyük aşiret birbirinin kanını

dökecek ortalık kan gölü olacaktı. Ve bunun sebebi ise aşklarına karşı çıkılan ağabeyim ve Delaldi.

"Babamlar nerede, ağabeyim nerede bir haber var mı?" dedim telaşla. Umarım yoktur, eğer varsa eğer onları buldularsa dayanamazdım.

Ağabeyimin ölümünü ne ben ne de bizden biri kaldıramazdı, özellikle ise babam ve annem. Tek erkek evladıydı ağabeyim onların, tek ağasıydı abim bu aşiretin.

"Yok, ağabeyimlerden hiçbir haber yok. Babamlar gitti, anam aşağıda kendini parçalıyor. Ne olacak abla, öldürecekler mi Rojhat ağabeyimi?" Korkunun esir aldığı sesi bir küçük çocuk gibi çıkmıştı.

"Olmaz öyle şey birtanem, korkma onlar aşiretse bizde aşiretiz, onlar güçlüyse bizde güçlüyüz." dedim onu kollarımın arasına alarak.

O ne kadar sakinleşirdi bilmiyorum ama ben ondan daha çok korkuyordum, çünkü neler olacağını çok iyi biliyordum.

Törenin yazılı olmayan en büyük kuralıydı bu, kaçan kız her zaman öldürülür, kaçtığı kişiyle beraber. Bu yetmezmiş gibi birde Afran ağa vardı, işte koparsa kıyamet ondan kopardı.

İki aşirette birbirine acımaz, kan gövdeyi götürürdü. Dirhemler de, Şahmaranlar da kadın, çoluk çocuk demeden bir kan davası güderdi birbirine. Kimse birbirine merhamet etmez davalarının gerektirdiğini yapardı.

"Değil mi, bizde güçlüyüz kimse dokunamaz ağabeyime." Kendince inandırmaya çalışıyordu Revanda kendini. Başka ne yapabilirdik ki, bizim elimizden ne gelirdi?

Başlatacak olanda, son verecek olanda erkeklerimizdi, biz yalnızca dua eder ve beklerdik yapılacak olanları.

"Hadi sen in aşağı bende üzerimi değiştirip geliyorum."

"Tamam." Artık iyice kısılan sesi bile çıkmaz olmuştu. Dün geceden beri akıttığım gözyaşlarım sanki bu anı bekliyorlarmış gibi yeniden döküldüler gözlerimden sicim sicim damlayarak.

Ah abim, ne yaptın sen? Nasıl göze aldın bunca şeyi?

Kendimi toparlayıp üzerime giydiğim lacivert bilekten elbisemin ardından yüzümü yıkayıp akan makyajımın kalıntılarını temizledim.

Komodinin üzerinden aldığım telefonumun ardından odadan çıkıp merdiven basamaklarını hızla inip ağıt yakan annemin sesinin geldiği salona girdim.

Annemim bileklerine kolonya süren Dilhunu görmemle olduğum yerde dikilip kalakaldım. Zihnime düşen dün akşamın görüntüleri ile duran gözyaşlarım yeniden tazelendi.

O da ağlayan annemi sakinleştirmeye çalışıyor, annemse dizlerine vurup ağıt yakarak dövünüp duruyordu. Kendime onunla tartışmanın zamanı olmadığını telkinleyip annemin yanına giderek dizinin dibine çöktüm yıkılırcasına.

"Annem... Yeter vurma artık vurma." Hızlanan gözyaşlarım içimde büyüyen yangının dışa vurulma şekliydi adeta. "Arjin, Arjin. Öldürecekler, oğlumu, evladımı öldürecekler Arjin."

Dibine çöktüğüm için dizlerine vurmamış bu sefer göğsüne indirmişti yumruk yaptığı elinin darbelerini. Annemin hali, sözleri, durumun kabullenmek istemediğim vehametinin en açık şekliydi aslında.

Annemin yanına gelen akrabamızdan olan kadınlarda dahil herkes ağlıyordu sessizce etrafımızda. Çünkü hepsi olacakları biliyor ama ellerinden hiçbir şey gelmiyordu.

Saatlerce o salonda gireni çıkanı bitmeyen o odada annemin dizinde ağladım.

Onun bitmek bilmeyen ağıtlarına sessizce ağlayarak eşlik ettim, kendi acıma bu acıyıda ekleyip kavrulan yüreğimle yandım orada. Nasıl bir çıkmazdı bu böyle?Hangi birini düşünecek hangi birine ağlayacaktım? Hangi yangını söndürecek hangi acıyı dindirecektim?

Ben düştüğüm bu acı dolu kuyudan nasıl kurtulacaktım şimdi?

Karanlık çökmüş artık annemin bile sesi kesilmişti, oturduğum yerden kalkıp yanına oturduğumda başını yasladığı yerden alıp, kor düşen kalbimin üstüne koydum. Ellerimide yemeninin düştüğü saçlarına koyup usulca iyi gelmek amacıyla okşadım.

Bir annenin çocuğuna yaptığı gibi, fakat bizim onlardan bir farkımız vardı. Göğüs benim, okşanan saç ise annemindi. Canımız yanıyordu, hepimizin içine bir kor düşmüş ve biz o koru söküp atamıyorduk içimizden.

"Arjin... Oğlum gitti Arjin oğlum gitti. Kıyacaklar, evladıma kıyacaklar kızım, ağabeyine kıyacaklar." Dinmiyordu ne onun sözleri ne de benim gözyaşlarım. Allah'ım bu nasıl bir sınavdır, bu nasıl bir acıdır? Biz nasıl bu çıkmaza düştük böyle?

"Ana! Ana! Ana babam geldi!" Avludan bağıran Dilhunun sesiyle doğrulan annem bana baktı kan toplamış yeşilleriyle. Bir şey dememi bekliyordu, gelmedi anne, ölüm haberi gelmedi, dememi bekliyordu.

Diyemedim, diyemezdim çünkü, ikimizde biliyorduk o haberin elbet geleceğini. Bir gün asıl yasın bu evi bulacağını zaten biliyorduk. Başımı iki yana salladıktan sonra ayağa kalkıp annemin koluna girerek onuda kaldırdım güç bela. Kalkamıyordu, gücü olmadığından ya da o haberi duymak için gitmek istemediğinden.

Dışarı gitmek için adımlayacakken salonun kapısında beliren babam ve amcamla olduğumuz yerde durup kaldık kolkola çaresizce, hareket dahi edemedik.

Annem babama baktı, yalvarır gibiydi bakışları. Evladının ölüm haberini duymak istemediğini gözleriyle anlatıyordu sanki babama.

Babam da istemiyordu, ne konuşmak ne de annemin gözlerindeki bakışlara maruz kalmak istemiyordu. "Bulmuşlar." dedi babam acı çeker gibi.

Annem yıkıldı, bende onunla beraber yıkıldım.

"Oğlum!"

Dinginleşen ağıtlarının yerini tüm konağı inleten çığlıkları doldurmuştu annemin. Saçlarını çekiştirip yolmaya başlamış yere vura vura bağırıyordu tüm gücüyle.

"Oğlum! Oğluma kıydılar! Evladımı aldılar benden, evladımı aldılar!"

Ellerini tutup durması için yalvarıyordum, ama benim bile gücüm yetmiyordu. İçindeki acının büyüklüğü buna engel oluyordu. Annemin halini gören babam hızla yanımıza gelip annemi kollarının arasına alıp göğsüne yasladı yüzünü sıkıca dursun diye. Ben akan yaşalrımla geriye çekilirken gözlerimi diktim önümdeki iki insana.

"Bırak! Bırak Mehmet ağa bırak! Koruyamadın oğlumu, koruyamadın!" Babamın kollarından kurtulamaya çalışıyordu annem ama başaramıyordu. Yere vurduğu yumruklarını ise bu sefer yüzünün yaslı olduğu babamın göğsüne indiriyordu.

"Ölmedi! Ölmedi Rojhat ölmedi!" diyen babamın bağırışıyla durmuş yere dikilmişti annemin gözleri. Sonra yerdeki gözlerini kaldırmış, korkarak babamınkilere kenetlemişti ama konuşmamıştı.

Devam etmesini bekliyordu, abimin hâlâ nefes aldığını söylemesini istiyordu yeniden, babamda anlamış olacak ki devam etti yarım bıraktığı sözlerine.

"Bulmuşlar ama öldürmemişler, alıp götürmüşler. Afran Şahmaranı bekleyeceklermiş, eğer ölürse ikisinide öldürüp kan davasını başlatacaklar." dedikten sonra susmuştu.

Ama bir ihtimal daha vardı ve onu söylememişti, dayanamamış bu sefer ben sormuştum.

"Ölmezse?"

"Ölmezse uyanmasını bekleyecek, ikisinide Afran ağanın önüne atacaklarmış." dedi umutsuzca. Bir umudu yoktu çünkü Afran ağanında yapacağı şey belliydi, namus meselesiydi.

Eğer Afran ağa ölürse, öldürüleceklerdi ve onlarla beraber bir kan davası başlayacaktı, sonsuza dek sürecek bir dava. Ama eğer ölmezse o ceza kesecekti ağabeyimlere, büyük ihtimalle ölüm emri verecekti o da.

Yine de karar onundu, Şahmaranlar cezayı ağalarının sözüyle keseceklerdi, belki bildiğimiz hükmü o da onaylayacaktı ama bekleyeceklerdi yinede. Umarım uyanırdı, küçükte olsa bir ihtimal vardı, belki kardeşine bacısına kıyamazdı ve affederdi. Belki düşmanlığı kana dökmez, yeminde bırakırdı.

Babam ve yengem bitkin durumda olan annemi odasına götürmüş bense odamın balkonuna çıkmış önümde gitgide aydınlanan gökyüzüne bakıyordum.

Kimsenin gözüne uyku girmemişti bu gece, haram kılınmıştı bu konağa uyku bu kara gecede. Gözyaşıyla yıkanmıştı Dirhemlerin konağı, çığlıklara boğulmuş, ağıtlara şahit olmuştu saatlerce.

Dalan gözlerimi kısıp elimde titreyen telefona baktım ve yine onun ismini gördüm.

Ferman...

İki gündür arayıp mesaj atıyordu, bense daha bir saat önce görmüştüm hepsini.

Telefona bakmak aklıma bile gelmemişti, dün gece malum sebepten arayıp durmuştu ama bugün büyük ihtimalle tüm Van'a yayılan haberi o da duymuştu ve onun için arıyordu. Fakat açmayacaktım, açamazdım, onun sesini duymaya dahi tahammülüm yoktu.

****

Birbirini takip eden ölü sessizliğinde geçirdiğimiz iki günün ardından haber gelmişti.

Uyanmıştı...

Afran Şahmaran uyanmıştı ve tüm Van'a duyurulmuştu.

Hüzünlü ve acılı bekleyişimiz son bulacaktı, Afran ağa abimlerin hükmünü verecekti ve işte asıl o zaman acının en büyüğünü yaşayacaktık belki de. Babam ve amcamlar hepsi yapılacak olan aşiret toplantısına

gitmişlerken biz kadınlar ise avluda gelecek olan hüküm kararını bekliyorduk.

Annemin hali haraptı, Revan günlerdir bir şey yemiyor içmiyor odasından dışarı çıkmıyordu. Dilhun annemin dibinde gezip durduğu için bu yüzden annemle ben ilgilenemiyordum.

Bense aynıydım, içimdeki yangınların ateşiyle yanıp kül oluyordum ama sesimi bile çıkaramıyordum. Yanıyorum anne, yanıp kül oluyorum, bacım dediğim sevdiğime göz değdirmiş sevdiğim dediğim bacıma el değdirmiş diyemiyordum.

Gelenin gidenin haddi hesabı yoktu, aşiretin tüm erkekleri konvoy halinde gitmişlerdi. Kadınlarımız ise konağın dört bir yanındaydı, kimi annemi teselli ediyor kimi gelmiş olmak için gelmiş oturuyordu.

Köyden dönen konak çalışanları herkese hizmet ediyor ortalıkta dört dönüyorlardı. Elindeki tepsiyle bana doğru gelen Nesibe abla, "Arjin kızım kaç gündür ağzına tek lokma sokmadın, gözünü seveyim bari şundan ye bir tane." dedi hüzün dolu sesiyle.

"Sağol ablam ama hiç iştahım yok." dediğimde yüzümden akan yorgunluğu görünce fazla diretmedi. Önümden geçip giderken karşımda gözlerini bana dikmiş bakan Dilhunla gözgöze geldim.

Gurursuz gibi hiç utanmadan sanki her şey eski halinde devam ediyormuş gibi davranıyordu. Hata bendeydi ki kardeşinin sevdiğine göz koyandan utanma bekliyordum. Oysa onda utanmanın zerresi bile yoktu.

Onu görmeye daha fazla tahammül edemeyip başımı konak kapısına çevirdim, kötü haber tez gelirdi ama hâlâ ne iyi ne de kötü bir haber gelmemişti. Aşiret büyükleri ne yapar ne derdi bilemiyordum, çünkü söz konusu Afran ağaydı.

Namus meselesine takık, gaddar Afran Şahmaran, biz onu böyle bilirdik. Tüm van onu böyle bilir, böyle tanırdı, onu bir kez olsun görmemiş olmama rağmen saldığı namı bile korkmama ve endişelenmeme yetiyordu. Uğruna gaddar denilmiş bu adam acımak nedir, merhamet nedir bilir miydi ki?

Büyükler bir çıkar yol bulsada o kabul eder miydi bilemiyordum, namusunu canı bilen bir adam böyle bir şeyi sineye çeker miydi?

"Arjin."

Gözlerimi daldığı yerden çekip ismimi seslenen arkadaşıma döndüm. Günlerdir dibimdeydi bir an olsun yalnız bırakmıyordu, kan bağımız olanın yapmadığı kardeşliği yapıyordu bana resmen.

"Canım, gel biraz oturalım mı içerde, çok yorgunsun dinlen biraz olmaz mı?" Omzuma koyduğu eliyle dostane şekilde konuşmuştu.

"Olmaz Sevda, o haber gelmeden dinlenmek bana haram." dedim onu reddederek. Abisinin yaptığı şeyi ona anlatmamıştım, aramızın bozuk olduğunu biliyor ama yine her zamanki şeylerden ötürü diye düşünüyordu zannımca.

Fermanı tamamen sildiğimi bilmiyordu ve açıkçası bende anlatmaya niyetli değildim. Hatırlamak bile canımı yakarken dile getirmek işkence gibi olurdu benim için.

O sırada içime çektiğim derin bir nefesin ardından konağın dışarısından sesler gelmiş araba ve korna sesleri birkaç saniye duyularak ardından tüm sesler kesilmişti.

Açılan büyük konak kapısından içeri giren babamla birlikte herkes ayağa kalkmış annemse hızla yanına gitmişti.

"Konuşsana Mehmet ağa, ne oldu. Ne hükmü verdiler desene." Umut ediyordu annem, ağabeyimin hâlâ nefes alıyor olmasını umut ediyordu.

Gözlerini annemin yeşil gözlerine dikmiş, derin bir nefes alıp verilen hükmü açıklamıştı babam herkesin içinde. "Hükmü verdiler, berdel olacak." dediğinde annem ellerini göğe kaldırmış şükür duası haykırmıştı.

Kurtulmuştu, ağabeyim ölmeyecekti hatta sevdiği kadınla evlenecek bu konakta yaşayacaklardı. Peki ya kim kurban edilmişti, ağabeyim ve Delalin cezasını kime kesmişlerdi? Hangimiz Şahmaranlara gelin gidecektik?

Annemin yanına giden Dilhun içimden geçen o soruyu sordu babama. "Kimi berdele verdiniz baba, beni mi?" Yüzündeki korku ve endişeyi buradan bile görebiliyordum.

İstemediği tanımadığı bir adamla evlenmek herkes için korkunç olurdu. Fakat onun korkusunun sebebi bu değildi, fermandı. O bu evin büyük kızıydı ve burada adet buydu. Verildiyse berdel kararı evin büyük ve bekar olan kızı gelin edilirdi. Yüzündeki korkuda bu yüzden bu kadar belliydi zaten.

Başını hafifçe iki yana doğru sallarken, "Seni değil, Arjini istedi." dedi babam gözleri yeniden beni bulduğunda. Ve kulağım uğuldar oldu o sözlerden sonra.

İşte yıkım buydu, işte yangın buydu, bundan daha kötüsü ne olur derken bunu ben bile beklemiyordum oysa. Kurban edilen ben olmuşum, gözden çıkarılan benmişim, ağabeyimin hatasının cezasını bana kesmişler meğer.

"Zeran Şahmaranın oğluyla evlenecek." diyen babamın yanındaki annem arkasına dönüp bana baktı ıslak gözleriyle.

Abime ağlamaktan kan toplayan gözleri şimdi bana ağlar olmuştu, o da görmüştü, işte şimdi bende ki yangını annemde görmüştü.

"Hangi oğluyla, Bawer ağayla mı?" diyen Dilhunla annemde bende babama bakmıştık yeniden. Evliydi o, evli.

Dilhundan çektiği bakışları ile bana döndü ve, "Bawerle değil, Afran Şahmaranla. Berdeli tek bir şartla kabul etti, Arjini istedi." dedi babam gözleri gözlerimdeyken.

Bölüm Sonu....

Instagram: silannbartu

TT:silanbartu

3.BÖLÜM

Rojda/Delale

Keyifli okumalar...

3.Bölüm

Gözlerim kaybettiği her yaşın yasını tutuyordu artık, onlarda en az benim kadar yorulmuşlardı. Kalbimse hâlâ bir umudu varmış gibi çırpınıyordu olduğu yerde kendince, sesini duyurmaya çalışıyordu.

Kulağımın işittiği sözleri reddediyor içten içe olmaması için dua ediyordum. Her şeyin bir kabustan ibaret, her şeyin bir yalan olmasını diliyordum.

Ama değildi...

Her şey, şuan yeşillerime çaresizce bakan annemin gözleri kadar gerçekti. Babamın sözlerinin ardından daha fazla bakamayıp başını yere eğişi kadar sahiciydi. Benimse ağzıma gelen onca sözü diyemeyip sessiz kalışım kadar acınasıydı.

Herkesin korkulu rüyası olan törenin kurbanı edilecektim, onunla doğduğumu ama onunla ölmeyeceğimi düşündüğüm törenin. Bana yanılgının ne demek olduğunun en büyüğünü yaşatarak öğretecekti.

Üzerimde olduğunu hissettiğim onca gözün esaretinden kurtulmak için geriye adımlayıp hızla konağa koştum. Akan gözyaşlarımla beraber yeniden ses bulan hıçkırıklarım koşarak geçtiğim her yerde yankılanıp can buluyordu.

Ardımda kalan insanların o acınası bakışları bile yeterdi olacakları görmeye, dillerinin diyemediklerini gözleriyle söylediler sanki.

Girdiğim odanın kapısını var gücümle itip kapatarak önümdeki yatağa bıraktığım bedenimi küçük bir çocuk gibi kendime çekip dinmeyen gözyaşlarımı akıtmaya devam ederken.

Boğazımdan kopan çığlıklarımın ellerimin arasında buruşturduğum nevresimde kaybolmalarına müsaade ettim.

Yüreğim içine düşen korun sönmesini beklerken harlanıp ateş alışıyla yanıyordu. Ciğerlerimin bile kabul etmediği her soluğum, içimde bir yaraya

sebep oluyor canımdan can gidiyordu yavaşça. Abimin sevdası benim hayatıma maâl olmuştu, onun nefesi kesilmesin diye bana aldığım nefesi zehir etmişlerdi bana.

Babam oğlu ölmesin diye kızını feda etmiş, töreye boyun eğerek verilen hükmü kabul etmişti.

Durmayan hıçkırıklarım odamın kapısının açılmasıyla kesilmiş, yumduğum gözlerimi açmasam bile gelenin kim olduğunu tahmin etmiştim. Birkaç saniye sonra yatağın yanımdaki tarafı çöken yerden annemin sırf babam seviyor diye kullandığı yasemin kokusu gelmişti.

Gözyaşlarımın ıslattığı yüzüme koyduğu eli sanki orada bir yara varmışta dokunamıyormuş gibi ürkekti. Onun gelişiyle duran hıçkırıklarım dokunuşuyla daha da beter bir hâl almış ve artık canımı yakarak çıkıyorlardı dudaklarımdan.

Benim hıçkırıklarıma karışan sesi ise deva olmak yerine başka türlü bir yara oluyordu yine.

"Yapma annem, yapma. Belki seversin, belki burada olduğundan daha mutlu olursun kızım. Bak hem sen, Vandaki tüm kızların hayalini yaşayacaksın, Şahmaranlara gelin gideceksin kızım kötü mü?"

Sanki çok güzel bir şeymiş gibi anlattığı şeyin benim sonum olduğunu bilmiyormuş gibi konuşmuştu. Öfkemi harlayan sözleriyle çatılan kaşlarımın ardından ellerimden güç alarak doğruldum.

"Ne mutluluğu anne, ne hayali, ne sevmesi? Ben isminden başka bir şeyini bilmediğim, herkesin gaddar dediği adama kurban edildim. Sen gelip bana mutluluk mu diyorsun?" dediğimde yükselen sesimle o da çatmıştı kaşlarını.

Ayağa kalkmış gözündeki yaşı silerek konuşmuştu yeniden. "Mecbursun Arjin, hüküm verildi sende başını eğip denileni yapacaksın." dedi acımadan kurduğu cümlenin canımı ne denli yaktığını bilmeden.

"Öyle değil anne, öyle demeyeceksin. Abinin yerine seni kurban ettik, abinden değil senden vazgeçtik sende susacaksın diyeceksin bana." Benim acımın esir aldığı sesimle dökülen cümleler, az önce elleriyle kuruttuğu gözlerini yeniden ıslatmıştı.

O da biliyordu, benim bildiğim gerçekleri bana olacakları o da biliyordu ama kabullenmiyordu. Kabullenemiyordu, evlat kayırdığını kabul edemiyordu, kızını göndereceği yerin belkide cehennem olduğunu biliyordu ama dile getirmiyordu.

"Sil gözünün yaşını, tut o dilini baban duymasın." dedi yüzünü benden çevirerek. Yüzüme bile bakamıyordu, yüzüme bile yansıyan acıyı görmeye tahammül edemiyordu.

"Babam duymasın, tabi ya babam duymasın. Niye anne? Niye duymasın babam, zoruna mı gider? Evlat kayırıp oğlunu ateşten alıp, kızını o ateşin içine attığının yüzüne vurulması zoruna mı gider Mehmet ağanın?" dedim öfkeyle.

"Sus, sus kızım sus. Canına kastın mı var senin sus." dedi işaret parmağını dudaklarına bastırarak. Ağlıyordu ama artık neye ağladığını bile çözemiyordum. Bana mı, babama olan korkusuna mı yoksa sözlerime mi hangisine bilmiyordum.

"Susmayacağım anne, ben artık susmayacağım. Çekil." diyerek elimle koluna bastırarak iteleyip yanından çekip gittim. Açtığım kapıdan çıkarken annemin sessiz ikazlarını duyuyordum.

Susmayacaktım, onların sustuğu gibi benden istedikleri gibi susmayacaktım. İndiğim merdivenlerin ardından konağın boş olduğunu gördüm, babamı aramak yerine konağın ortasında durup sesimin son zerresine kadar haykırıp sesimi ona öyle duyurdum.

"Baba! Baba!" Sesim konağın tozlu, soluk duvarlarına çarpıp yankı buluyorlardı.

Sesimi duyan Revan merdivenlerden yüzündeki korku ile inmiş, annemse hemen ardımdan gelerek koluma tutunmuştu.

"Yapma kızım yapma, olan sana olacak yapma." diye kolumu çekiştiren annemden kurtardığım kolumun ardından yeniden bağırdım. "Baba!" Bu sefer çalışanlar ve Dilhunda çıkmışlardı, onların ardındansa babam.

Çalışma odasından çıkmış çatılı kaşlarının kıstığı kara gözleri ile bana bakıyordu. "Arjin!" Sesini bastırarak söylediği ismim hiçbir şey değiştirmemişti bende.

"Niye baba? Niye vazgeçtin benden? Ben de senin evladın değil miyim? Bende kanın, canın değil miyim?" dedim dolu dolu olan gözlerimle ona bakarken. Sözlerimle birlikte yumduğu gözleri yeniden açıldığında bile konuşmadı.

"Abimin yoluna niye kurban ettin beni?"

Konuşmadı, öylece baktı. Ne düşündüğünü belli etmeyen kara gözleri aciz durumda olan bedenimde dolandı bir süre. Belki de eserlerine, sebep oldukları yıkıma bakıyordu. "Edebini bil Arjin, senin karşında baban var bu ne hâl." dediğinde ıslak yanaklarımda histerik bir sırıtma peydah oldu.

Söylediklerime değil ona hesap soruşuma takılmıştı, yalnızca bunu önemsemişti.

"Desene baba niye, niye kıydın bana desene?"

Israrla sorduğum soruya bir cevap alamamıştım yine, susuyordu. Susuyordu çünkü söylediklerimin tek bir cevabı vardı onu da dile getiremiyordu, yüzüme söyleyemiyordu.

"De artık baba de, senin Rojhat kadar değerin yok bende de. Rojhat ölmesin diye seni kurban ettim, bundanda hiç utanmadım de." biten sözlerimle yüzüme çarpan soğuk elin acısı içimdeki yangını harlamaktan başka hiçbir halta yaramadı.

Bir kırbaç gibi çarpan tokat yanağımın uyuşmasını sağlayacak kadar sertti, ama bu umurumda bile değildi. "Seni gebertirim Arjin! Benimle doğru konuşacaksın!" Bu sefer onun yaşlılıktan pürüzleşen ama etkisinden hiçbir şey kaybetmediği sert sesi yankılanıyordu konakta.

Etrafımızda kimi gözyaşı dökerek kimi ise korkuyla bakan insanların varlığı bile durdurmuyordu beni. Acıyan yanağımı umursamadan başımı yeniden dikleştirip kan topladığına emin olduğum yeşil gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Ben zaten doğruyu konuşuyorum baba, senin dile getiremediğin gerçeği ben getiriyorum."

"Arjin sus kızım sus." diyen annem, sanki az önce olacakları hissetmiş gibi yalvarırcasına konuştu.

"Susmam anne susmayacağım. Yaparken utanmadınız, yaparken gücünüze gitmedi ben yüzünüze deyince mi gitti?" Bağırarak söylediklerim babamın sabrını son demlerine kadar tüketmişti.

"Arjin!" diye bağırdıktan sonra yeniden bir tokat çarpmıştı yanağıma. Bu sefer yalnızca bir tokat değildi bedenimin aldığı hasar.

Yüzüme inen sert tokatla beraber yere düşen bedenimin üzerine inen darbeler babamın öfkesini çıkarmaya çalışma çabasıydı. Ona kullandığım sözlerin körüklediği öfkesini döverek çıkarıyordu benden. Hiç acımadan vuruyordu, belki benden belkide benden sebep olmayan sinirinin hıncını çıkarıyordu.

Onun ağır darbelerinin arasına girmeye çalışan annem babamın ellerini tutmaya çalışıyor bana vurmaması için yalvarıyordu. Fakat onun çabasıda bir işe yaramıyordu, babam durmak bilmiyordu.

Araya karışan Revanın ağlamaklı sesi ve annemin yakarışları hâlâ bir fayda etmiyordu. Babam vücuduma indirdiği darbelerin yeri soğumadan

hemen yenisiyle dolduruyordu yerini. Ona engel olabilecek kimse yoktu burada, bir abim vardı oda burada değildi.

Hoş olsa da ondan gelecek olan hiçbir şeyi kabul etmezdim ya. Artık acıdan iki büklüm olan vücudumun hakimiyetini kaybetmiştim. Kendime siper ettiğim ellerimi bile salıvermiştim, vuruyorsa vursundu.

Birkaç dakika sonra üzerime inen darbeler artık yorulduğu için son bulmuş ama öfkesi dinmemişti babamın. Saçlarıma geçen parmakları mengene gibi sıkıca tutunmuş beni kaldırıp annemin ayağının dibine fırlatmıştı. Yere çarpmamla birlikte başımda hissettiğim keskin acı yavaş yavaş bilincimi yitirmeme neden oluyordu.

Üzerime eğilen annemin gözünden düşen bir yaş benim yanan yüzüme düşüp süzüldü usulca, bir kor gibi yaktı geçti yaralı tenimi.

"Kapat bunu odasına, iki gün sonra söz kesmeye gelecekler. O dilini tutmayı da öğret Hatice hanım, yoksa onuda ben yaparım." diyen babamdan sonra gözlerim kapanmış kulağım uğuldayarak sesleri işitmez olmuştu. Annemin fısıldayarak söylediği şeyleri ise anlamıyordum ama tahmin edebiliyordum, benimde susup boyun eğmemi istiyordu.

Bir vebaya benzettiğim törenin hayatımı bitirişini kabullenmemi söylüyordu...

****

Yanan gözlerimin üstüne düşen güneş ışıkları ile kaşlarımı çatıp diğer yana döndüm. Acıyla sızlayan bedenimi iki büklüm hale getirip dudaklarımdan birkaç inilti kaçırdım. Bir çok yerim dünden kalan acılarını taze tutmuş ve ilk anki gibi sızlıyordu.

Tavana kaldırdığım gözlerim nihayet açılmış açıldığı gibide kapanmıştı. Ağlamaktan yanıyor ve gün ışığına alışamıyorlardı. Kuruyan boğazım yutkunmam da zorluk yaşatıyor, yarası kabuk bağlamaya yüz tutmuş dudaklarımsa birbirine kenetlendiği için açmaya gücüm yetmiyordu.

Ağrıyan sırtımı umursamadan belimi doğrultup yatak başlığına yaslandım. Gözlerimi dışarı çevirip balkon camından göründüğü kadar aydınlık gökyüzüne baktım.

Dışarıda her şey normal seyrinde devam ediyorken burda, Dirhemlerin konağında her şey yerle bir olmuştu.

En çokta benim için.

Odama doğru gelen adım seslerini duymuş ama yinede o tarafa dönme gereği görmemiştim. Tıklanmadan açılan kapı bir kaç saniye sonra kapanmış ve elinde yemek tepsisiyle Revan geçmişti karşıma.

Gözlerindeki acıma duygusuyla bedenimi süzdükten sonra tepsiyi komodinin üstüne bırakıp yatağa oturdu yavaşça.

"Acıyor mu?" dedi elimi avucuna alıp morluklara bakarken. Yalnızca elimde değil bedenimin bir çok yerinde vardı o morluklardan. Fakat hiçbiri umurumda değildi, ne izleri ne acıları.

"Acıyor... Ama kalbim kadar değil." dedim sol gözümden akıp yanağımdan süzülen yaşla. O da daha fazla dayanamamış müsaade vermişti gözyaşlarına. Avucundaki elimi alıp ufak bir buse dokundurmuş geri çekilmişti.

"Hatırlıyor musun, ben küçükken ne zaman düşüp bir yerimi yaralasam öpüp geçti mi derdin. Bende geçmediği halde geçti der oyunuma devam ederdim." demiş ve burukça gülümsemişti. O gülüş benim yaralı dudaklarımda da kendine bir yer bulmuştu.

Hayatımın en güzel günlerini hatırlamaktı gülüşümün sebebi, o günlere özlem duymaktı.

"Geçecek abla, gün gelecek bugünleri hatırlamayacağız bile." dedi kötü olan her ihtimali göz ardı ederek. Onun her şeye karşın hep bir umudu olurdu. Ama benim onun aksine hiç umudum yoktu, olmayacaktı da.

Onlar unutsa bile ben unutmayacaktım, ben unutsam bedenim ne uğruna aldığı bu darbeleri unutmayacaktı, o unutsa yüreğim unutmayacaktı...

"Geçmeyecek Revan, hiçbir şey geçmeyecek. Hatta gün geçtikçe daha da kötü olacak her şey, beni bu ateşe atanlar gün gelecek kendilerinide o ateşin içinde bulacak. O zaman ne olacak biliyor musun, işte o zaman kendi yerlerine kurban edebilecekleri bir Arjin bulamayacaklar." dedim nefretle.

Yüreğimin yangını kara bir is gibi dilime tutunmuş, dudaklarımdan firar ediyorlardı.

"Deme öyle abla, kimse yoksa Ferman ağabey var. O kimselere yâr etmez seni, günlerdir sana ulaşamıyor diye delirmiş, buraya gelemiyormuş Senem teyze babasına her şeyi anlatmış diye. Tehdit etmiş Ferman ağabeyi, Arjini unutacaksın demiş. Şahmaranları bize düşman etmeyeceksin, o artık Şahmaranların gelini demiş. Sevda abla anlattı her şeyi, bende ona sana olanları anlattım, o da Ferman ağabeye anlatmış yinede vazgeçmemiş senden. Ferman abi beni aradı, şey dedi." İfadesiz suratım çekinerek bitirdiği cümlesinin ardından gerilmiş ve dikkatle ona bakmıştım.

"Ne dedi?" dedim başımı hafifçe eğerek. Söylemek istiyor ama nasıl diyeceğini bilmiyor gibiydi. "Söylesene Revan, ne dedi?" dediğimde oflayarak konuşmaya başladı.

"Telefonu ona götür konuşsun benimle ben her şeyi halledeceğim dedi."

Güldüm...

Ama zerre duygu barındırmayan bir gülüştü, ruhsuz gibi, biraz da alaylı.

Neyi halledecekti ki? Nasıl halledecekti? Halledebilse ben gidecek miydim ona?

Hayır, gitmezdim gidemezdim.

"Vazgeçmiyor abla, bak Ferman ağabey senden vazgeçmiyor babasını bile karşısına alıyor. Zor da olsa kavuşabilirsiniz, o adamla evlenmek zorunda değilsin." dedi neşeyle. Çünkü hâlâ bilmiyordu hiçbir şeyi, söylememiştim, onun benden çoktan vazgeçtiğini söyleyememiştim.

"Olmaz Revan, benle Fermandan bir yol olmaz artık." dedim başımı yere eğerek.

"Olur, sen he dersen olur. Al konuş Ferman ağabeyle, dinle ne diyecek." diyerek elindeki telefonu uzatmıştı. Bir kaç saniye öylece baktığım telefonu elimi uzatıp avucumun içine aldım.

Bana umutla gülümseyerek bakarken yalnız kalmak istediğimi anlayınca ayağa kalkmış "Yemeğini yemeyi unutma." dedikten sonra çıkıp gitmişti.

Odaya hakim olan ve huzursuz hissetiren sessizliğin içinde boğuluyordum. Başımı yatak başlığına yaslayıp tutmakta direndiğim yaşları serbest bıraktım. Bir bir dökülen yaşlar yanağımdan süzülüp çıplak boynuma iniyordu.

Yüreğimin ateşiyle ısınan damlalar kezzap etkisi yaratıyor dudağımdaki yaraları yakıyordu. Bunu umursamayıp elimde sıktığımı bile fark etmediğim telefona baktım yeniden.

İçimdeki belirsizlik ve tereddüt büyüktü. Arayıp aramamak konusunda uzunca düşünmek istesemde yapmamış buğulanan gözlerimle rehberden ismini bulup arama tuşuna basmıştım.

Birkaç saniye sonra açmış ve onun telaşlı sesini dolmuştu kulağıma. "Revan konuştun mu, söyledin mi dediklerimi." dediğinde günlerdir işitmediğim sesi her zerremde yankı bulmuş içimde bir alev olmuştu sanki.

"Söyledi..." dedim fısıltı gibi güçsüz çıkan sesimle.

"Zümrüt gözlüm..." dedi acının şekillendirdiği sesiyle.

Dünde kalan hıçkırıklarımdan biri firar etti iki dudağımın arasından hızla.

Sesli ve hırıltılı bir nefes vermiş ama konuşmamıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu belki, benim bilemediğim gibi. O konuşamıyorken ben

konuştum, "Bitti Ferman... Bu saatten sonra kendi yoluna bak, beni de unut." dedim donuk sesimle.

"Unutayım? Seni mi? İnsan nefes almayı hiç unutur mu be kadın?" dediğinde bir hıçkırık daha koy verdi kendini.

Nefesim diyordu, nefesini kestiği kadına nefesim diyordu. Kalbini avuçlayıp paramparça ettiği kadını unutamam diyordu. Şiddetlenen ağlayışımı bastırmaya çalıştıktan sonra yeniden konuştum.

"Eğer o nefes canından edecekse insanı, unutur, unutursun."

Dilim başka şeyler demek isterken ona müsaade etmiyordum. Canımı yaktığı gibi canını yakıp hesap sormak istiyordum ama yapamıyordum. Son kez duyacağı beni kötü hatırlasın istemiyordum...

"Unutmam, gerekirse canımdan geçerim ama senden geçmem zümrüt bakışlım. Benden bunu isteme." Minik bir tebessüm yer edindi dudağımın kenarında. Bu sefer alayın değil acının şekil verdiği bir tebessümdü.

"Sen benden geçeli çok olmuş zaten Ferman, sen benden gideli epey olmuştuda ben kabullenememiştim." dedim artık dayanamayarak. Zorlayacaktı, ben söyledikçe o direnecekti ama direnmesin istiyordum.

Zaten yanarak kül olmaya yüz tutan yüreğimi yeniden alevlendirsin istemiyordum.

"Dinle, yalvarırım sadece dinle anlatacağım her şeyi ama dinle." dedi kıvranıyormuş gibi.

"İstemiyorum Ferman, ne seni ne de umurumda olmayan sözlerini. Son kez konuşalım ve düzgünce son verelim diye aradım. Ne sana ne de senden gelecek olana kabulüm yok, bunu bil yeter."

Dinleseydim ne değişirdi? Beni sürekli ertelemesini, benden uzaklaşmasını, ablamla olan münasebetini gizlemesini nasıl bir bahaneyle açıklayacaktı?

Her şeyi geçtim, o gece gördüğüm şeyi nasıl açıklayacaktı?

Dinlemedim, bu veda ıstırap gibi gelmeye başlamıştı. "Etme *güzelim*, bize yazık etme." Artık durduramadığım yaşlar görüşümü kapatıyorlardı.

Zar zor bir nefes alıp son sözlerimi söyledim, "Bize yazık eden ben değilim Ferman, sensin. Benden yana hakkım sana helal, Allah'a emanet ol." dedikten sonra konuşmasına izin vermeden kapatıp hıçkırıklara boğularak ağladım.

Saniyeler dakikalara tırmanmış koca saatler olmuştu ama ben o yatakta biten hayatıma ağlamaktan başka bir şey yapamamıştım. Artık yüzümde

kuruyan tuzlu yaşlarım yeniden ıslanamıyordu. Tükenmişlerdi, benim tükendiğim gibi onlarda tükenmişti.

Kararan havaya zıt durarak parıldayan ayın ışığı ile kapattım yanan gözlerimi. Son olmasını diledim, bu karanlığın sonsuz olmasını istedim.

Sabaha çıkamamak, ciğerime batan o nefesimin kesilmesini istedim.

****

Vücudumu keseleyen annemin üstüme döktüğü sıcak suya karışan gözyaşlarını hissediyordum. Yaralarım acımasın diye bastırmıyor yalnızca temizlenmem için ovuyordu.

Yerdeki mermer zemine dalan gözlerim başımdan dökülen sıcak su ile birlikte kapanmıştı. Kabuk tutan yaralarım pek fazla etkilenmiyor, ufak bir sızı ile son buluyorlardı.

Uzun saçlarımın köpüğü temizlensin diye yeniden dökülen su usulca kayıp gitti aciz bedenimden. İçimdeki ateşi o bile söndüremiyordu, bir veba gibi yayılıp her zerremi yok etmeye yeminli bu ateş yavaş yavaş ulaşıyordu amacına. Bittiğimi, yok olduğumu hissediyordum.

Ölmüyordum ama ölmekten beter oluyordum.

Babamın emri üzerine söz alışverişine çıkılacaktık bugün, kurban edecekleri adamın yüzüğünü takarken güzel olmam için elbiseler alınacaktı.

Sonra da müstakbel kayınvalidem Zana hanım geleceklerdi, gelin hediyesi almak için.

Kızının yoluna feda edilen kıza hediye almaya gelecekti. Oğlunu sevmeyen istemeyen gelinine hediye almaya gelecekti.

"Hadi kızım, kurulan sonrada güzelce giyin çıkalım." diyen annem sessiz adımlarla çıkmış buhar dolu hamamda yalnız başıma kalmıştım. Islak bedenimle ayağa kalkıp çıktıktan sonra havluyla kurulanmış odamdan getirilen kıyafetleri giymiştim.

Saçlarımın suyunuda aldıktan sonra yavaş adımlarla yukarıdaki odama çıktım. Saçlarımı kurulayıp aynanın karşısına geçtiğimde berbat durumda olan halime baktım.

Gözlerim günlerdir ağlamam sebebiyle kan toplamış birazda sişmişti, babamın yarattığı morlukların birçoğunu elbisem kapatsada yanağımdaki ve dudağımdaki ben burdayım diye bağırıyordu.

Annemin ikazları üzerine fondötenle biraz olsun kapatsam da dudağımdaki patlak olduğu gibi duruyordu.

Onu gören ne düşünürdü ne anlardı tahmin edebiliyorum, fakat tüm bunlar umurumda olmadığı için uzun saçlarımı tarayıp küçük çantamıda

aldıktan sonra aşağı inmiştim.

Salonda beni bekleyen annemin yanında Hüsna halam ve Dilhun vardı.

Gözlerim ona değmesede hazırlanmış olduğunu görünce, "Dilhun gelmeyecek anne, fazlalığa gerek yok. Üçümüz gidip geliriz." dedim ruhsuz çıkan pürüzlü sesimle.

Kaşları çatılan annem, "Olur mu öyle şey kızım, bir şeye ihtiyacın olur ablan yardım eder." dedi hızla.

Daha fazla tahammülüm olmadığı için olabildiğince sert bir şekilde, "Olmaz anne, olursa da ben hallederim kendi işimi. Onun gelmesine gerek yok." dedim.

"Tamam anne, Arjin haklı. Kalabalığa hacet yok, siz gidin ben evde kalırım." diyen Dilhun bana bakarken ben onun aksine o yokmuş gibi davranıyordum.

Annemde sorun çıkmasın diye uzatmayıp ayağa kalkınca üçümüz birlikte konağın kapısında hazır halde bekleyen arabaya bindik.

Karşımda oturan annemle halam Şahmaranlar hakkında konuşurken ben hızla akıp giden yolu seyrediyordum.

İstemsiz düşen gözyaşımı onlar görmeden hızla silip yanımdaki suyu yudumladım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım tutamadığım dökülüşüne son veremediğim o gözyaşlarımdan nefret eder olmuştum.

Zaten bitmiş durumda olan hayatımın yanı sıra, onların döküldüğüne şahit olan insanların gözündede bir zavallı konumuna düşmeme sebep oluyordu.

Gün geçtikçe dinmesi gereken ama aslında tam aksine gittikçe büyüyen nefret duygusu ile uzayan tırnaklarımı avucumun içine batırıp sıkıca gözlerimi yumdum.

Sakin olmam gerektiğini telkinleyip kendimi toparlamaya uğraştım olabildiğince.

Annemle olan ama dinlemediğim muhabbetine son veren halam siyah kalem çektiği gözlerini bana dikip, "Arjin, ne bu yüzünden düşen bin parça. Kızım azıcık gülsene, koskoca Şahmaranlara gelin gideceksin, kızların yakışıklılığını dilinden düşürmediği Afran Şahmaran'ın gelini olacaksın senin şu suratının haline bak." dedi kalın sesiyle matah bir şey söylüyormuş gibi.

Bir şey demeyip yalnızca kaşlarımı çatarak baktım yüzüne, ona gösterdiğim bu tavrıma onaylamaz şekilde yüzünü ekşitip anneme konuştu.

"Kız bu nemrut gibi olmuş, adam bunu görünce istediğine pişman olur." dediğinde annem de, "Aman Hüsna, kız heyecanlı görmüyor musun evleniyor kolay mı ondan bu hali." dedi halama zorla yerleştirdiği gülümsemesi ile.

Bense umursamayıp yeniden dışarıya baktım, çarşıya yaklaşırken insanlar çoğalmış koca bir kalabalık görünür olmuştu.

Bir mağazanın önünde durduğumuzda inip annemleri beklemeden içeri girdim. Annemlerde ardımdan gelmiş ve, "Önce güzel bir kumaş seç kına için, sonra şurdaki elbiselerden beğendiklerini ayır, Zana hanımlarda gelince denersin hep birlikte görürüz." dedi mağazadaki bekleme koltuğuna otururken.

Yanıma gelen kadın çalışan ne istediğimi sorunca elimle yöresel, buralarda giyilen boncuklu kırmızı bir kumaşı gösterdim. Çok önemsemeden seçtiğim kumaştan sonra ölçülerim alınmış ve istediğim modelde dikilmeye götürülmüştü.

Abiye de seçmemi söyleyen aneme direnSemde bir kaç tanede abiye seçmiştim.

Kendime kefen seçiyormuş gibi hissediyordum, oysa benim bugün mutlu olmam gereken bir gündü. Yıllarca hayalini kurduğum evliliğe kavuşuyordum, ama hayalimdeki adamla değil, hayalimdeki gibi değil, hiç tanımadığım bir adamla mecbur bırakıldığım için evlenecektim.

Biraz daha bakındıktan sonra ayakta kalmaktan yorulup kahvelerini içen annemlerin yanına oturduğumda annem aniden ayağa kalktı.

Onun gözlerinin olduğu tarafa baktığım da ise biri yaşça annemden büyük duran, ikisi genç üç kadının mağazaya girdiğini gördüm. Annemle halam gelen kadınlarla selamlaşıp konuşurlarken ben olduğum yerde durmuş yalnızca onlara bakmıştım.

Ben onlara bakarken yaşlı ama oldukça hoş duran kadın yeşil gözlerini bana dikince istemsiz nefesimi tutum. Bakışlarındaki merak ve ilgi oldukça yoğun bir şekilde belli oluyordu ve o da bunu gizleme gereği duymuyor gibiydi.

Annemde onun ardından arkasını dönmüş kaş göz işareti yaparak elini öpmemi söylemişti. Aslında öyle bir şey yapmayacak olsamda yeni bir hadise doğmaması için ayağa kalkıp önüne gittim.

Bana doğru uzattığı koca taşlı bir yüzüğün takılı olduğu elini tutup öptüm, ardındansa, "Hoşgeldiniz." deyip bir adım geri çekildim.

"Hoşbulduk gelin hanım, ben Zana Şahmaran. Bunlarda benim kızlarım Havinle, Rojda." demişti yumuşatmaya çalıştığı belli olan otoriter sesiyle.

Kızlarlada el sıkışıp zoraki tebessüm etmiştim, onlar oldukça samimi davransalarda ben öyle yapamamıştım. İstesemde olmuyordu, onların mutluluğu benim bir ömür gözyaşıma bedel olmuştu çünkü.

Annemler hep birlikte oturmuş ve bana da beğendiğim elbiseleri denememi söylemişti. Sabrımın son demlerine gelirken saygısızlık yapmak istemediğim için bir şey demeden elbiselerin bırakıldığı kabine girmiştim yalnızca.

Önce siyah olanı biraz zorlansam da giyip arkamdaki aynaya döndüm, eminimki annem beni görünce kızarıp bozaracaktı. Bunu ona karşı kasıtlı yaptığımı düşünecekti, ki zaten öyleydi.

Gelin olacak kız siyah giyer miydi hiç, siyah düğünün, mutluluğun değil, yasın, gözyaşının simgesiydi.

Küçük ve bunaltıcı olan kabinden yavaş ve temkinli adımlarla çıkıp önlerine kadar gittiğimde "Maşallah." demişti yeşil gözlerindeki beğeni dolu ifadesiyle Zana hanım.

Ben tepki gösterir diye beklerken o beğenmiş gibi duruyordu ve bu kadın benim tahmin ettiğim gibi ya da beklediğim gibide değildi. Annemse tahmin ettiğim gibi gözlerini belerterek sinirle bakıyordu.

Halamsa annemin aksine o düşük çenesini yine tutamamış ve, "Kız bu ne, gelin olacak kız siyah giyer mi hiç." demişti şaşkın ifadesiyle. Ben onun bu kendini bilmez tavrına sinirlenip ağzımı açıp konuşacakken Zana hanım benden önce davranmıştı.

"Arjin kızım ne istiyorsa, nasıl istiyorsa öyle olsun." demişti Hüsna halama bakarak.

Annemde benden çektiği gözleriyle Zana hanıma mahcupça gülümserken halam susmuş bir şey dememişti o sözlerin üzerine.

Adının Havin olduğunu yeni öğrendiğim kız, "Maşallah çok yakıştı gerçekten." dedi neşeyle gülümseyerek. Çok istemesemde onada hafif tebessüm ederek kabindeki diğer elbiseleri denemeye gittim.

Seçtiğim beş elbiseyi bir bir denedikten sonra annemin zoruyla zümrüt yeşili olanı seçmiş ve satın almıştık. Hep birlikte mağazadan çıkmış ve caddede yürüyorduk. Zana hanım nişan hediyeleri alınacağını söylediği için ise çarşının ara sokaklarında bulunan mağazalara doğru yol almıştık.

Geçtiğimiz yolda bize bakan insanlar birbirleriyle konuşup bir şeyler söylüyorlardı, seslerini duymasakta ne konuştuklarını hepimiz tahmin

edebiliyorduk.

Kimi belki acıdığını söylüyordu, kimi de talih kuşunun bana konduğunu. Hangisi olduğunun bir önemi yoktu, iki ihtimalde beni sinirlendirmeye yeterdi.

Başımı yere eğip yürümeye devam ederken çalan telefonun zil sesi yankılanmıştı aramızda. Birkaç saniye sonra Rojdanın sesini duymuştum. "Buyur abi." diyen Rojda yürürken konuşmaya devam ediyor annemde dahil herkes ona bakıyordu ara ara.

"Tamam abi söylerim, tamam." dedikten sonra kapatmış ve annesine eğilerek, "Beş dakikaya geliyormuş ana." demişti.

Geliyor muydu? Buraya, bizim yanımıza mı?

Kalbim ona olan öfkeden olsa gerek hızlı çarpıp sıkışmaya başlamıştı, bacaklarım kasılmış olduğum yerde kalakalmıştım. Aldığım nefes içime tıkanmış çıkmak için birbirine kenetlenen dudaklarımla savaş veriyordu.

Durmamla beni fark eden annem yaklaşıp ne olduğunu sorunca yalan söyleyip, "Güneş çarptı herhalde, şu cafede oturalım mı anne biraz. Dinlensem iyi olacak." dedim.

Annemden önce bana baktıklarını yeni fark ettiğim Zana hanım konuşmuştu. "Olur tabi kızım, sen iyi olda." diyen Zana hanımın onayından sonra Cumhuriyet caddesinde küçük bir cafeye geçmiş oturmuştuk.

Onlar yanımıza gelip menü veren garsona içecek bir şeyler söylerken bense lavaboya gideceğimi söyleyip masadan kalkmıştım.

Kapısından girdiğim tuvaletin lavabosunun mermerine iki elimle birden dayanıp derin nefesler almaya çalıştım. Kalbimin varlığını sürdüren çarpışları yüzünden göğsüm sıkışıyor bacaklarım kasılıyordu ama nedenini bilmiyordum. Önümdeki musluğu açıp elimi ıslattıktan sonra usulca boynumda gezdirdim, bir nebze olsun iyi gelmişti.

Henüz çıkmaya hazır hissetmediğim için biraz oyalanıp yavaş adımlarla kapıdan çıktım. Kapının önünde durup annemlerin oturduğu masaya baktığımda ise geniş sırtı bana dönük oturan adamı gördüm.

Üstündeki takım elbisenin ceketi geniş sırtında gerilmiş, kısa saçları kömür karası gibi simsiyah duruyordu.

Az önce biraz olsun dinginleşen kalbim bu seferde onun yüzünü görmesem bile bedenini görmenin etkisiyle eskisindende beter olmuştu.

Uzun bir nefes alıp yeşil gözlerimi kapatıp birkaç saniye sakinleşmeyi dileyerek bekledim, tekrar açtığımda ise dolduğunu fark etmediğim gözümden bir yaş aktı. Yapamayacaktım, oraya gidemiyordum.

Ayaklarıma kilit vurulmuş gibiydi, oraya adımlayamıyordum. Onlar beni fark etmeden başımı iki yana sallayıp yanımda duran kapısında personelden hariç girilmez yazılı odaya girdim.

Odanın diğer tarafındaki kapıyı doğru gidip açtığımdada arka sokağa doğru açıldığını gördüm. Dışarı çıkmamla suratıma vuran sıcak havayı umursamadan koştum, ondan onunla yaşayacağım her şeyden koşarak kaçtım.

Önüne geldiğim taksi durağından tereddüt etsemde çekinmeyip bir taksiye binerek adama gideceğim yeri söyledim.

Önce ağladığım için süzmüş ama garipsesede bir şey dememiş ve sürmeye başlamıştı.

Duran taksinin tutan ücretini sormadan boynumdaki ince altın kolyeyi çıkarıp adama uzattım. "Bu ne bacım?" diyen şaşkın bakışlı adamlada, "Yanımda para yok, bu var sadece." dedim açıklamaya çalışarak. Sesli bir nefes alıp kaşlarını çatmış ve itiraz edecek gibi görünce kolyeyi yanına bırakıp indim arabadan.

Güneşin ısıttığı tozlu yoldan yukarı doğru koşarak tepeye ulaştım. Orda yalnız varlığıyla tüm tepeye hakim olan ağacın gölgesine ulaşınca önümde duran dağ manzarasına baktım.

Burası bizimdi, Fermanla benim... Burada buluşur burada hasret giderirdik, birbirimize olan sevdamızı bir tek burada dillendirirdik birbirimize.

Gönlümüze düşen sevda ateşini burada harlar yalnızca burada yanardık o ateşte özgürce.

Yanımda duran koca ağacın yaralı gövdesine yaklaştım. İsmimizin baş harflerinin kazılı olduğu yere elimi koydum, eski günleri hatırlar oldum biran. İşte o an kalbim bir darbe aldı yeniden, nefesim kesildi, bedenim titredi.

Gözlerim tükenmekte olan yaşlarını bir bir salıverdi pınarlarından. Yüreğim içine düşen koru alevlendirdi, yakıp kavurdu yine kendini ve beni.

Daha fazla bakmaya dayanamadığım harflerden çektim hızla gözlerimide, ellerimide. Sırtımı yasladım ona sonra usulca çöktüm dibine, dizlerimi kendime çekip kollarımı sardım kendime.

Ağladım, canım çıkarcasına, hıçkırıklarımdan nefesim kesilircesine ağladım. Kararmaya yüz tutan göğe baka baka zehir zemberek ettikleri hayatıma ağladım. İçime saldıkları vebanın verdiği acıyla ağladım.

Bana ağladım, Fermana ağladım, hayallerime, hiçe sayılan gönlüme, olmayan kurtuluşuma.

Tepeden soğuk soğuk esen rüzgar yüreğime uğramadan ıslanan tenimi yalayıp geçiyordu.

Ellerimle yaslandığım ağacın gövdesinden destek alıp sendeleyerek ayağa kalktım. Sarsak ve küçük adımlarla karşımda duran ucu uçurum olan kenara yürüdüm, önce derin bir nefes çektim sonra o nefesi içimde hapsettim.

Kolarımı iki yana açıp kararan tektük yıldızların olduğu göğe başımı kaldırdım.

Esen tatlı rüzgar içime işliyor, ilaç gibi geliyordu sanki. Tuttuğum nefesi verip yenisini doldurdum içime, ama bu sefer önceki gibi sessizce bırakmadım onu.

"Allahım! Al bu aciz kulunun da canını, al ki bitsin bu ıstırap!" dedim ucu bucağı olmayan tepede yankı yapan sesimle.

İçimden bir yakarışla çıkan nefesimin ardından bir gözyaşı damlası düştü önünde durduğum uçurumdan. Sonra ürkek ama kararlı bir adım daha attım, düşecek gibi oldum ama düşmedim.

Ölüm; bulduğum tek kaçış yoluydu...

Ölüm; acıma son verecek olan kurtarıcımdı...

Belki korkakça bir tercih olacaktı onların gözünde, ama benim için öyle değildi.

Benim için, çaresiz olmamın sebebiyet verdiği bir tercih olacaktı. Onların içine soktuğu çaresizliğin.

Tek bir adım kalmıştı, ölümle aramda duran yalnızca atacağım ufacık bir adımdı.

Ve ben o adımıda atmıştım...

Acımın, gözyaşımın, aldığım nefesin son olacağını bilerek attım o adımı. Kabullenerek, başka çaremin olmadığını bilerek, ama içten içe üzülerek attım. Yaşayamadan gittiğim onca hayale ve mutluluğuma üzülerek.

Öne doğru düşer gibi olan iradesini bıraktığım bedenim düşüp savrulmak yerine nasıl olduğunu bilmediğim belimi saran kalın kollar tarafından kucaklanıp hızla geri çekilmişti geriye.

Attığım keskin çığlık uçurumda yankılanıp kaybolurken usulca yere bırakılmıştım fakat ayrılmamıştı o kollar bendenimden. Belimde gevşeyen kolların içinde arkama doğru dönüp beni azrailin esaretinden alanın kim olduğuna baktım şaşkınca.

Karşımda zifiri karanlık gözlerindeki öfke ile bana bakan adam çatılan kaşları ile haddinden fazla ürkütücü duruyordu.

Kim olduğundan bir haber çatılan kaşlarımın kıstığı yeşillerimdeki şokla, "Sen kimsin?" dedim fısıltı gibi çıkan sesime engel olamayıp.

O ise bariton gibi sert ve tok sesiyle kirli sakalının çevrelediği ince dudaklarını usulca aralayıp "Şahmaran... Afran Şahmaran." Dedi gözlerimim içine bakarak.

Bölüm Sonu...

Instagram: silannbartu

TT; silanbartu

4.BÖLÜM

Beğenmeniz dileğiyle:)
Keyifli okumalar...

4.Bölüm

Kalbim kulağımın işittiği sesle birlikte yerle yeksan olup, zihnimde bir çınlama feverana koyuldu.

Sesim çıkmıyor dolan yaşların yaktığı gözlerim bir an olsun kapanmıyordu. Karşımda duran adama yaşadığım şokla bakarken içinde bulunduğum durumu anlamaya çalışıyordum.

Az önce canıma kıyacaktım ben resmen ama olmamıştı, o kurtarmıştı beni. Hayatımı bitiren insanlardan biri olan adam, az önce son nefesimi vermeme engel olmuştu kendi elleriyle.

Şimdi ise gözlerime, kollarını bedenime sarmış yeşillerime sabitlediği gece gibi kara gözleri ile yüzüme bakıyordu.

Ne için? Ne için kurtarmıştı, ne için ölmeme engel olmuştu?

"Bırak!" Sesim çatallaşmış ama olması gerektiği gibide gür çıkmıştı. Belimde olan büyük ellerinin esaretinden hızla kurtulup sarsak bir adım atarak geriledim.

O da kavisli kalın kaşlarını çatmış ve az önce gözlerimde olan gece karası gözleri hiç çekinmeden tereddütsüz usulca bedenimde gezinmişti.

Bu hareketinden rahatsız olurken zaten var olan öfkemin hırsıyla, "Sakın bir daha değmesin o pis ellerin bana Afran ağa. Sakın!" dedim gecenin kıskandığı kadar zifiri olan karalarına bakarak. Önce susmuş, sonra bir kez daha gezdirmişti gözlerini öfkeden titreyen küçük bedenimde.

İçinde olduğumuz duruma rağmen, "Üşüyor musun?" dediğinde çatılı olan kaşlarım gevşemiş ve sorusunun yarattığı şaşkınlıkla havalanmıştı. Yüzüme yansıdığına emin olduğum şok hissi kaybolmazken bu sefer daha büyüğü sardı bedenimi.

Üzerinden bir çırpıda çıkardığı ceketi bana doğru attığı adımdan sonra önüme düşen omuzlarıma bıraktı ve gömleğinin açıkta bıraktığı kalın boynundan yayılan kokusu ciğerlerime dolarken geriye çekildi.

Ben onun bunu neden yaptığına bir anlam veremezken, o gecenin gölgesinin düştüğü kemikli yüzünde varlığını sürdüren ifadesizlikle beni izliyordu.

Sıyrılmayı zar zor başardığım şaşkınlığımla, "Ne yapıyorsun sen?" deyip hızla kokusunun sindiği ceketini omzumdan elime alarak duygusuz tuttuğu o katı yüzüne doğru fırlattım. Fakat gücümün yetersizliğinden sebep yüzüne ulaşamayıp göğsüne çarpan ceket yeri boylamış ama o kara gözlerini bir an olsun kırpmadan bana bakmaya devam etmişti.

Kırpmıyordu bile, ince kavisli kaşlarını hafif çatmış kısılan katran karası gözlerini sabitlemişti yüzüme.

Lâkin nihayet ki oluşan sessizliği sonunda bozdu ve, "İyilik... Sana çok büyük bir iyilik yapıyorum." dedi kendinden emin bir şekilde. Dalga geçiyormuş gibi durmuyordu ama bu sözlerini de ciddiye alamıyordum. Beni, bacısının yoluna kurban eden adam geçmiş karşıma iyilik yapıyorum diyordu.

"Ne iyiliği, hangi iyilikten bahsediyorsun sen Afran ağa?" dedim içimdeki nefret iyice körüklenirken.

"Hayatını kurtarıyorum." dedi ifadesinden ödün vermezken.

Gözleri bir anlık yumruk olmuş ellerime değip yeniden gözlerime tırmandı. Yeşillerim dolup yeniden ıslanırken, dudaklarım alayla gerilince bir tebessüm yayıldı.

Benim hayatımı hiçe sayıp mahvetmişken karşıma geçip nasıl edebiliyordu bu saçma sözleri? Hangi akla hizmet iyilikten söz edebiliyordu bana? Yaşamayı layık görmeyip en büyük hakkımı ellerimden söküp almışken nasıl bakabiliyordu yüzüme.

"Hayatımı mı kurtarıyorsun? Sen bende kurtarılacak bir hayat bıraktın mı ki Afran ağa? Bıraktın mı ki karşıma geçip bu sözleri ediyorsun?" dedim tuzlu ve sıcak gözyaşlarım dudaklarımdan içeri sızarken.

Artık iyice kısılıp çatallaşan sesimle ben bile acır olmuştum kendime. Konuşmaya bile mecalim kalmamış gibi hissediyordum ama yine de direniyordum.

Yıkılmamak için, onun karşısında bir zavallı gibi durmamak için, en çokta kendim için.

"Ben mi aldım hayatını senden?" derken bu sefer onun kaşları çatılmış ve gözleri kısılıp alnı kırışmıştı.

Gerilen yüzü ile susmuş ve benden gelecek cevabı bekliyordu sabırla. "Sen söyle Afran ağa, sen söyle. Sen almadın mı hayatımı benden."

Avucuma batırdığım uzun tırnaklarım derimin içine işliyordu artık.

Gözlerinin içine bakarak söylediğim sözlerimin ardından alayla histerik bir şekilde sırıtmıştı. "Dilin varmıyor değil mi? Senden hayatını söküp alanın kendi kanın olduğunu demeye dilin varmıyor." Başını hafifçe iki yana sallamış başını uçurumun olduğu yöne çevirmişti.

"Peki ya sen? Sende onlardan değil misin? Beni bacının yoluna kurban eden sen değil misin? Bacın nefes alsın diye bana nefesimi zehir eden sen değil misin?"

"Değilim! Seni sevdasının yoluna kurban eden ağabeyin, nefesini zehir edense baban, ben değilim!" diye kükrediğinde hiç acımadan yüzüme haykırdığı gerçekler bir tokat gibi çarptı suratıma adeta.

Fakat bu sözler babamın tokatlarından bile daha acıydı, bir insanın en güvenli sığınağı olan ailesi, benim sonum olmuştu.

Acımazdı, bana kanımdan olan acımamışken elin yabancısıda acımazdı.

Aldığı sesli nefesleri aramızda bulunan tek sesti. Ben yükümün ağırlığıyla, utancıyla susmuşken o az önceki öfkesini dizginlemek için susuyordu.

Tırnaklarımın kanattığı ellerimle yanan gözlerimi silerken bana çevirdiği iri bedenin ardından "Kim yaptı?" dedi karalarındaki nefretle. Neyden bahsettiğini anlamamıştım fakat ilgilendiğimde o değildi zaten.

Gözlerinin her zerresine yansıyan nefretti. Nefretin bir kokusu olur muydu? Olurdu, eğer o nefret böylesine saf ve tazeyse şuan gördüğüm kadar büyükse olurdu.

"Kim dövdü seni?" dedi bu kez daha açık konuşarak.

Ve ben utanmıştım...

Dayak yediğim için utanmıştım, konuşamamıştım. Ama o benim aksime sabrının kalmadığını belirtecek nitelikte sesli bir soluk verdi ve yeniden konuştu.

"Baban mı?" dediğinde boğazıma kadar gelen öfkem kendini belli etti yine.

"Sana ne! Babam ya da değil sana ne Afran ağa!" dediğimde yükselen sesime sinirlenmiş ve kenetlediği çenesi yüzünden yanakları bir çukur gibi içe çökmüştü. "Kimin yaptığına değil sebebine bak." derken gözlerimiz bir oldu.

Karalarında can buldu nefret...

Yeşillerimde son buldu umut...

"Sakın babanın şerefsizliğinden beni mesul tutma." dedi dişlerinin arasından. "Senin sebebin ben değilim!"

Ayakta kalabilmek için kasıp durduğum bedenim uyuşmuş ve üşümeye başlamıştım. Berbat görünen halimi o da fark etmiş ve dikkatle bakmaya başlamıştı şimdide.

Haklıydı, benim sebebim o değildi bunu bende biliyordum. Ama sebep olanların umurunda bile değildim ki, tıpkı onunda umurunda olmadığım gibi. Gözlerimi yumarken aldığım nefes ciğerlerime dolmuş içimdeki yarayı dürtüp sızlatmıştı. Yumruklarımın içindeki tırnaklarım derimi aşmış nefretle zehirlenen kanıma bulanmıştı.

Yeniden açılan gözlerimdeki yaşlar görüşümü bulanıklaştırdığında kulağım uğuldayıp çınlamaya başladı. Yorgun bedenimse artık titremeyi bıraktı ve yavaş yavaş kaybolan bilincimle beraber yere yığılışıma sebep oldu.

****

Çatlayacakmış gibi hissettiğim başımın acısıyla ellerimi kaldırıp şakaklarımı ovdum birkaç saniye. Açılmamaya direnen göz kapaklarım usulca aralanırkense tepemde duran tavanla bakıştım hiç kıpırdamadan kısa bir süre.

Hareket ettikçe sızlayan ellerimde hissettiğim temasla havalandırınca sargılı olduğunu gördüm sıkıca. İnce sargıyı kenarından çektiğimde pansuman yapılıp sarıldığını, tırnak izleriminse düşündüğümden daha kötü durumda olduğunu gördüm.

Dün yaşanılan tüm her şey bir bir yeniden düşerken zihnime, engel olamadığım bir endişe nidası kaçtı kurumuş dudaklarımdan. Hızla yataktan destek alarak doğrulup etrafıma baktım ve tanıdık olmayan ahşap döşenmiş sade bir yatak odasındaydım.

Üzerime örtülmüş pikeyi kenara çekip soğuk zemine basarak ayağa kalktım. Çattığım kaşlarımla nerede olduğumu anlamaya çalışsam da hiç bir fikrim yoktu. En son onunla tartıştığımı ve daha fazla direnemeyip yere düştüğümü hatırlıyordum.

Buraya nasıl geldim ya da kim getirdi bilmiyordum ama umarım o değildir. Umarım o adam bu seferde karşıma çıkmaktan öteye gitmemiştir.

Yatağın dibine bırakılmış ayakkabılarımı giyip elbisemin toplanan eteğini düzelttikten sonra odanın ahşap kapısını açarak çıktım. Uzun bir hol çıkınca karşıma topuklularımın sesini umursamadan yürüyüp önüme çıkan merdivenden inerek salona geldiğimi fark ettim.

Herhangi bir insanda herhangi bir seste yoktu, ilerde duran perdesi kapalı pencereye yaklaşıp perdeyi araladığımda ise onu gördüm. Gözleri gibi kapkara giyinmiş uzun boyu ve heybetli vücuduyla bir celladıı andırırcasına gözümün önündeydi.

Karşısındaki adamla hararetli bir şekilde konuşuyor nedenini bilmesem de öfkeli görünüyordu ve kaşları yine dünkü gibi çatılıydı. Hep böyle aksi bir adam mıydı bu? Hiç düzelmez miydi o kara kaşları, onları çatmadan bakmaz mıydı hiç?

Onun buradan bile hissedilir olan aksi sözlerinin ardından koşar adımlarla giden adamdan sonra, gece gibi kara gözleri sanki burada olduğumu biliyormuş gibi aniden döndü benden tarafa.

Az önceki gergin yüzü tamamen bana dönükken gergin dudakları yavaşça hareket etmeye başladı. "Roj baş."(Günaydın) Onun oldukça normalmiş gibi olan bu tavrının aksine ben öfkeyle bakarak karşılık verip kaşlarımı çatarak elimde duran perdeyi hızla çekip beni görmesine engel olmuştum.

Beni göremediğine emin olduğum halde çekmemişti bir an bile gözlerini. Hâlâ bakmaya devam ediyor, sanki hâlâ burada olduğumu gitmediğimi biliyor gibiydi. İnatla çekmediği kara gözlerinin odak noktası ise öfkeyle parlayan yeşillerimin ta kendisiydi.

Bu kadar emin ve keskin bakışlarının etkisini aramızdaki engellere rağmen hisseder olmuştum. Hatta sanki o dipsiz kuyuyu andıran karalarına çekilmeye başlamıştım. İçime sinmeye yeltenen o yabancı hisleri pencerenin önünden çekilerek yok edip kendime geldim zor bela. Etrafımda kısaca göz gezdirip derin bir nefes aldıktan sonrada kapalı bahçe kapısını açıp dışarı çıktım.

Kapının sesini duyar duymaz benden tarafa dönen başının ardından iri bedenide döndü yavaşça. Çok yaklaşmak istemesem de birkaç adım atıp erkeksi parfümünün keskin kokusunu alınca durdum. Başımı kaldırıp tıpkı onun yaptığı gibi kendimden emin bir şekilde kara gözlerinin içine bakarak başladım konuşmaya.

"Niye getirdin beni buraya? Evime gitmek istiyorum." dedim öfkenin maske gibi kapladığı suratımla.

O ise yine çattığı kaşlarının kısılmasına sebep olduğu kara gözlerine inen pusla bakarak konuştu. "Keyfimizden getirmedik herhalde, bayıldın hastanede uzaktı buraya getirdik mecbur." dediğinde daha fazla uzatmak istemeyip yeniden konuştum.

"İyi, geri götür şimdi." dedim aksi bir tavırla.

Sinirden olduğu belli olan bir gülüş peydah oldu ıslak dudaklarında. "Af buyur?"

"Evime götür diyorum." dediğimde hiç beklemeden konuştu.

"Emredersiniz hanım efendi, nasıl gitmek isterdiniz sırtımda mı kucağımda mı?" Oldukça ciddi duran kemikli çehresi ile duraksadım kısaca.

"Mümkünse arabayla." dediğimde ise, "Hasbinallah!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

"Evime gitmek istiyorum dedim." Yeniden diklendiğimde ona biraz daha yaklaşan bedenimi inen gözleriyle kısaca süzüp kısarak baktı yeşillerime.

"Evine falan gidemezsin." Deyip tersledi bu seferde.

"Öyle mi?" dedim havalanan kaşlarımla.

"Öyle." dedi o da sert sesiyle başını eğip kaldırırken.

"Gör bak o zaman nasıl gidiyorum." Deyip onuda sözlerinide umursamadığımı açıkça belli edip yanından geçerek çakıllı ve topraktan olan yolda topuklularla cebelleşerek yürümeye başladım resmen can çekişircesine.

Bastığım çakıl taşları yüzünden arada bir sendelerken ne yaptığını merak edip arkamı döndüm kısa bir an. Ellerini ceplerine yerleştirmiş ve onu bıraktığım yerde durarak çatık kaşlarıyla beni izliyordu hâlâ.

Hiçbir şeyin belli olmadığı ruhsuz suratı ile bana bakmaya devam ettiğinde dahada hırslanarak yürümeye devam ettim. Peki ben bunca yolu bu ayakkabılarla ve bu halde nasıl gidecektim. Tabi ki gidemeyecektim bunu o da biliyordu ve bildiği içinde hiçbir şey yapmıyordu.

Düzensiz ve sarsak adımlarım hız kazanırken onun ardımdan bağırdığı sözlerini duymamla durmak zorunda kaldım.

"Gidemezsin Dirhem kızı! Bu saatten sonra istesen de gidemezsin artık!"

Kısa bir süre öylece hareketsiz kalıp durmuştum. Yeniden arkamı dönüp ona baktım, ben devam etmesini beklerken o da ellerini cebinden çıkarmadan uzun bacakları ile attığı ağır adımlarla bana doğru gelmeye başladı.

Aramızda bıraktığı bir adımlık mesafe ile durup kömür karası sakallarının çevrelediği ince dudaklarını araladı.

"Ortalık yangın yeri olmuş, tüm Van'ın diline düşmüşsün." dedi içime büyük bir korku salarak.

"Ne? Ne yangını, ne diyorsun sen?" dedim endişemi gizleme gereği duymadan.

Benim korkumun esir aldığı sözlerimin ardından, diliyle ıslattığı dudakları gerilip alayla kıvrıldı ve, "Hayırlı olsun bana kaçmışsın." deyip iyice keyiflendi.

"Ne!"

Yeşillerim büyümüş yüzüm şekil değiştirmişti. "Ne diyorsun sen be, ne kaçması?" dedim yükselen sesimle.

"Ben demiyorum ki, tüm doğu diyor. 'Dirhem kızı aşkından ölüp bitmiş, iki gün daha dayanamamış Afran ağaya kaçmış' diyorlarmış." dediğinde sesindeki alaylı ton varlığını sürdürüyordu.

"Yalan söylüyorsun, inanmıyorum sana. Beni vazgeçirmek için söylüyorsun değil mi." dedim bir umut kabul etmesini bekleyerek.

"Benim yalanla işim olmaz. Hem niye vazgeçireyim seni, sen kalkıp gitsen ne değişecek?" deyip sustu.

Ben hâlâ gözlerimdeki korkuyla ona bakarkende devam etti.

"Ben söyleyeyim, hiçbir şey. Hiçbir şey değişmeyecek, gitsen de, kalsan da yürüdüğün her yolun sonu bana çıkacak." Deyip kısa bir es verdi.

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi de kapatıp, cebinden çıkardığı eliyle önüme düşen ince saç tutamımı kulağımın ardına itip tekrar konuştu.

"Bu saatten sonra benden kaçmak için attığın her adım seni bana getirecek Dirhem kızı..."

Şokun etkisi altındaki suratımı yalayıp geçen sıcak nefesi içimi ürpertip tüylerimi kabartmıştı. Yüreğime indirdiği darbenin ağırlığı ise nefesimi kesip soluksuz bıraktı yanında ufacık kalan bedenimi.

Henüz yeni kuruyan yeşillerimde isyan ede ede yeniden ıslanıp bir bir döktü yaşlarını. Yine ve yeniden...

"Ben sana kaçmadım ki, senden kaçtım." dediğimde burnundan verdiği sesli bir nefesin ardından fısıldayarak konuştu. "Öyle, ama bunu bir tek biz biliyoruz." dedi gerçeği inkar etmeyerek.

Doğruydu, bunu yalnızca biz biliyorduk, yalnızca ikimiz...

"Söyle onlara, sen dersen inanırlar. Bana kaçmadı, benden kaçtı de, canına kıyacaktı de." dediğimde gerilen yüzü ile aramızdaki mesafeyi yeniden açarak konuştu.

"Gavat mıyım lan ben? Birde meydana çıkıp karım olacak kadın beni istemiyor diye ölmeye gitti yetmedi bende kurtardım mı diyeceğim." Kemikli ve gergin yüzündeki ürkütücü ifadesinden etkilenmeyip cevap verdim.

"Kurtarmasaydın o zaman, senden kurtarmanı isteyen mi oldu? Bıraksaydın ölüp gitseydim işte, hepsi senin yüzünden. Hayatımı bitirdiğin

yetmedi şimdide adım çıktı."

Ağlıyordum ama bu sefer üzüntüden değil saf öfkedendi. Durduramıyordum, gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu.

"Ağlama... Bir fayda etmez, kabullenmek tek çaren." deyince yüzümden çektiğim ellerimle gözlerimdeki nefretin gölgesinin ardından karalarına baktım.

Söylemek istedim, çok şey söylemek istedim ama söyleyemedim. Bir çare etmeyeceğini bildiğimden söyleyemedim, yeniden canımın yanacağını, gerçeklerin yalnızca benim canımı yakacağını bildiğimden söyleyemedim.

Hırsla koluna çarparak yanından geçip gittim. Çıktığım ev kapısının önüne gelince girmekten vazgeçip çiftliğin bahçesine doğru yürüdüm. Patika gibi olan uzun yolda akan zamanı düşünmeden yürüyüp durdum.

Soluduğum temiz ve ferah hava içime şifa gibi dolarken geçen zamanla gözlerimde kurumaya başlamıştı.

Dakikalar birbirini art arda takip ederken atların olduğu ahır bölümüne gelmiştim. Onlarca atın dizili halde durduğu bölüme girerken her birinin dışarı çıkardığı başını okşuyordum. Ben okşadıkça daha fazlasını istermiş gibi onlarda başlarını hareket ettiriyordu.

Son bölüme geldiğimde simsiyah parlak tüyleri ile duran bir at daha vardı. Ona da elimi uzattığım sırada diğerlerinin aksine o kafasını geriye çekmişti. Bu hareketine şaşırsam da takmayıp yeniden elimi uzattım ama yine çekmişti kendini.

"Biraz aksi bir attır."

Hızla sesin geldiği yöne döndüğümde elinde havuç dolu kovayla duran yaşlı bir adam gördüm.

"Onu anlamış bulundum, ilgiyi pek sevmiyor galiba." dediğimde başını iki yana sallarken yanıma kadar gelip durdu.

"Aksine ilgiyi oldukça fazla sever, ama yalnızca sahibinin ilgisini." dedi ve eline bir havuç alıp geriye çekilen ata doğru uzattı.

Önce koklamış sonrada koca ağzını açarak yemişti. "Anladım sahibine sadık yani, peki bir adı var mı?" dediğimde soruma bana dönmeden cevap verdi. "Agir." (Ateş) dedikten sonra eline aldığı diğer havucu bu sefer bana uzattı.

Tebessüm edip elinden aldığım havucu ata uzattığımda önce çekinse de sevdiği şeyi yemekten geri durmayıp ağzına aldı. Üstündeki çekingenliği biraz olsun atınca bende yeni bir havuç daha alıp yeniden uzattım. Bu sefer

hiç tereddüt etmeden ağzına alıp yemiş ve okşamak için uzattığım elimden kaçmamıştı.

"Bir şey rica edebilir miyim?" derken ellerimi Agirden çekmeden başımı yaşlı adama çevirmiştim. "Buyur tabi gelin ağam." dediğinde kaşlarım havalanırken bozuntuya vermemek adına kısıkça öksürüp kendimi toparladım.

Tüm doğu biliyor demişti ama ben ciddiye almamıştım, galiba ciddiymiş. Daha şimdiden herkes duymuş bir de kabullenmişti.

Beni bekleyen adamı daha fazla bekletmeden, "Ona binebilir miyim? Etrafta biraz dolaşmak istiyorum da." dedim biraz çekinerek. Sahibi var demişti bu yüzden müsaade etmeyebilirdi. "Vallahi ona ben değil Agir karar verir gelin ağam." Deyince, "Nasıl yani?" diyerek tepki verdim.

"Agir, aksi olduğu kadar sadıktırda. Şimdiye kadar sahibinden başka bir Allahın kulunu almadı sırtına. Deneyen oldu ama başaran olmadı." Öyle matah bir şekilde anlatmıştı ki gerçekten ilgimi çekmişti doğrusu. "Sahibi kim peki, yani bu kadar şanslı olan kişi kim?" dedim merakla.

"Afran ağam."

Devirmemek için zor tuttuğum gözlerimi kaçırıp, "Tahmin etmeliydim, tıpkı sahibine benziyor." dedim sessizce.

Ben huysuzca kendi kendime söylenirken sözlerimi duyan amcada başını eğip bıyık altından gülmüştü. Anlaşılan böyle düşünen tek ben değilmişim. Artık Agirle birbirimize iyice alıştığımızı düşünüp bir de Afran ağaya karşın inat edip yeniden tekrarladım.

"Bineceğim, onu benim için hazırlar mısınız?"

"Emin misin gelin ağam, bir sakatlık çıkmasın?" diye tereddütle cevap verince "Çıkmaz çıkmaz, çıkarsada tüm sorumluluk benim." dedim ardından. Beni başıyla onaylayınca bir kaç adım geri çekilip müsaade verdim.

Agir çıkarılacağını anladığı için biraz huysuzlaşınca başından okşayarak yavaşça çıkardı. Ahırın kapısından onlar önde ben arkada çıkmıştık, Agiri bırakıp bana dönünce, "Ben eyer getireyim gelin ağam." Dedi gitmeye yeltenirken.

"Hayır gerek yok, eyersiz bineceğim." Dedim ve onun yerine ben geçip aramızda çok mesafe bırakmadan yanında durdum. Yabancı olduğum için henüz tam ısınmamıştı bana ama az önceki gibi fazla akside davranmıyordu.

Küçüklüğümden beri binerdim atlara ama ilk defa bu kadar heyecanlanmıştım. Gerçekten gece gibi kara tüyleri ay gibi parıldıyor, cüssesi oldukça etkileyici görünüyordu.

Okşadığım başını hafifçe eğmiş ve omzuma sürtünmüştü. Yüzümde oluşan gülümseme ile okşamaya devam ederken ayağımdaki topuklularımıda çıkardım. Ayağımın altındaki sıcak toprak tenime bulaşmış ama henüz binmeye yeltenmemiştim.

Biraz daha alışması için iyice yaklaşıp kulağına çok sevdiğim bir müziği mırıldanmaya başlayınca usul usul bana sürtündüğünde hazır hale geldiğine emin oldum. Temasımıza, kokuma alışmış ve kabullenmişti. Hırlamaları ve sürtünmeside zaten buna en büyük işaretti.

Yavaşça karın kısmını okşaya okşaya yanına geçtim, biraz oyalandıktan sonra hızla bacağımı kaldırarak sırtına atladım. Sırtına binmemle iki ayağa üstünde yükselip şahlanması bir olmuş bense sıkıca boynuna tutunup düşmemek için direnmiştim.

Tekrar dört ayağının üstüne düşer düşmez hızla koşmaya başlayınca kısa bir zaman oldukça hızlı koşup yavaşça direnmeyi bırakarak hızını normalleştirdi.

Çiftliğin topraklı yolunda hızla ilerlerken evin olduğu yöne doğru çevirdiğimde ayaklarımla hafif hafif karnına vurup hızlanma direktifini verince rüzgara inat koşmaya başladı. Ve sanırım o da tam olarak bu anı bekliyordu ki tüm heybetiyle rüzgara rakip olmuştu.

Evin önünde sigara içen ve bizi gördüğünde ise yüzündeki dehşet verici, bir o kadar da şaşkın ifadesiyle bakan Afran ağanında önünden geçip gitmiş toprak yolu aşmıştık çoktan.

Uzun saçlarım rüzgarda savruluyor, Agirde tüm asaletiyle bana eşlik ediyordu. Sonsuz gibi duran arazinin toprak yollarında dolaşmaya başlamış ve akıp giden zamanı umursamamıştık bile. Rüzgar bile bize inat esmeyi bırakmış yön değiştirmişti ama biz durmak bilmemiştik.

Tenime çarpan sert ve ılık esinti hoşuma gidiyor bu yüzden gülümsemeden duramıyordum. Güneşin batmasına yakın eve doğru mecbur yön bulmuş, evin toprak yolundan içeri yavaş adımlarla yürüyorduk. Karardı kararacak gibi duran gök ile eve doğru yaklaşınca Afran ağanın eski yerinde duran bir adam bizi görür görmez başını çevirip evin içine doğru bağırmaya başladı.

"Geldiler ağam!" dediğinde hızla kapıdan çıkan Afran ağa bizi görüp durmuş ve yine çattığı kaşlarının altından bakmaya başlamıştı.

Önüne kadar geldiğimizde ona seslenen adama başıyla gitmesi için hareket yapıp bize doğru yaklaştı. Bana uzattığı büyük damarlı eline baktığımda içimdeki tereddütü bir kenara atıp sıkıca tuttum kocaman duran elini. Eğildiğimde belimi bulan diğer eliyle eteğimin açılmamasınada dikkat ederek inmeyi becermiştim.

Yere bastığım çıplak ayaklarıma batan ufak taşları umursamadan bırakmadığı elim ve belimle birlikte oldukça yakın duruyorduk. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş haldeyken dibimizde duran Agir, hareket etmesiyle bana çarpmış ve onun yüzünden Afran ağaya çarpıp ellerimi geniş ve sıcak göğsüne yaslamıştım.

Sargısını açtığım yaralı avcumun altında tüm hırsıyla atan kalbi ve ciğerlerime dolan kokusu içime işliyordu. Aramızdaki boy farkı sebebiyle ona aşağıdan bakıyordum ve eğdiği başıyla kara gözleri artık buradan daha bir ürkünç duruyordu.

Garip bakışlarının etkisi altında kalıp kendimi koyvermeden toparlanmaya çalışıp ellerinin arasından geri çekilerek kurtuldum.

Üstümü düzeltmeye çalışarak ona kayan odağımı dağıtmayı denedim. Çünkü içime sinen o kokudan etkilenmemin saçmalığı yüreğime oturmuştu sanki.

Yavaşça başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, "Nasıl yaptın bunu?" dedi dikkatle gözlerime bakarak. "Neyi?" dediğimde sabırsızca sordu yeniden. "Nasıl ikna ettinde aldı seni üstüne?" Kaşları hâlâ çatılıyken yüzündeki çizgilerine dahi yansıyan merakını görmemek elde değildi.

Bile bile sırf ona inat, "Orası bende gizli." deyip onu umursamadan ardımda bırakarak kapısı açık olan eve girdim. O da bir kaç saniye sonra ardımdan gelmiş ve biraz ilerimde durarak kısaca beni süzmüştü.

"Seher!" diye bağırdığında saniyelik ürksemde elinde bezle salonun diğer tarafından bir kadın çıkınca odağım o oldu bu sefer.

Bu kadın ne zamandır buradaydı, ben hiç görmemiştim. Yaşça ondan büyük durduğu belli olsada ismiyle seslenmişti.

"Hanımına odasını göster." Benden bahsederken sertleşen erkeksi sesi son bulduğunda son kez bakıp başka bir şey demedende çıktı evden. Onun arkasından bakarken yanıma gelen kadın, "Buyur gelin ağam." diyerek eliyle merdivenleri gösterince bir şey demeden merdivenleri çıkıp kadının kapısını açtığı odaya girdim. Uyandığım odaydı, benim düzeltmeden çıktığım yatak toplanmış üstünede kıyafetler bırakılmıştı.

"Şu kapının ardında banyo var hanımım, sıcak su var." dedikten sonra teşekkür edip gidebileceğini söylemiş ve göndermiştim kadını.

Gerçekten banyoya ihtiyacım vardı fakat hiç içimden gelmiyordu. Oflayarak verdiğim nefesin ardından kapıyı kilitleyip banyoya girdim. Üzerimi çıkarıp dolan sıcak suylada iyice yıkanıp duvara asılı havluyu elime aldım.

Vücudumun yarısını öreten havlu ile buhar dolan banyodan çıkıp yatağa bırakılanları elime alıp bir göz attım. Elime gelen etiketli kırmızı dantelli iç çamaşırına şokla bakarkende yalnızca bunları o adamın değil az önceki kadının almış olmasını diliyordum.

Elim kadar bile olmayan dantelli külotla bakıştığımda beyaz tenimin yüzüme sıçrayan kanla kızardığına emindim çünkü yanağımın ısısını her zerremle hissediyordum. Sütyenin etiketine baktığımda ise bedeninin 85 olduğunu görünce daha da bir utandım.

Bu benim bedenimdi. Göğüslerimin bedenini bile bilen biri mi vardı bu evde. Hangisiydi peki? Umarım bu kişi Seher hanımdan başkası değildir, tek temennim buydu.

Elimdekileri giyip siyah bilekten olan eteği pileli elbiseyide giydikten sonra topuklu ayakkabılarımı da giydim. Havluyla saçımın suyunu aldıktan sonra tarayıp kurutma gereği duymadan aşağı indim.

Ortalıkta kimse yokken mutfak olduğunu düşündüğüm kapıdan girdiğimde seher hanımı gördüm. Topuk seslerime dönünce hemen gülümseyip, "Bir şey mi istemiştin hanımım?" deyince, "Su alabilir miyim?" dedim rica ederek. Başını sallayıp bir bardağa su doldurduktan sonra bana uzattığında elinden aldığım suyu içmeye başladım.

Fırsatını bulmuşkende, "Banyo için teşekkür ederim, kıyafetlerde tam bedenime göre oldu." deyip bile bile ne diyeceğini bekledim.

"Bana değil hanımım ağama edin, kıyafetleride o alıp getirdi." Deyince ise boğazımı kaplayan sesli bir öksürük krizine girdim. Hızla gelip elimdeki suyu içmemi söylemiş ve hafifçe sırtıma vurmuştu iyi gelmesi için. Bir kaç yudum daha aldığım suyla kendime gelirken kızaran yüzümle utanarak ona baktım yeniden.

"İyi misin hanımım?" demişti sesine yansıyan endişeyle.

"İyiyim, ben şey yapayım, salona geçeyim." Deyip adeta kaçar gibi çıkmış ve salona girmiştim aceleyle. Ellerimle yüzümü kapattığımda olduğum yerde dikilirken az önce öğrendiğim şeyle yüzleşir oldum içten içe.

O almıştı...

Kırmızı ve dantelli...

Tam bedenimi...

Bunu kasıtlı mı yapmıştı yoksa farkında bile değil miydi bilmiyorum ama deli gibi utanç sarmıştı her yerimi. Şimdi o adam benim içimde ne olduğunu biliyordu ve bunu bilmek yerle bir olmakla eş değerdi.

Ben olduğum yerde kendimle bir utanç savaşına girmişken dışarıdan gelen bağırışlara kulak kesildim. Hayvan gibi bağırıyordu, merakla kapıya doğru gidip açtığımda telefonla konuştuğunu gördüm.

"Lan gömerim o iti! O kimmiş de benim elimden benim olanı alacakmış!" deyip susmuş ve karşı tarafı dinlemeye başlamıştı. Karşı taraftaki kişi her ne diyorsada zaten var olan öfkesine öfke katıyordu. Kasmaktan damarları şişen yüzüde haddinden fazla korkutucu görünüyordu.

"Karım olacak lan o benim, karım! "

Benden mi bahsediyordu? Benimle ilgiliydi yani bu hali ama ne olmuştu, ne onu bu kadar öfkelendirmişti böyle? Bahsi geçen ben olduğum için sessizce olduğum yerde durmaya devam edip dinledim yine.

"Söyle ona Bawer, gözünün içine baka baka de ki; Bu saatten sonra Ferman Zeroğlu bilsin ki Afran ağa onu gördüğü yerde kafasına sıkacakmış, de!"

Ferman...

Yana yana bitmeyen sevda ateşim harlanıp yaktı beni yeniden. Yüreğime yeni bir darbe, ama sağlam bir darbe indi bu sefer. Sevdiğim adam mahkûm edildiğim adamla kanlı bıçaklı olmuştu. Benim yüzümden.

Ferman da duymuştu, inanmış mıydı peki? Başka bir adama kaçtığıma inanmış mıydı? Ondan başkasına gideceğime inanmış mıydı?

"Elinden geleni ardına koymasın! Bilsin ki ben koymayacağım!" dedikten sonra kapatıp öfkeyle arkasını dönmüş ve gözleri gözlerimde takılı kalmıştı. Korkunun yer edindiği yüzüm nasıl görünüyordu bilmiyorum ama deli gibi korkuyordum.

Öldürmekten bahsediyordu, iki güç, iki öfke. Büyük bir savaşa neden olacak iki insan. Nasıl oldu bilmiyorum ama, onun can alacak kadar etkili olan nefret dolu bakışları devam ederken sesim dudaklarımın arasından çıkmayı başarmış ve konuşmuştum.

"Yapma, dokunma ona." dediğimde az önceden farksız olan ifadesi ile baktı yeşillerime. Aldığı sert soluklarla kemikli burnu genişlemiş kapattığı telefonu tutan ellerinin sıkmaktan boğumları beyazlamıştı. Neredeyse

kırılmak üzere olacak olan telefondan ise içinde olduğumuz durumun vehameti anlaşılabiliyordu.

"Doğru mu?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Kaybolan nefret yeniden gün yüzüne çıkmıştı kara gözlerinde. Kuruyan gözlerim yeniden teslim olmuştu akan yaşlarıma. "Siz... Onunla..." Tek tek bastıra bastıra söyledi o kelimeleri. Fakat devam ettirmedi, belki de öfkesi izin vermedi etmesine.

"Eve geç." dediğinde gözyaşlarım süzülürken başımı sağa sola sallayarak reddettiğimde, "Eve geç lan!" diye kükredi adeta. Ürkmüş ve bir adım gerilemiştim ama yinede eve girmemiştim. Korkuyla ona bakarken attığı iki koca adımda dibime kadar gelip kolumu tuttu sıkıca.

"Yapma, lütfen yapma. Dokunma ona." Desemde sıktığı kolumdan çekiştirerek kapısı açık olan eve soktu sözlerimi hiç umursamadan. Salona kadar gelince var gücüyle itip koltuğa fırlattı güçsüz bedenimi.

"Bu yüzdendi değil mi! Bu yüzden ölmek istedin! O it için!"

Kelepçelerini çözdüğü öfkesi her zerresine hükmetmeye başlamıştı.

Bağırıyor ama bağırdıkça da yaralıyordu, yaralandıkça da ölüyordum. Bu hikayenin tek masumu benken canı yakılanda bir tek bendim. Suçsuz olan bir benken ceza kesilende bendim.

Sırf hor görüp zehir ettikleri nefesi almak istemedim diye suçlanıyordum şimdi.

"Yeter! Yeter! Yeter!" Boğazım yırtılırcasına bağırdım, onun gibi.

"Evet onun için! Ondan başkasına yar olmamak için ölmeyi seçtim! Onun için, onu canımdan çok sevdiğim için!"

"Sus!"

"Duy Afran ağa duy! Benim bu gönlüm bir onu sevdi, bir onu can bildi, bir onu gördü! Ben bir onu sevdim!"

Konuşmadı, sadece öfkesini destekleyen bir tiksinti yer edindi gözünde. Aldığı sert solukları göğsünü indirip kaldırırken boynundaki şah damarı bile şişmişti. İki yanında sıktığı yumrukları ise morarmaya yüz tutmuş karalarına sis çökmüştü.

"Sen yalnızca bedenimi kurtardın o uçurumun kıyısından, gönlümü de ruhumu da çoktan toprağa vermiştim ben." dediğimde gücünü yitiren sesim fısıltı şeklinde çıkmıştı. Gözyaşlarım yanaklarımdan boynuma yol alıp ıslattığı tenimi asit gibi yakıyordu. "Söyle şimdi." dedikten sonra susup kesik bir nefes aldım.

"Ruhu ölü bir kadını kendine yar etmeye razı mısın Afran Şahmaran."

Gözlerimin içine, en derinlerine baktı o karşıma çıktığı kara geceyi hatırlatan zifiri gözleri ile.

"Ayak bastığın bu toprakta, kollarını açıp ölmeyi haykırdığın o gökte şahidim olsun ki, karım olacaksın!"

Yüzündeki damarları dahi şişerek bana, benim kanıma duyduğu nefreti haykırıyordu rengi atan yüzüme.

"Sen benim Dirhemlerden aldığım intikamım olacaksın Dirhem kızı."

Vazgeçmeyecekti, onu sevmesemde hiç sevmeyecek olsamda vazgeçmeyecekti. Son sözlerinin ardından hızla çıkardığı telefonunda bişeyler yapıp kulağına koydu. Gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmıyor, hatta kırpmıyordu bile.

"Ana, yarın sabah al imamı yanına çifliğe gel."

Kesilen nefesim ile gözlerimde kapandı. Arkamda duran koltuğa oturur şekilde bıraktım kendimi. Titreyen bacaklarımı birbirine kenetlerken başım yere eğilmiş gözyaşlarım tenime değmeden halıya dökülüyordu.

"Ne diyorsam onu yap ana, bu iş fazla uzadı. Yarın nikah kıyılacak."

Sözlerinden sonra kapattığı telefonu cebine atıp birkaç saniye sonra, "Yarından itibaren bir Şahmaran olacaksın. İşte o zaman ne olacak biliyor musun Dirhem kızı? İşte o zaman her hücrenle bana ait olacaksın, toprağa verdim dediğin o ölü ruhun bile bana ait olacak." Dedi zaten bildiğim gerçeği bir kez daha yüzüme vurarak.

Benden uzaklaşmaya başlayan adım sesleri ile giderken ardında koca bir enkaz, bitik bir beden bırakarak gitmişti.

Kanayan ve geçen her gün daha da kanayacak olan yaralı bir yürek bırakarak gitmişti...

Bölüm Sonu...

ınstagram: silannbartu

5.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:

@silannbartu

@armoniyayinlari

Dreame:

Şilan Bartu

Tiktok;

silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

6.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır....

7.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

8.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

9.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

10.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

11.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

12.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

13.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

14.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

15.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

16.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

17.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

18.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

19.BÖLÜM

Vuslat sahnesinin...

+18 mevcuttur!

ArAf

....

Fakat bu bakışın anlamı çok başkaydı, kıymak ve kıymamak arasında kalmanın
sebep olduğu bir bakıştı.

Onları deli gibi istiyor ama sahip olmaktanda korkuyor gibiydi.

Acı içinde kıvranırmış gibi olan bakışları gözlerime kayarken dudağımın kenarına ufak ve davetkar bir gülümseme yerleştirip ona benden gözleriyle istediği izni verip beni darmaduman etmesini sağladım.

Sıcak temaslarıyla ısınan ve sertleşen
göğsüm, onun dudakları ve ıslak diliyle
tanışırken nefeslerim sıklaşıp ellerim iki yanında nevresimi kavradı sıkıca.
Yalnzca üstünde oyalandığı göğüslerimin ucunda hissettiğim ince ve acı sızıyla artık dayanamayarak bedenimi gerip istekle inlediğimde isteğimi arzuyla karşılayıp hiç
beklemeden sertleşip ortaya çıkan göğüs ucumu sıcak ve ıslak ağzının içine alıp emmeye başladı.

Tarifsiz bir zevk duygusu onun hem emip hemde eliyle kavrayarak yoğurduğu göğüslerimden yayılıp tüm hücrelerimi istila ederken ufak iniltilerim güç kazanıyordu.
Sömürürcesine yoğun bir istek ve sertlikle gömüldüğü göğsümün ucunu dişlerinde kıstırıp çekiştirince kendime engel olamadım.

"Afran!" diyerek inledim zevkle.

"Afran sana deli," diyerek ucunu bırakıp terk ettiği göğüslerimin arasına dalıp ıslak dudağını bastırarak öptükten sonra bu seferki hedefi sağ göğsüm oldu.

Az önceki eşsiz sömürüsünü sağ göğsümede yapmaya başlarken ellerimi ense köküdeki saçlarına daldırdım. Ufak tutamları o beni zevke ulaştırırken parmaklarımn arasında sıkışıyor ve kendimle birlikte onlarıda

geriyordum. Sıcak dudakları, ıslak dili ve de zamanlaması mükemmel olan dişlerini beklenmedik anlarda devreye sokup altında sürdürdüğüm kıvranışlarımın şiddetini daha da arttırıyordu.

içine düştüğüm zevk kuyusu saniyeler akıp gittikçe daha da derinleşiyor ve daha cazip bir hale geliyordu. Zira odayı iyice dolduran iniltilerim yaşadığım hazzın bir kantıyken aynı zamanda da korku duvarlarımın yıkılışının habercisiydi.

Küçük ısırıklaryla artık acyla sızlattığı göğüslerimi serbest burakıp, ıslak diliyle karnmda bir harita çizer gibi ilerleyerek geceliğin toplandığı yerde durdu. Gözlerimle görmesemde hissettiklerim görmekten daha yoğun algılamamı sağlıyordu onu ve yaptıklarını.

Karnıma ve etrafına sanki alışmam için minik öpücükler bırakırken aynı zamanda elini geceliğin üstüne yerleştirmişti. Ne yapacağını anladığımdan kasıklarıma saniyelik tatlı bir kramp girmiş ve dudaklarımı dişleyip elini yavaşça indirişini hissetmeye devam etmiştim.

Yan tarafimdan indirmeye başladığı kumaş kalçamın altına kadar gelince dudakların gekip bacak aramdan çıkarak dizlerinin üzerinde doğruldu. Açtığım yeşillerim onun katran karası gözlerindeyken işine devam edip geceliği sertçe çekerek dizlerime kadar indirdi.

Gözlerini gözlerimden çekmeden tamamen bedenimden çıkardığı geceliği bırakmasını beklerken kemikli burnuna yaklaştırıp tenimin kokusunun sindiği kumaşdan derin bir soluk aldı. Arsızca yarım bir şekilde sırıtırken fırlattığı gecelikle elleri bu sefer kemerine gitti ve göz temasımızı kesmeden yavaşça açmaya başladı.

Kurtulduğumu düşündüğüm korkum ve utancım yeniden bana uğrarken göğüslerimi şişiren sık soluklar almaya başlayıp gözlerimi gözlerinden başka hiçbir yere çevirmedim. Açtığı kemerinin metal sesi benim kesilen iniltilerimin yerini alırken açılan fermuarında sesini duydum.

İnatla gözlerini ayırmıyordu benden, ayağa kalkıp pantolonunu çıkarırken bile. Yere düşen pantolonunu ayağıyla kenara atarken yeniden

dizlerinin üzerinde yatağa çıktı ve kapanan bacak aramı elleriyle aralayıp yarattığı boşluğa yerleşti.

Ve ben o yerleşir yerleşmez en büyük korkumla yüzleştim.

Erkeklik uzvu tüm sertliğiyle kabarmış ve aramızdaki ince kumaşlara rağmen
varlığını belli etmişti.

Kendini ve sertliğini bile isteye kasıklarıma bastırırken iki yanıma yasladığı ellerinin ardından üzerime doğru eğildi. Onun eğilişiyle çıplak göğsüne yerleştirdiğim ellerimle tenini okşamaya başlayıp kısacık bir zaman olmasına rağmen özlediğim davetkar dudaklarına teslim oldum. Her hareketiyle oldukça sertken ben ona ürkekçe eşlik ediyor o ise bundan şikayetçi olmak yerine oldukça memnunmuş gibi davranıyordu.

Sağ elini yanağıma çıkarı öpüşünü
derinleştirmek için kendine destek sağlayıp aklımı kaçırmama sebep olan sertliğini bir kez daha, fakat bu sefer eskisi kadar kibar olmayan bir şekilde yasladı bacak arama.

Tatlı sancıları bana işkence yaptırma
derecesine getiren o korktuğum erkekliği aralıklı bir ritimle geri çekilip tekrar varlığını belli ederken dudaklarıma yaptığı sömürgeyi kesmeden elini yanağımdan çekip
ince kumaşa parmağını geçirdi. Ve kumaşı yavaş hareketlerle sıyırmaya başlayıp kalçamı kenarına kadar indirerek dudaklarımızı birbirinden ayırdı.

Eli hareket etmeye devam ederkende doğrulup karalarını bacak arama sabitledi. Arsız ve aç bakışların esaretindeyken soluklarım artık ritmini kaybedip bir savaşa tutulmuşçasına yoğunlaşarak ciğerlerimi tüketir olmuştu. Sağ eline eşlik etmesi için sol elinide diğer taraftaki kumaşa geçirip indirmeye başladığı varla yok arası iç çamaşırımla gözlerimi yumdum utanarak.

Yapamıyordum, bu kadar ileri gitmemize rağmen onun bedenimi izleyişinin utancını üzerimden atamıyordum.

Artık kalçamın altına kadar tamamen inen kumaşı bir çırpıda yok edip eski yerine yerleşip üzerime doğru eğildi ve sıcak nefesini yüzümde estirdi. "Aç gözlerini." deyip işaret parmağıyla iç bacağımdan sürtünüp kasıklarımın dibinde durdu. Direnmek istesemde yapmadım, çünkü bu direnişin kazananının kim olacağını biliyordum ve bu yüzden yavaşça açtım gözlerimi.

Aralanan yeşillerimi görür görmez hafifçe tebessüm etti ve eğilerek boynuma gömüldü. Islak öpücükleriyle emdiği tenimin her bir santiminin keyfini çıkarırken alev gibi yanan dolgun göğüslerime ulaştı. Ve onları yeniden sıcak ağzının içine buyur edip alabildiğince sömürerek emmeye başladı. Birini emerken birini ise eliyle kavramış yoğuruyordu.

Tamamen çıplak olan bedenim ona teslimken erkekliği kasıklarıma çarpıp, göğüs ucumda dişlerinin arasında sıkışarak benim sessizliğe en büyük işkencem olan iniltimi yaydı fütursuzca.

"Ahh!"

Tiz ve yoğun iniltim kulaklarımızda
çınlarken bundan cesaret almış gibi daha da sertleşip göğsümü talan ederek sertliğini sırılsıklam olan bacak arama çarptı. Ve ben az önceki iniltimin aslında bir hiç olduğunu anladım.

"Ahh!" Sesim yükselmiş bedenim ise bir yay gibi gerilerek ona daha çok yaslanmıştı. Paramparça eder gibi muamele gösterdiği göğüs ucumu bırakıp kenarlarını ısırmaya
başlayarak boynumdan geçip dudaklarıma ulaştı. Birbirine muhtaç gibi hissettiğim dudaklarımız kavuşurken sıcak dilini ağzıma sokup mührünü bulaştırmadığı hiçbir yer bırakmaz istemezcesine bir keşfe çıktı içinde.

Ellerim saçlarını çekiştirirken onun elleri iki kalçamın altına yerleşip onları kavrayarak sıkmaya başladı. Zaman sanki akmayı bırakmış ve bize itaat
ederken sabırsızlaşarak hızlandı. Dudakları dudaklarımı bırakmadı ama elleri kalçalarımı bırakıp boxerına ulaşarak aramızda duran tek engelide yok etti.

Benden hafif uzaklaşan dudakları yüzünden başımı havalandırıp kesilen öpüşmemizi devam ettirirken o da bir kaç saniye önce bir kumaşa hapsolup sıkışıp kalan ama şuanda özgürlüğüne kavuşmuş olan çıplak erkekliğini kasıklarıma bastırdı. Hissettiğim şey onu gözle görmemiş olmama rağmen beni hem ufak çaplı bir korkuya hem
de büyük bir hazza sürüklerken elinin biriyle göğsümü biriyle ise kalçamı kavrayıp yoğurmaya devam etti.

Artık sessizliğini tamamen yok ettiğim odada iniltilerim yankılanırken kasıklarımda alev alıp kavrulmaya başlamıştı.

Hem keskin bir sızı, hem bir yangın hissi, hem de içimden bir şeylerin akıp gittiğini hissediyordum bacak aramda.
Fakat en çok onu hissediyordum.

Duvarlarım aşıp bir bütün haline gelmemizi sağlayacak o sert şeyi. Nefeslerimiz kesilirken ayrılan dudaklarımızla kulağıma yaklaştı. "Yaktın beni... Bende yakacağım." deyip fısıltısı bitince olduğu yerde durarak kulağımın ve boynumun arasında kalan noktaya minik bir buse bıraktı.

"Hem seni, hem de bu şehri yakacağım içime düşürdüğün o ateşle." diyerekte devam etti.

Sözleri birer yemin gibiydi, yerine getirmesini dilediğim bir yemin. Göğsümdeki eli iç bacağıma yerleşip kendine yer açarken yutkundum.

"Külünü bile bırakmayacağım, sana yanmak nasıl bir şeymiş öğreteceğim gülüm." deyip bıraktığı son sıcak öpücüğünün ardındansa doğruldu ve dizlerinin üzerinde durup
gözlerimin içine baktı. Bense her ne kadar engel olmaya çalışsamda daha fazla dayanamayıp beni bekleyen o şeye baktı.

Ve görür görmezde sözlerinde yalancı olmadığını aksine son derece ciddi olduğunu anladım. Zira gözlerimin gördüğü erkekliği damarlarına kadar kabarmış ve göz korkutacak derecede büyüktü.

Boğazımda oluşan endişe yükünden yutkunarak kurtulmaya çalışsamda bu
mümkün olmamış ve onun bana doğru eğilmesiyle daha da büyüyerek tüm bedenimin kasılmasına sebep olmuştu. İki elini birden iç bacağıma dayayıp kendi yerini genişletirken gözlerimi kapayıp başı ıslak kasıklarıma temas eden uzvunun hissiyle sakinleşmek için hızlıca soluk alıp vermeye başladım.

Yavaş yavaş sürtünerek kendini bana alıştırmaya çalışırken gözlerimi araladım ve tüm kokularıma, utancıma karşı onun bacak aramda olan gözlerine baktım. Eliyle desteklediği erkekliği kasıklarımın gerilen duvarlarını aralamaya başlarken gözlerini gözlerime kaldırdı.

Direnebildiğim kadar direnip gözlerinin içine bakmaya devam ederken hiç beklemediğim bir hızda sertçe içime yerleşince gözlerim istemsizce yumuldu ve bedenimi yay gibi gerip avuçlarımda sıktığım nevresimi kendime doğru çekerek
odayı değil tüm konağı çınlatan iniltimi özgür bıraktım.

"Afran!"

Bir çığlık, bir iniltiydi bende onun ismi artık. İçine düşürdüğümü iddia ettiği ateşi içime düşürürken mecbur kaldığım bir haykırış. Bir bütün haline getirdiği çıplak bedenlerimizi tamamen birleştirirken ellerini bel oyuntuma

yerleştirip dudaklarını arkaya attığım başım yüzünden havalanan çeneme bastırdı ve olduğu gibi durdu.

"Özür dilerim... Ama yavaş olsaydım daha çok yakardım canını." diyerek mırıldanınca onu algılasam bile bir tepki vermedim. Daha doğrusu veremedim çünkü kasıklarımdaki acı ve yanma hissi bana kendilerinden başka hiçbir şeyi düşündürtmüyordu.

Acım hafifleyip onun dudakları çeneme minik buseler bırakmaya devam ederken, iniltiler eşliğinde geçirdiğim kısa zamanla gerdiğim belimi düzeltip içimdeki ateşin sönmesini istercesine sert bir soluk verdim. Gözlerim onun katran karası dağılmış saçlarındayken buruşturduğum nevresimi bırakıp ellerimi ensesine yasladım.

Benim temasımla başını doğrultup gözlerimin içine bakınca dudağımı hafifçe kıvırıp acı verdiği düşüncesinden kurtulması için, "Biliyorum." dedim yalnızca. Sözlerimle o da tebessüm edip toparlanırken istekle gözlerime baktı ve devam etmek için benden bir karşılık beklemeye başladı. Bense henüz dinmemiş olan acıma rağmen o izni gözlerimi onaylar gibi yumarak verip artık gerçekten yanmaya başladım.

Doğrulttuğu bedeninin ardından bacaklarım büyük elleriyle sıkıca kavrayıp gözlerini çekmeden yavaşça içimden çıkmaya başladı. Fakat çıkışı girişinin aksine acı vermemiş tatlı bir his yeşertmişti bedenimde.

Usul ve temkinli çekilişi yarıda kesilirken yeniden içime girmeye başladı ve bir kaç kez yavaşça tekrarladı bunu. Kısık iniltilerim o hızlanmaya başladıkça yükseliyor ve ben artık kapıldığım hazdan gözlerimi bile açamıyor onun altında kıvranıp duruyordum.

Bacağımdaki ellerini başımı iki yanıma yaslayıp üzerime eğilirken durmamış ve dudaklarıma yapışmıştı.

Dudaklarımdan çıkan iniltiler onun ağzında kaybolurken nevresimi sıkan ellerimse artık onun çıplak sırtını çiziyordu. içime girişleri sertleşirken öpüşüde sertleşiyor ve dilini ağzımın içine sokabildiği kadar sokup eliylede başımı desteklemişti. Tırnaklarım hissettiğim zevk ateşiyle derisinin içine sızmış dudakları dudaklarımı sömürmeye devam ederkende o da aldığı zevkle boğukça inlemişti.

Baş ucumda duran ellerini belime yerleştirip sarsılan bedenimi sabit tutmaya çalışarak kendini bana hem sert hem de oldukça acımasız bir şekilde yerleştirmeye başlarken

daha fazla direnemeyip dudaklarımı ondan ayırdım ve başımı arkaya doğru gerip tiz çığlıklarımı serbest bıraktım.

"Ahh!"

Benim can çekişir gibi attığım zevk çığlıklarım onun tadını çıkardığı haz duygusuna eşlik edip onu daha da hırslandırarak sertleşmesine sebep oluyordu.

"Afran!"

Adeta bana acımasını ister gibi inleyerek söylediğim ismiyle asıl söylemek istediğimi anlayıp biraz daha sert bir giriş yaparak eğilip dudaklarından mahrum kalan göğsüme gömüldü. Islak ağzına alabildiği kadar aldığı göğsümü emmeye başlarken diğer eliyle de kalçamı sıkıca kavrayıp
yoğurarak ulaşabildiği her zerremi zevke boğdu.

Gözlerim, şehvet ve haz duygusuyla yanan bedenim yüzünden acımazken nefeslerim ritmini kaybetmiş ve beni söylediği gibi yakıp kavuran adamın hareketlerine esir olmuştu. İçimi tamamı ile dolduran erkekliği bedenimdeki eksikliğide doldururken
dudakları ustaca göğsümde geziniyor dişleri ise arasına kıstırdığı göğüs ucuma işkence yapıyordu.

Ellerim, sırtında birer pençe izi bırakır gibi çektiğim sırtından kayıp ensesindeki saçlarının arasına kayarken göğsümde hissettiğim tatlı bir acı ile inleyerek dudaklarımı dişledim.

"Ahh..."

Gözlerimi açmak için direnşemde bunu yapamamış vajinamı sahiplenip onu acımasızca son zerresine kadar dolduran adam yüzünden karanlıkta kalmıştım.

Artık alev almış gibi yanan kadınlığım
sert erkekliğinin ateşiyle daha da yanarken parmak aralarıma sızan saç tutamlarını çekiştirerek bedenimi gerdim. Ben gerilirken o da dudaklarının göğsüme yaptığı işkenceyi
sonlandırmış ve göğüs aramı diliyle
ıslatarak boynuma kadar ulaşıp küçük bir ısırığın ardından dudaklarıma kapanmıştı.

Hiç itirazsız öpüşüne karşılık verirken
avucuma batan sakallı yüzünü kavrayıp bu sefer ben onun dudağını dişlerimin arasında kıstırdım. Yaptığım şeyle göremesemde dudağının gerilip serserice sırıttığını hissetmiştim.

Elleriyle iki kalçamı birden kavrayıp sertçe bacak arama yerleşirken hiç beklemediğim bir şey yapıp yatakta dönerek kendini altta bırakıp benide üstüne çıkardı.

Dudaklarımız hala birbirinin üzerindeyken
histerik gülümseyip onun hınzırca bakan karalarından utanmama rağmen ona ayak uydurmuştum. ikimizde ritimle hareket ederken dudaklarına yapışıp iniltilerimi bile isteye onun dudaklarının içine hapsederken odada yalnızca öpüşme sesimizin yankılanmasına sebep olmuştum.

Artık tükendiğimi hissetmeye başlamışken bunu o da anlamış ve yeniden üzerime çıkarak kendisi kaldığı yerden devam etmişti.

Dakikalar süregelen bir hızda devam ederken biz o zamanın durmuş olduğunu düşünüyor ve sanki zamanın bile bize itaat ettiğine inanıyorduk. Bu gece iki insanın değil iki yanmış yüreğin gecesiydi. Bu gece her ne kadar zevk dolu bir gece olsa da bizim için yalnızca bir aşk gecesiydi.

Yıllarca birbirine yasak kılınan iki toprakta can bulmuş iki insanın kalplerinin bir tam oluş, bir bütün oluş gecesiydi. Bu gece bizim, bu gece bizim aşkımızın, bu gece Araf da kalmış iki yüreğin yolunu buluş gecesiydi. Üzerime yığılan çıplak bedeninin ardından bilerek kulağıma inleyip içime akıttığı benliğiyle kendisininde tükendiğini ilan etti.

Ellerim boyun arama bastırdığı dudakları ile saçlarımın arasına sızıp orada dururken yakıp kavurduğu kadınlığımdan da yavaşça çıkıp, "Çok güzelsin." diyerek boğukça can çekişir gibi yakınmıştı üstüne kapandığı tenimde.

Dudaklarım onun sözleriyle gerilirken sessiz kalıp yüzümü ona doğru çevirerek gözlerimi yumup kokusunu soludum. Boynumu ufak ufak öpüyor ara ara ise durup derince soluyordu tenimi.

"Çok güzelsin lan."

Bir anda sertçe söylediği sözlerle başını kaldırıp yüzüme bakınca kendimi tutamayıp kısık bir sesle güldüm. O ise gülümseyen dudaklarıma iç çekerek bakıp yeniden gözlerime çevirdi karalarını. Sessizce bakmaya devam ederken hâlâ ışığının kaybolmadığı kara irislerinin içindeki küçük ışığa bakarak konuştum.

"Güzel miyim?" dedim merakla.

"Güzelimsin. " dedi tarifsiz bir
sahiplenmeyle.

Kalbim hem sözleriyle hem de saçlarımı okşamaya başlayan elleriyle birer birer açıyordu sanki içindeki çiçek tohumlarını. Ve o çiçekler birer huzur bulutu doğmasına sebep olup çöküyordu üzerime.

Dudaklarım hissettiğim huzur ve mutlulukla daha da genişlerken bende elimi parmak uçlarıma bir diken gibi batan sakallarının çevrelediği yüzüne çıkarıp usulca okşamaya başladım.

Elim yavaş hareketlerle yanağında gezinirken yüzünü elime doğru çevirip avucumun içine dudakların sıkıca bastırıp bir öpücük bıraktı. Gözlerimi yumup gülümseyerek iç çeker gibi
derin bir soluk alınca çıplak göğsüm onun göğsüne yaslanmış ve gözlerimi açtığımda da karalarının göğsüme inmiş olduğunu görmüştüm.

Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerinin odağı artık tamamı ile göğsüm olmuş ve ıslak dudaklarını dişleyip kaş altından gözlerime bakmıştı.

Ben onun bu bakışının ne için olduğunu hızla anlarken kaşlarımı kaldırıp hayır anlamında da başımı salladım. Fakat o da bana karşın evet anlamında başını sallayıp gülümseyerek hınzırca bakmaya başladı.

"Olmaz Afran. " diyerek birde sözlü olarak itiraz edince kabul etmedi.

"Olur gülüm." diyerek hafifçe başını salladı.

Gözlerimi hayret eder gibi büyütürken
gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım ve gayette ciddi olduğunu gördüm.

Ne yani bir daha mı?

Buna inanamayıp, "Olmaz dedim Afran." diyerek kaşlarımı dahada sert çattım. Lâkin o bunu görmezden gelip "Ben de olur dedim gülüm. " deyip yeniden reddetti itirazımı.

İkimizde susmuş birbirimize bakıyorduk.

Ben bu işin bir kaçışı olmadığını zaten çoktan anlamışken aklıma gelen fikirle onun dikkatini dilimi gezindirdiğim dudaklarıma çekip boşluğundan yararlanıp yan tarafa uzanmaya çalıştım. Fakat daha yatağın kenarına bile gidemeden belime sarılan kollar tarafından geri çekilip eski yerime geri konuldum.

"Ben sana daha kaç daha defa diyeceğim be gülüm." deyip yüzüme eğildi ve sözlerine gözlerimin içine bakarak devam etti. "Sen benden kaçamazsın, kaçsanda anca bana
kaçarsın." dedi ve sözleri biter bitmez boynuma gömülüp öpmeye başlayarak bana hayatımın belkide en güzel yenilgisini yaşattı.

****

Boynumda esen sıcak hava ile başımı sol tarafıma çevirdiğimde yüzünü boynuma gömmüş olan Afranı görüp ufak bir tebessüm yerleştirdim dudaklarıma. Yüzü tam olarak görünmüyor olsada dağınık saçları alnına düşmüş ve her zamanki gergin suratı gevşeyip masum bir ifade ile süslemişti yüzünü.

Güne onun bu haliyle uyanmak beni keyiflendirirken yüzümdeki gülümsemeyi soldurmadan onun uyanmamasına dikkat ederek kalktım yataktan. Çıplak bedenimi yerden aldığım geceliğin sabahlığı ile örterek sessiz adımlarla banyoya girdim. Girer girmezse kilitlediğim kapının ardından aynanın önüne geçtiğimde ufak çaplı bir şok yaşadım, zira boynum, göğüslerim hatta dudaklarım bile korkunç durumdaydı.

Boynum kızarıklık ve morluklarla dolu iken göğsümde küçük küçük olan ısırık izleri bile vardı. En önemlisi ise kasıklarımda varlığını sürdüren ince bir sızı vardı.

Hâlâ aynada olan bakışlarım o izlerin
üzerinde gezindirdiğim ellerime kayarken zihnime birer birer düşen gecenin anları ile usulca kapandı gözlerim. Elim boynumda onun bıraktığı izlerde dururken zihnim
çoktan dün geceye dalmış ve sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi hissettirmişti resmen.

Dün gece...

Bu iki kelime bile beni bir aptal gibi gülümsetirken o anları yaşamış olmak inanılmaz geliyordu cidden. Her anı her saniyesi muhteşem ve de eşsizdi. Özellikle ise gecenin sonunda tükenip yorulduğu için kendi kendine sövüşü. Farkında değildi belki ama dün gece o kavuşmak için her fırsatı değerlendirdiği vuslata kavuşmuşken bile ufakta olsa küfür etmekten kaçınmamıştı.

Yüzümde dinmek bilmeyen tebessümümle gözlerimi aralarken dudaklarımı dişleyip seke seke açtığım sıcak suyun altına girdim. Islanan saçları elime aldığım şampuanla
köpürtürken şarkı mırıldanmaya başlayıp etrafımda dönerek yıkanıp temiz olduğuma kanaat getirdikten sonra saçlarım durulayarak suyu kapattım.

Dolaptan aldığım bornozu giyip küçük havluylada saçları sararken girdiğimde
kilitlemiş olduğum kapı diğer taraftan sertçe açılmaya çalışıldı. Kilitli olduğu için açılmamıştı fakat Afran olduğunu bildiğim kişi açılmayacağını anlamasına rağmen kulpu kırarcasına indirerek inatla açmaya çalışıyordu.

Kaşlarım anlamsızca çatılırken kapıya ulaşıp kilidi çevirip açtım ve kaşları çatılı üzerindeki boxer ile kapıda dikilen kara gözlü adama bakmaya başladım.

Gözleri yüzümden ayrılıp bedenimi süzdükten sonra o da kaşlarını çattı ve
yüzüne yerleşen sinirli ifadesiyle birlikte, "Sen bensiz mi duş aldın?" deyip ciddiyetle bakmaya başladı.

Böyle bir soru beklemediğimden hızla, "Evet," deyip sustum.

Ne yani onunla mı alacaktım bir de duşu?

Ben daha dün geceyi bile atlatamamışken bir de üstüne böyle bir şeye nasıl kalkışacaktım ki. Bende o kadar cesaret maalesef ki kalmamıştı, çünkü tüm cesaretimi dün gece sonuna kadar tüketmiştim sayesinde. "Ne demek evet? Sen örf adet bilmiyor musun gülüm?" diyerek hesap sorar gibi durunca anlık şaşırdım.

Örf adet ne alakaydı şimdi?

"Ne adeti?" diyerek merakla gözlerinin içine bakarken cevap verdi.

"İlk gecenin sabahı hamam adeti." dedi ve beni koca bir saçmalık düşüncesine düşürdü. Kaşlarım daha da çatılırken bir ara acaba olabilir mi diyerek kendimi sorguladım, cidden var mıydı böyle bir adet?

Varsada ben kesinlikle bilmiyordum ki zaten bu tür şeyleri konuşmayı bile sevmezdim.

Fakat her ne kadar konuşmasamda bu adeti ilk defa duyuyor ve karşımda tüm
ciddiyetiyle duran adama inanamıyordum. "Öyle bir adet mi var ki?" dediğimde yüzünü buruşturup yandan ayıplar şekilde bir bakış atınca onun bu tepkisine tek kaşımı kaldırıp şüpheyle baktım.

Cidden şüpheye düşmemek elde değildi çünkü gerçekten ciddi ciddi bakıyordu bana. "Var tabi ki," diyerek sözlerimi cevaplarken aynı zamanda kendinide onaylamış oldu. Lâkin ben bu adeti oldukça saçma bulurken başımı onaylamaz şekilde salladım.

"Yok öyle bir adet Afran, beni kandırıyorsun sen resmen." dedim ve yanından geçip gitmeye çalıştım. Fakat gidemeden kolumu tutmasıyla olduğum yerde kaldım ve hâlâ inatla sözlerini diretişini izledim.

"Var diyorum gülüm var." dediğinde histerik alayla gülümsedim.

"Delirdin mi Afran sen, yok diyorum. " dedim ve yeniden gitmeyi denedim.
Bu girişimimde kolumu tutan eli yüzünden başarısız olurken yüzüne dönük

olan yüzüme doğru eğilip, "Yoksa da ben var ediyorum." dedi ve ben ona cevap bile vermeden kendimi onun omzunda tepe taklak buldum.

Ani hareketiyle attığım çığlık odada yankılanırken karşımdaki siyah boxerının kapattığı kalçasına bakarak "Afran." diye bağırdım.

O ise bunu zerre umursamayıp,"Gülüm." diyerek karşılık verip sıcak buharını yitiren banyoya girdi ve kapıyıda ardımızdan ayağıyla iterek kapattı. Saçlarımdan kayıp giden havlu yeri boylarken ayaklarımı debelenir gibi sallayıp ellerimide yumruk yapıp kalçasına vurdum. Hiç bir tepki vermeyip suyu açmaya başlayınca direnmeyi bırakıp beni yere bırakacağı anı beklemeye başlamış ama çok beklememiştim.

Çünkü suyu ayaklarıyla ölçe ölçe ayarlayıp hazır ettiğinde beni yavaşça yere bırakmıştı. Bedenim doğrulduğu için önüme gelen ıslak saçlarımı ellerimle arkaya itip yüzüme yerleştirdiğim sinirli ifademle baktım suratına.

Ne beni ne de ters bakışlarımı umursamadan gözleriyle işaret ettiği boxerıyla, "Çıkarayım mı kalsın mı?" deyip serseri gibi sırıtarak konuşunca gözlerimi fal taşı gibi açıp onun utanmazlığına, "Afran." diyerek uyarıcı bir tonda karşılık verdim. Ama o süregelen utanmazlığıyla uyarı dolu sesime bile aldırmadı.

"Afran sana ölsün." dedi ve bir adımda dibime girerek ellerini belime yerleştirip dudağıma doğru eğildi.

Yaklaşmasına rağmen öpmeyip alnını alnıma yaslayarak dururken ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Sapık bir şey oldun sen iyice." dedim mırıldanarak.

"Sayende gülüm." deyip mırıltıma karşılık burnumun ucunu öperek söylemişti sözlerini ve yine tutamamıştım o lanet tebessümü. Yerleşmişti yeniden onun parlayan ıslak dudaklarına kavuşmak isteyen dudaklarıma. "Yıkayacak mısın kocanı?" dediğinde ona istediğini vermeden vazgeçmeyeceğini anlayınca daha da geniş gülümsedim.

"Sanki yıkamayacağım desem bırakacaksın beni." dedim farkında olduğum gerçeği dile getirerek.

Diliyle cıklar gibi bir ses çıkarıp "Bırakmayacağım. " dedi ve sol gözünü arsızca kırpıp dudağıma beklediğim o sıcak öpücüğünü bıraktı nihayet.

Verdiği küçük öpücük ne bana ne ona yetmezken dudaklarımız bu hasreti daha fazla uzatmadan yeniden kavuşurken belimdeki elleri daha da sıkılaşıp göğsündeki ellerimde kemikli yüzüne çıktı. Yavaş adımlarla geri

geri giderek açık bıraktığı suya yaklaşırken öpüşümüz derinleşmiş ve banyodaki su sesine dudaklarımızında sesi karışmıştı.

Yere çarpan su damlaları yayılıp bizimde tenimize bulaşırken eli bornozumun kemerine gitti. Fakat açamayıp olduğu yerde kaldı çünkü içinde bulunduğumuz banyoya kadar ulaşan bir kükrememe yankılandı tüm konakta. İkimizde neler olduğunu anlamazken birbirimizden uzaklaşıp kapıdan tarafa döndük.

20.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

21.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

22.BÖLÜM

Vuslat sahnesidir...

+18 mevcuttur!

ArAf

*****

Yeterince oyalanıp zaman kaybedince hızlıca soyunup geceliği giymeye çalıştım lâkin o da ayrı bir sorun olmuş bir türlü giyememiştim. Söylene söylene en sonunda giyerken oflayarak derin bir soluk verip dağılan saçlarımıda elimle taradım ve nasıl göründüğüme bakmak için aynanın karşısına geçtim.

Kendi görüntümle benim bile nutkum tutulurken bu yoldan dönmeye niyetlenen zihnimin ihtimallerinin yolunu kesip hızla arkamı döndüm.

En iyisi kendime bakmamaktı, yoksa korkup caymam an meselesiydi ki bu yüzdende tekrar içeri girip aceleyle çantadaki kırmızı saten sabahlığıda giydim ve pencerenin önüne geçip onun gelmesini beklemeye başladım.

Heyecandan titreyen bacaklarımı birbirine bastırırken derin nefesler alıp ellerimi yumruk yapıp açıyordum. Stresimi atmak için her yolu deniyordum ama pek başarılı oluyor muydum, kesinlikle hayır. Sanki her geçen saniye kalp ritmim daha da fazla hızlanıyor ve nefesimi kesmek için istekle can atıyordu. Onun buraya kadar ulaşan boğuk sesi kesilirken yaşayacağım o yüzleşme anının oldukça yakın olduğuda belli olmuştu.

Kısa holün parke zeminine çarpan ayakların sesini her duyuşumda kalbim tekliyor ve sanki bunlar onun sahibinin değilde celladın ayak sesleriymiş gibi hissettiriyordu benliğime.

Oysa o seslerin sahibiydi onu yeniden hayata bağlayıp yaşamasını sağlayan. Oydu atmak için ona yeni bir sebep veren. Yavaşça açılan kapıdan giren iri bedeniyle kapıyı gözleri bana uğramadan kapattı ve dönerkende elindeki telefonu kasılmış suratıyla söylenerek yatağın üzerine attı.

Ben merakla o karaları ne zaman beni bulacak diye beklerken nihayet bakışları beni bulmuş, bedenimi süzen gözleriyle birlikte artık yüzü gibi bedenide kasılmıştı. Sabahlığın dizlerimin üzerine kadar kapattığı

bedenimde henüz karşılaşacağı asıl şeyi görmeden gezintiye çıkan gözleri rengine inat parıldamaya başladı. Adımları ise bana doğru yol alıp aramızdaki mesafeyi çok kapatmadan karşımda durdu.

Kavisli kaşları hafifçe çatıldığında, "Rüya mısın, hayal mi?" deyip kendi kendine sorgulamaya kalkıştığında bedenimi süzme işlemini bitirip yüzüme bakınca başımı onu ret ederek iki yana salladım usulca.

"Gerçeğim." dedim cevap istemediğini bilsemde.

"Değilsin." dedi oysa doğru olduğunu bilsede.

İnkar etti, sanki gerçeği bilmiyormuşçasına.

Sessiz odada yayılan sert soluğu göğsünü şişirirken, ufak bir adım atıp ellerimi sert göğsüne yasladım. Boyum kısa kalıncada parmak uçlarımda yükselip her zaman ki gibi ıslak olan dudaklarına baskılı bir buse bırakıp geri çekildim. Onu öpmemle kapanan gözlerine gülümserken, dilini öptüğüm dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirip emdi ve alt dudağını dişleyerek geri bıraktı.

Hızla açılan gözleri yeşillerime tutunup karaların yangınının harlanışına beni tanık ederken heyecandan titreyen ellerimi sabahlığın kemerine çıkardım. Aheste hareketlerimle bağı çözerken korkup vazgeçmemek adına gözlerinden başka hiçbir yere bakmıyordum. Zaten o da gözlerimden başka bir yere bakmıyordu ki bu işimi daha da kolaylaştırıyordu bir nebzede olsa.

Tamamen çözülen bağ açılıp sarkınca yutkunup titrek parmaklarımla sabahlığın iki yanından açarak omzumdan sarkıttım. Karaları açığa çıkan çıplak omzuma düşünce gözleri teyit etmek ister gibi tekrar beni bulup yeniden inerken durmayıp devam ettim. Önce kalçamın üstüne oradanda yere düşmesine izin verdim saten kumaşın.

Artık bir engel yoktu, yalnızca ben ve üzerimdeki o varla yok arası kırmızı dantel parçası vardı. Onu, gözlerini kıpıştırarak bakmaya mecbur bırakan dantel parçası.

Dişlediği için kızaran dudakları aralanıp, gözleri yeniden usulca bedenimi süzmeye başladı fakat ufak bir farkla. Gözlerinde artık bir parıltı yoktu. İrislerine yayılmış koca bir yangın vardı, beni nasıl yakacağını haykıran bir yangın. O ateşe ikimizi nasıl kurban edeceğini gösteren alevli bir yangın.

"Amacın ne senin?" diye fısıldadı gözleri dolgun göğüslerimden kopmazken.

"Kalbime indirmek mi?"

Sanki acı çekermiş gibi ayırdığı karaları heyecandan titreyen yeşillerimle buluştu. Kabul etmedim, başımı iki yana sallayıp ona doğru bir adım daha attım. Ufak değil cüretkâr bir adım.
"Kalbine, indirmek değil belki ama, girmek gibi bir amacım var." deyip ellerimi geniş göğsüne çıkarıp okşadım.

"Sen zaten oradasın, kimsenin giremediği, giremeyeceği yerdesin." dediğinde göğsünde hareket eden elimi tutup tam kalbinin üzerinde durdurdu ve küçük avucum onun mümkün olmayacak derecede sert olan ritmiyle sarsılmaya başladı.

"Orada mıyım?" dediğimde çarpık bir gülümseme oluştu dudaklarında. Ardındansa önce işaret parmağını elime bastırdı.

"Buradasın." dedi.

Sonrada şakağına dayayıp, "Ve buradasın, sen bana dair olan her yerdesin." diyerekte kendinden emin, şüpheye olanak tanımayacak şekilde fısıldadı yüzüme karşı. Dudaklarım fısıltısıyla genişleyip gülümserken ellerimle ince gömleğinin üstünü okşamaya başladım. Kalp ritimleri
benliğini ilan ederkende yeniden hafifçe yükselip ıslak dudaklarına yapıştım.

Elleri sanki bu an beklermişcesine hızla belimi kavrayınca kendimi daha yüksekte, onun kucağında buldum. Bacaklarımı ayırıp kalın belini sarmalayarak yerimi iyice sağlamlaştırırken ellerimlede kısa saçlarını kavradım. Saniyeler akıp gittikçe nahif merhametini kaybeden dudakları dahada hoyrat bir hale bürünüp beni dikkatlice attığı adımlarla ardımızdaki soğuk duvara yasladı.

Çıplak sırtım soğuk duvarla buluşur buluşmaz yay gibi gerilirken ince parmaklarımın arasında mahsur kalıp kurtulmaya çalışan küçük saç tutamlarını çekiştirdim. Ve kalan o son merhamet tanelerinide yitirmesine sebep oldum.

Dudakları açılıp hırçın darbeleri ile beni her seferinde çaresiz bırakan dili devreye girmiş, elleri ise bacaklarımdan yukarı çıkıp kalçamı kavramıştı sıkıca. Ve ben onun sert hareketleri yüzünden ona uyu sağlayamıyor yalnızca beni sömürüşüne boyun eğip ikisi arsında erimekle kalıyordum.

Koca elleri tenime batan parmaklarıyla işbirliği yapıp kalçamı avuçlayarak yoğurmaya başladı. Dudakları ise bir türlü istediği tahribatı yaratamamış gibi kenara çekilip yerini tatlı sert ısırıklar atan dişlerine bıraktı. Artık düzensiz nefeslerim kısık iniltilere dönüşmüş onun ağzımın

içini talan eden dilini dudaklarımla sıkıştırıp sömürgesine karşılık vermeye başlamıştım.

O, kalçama yaptığı tatlı işkenceye devam ederken kesilen nefesim yüzünden geri çekilip ellerimle kavradığım saçlarını sertçe çekip onunda başının geriye yatmasına sebep olduğumda arkaya eğilen yüzünde arsız bir sırıtma oluştu. Ne olursa olsun ona karşı sert hareketlerime asla sinirlenmiyor aksine bundan fazlasıyla keyif alıyordu.

Her birlikteliğimizde.

"Özür dilerim," diyerek yüzüme denk getirdiği yüzüne anlamayarak baktım.

"Ne için?" dediğimde hâlâ düzelmeyen soluklarımı dizginlemeye çalışırken bu mümkün olmamış, "Seni son zerrene kadar tüketeceğim için." deyip beni yatağa kadar gidip fırlatmasıyla daha da beter bir hâl almıştı.

Sarsılan bedenim kendine bile gelemeden onun gömleğini parçalayarak açıp üzerime abanmasıyla daha da büyük sarsıntılara maruz kalmaya başlamış ve şimdiden kasılır olmuştu. Elleriyle kendine yer açtığı bacak aramın ucunda, dizinin üzerinde dururken sol ayak bileğimi tutup kavradıktan sonra ıslak bir öpücük bıraktı içime ufak haz tohumlarını serpiştirmek ister gibi önce.

O öpücüğü yalnız bırakmayıp seri bir hale getirerekte bacağımın iç kısmından ilerleyip bilerek diliyle ıslak öpücüklerini devam ettirdi tohumlarını besleyerek.

Ta ki kadınlığımın dibine gelene kadar.

Başı bacak aramda dururken gözleri merakla ona bakan gözlerini bulup dudakları hınzırca gerildi ve ince dantel parçasıyla bacağımın arasına giren kalın parmağını hissettim. Gözlerim utançla yumulurken, başımı onun hareket etmeye başlayıp o tehlikeli bölgede gezinmesiyle geriye atarak dudaklarıma dişlerimle işkence eder oldum.

Bilerek usulca hareket ediyor sanki kıvranmam için nahif dokunuşlarla kadınlığımın sınırında geziniyordu. Eli olduğu yerde durup bedeni üzerime eğilirken varlığını hissedip ellerimi çıplak göğsüne yaslayarak okşamaya başladım. Gözlerimi açıp karalarının keyifle bana baktığını görünce ise utanarak bakışlarımı kaçırıp alt dudağımı dişledim.

Kaşları çatılıp boştaki eli yanağımı kavrayarak yüzümü sabit tuttuğunda kızar gibi bir ifade takındı "Onlara yalnızca ben işkence edebilirim, yalnızca ben." deyip yüzüme eğilerek fısıldadıktan hemen sonrada ona müptela olan dudaklarıma bahsettiği işkenceyi etmeye koyuldu. Birbiri için

yaratılmışçasına ahenkle tutunan dudaklarımız bir kor parçası olurken, ıslaklığımı etrafına yayan parmaklarıda bir köz parçası olmuş onun için sızlayan kadınlığıma ıstırap çektiriyordu adeta.

Dantel parçasının engel olamadığı parmağı yüzünden odada yayılan öpüşme sesine artık iniltilerimde karışıyor garip ama hoş bir melodi yayılıyordu etrafımızda. Aşk ve tutkunun melodisi. O ve işkencesinin eseri.

Kesilen nefesimle sanki merhamet eder gibi soluklanmam için geri çekilmiş lâkin buna rağmen kopmamıştı tenimden.

Çenemden başlayıp diliyle birlikte ıslak imzasını bırakarak aşağı inmiş ve her zaman ki o mutlak uğradığı çukura uğrayıp bırakmıştı mühür niteliği taşıyan baskılı öpücüğünü.

Artık ezbere bildiği tenimde yavaşça, fakat keyifle ilerleyip taşan göğüs tepelerimde duraksadı bu sefer. Ona bakmıyor, yumduğum gözlerimle onu hissedebildiğim kadar derin hissediyordum fakat, yüzünde oluşmuş arsız, iflah olmaz keyifli bir gülüşün olduğunuda çok iyi biliyordum.

Seviyordu, nedendir bilmiyorum ama göğüslerimde oyalanmayı çok seviyordu. Hemde fazlaca ilgiyle. Dudaklarıyla ufak baskılar yaptığı tenime önce kendini alıştırdı, sonra ise asıl amacını, tenimi sömürme işlemini gerçekleştirdi. Dudaklarının içine alabildiği kadar aldığı pürüzsüz tenim diliyle tanışıp ona mahkum olurken halindendenfazlasıyla memnundu.

Hatta ona ve zevk dolu cezalarına çoktan müptela olmuştu bile.

Bacak aramdaki eli beni boşluğa düşüren o terk edişi gerçekleştirip, üzerimden ayrılmadan çıkarıp attı parçaladığı gömleğini. Ardındansa göğsümün yarısını kaplayan dantele tutunup usulca indirmeye başladı onu.

Dili göğüs aramda gezinip öpüşüne eşlik ederken, adeta tenime yapışan danteli indirmeyi başaramayıp sertçe aşağı çekerek yırttı ve bunu zerre umursamadan açığa çıkan göğüs ucuma doğru yol aldı vahşi dudakları.

Nihayet kavuştuğu sertleşmiş göğüs ucunu ağzına alabildiği kadar alıp emince beni zevkle inletmiş ve ellerim ensesine yerleşmişti hızla. Ben inleyip altında kıvrandıkça o da sertleşmiş ve daha hoyrat darbelerle talan etmeye başlamıştı göğüslerimi.

Önce emerek bir bebeğe gösterilen o nahif ilgiyi veriyor, sonra ise dudaklarını geri çekip dişleriyle tüm o ilgisinin aksine zevk dolu bir acı yayıyordu ruhuma.

Yüzüne kadar gömüldüğü göğüslerim kesilmek bilmez işkenceye tatlı bir isyan ederken ellerimle kavradığım yüzünü kaldırıp dudaklarına yapıştım.

O ise hiç itirazsız öpmeye başlayıp belimdeki ellerini çekti ve odada yankılanan kemer sesiyle birlikte soyunmaya başladı.

Kısa bir çekilişle çıkarıp kenara attığı pantolonundan sonra boxerının gizlemeye gücü yetmediği erkekliğine çarpan gözlerim yeniden dudaklarıma yapışmasıyla yumulup kör oldu. Asla ilgisiz kalmasına izin vermediği göğüslerimse üstündeki ısırık sızısını kaybetmeden bu sefer avuçları tarafından yoğurularak işkence görmeye başlamış ve yükselen iniltilerimin en büyük sebeplerinden olmuştu.

"Afran!"

Çığlık gibi çıkan iniltimle belim gerilip başım yatağa gömülürken kulağıma doğru eğilip içimi ürperten kesik nefesiyle birlikte fısıldadı.

"Afran sana deli."

Çenemin altına bıraktığı ısırıkla geri çekilip elleriyle yoğurduğu göğüslerimi destekleyerek yeniden emmeye başladı. Hem eli, hem dudakları hem de dişleriyle büyük bir tahribat yaratmış, banada inleyip adını haykırmaktan başka çare bırakmayarak çınlatmıştı evin tüm soğuk duvarlarında sesimi.

Ara ara baskısıyla asıl patronun kim olduğunu hatırlatan o sertlik aklımı başımdan alma görevini layığıyla yerine getirirken artık isyan edip ona yalvaracak dereceye geldiğimde kadınlığımın sessiz çığlıklarına boyun eğip kemikli yüzünü kavrayarak ayırdım onu göğüslerimden.

"Lütfen," dedim sessizce.

Santimlik mesafede olan dudağından çıkan sıcak nefesim dudaklarına çarparken serseri gibi sırıttı.

"Söyle," dedi emir verir gibi.

"Duymak istiyorum."

Kelimenin tam anlamıyla gerçekten işkence eder olmuş ve beni onsuzlukla sınamaya başlayarak üzerimde kurduğu üstünlüğü son damlasına kadar kullanmaya başlamıştı. Bunu ise bile bile her zerreme kadar kavurup gerçekten çaresiz kalacağım raddeye kadar dirençle sürdürmüştü. Beni bile bile kendine muhtaç hale getirip istediğini almıştı.

Dudaklarım bile tüm çaresizliğimle sızlarken, "istiyorum," dedim.

"Neyi?" deyip memnun kalmadığını belli edince dayanamayıp sinirlenerek dişlerimin arasından tısladım.

"Seni!"

Nefes nefese alev alan yeşillerimle sanki zafer kazanmış gibi parıldayan karalarına baktığında keyifle sırıttı. Ardından doğrulup önce beni sonra ise kendini soyup yeniden yerleşti bacak arama.

Üzerime eğilirkende, "Emrine amadeyim o zaman." deyip dudaklarıma yapıştı.

Parçalarcasına öpmeye başlamasıyla onunda sabrının son demlerinde olduğunu anlayıp ondan önce davranarak ellerimi ensesinden ayırıp aramıza soktum ve işaret parmağımla sertliğine dokunmadan kasığını üst tarafına ince bir çizik atar gibi tırnağımı sürtüp çektim elimi.

"Sikeyim!" diyerek dudaklarımızın arasında erkeksi hırıltısıyla inleyince karanlığa bürünen gözleri gözlerime sabitlendi.

"Son zerrene kadar durmayacağım," deyip meydan okur gibi konuşunca ise korkmayıp rest çeker gibi gülümsemekle yetindim yalnızca. Ve yeniden konuşmaya yeltenip, "Durursam eğer sik-" demesine kalmadan ona engel olup dudaklarına yapışarak uğruna kıvrandığı kadınlığımın nihayet eksik parçasıyla birleşmesini sağladı.

Eliyle kavrayıp sertçe içime yerleştirdiği benliği ile tiz bir çığlık koparırken tüm gaddarlığı ortaya çıkıp yakıp kül etti beni o yatakta.

"Ah!"

Sert girişleri ve aheste çıkışları ile gerinip elimin altındaki derisine keskin çizikler bırakıyor belimin ise yay gibi gerilmesine engel olamıyordum.

"Afran!"

Gecenin sessizliği ve soğuk duvarlar bile bana kör olmuş, beni zevkten ağlayacak raddeye getiren adama köle olmuşlardı sanki.

Gitgide artan hızına direnemeyip sarsılan bedenimi eliyle desteklemeye başlamış gaddar denilen Afranla tanıştırmıştı beni az önce. Ve işin kötü tarafı ise kadınlığımı en çok bu Afranı sevmiş, bu Afrana tutulmuştu nedense. Parçalandığına emin olduğum sırtı bile onu durduramazken altımdaki çarşafı kavrayıp onun birleştirdiği dudaklarımızın arasına karıştırdım iniltilerimi.

Ben inledikçe o sertleşti o sertleştikçede ben biraz daha kıvranıp haykırır oldum.

Her daim yataktan dışarı bıraktığı merhametini hiç özlemesemde bu Afranla ilk kez tanışıyordum. Ben aslında her kavuşmamızda onda bilmediğim bir yönüyle tanışıyordum. Fakat gaddar Afranın yalnızca bu gece tanığı olmuş ve çoktan müptelası bile olmuştum.

Acıdan sızlayan dudaklarımız onun boğuk, erkeksi iniltisiyle ayrılırken artık o da tükenmişti. Ve yüzünü boynuma gömüp dakikalarca yaptığı işkenceye son vererek son damlasına kadar boşalıp nefes nefese bir halde üzerime yığılmıştı.

Düzensiz sık nefeslerimiz kesilen iniltilerimizin yerini alırken elimi saçlarına gömüp tutamlarının içinde gezindirmeye başladım. Gözlerim yukarı beyaz tavana uğrarken, "Kendimi sorgulattırıyorsun bana." dediğinde boğuk çukan sesine rağmen anlamıştım ne dediğini.

"Nasıl?" deyip gözlerimi yumarak dibimdeki saçlarından yayılan şampuan kokusunu soluduğumda başını kaldırdı ve makyajımın dağıldığına emin olduğum yüzüme baktı.

Yeşillerim merakla ona bakarkende "Olmayan kendimle tanışıyorum seninle geçen her an." deyip aslında benimde yaşadığım gerçeği yalnız yaşamadığımı kanıtlamış oldu. O da kendinde göremediklerini görmeye başlamış ve bunun garipliğini yaşıyordu.

"Memnun değil misin?" diyerek kaşlarımı çatarak bakınca arsızca gülümsedi.

"Sence?" deyip imayla bakmaya başladı.

Az öncenin aksine cüretkâr kişiliğim gitmiş yeniden bir utangaçlık peydah olmuştu yüzümde.

"Edepsiz." deyip çıplak göğsünde olan ellerimle onu ittirince bu sefer seslice gülerek konuştu.

"Edepsizim, ama bir sana gülüm."

Onu ayıplarcasına başımı sallasamda benimde dudaklarımda durduramadığım bir gülümseme vardı ve bundansa asla şikayetçi değildim. Aksine haddinden fazla mutluydum, bir zamanlar asla olamam dediğim o mutluluğun başrolündeydim.

"O zaman," deyip elleriyle yataktan destek alıp doğruldu fakat üzerimden kalkmadı.

"Daha ne tür özelliklerim varmış biraz daha keşfedeyim ben." diye doğrulduğunda da gözlerim sözleriyle büyürken kaşlarımı hayır anlamında havalandırıp başımı iki yana salladım. Lâkin bu onun umurunda bile olmamıştı.

"Söz veriyorum, bu sefer daha insansı özelliklerimi keşfedeceğim." deyip inatla beni ikna çabalarına devam edince yine kabul etmeyip konuştum.

"Afran-" dedim fakat devamı ben değil o getirdi.

"Seni istiyorum mu? Tabi ki gülüm, al seninim."

Hızlıca ettiği kelimeler daha zihnime bile dolmamışken bir anda dudağıma yapışınca zaten kaybedeceğimi bildiğim savaşı kaybetmiş oldum.

Yine ve yeniden ona yenilmiştim, Ben bu yenilgiyi çoktan benimsemiştim.

.....

23.BÖLÜM

YAŞAM ATEŞİ KİTAP OLDU!

ARMONİ YAYINLARI ARACILIĞI İLE 22 TEMMUZDA RAFLARDA YERİMİZİ ALMIŞ BULUNMAKTAYIZ!

KİTAPARMONİSİ/BKM/KİTAPYURDU/D&R vb. BİRÇOK SATIŞ SİTESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ!

BÖLÜMLER KİTAP OLMA SEBEBİYLE KALDIRILMIŞTIR! YAYINLANMASI YASAKTIR!

İnstagram:
@silannbartu
@armoniyayinlari

Dreame:
Şilan Bartu

Tiktok;
silanbartu

Bölümler kaldırılmıştır...

24.BÖLÜM

Mabel Matiz/ Değilsin

9 Ay Sonra..

Yasaklı bir toprakta açan, yasaklı bir çiçeğin onun gönlünde var olması mıydı tüm bu cefanın sebebi?

Yoksa o çiçeğinde yasak olduğunu bile bile o toprakta açmaya gönül, rıza vermesi miydi?

Hangisiydi bu acının, bu ıstırabın müsebbibi?

Bize bunları reva görecek neye el uzatıp, neye gönül vermiştik bizde tüm bunları yaşıyorduk?

Hiçbir şeye.

Biz yalnızca sevmiştik, yanan yüreklerin yancısı gözyaşlarımıza rağmen, olmaz deyip inkâr ettiğimiz ama oldurduğumuz gerçeklerimize rağmen sevmiştik biz. Bir umut, bir heves içinde sadece sevmiştik.

"Metanetinizi koruyun lütfen Arjin Hanım. Aksi takdirde yapacağınız herhangi bir hata Argâh beyi fazlasıyla kızdırabilir."

Yanımda benden daha çok diken üstünde duran orta yaştaki adamın sözleri bende bir etki etmezken, dalmış gözlerimi yumdum usulca. Sırf kendimden ödün vermemek adına üst
üste attığım bacaklarım bile titriyor, üzerine yasladığım küçük ellerimin içi ise yavaş yavaş terliyordu.

Gelmesine az kalmıştı.

Birazdan aylardır görmediğim, görmek için can attığım adamı nihayet görecektim. Fakat görmekten daha öteye gidemeyecektim. Karşımda, gözlerimin önünde olacaktı, ama ben elimi dahi uzatıp ait olduğum tenine dokunamayacaktım. Ciğerlerimin bile uğrunda yanıp bana işkence ettiği o kokusunu bile soluyamayacaktım.

Ben hasretiyle ölüp bittiğim adamı bugün belki de bir kez daha öldürecektim.

Yeniden açtığım duygusu yitmiş yeşillerim müdürün odasındaki soğuk duvara asılmış küçük tabloda takılı kalırken kapı tıklatılarak açıldı ve içeri

az önce giden müdür girdi tekrar.

Gözlerim onun üzerine düştüğünde, "Getiriyorlar, sizde lütfen uzatmayınız Avukat bey. Mahkum özel istek sebebiyle çıkarıldı hücresinden, aksi bir unsurda bulunabilir." deyip, açıkça bu görüşmeden memnun olmadığınıda belli etti sözleri dışında gergin bakışlarıylada.

Hücredeymiş, normal bir koğuşta bile değil. Karanlık, soğuk ve izbe bir hücrede.

Kapanan kapıyla gözden kaybolan müdürün ardından dakikalar sonra tekrar tıklatılarak açıldı kapı. Bu seferse bir gardiyan girdi içeri ve yanımdaki adama müsaade ister gibi baktı. Ne kadar rahatmış gibi bir tavra bürünse bile gergin olduğu fazlasıyla belli olan avukattan aldığı karşılıkla da kapıyı ardına kadar açıp, kenara çekilerek onun girmesi için yol açtı.

Ve o göründü.

Delici katran karası bakışları ise hızla beni buldu.

Benden önce pus çökmüş karaları saniyelik bir değişimle bir ışık doğurdu içinde, benim yeşillerime kadar bulaşan bir ışık.

Zamana ve de aramıza o zamanı koyanlara inat kavuştu yeşil karasına. Belki biraz titredi, belki birazda ürktü, ama vazgeçmedi. Karaya olan sevdasından, karaların sahibi olan adama tutsak olmaktan vazgeçmedi.

"Gülüm..."

Aylar süren ayrılığın ardından yeniden duyduğum sesi ile yutkunarak kenetledim çenemi. Beklediğimden daha büyük bir etkiyle sarsılan yüreğim maruz kalacağı işkence ile aylar sonra yeniden yüzleşirken soluksuz kaldım aniden. Yanlış bir şey yapmaktan, dayanamamaktan korktuğumdan nefes bile almaz oldum o sözle.

O kadar özlemiştim ki, canım yanıyordu. Dokunmak, sarılmak, kokusunu soluyup karşılık vermek istiyordum ona. Fakat yapamıyordum, bu mümkün değildi.

Aldığım derin bir nefesle dolan gözlerimi yere indirerek ayaklandım bakışlarının üzerimde olduğunu bilerek. Dudaklarımı birbirine sürtüp yeniden ona baktığımda mimik oynamayan yüzümde gezindi gözleri içindeki dolu dolu olmuş özlem duygusuyla birlikte. Kapı pervazında elleri kelepçeli duruyordu iri bedeniyle bir karşılık bulmak ister gibi.

Lâkin bulamıyordu, bulmaması gerekiyordu. Kavisli kaşları çatılıp karalarına gölge düşürürken baştan aşağı süzdü bu sefer. Anlamak ister gibi, bulamadığı karşılığa dair bir sebep arar gibi. Aradığını

bulamadığında ise garipseyerek baktı gözlerime, attığı birkaç adımlada dikildi karşıma.

"Gerçekten inandın m?" dedi hayal kırıklığı ile.

"Sende onlar gibi, buna inandın mı gülüm?" diyerekte bir kez daha umutla baktı yüzüme.

Yalvarır gibi bakıyordu, sözleriyle değil, küçülüp utanır gibi olan karalarıyla konuşuyordu sanki benimle. "Buraya bunları konuşmak için gelmedim, otur ve yarım bıraktığın meseleye bir son verelim artık." deyip kaldırdım gözlerimi. Bakamadım yüzüne, gözlerine. Utandım, karşımda suçsuz olduğunu bile bile onu suçlamak zorunda kalmaktan utandım.

"Bak gözlerime." derken önüme doğru bir adım attığında mecbur baktım.

"Gerçekten inandın mı? Onca şeye rağmen, bana değilde onlara mı inandın?"

İnanmadım, istesem de inanamazdım ki. Biliyordum çünkü, o bilmese bile ben her şeyi biliyordum. O kurşunun döktüğü kanın sebebinin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Ama söyleyemiyordum, elimde, dilimde bağlıydı artık. Ben susmak zorundaydım, bizim için, bir günahsız için, şimdilik susmak zorundaydım.

"Sen vurdun Afran ağa. Kardeşinin dile düşürdüğü namusun uğruna peşine düştüğün intikamını aldın. Sen dökülen kanının karşılığını bizden döktüğün kanla aldın artık." diyerek yükselttiğim sesimle sarsıldı iri bedeni.

Sesimim yüksekliğinden değil, sözlerimdendi bu sarsılış. Beklemiyordu, nasıl beklesindi zaten.

O sabah her şey tepe taklak olmadan önce mutluluktan kahkahalarımızla inliyordu bu cihan. Şimdi ise sahte nefretle doldurduğum gözlerime eşlik eden yalancı sözlerimle.

İstese de bekleyemezdi benden bunu, istesede inanamazdı. inanmamıştı da zaten. "Bu gözler benim kadınımın değil, bu sözler benim karımın sözleri değil." deyip iki yana hafifçe salladığı başıyla içimdeki o gizli umut tutunacak bir dal buldu nihayet kendine.

İnanmamıştı, inanmayacaktı. Benim istediğimde buydu zaten, mecbur bırakıldığım o sözlere itimat etmemesiydi.

"Yeter artık, ben buraya bunları duymak için gelmedim."

Karalarına sabitlediğim yeşillerimi çektiğimde, avukatın elindeki dosyayı alarak yeniden dikildim karşısında. "İmzala artık şu dosyayı ve çık, git hayatımdan." Gözleri saniyelik elimdeki dosyaya kaydı ve dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtış peydah olup söndü hızlıca.

"Neye gülüyorsun?" deyip kaşlarımı çattığımda aşağı yukarı salladığı başı ile cevap verdi beklemeden.

"O it gönderdi seni buraya. Kendi yapamadı, sana yaptırabileceğini sandı."

İnatla baktığı yeşillerim anlamış olabileceği ihtimali ile endişeye bürünürken en başından beridir yanımda oturan Avukatta ayaklandı tereddütle. Kara gözleri eskisindende karaya bürünüp ürkünç hale gelince söndü gülümsemesi.

"Ben seni boşamam gülüm. Değil o baban olacak it, sen bile yaptıramazsın bana bunu." dediğinde az önce bahsettiği kişinin Argâh değilde babam oluşuyla sessiz bir soluk verip yanımda benim gibi endişesine son vermiş olan adama baktım.

Konuşmadan gözleriyle devam etmem gerektiğini ima edince yeniden önüme dönüp, "Ne babam, ne de bir başkası göndermedi beni Afran ağa. Ben buraya kanımızı döken adamın soyadının altından çıkmak için geldim imzala artık şu sözleşmeyi bitsin gitsin." dedim yalanlarıma devam ederek.

Fakat yine başarılı olamadım, aksine bir adım daha atıp dibime kadar girmesine sebep oldum. Kelepçeli elleri dosyayı tutan elimi hafifçe kavrarken sakallarının gürleşip çevrelediği yüzü yüzümü teğet geçer vaziyette durdu. "Sende biliyorsun, benim suçlu olmadığımı sende biliyorsun. Tıpkı ecdadında gelse seni boşamayacağımı bildiğin gibi."

Yüzümde yel estiren sıcak nefesi biten fısıltısıyla son bulurken siyah tişörtünün sardığı bedenindeydi gözlerim. Kalkmıyorlardı, dudaklarımda olduğuna emin olduğum katran karalarıyla yüzleşmeye cesaret edemiyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki bu yüzleşmenin mutlak galibi onun karaları olacaktı.

"Ben tek bir şey biliyorum, o da her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu. Senin intikam uğruna bana koca bir yalanı yaşatıp, o yalana da kan karıştıracak kadar gözünü kararttığını biliyorum." deyip yutkunduğumda elimden ayrılıp çeneme tutundu elleri ve eğdiğim yüzümü kaldırdı gerilmiş yüzüne doğru.

"Hadi bir daha söyle, gözlerime bakarak ama." deyip dişlerinin arsından tısladığında kaldırdığı başım yüzünden sert göğsüne yaslandı ellerim.

"Hadi." Dedi bir kez daha. "Söyle de göreyim.

Öfkelenmişti, gözlerinden taşarcasına. Derin soluklarım göğsümü şişirip dururken onunda kalın boynundaki şah damarı şişmişti. Önce kemikleri ise

derisinden belli olup kastığı çenesi yüzünden göz önüne düşerek ürkütücü bir görüntü oluşturmuştu.

"Ben bir yalana kurban gitmişim, her şey kanıtlandı. Sende zaten bu yüzden bu kodestesin unuttun mu?"

Nefes nefese zorla gözlerinin içine bakarak söyledim. Tıpkı onun istediği gibi. Fakat yaralanıp onu da yaralayarak. Korkuyla şekillenmeye başlayan gözlerim onun delirmesini, öfkelenmesini beklerken seslice gülmeye başlamasıyla çattığım kaşlarımın altında ezilmeye başladı.

Diliyle ıslattığı dudaklarından dişleri görünerek delirmiş gibi gülerken, "Güzel ezber, ama yetmez gülüm. Ne kadar ezberlersen ezberle onların sözlerini, gözlerin ezber etmedikten sonra bir halta yaramaz hiçbiri." dedi yavaşça sertleşip ağırlaşan sesiyle.

Burnumun ucuna sürttüğü burnuyla yumulmasına engel olamadığım gözlerimin kapanmasına sebep olurken fısıldadı. "Sen benimsin gülüm, bunu kimse değiştiremez."

Kalbime bir ok gibi saplanan o iki kelimeyle varla yok arası gerildi dudaklarım. Ne o gördü ne bir başkası, ama oldu. Uyandığım o ilk andan beri ettiğim duam karşılık buldu ve hiçbir sözüme itimat etmedi, etmeyecekti. Dilimin dediğine değil, gözlerimde gördüklerine inanıyordu.

Ben önünde boyun eğmek zorunda kaldığım o mecburiyetten kurtulana kadarda inanmayacaktı hiçbir yalanıma, inandığı tek şey ise, ona karşı hiç değişmeyen o titrek yeşillerim olacak ve ona tutulacaktı ben ona sahici olana kadar. Ya da ben öyle olmasın umut ediyordum.

"Kendinize gelin Afran bey, müvekkilime bu şekilde bir manipülasyon yapamazsınız."

Sağır kesilmiş kulaklarımda onun dışında başka bir ses yankılanırken burnundan seslice verdiği soluğu ile bitirdi o küçük temasımızı. Ve dilini dişlerinin arasında kıstırarak yüzünü sağa doğru hafifçe eğip baktı yanımdaki adama.

"Yine mi sen lan?" deyip ölümcül bakışları hızla yerini bulurken, "Evet, Mehmet bey gibi Arjin Hanımda müvekkilim olur." diyen Avukatla o her zamanki alaylı asi sırıtışıda yayıldı yine ıslattığı dudaklarında.

"Öyle mi?" diye bile bile sorduğunda değişen tavrıyla gelecek olanları anlayıp hâlâ yaptığı hatanın farkında olmayan adama baktım acıyarak.

"Evet, öyle." dediğinde bir de başını sallayıp ne halt yediğinden habersiz verdi cevabını.

"O zaman karımı yormama gerek yok, o ite cevabımı sen ileteceksin." Diyen Afrana garipseyerek bakmaya başladı.

Lâkin artık anlasa da anlamasada onu bekleyen hazin sondan kaçamadı. "Ne cevabı?" deyip kaşlarını çatınca benden çekilerek ona doğru atılıp sertçe kafa atan Afranla önce arkasındaki sandalyeye düştü, sonra sandalye kayıncada mermer zemine
yığıldı.

"Afran!"

Belermiş gözlerimle sesini haykırdığımda hiç etkilenmemiş ve yere doğru eğilip kelepçeli ellerine rağmen babamdan dolayı tanışmış olduğu adamın suratını yumruklamaya başlamıştı.

"Afran dur!" diye yeniden bağırsamda maalesef ki sert ve gelişi güzel yumruklarından dolayı yaklaşamamıştım bile ikisine. Lâkin benim aksime gardiyanlar ses ile birlikte odaya dalmış canhıraş yüzüne daldığı adamın üzerinden zorda olsa almışlardı onu. İki koluna birden abanan gardiyanlara rağmen durmayıp direnirken oldukça zorlanıyorlardı onu tutmakta.

Resmen deli gücü gelmiş gibi direniyordu dört bir yandan onu tutanlara. Gerilmiş kemikli yüzüne düşen öfke izleriyle, "İlet lan o ite bir bir! Afran ağa çıkacakmış buradan! Çıktığı gibi de kurutacakmış onu da, onun köpeklerinin soyunuda de!" diye kükreyip boynundaki damarları
kabarmasına sebep olurken yutkundum endişeyle.

Şuan da o kadar korkunç ve ürkünç duruyordu ki ağzımı açıpta tek kelime etmeye bile yeltenemedim. Uzun boyu ve iri cüssesi gardiyanlara direnmekte güçlük çekmezken sanki gitgide kararmış gözlerinden intikam duygusu taşıyordu adeta. Onu çıkarmak için çekiştiren gardiyanlara direnip gözlerini yeniden bana çevirdiğinde alev almış karalarıyla sarsıldım olduğum yerde. ister istemez gerilen omuzlarımı dik tutmaya çalışarak baktım bende gözlerine.

"Sende duy! Ucunda ölümde olsa vazgeçmem senden! Şerefim üzerine yeminim olsun! Önce seni alacağım, sonra da seni benden alanların Azraili olacağım!"

Kendini aşan kükreyişi ile kızaran boynu bile suskunluğuma yeterken, burnundan soluyarak baktı son kez gözlerimin içine. Az önceki o sakin adamdan eser kalmayarak, ona, bize bu ayrılığı reva görenlere olan nefreti ve öfkesiyle baktı. Bana diye değil, yapacakların göreyim diye. Ettiği yeminde duracağını bilmemi istedi diye. Artık hiç kimseye merhamet etmeyip, gaddar dedikleri o Afran'ı ortaya çıkaracağını göreyim diye.

Ve gitti, zorla can çekişerek götürdüler onu.

Yakında ellerindeki o kelepçeden de, bir yalanla hapsettikleri bu kodestende çıkacağı güne kadar o hücreye kapatmak için götürdüler. Bizden döktüğü kanın düştüğü toprak kurumadan yenisini dökeceği güne kadar götürdüler.

****

9 Ay Önce...

Afran Şahmaran

Karanlığın içine çekip hapsettiği zihnim kör kesilirken, ensemdeki sızı ile açmadan sıkıca yumdum gözlerimi. Buruşan yüzüme aldırmadan elimi kaldırıp o ince sızının yayıldığı noktaya dokunmaya çalıştım. Fakat elimi hareket ettirir etmez avucumun kavradığı, ama ne olduğunu bilmediğim şey ile kaldıramayıp olduğu yerde bırakmak zorunda kaldım. Zaten çoktan çatmış olduğum kaşlarım daha derin çatıldığında gözlerim alıştığı karanlıktan canhıraş sıyrılıp yana yanada olsa açılıp tekrar gömüldü karanlığa.

Işığa alışmam kısa bir zaman alırken birbirine kenetlediğim dişlerimle ensemdeki Sızı yüzünden homurdanıp doğruldum yeniden ayağa kalkmadan olduğum yerde. Gözlerim acıdan çok merakla dolan zihnimle hızla açılıp elime inerken kavradığım silahı gördüm. Bana ait olmayan ve hangi ara, nasıl elime aldığımı bilmediğim metal ile süren bakışmam saniyeleri devirsede bir cevap bulamadım kendime.

Çünkü yoktu, ne bir cevap ne de hatırladığım en ufak bir şey. Tek hatırladığım en son evden çıkıp arabaya gittiğim ve aldığım o sert darbeydi, ilerisi yoktu. Bir bir zihnime düşüp bulunduğum durumu daha fazla sorgulamama sebep olan her an ile beni terk edip yerini endişeye bırakan

bilinmezlikle yutkundum sertçe.

"Gülüm?" dedim boşluğa bakan gözlerimi kısarak.

Onu hatırlamak endişeyle beraber başka hiçbir zaman hissetmediğim o korku illetinide bedenime yayarken, dizlerimden destek alarak ayaklandım. Evet korku yayılıyordu, hemde ilmek ilmek. Ondan başka hiçbir şeyin hissettiremediği o illet his, ona bir şey olma düşüncesiyle bile hükmetmeye başlıyordu her zerreme. Yeniden hatırlatıyordu bana kendini, onun tattırıp onun unutturduğu yegane şeydi bu, korku.

Zifiri sessizliğe bürünmüş ağaçlıktan sıyrılan bakışlarımla arkama dönüp eve doğru gitmeye yeltendiğimde gidemeyip kaldım öylece. Ve asıl o vakit

hissettim bahsi geçen illeti. O vakit
yaşadım asıl korkuyu, sevdiğim kadını yerde kanlar içinde gördüğümde.

Kanla kaplıydı, benim huzur bulduğum beyaz teni en çok ona yakıştırdığım kırmızıya bürünmüş ve aslında ona hiçte yakışmadığını gösterir gibi ölüm manzarasına dönüşmüştü gözlerimin önünde.

Cennetten bir parça dediğim teni, cehennem manzarasına benzemişti.

"Hayır." dedim benim bile duyamayacağım bir fısıltıyla.

Başımı salladım iki yana sallayıp bulanıklaşan gözlerimi yumdum kabul etmeyerek. Kabustu, bu da o kabuslarımdan biriydi yalnızca. Gerçek değildi, olamazdı. Bir kabus ya da bir sanrıdan ibaretti her şey.

Açılan gözlerim yeniden onu bulup ardından elimdeki metale kaydığında sarsıldım gizliden. Neydi tüm bunlar? O, tenindeki ölüm kırmızısı, elimdeki silah ve zihnimdeki çelişki, neydi tüm bunların gerekçesi ya da açıklaması?

Yoktu, var olan tek şey önümde cansız gibi yatan sevdiğim kadındı.

Korkudan mıdır bilmem, deli gibi yutkunuyor attığım adım bile gitmiyordu ona. Göğsüm, aldığım hızlı soluklarıma yetişemeyip sıkışıyor ve ona doğru yaklaştıkça yüzleştiğim gerçeklik gözümü bile karanlığa bürüyordu yavaş yavaş. Yok ediyordu beni sinsice, ona dokunmamı bile beklemiyordu. Benden çalabildiği her zerremi etkisiyle yakıyor ve beni kabul etmediğim, edemeyeceğim o gerçeğe en acı haliyle uğurluyordu.

Kokusuna müptela olduğum uzun saçlarının tellerinin döküldüğü sararmış yaprakların dibine geldiğimde konuşmayı denedim. Fakat söyleyeceğim her kelimeyi bir bir yutup çattığım kaşlarımla kısılan kararmış gözlerimi, rengi atmış yüzünde gezdirmekten başka hiçbir şey yapamadım.

Şok, akan kanımı bile sersemletirken aldığım nefes ciğerlerime sıkıştığında inledim acıyla.

Onun adıyla, "Gülüm..." dedim korkakça.

Gelmeyen karşılık ile de, "Olmaz." dedim bu sefer.

"Olmaz.

Ölmezdi, ölemezdi.

Deliden farksız sarstığım başımla fırlattığım silahın ardından yığıldım dibine dizlerimin üstünde.

"Lan!"

Haykırışım dağı taşı bile inletip yankı yaparken bir kez daha yok oldum karşıma çıkan çaresizlikle. Sanki o yankı sessizliğin bir elçisi ve bana çaresizliğimin bir kanıtıydı. Ve ben o

kanıtla, yok olup yanmaya başlamıştım. Titreyen ellerimle kavradığım dirayetsiz başı avucumu benimseyip yerleştiğinde daha da beter oldu benim için her şey.

Cansız gibiydi, soğuk teni, rengi atmış yüzü, ölümün habercisi hareketsizliği onu cansızlığa boğmuştu.

Görmemi engelleyen ıslak gözlerimi o yaşlardan kurtardığımda kanın sızdığı koyuluğa bakıp titremesine engel olamadığım bir elimi yasladım üstüne sıkıca. Akmasın, daha fazla kirletip yok etmesin tenini diye.

"Dayan." deyip karşılıksız sözlerime devam ettiğimde bile emin olduğum o gelmeyecek cevabın gelmesini umut ederek devam ettim konuşmaya. "Dayan gülüm, yalvarırım dayan." dedim kucağıma aldığımda küçücük kalan bedeniyle. Dizlerimin bile bana ihanet eder gibi güçsüz kalışıyla zar zor ayaklandığımda öfkelenip kükrerken bir kez daha yankılattım sesimi ağaç hışırtılarını mağlup ederek.

"Lan!"

Öfkeli, fakat bir insanın düşebileceği en büyük çaresizlikle bir kez daha haykırırken düştü gözümden o en başından beri tutmaya savaştığım sıcak damla. Sanki bana kurulmuş bu kabusla ve o kabusun yüreğime düşürdüğü acizlikle savaşmak imkansızdı. Ve ben o imkansızlığı da düşen o yaşla kabullenmek zorunda kalmıştım.

Korkuyordum, onu kaybetmekten korkuyordum. Hem de deli gibi. Sarsak adımlarım açtığım gibi kalmış arabaya ulaştığında, onun kanla kaplanmış bedenini açtığım kapıyla arkaya bırakıp acıyla sildim izi kalmış yaşı kan bulaşan elimle. Sertçe çarptığım kapının sesi kesilmeden hızlıca anahtarın nerede olduğuna bakıp lastiğin dibinde gördüğümde oyalanmadan binip çalıştırdım. Onu bile düzgün yapamamış, titreyen kanlı ellerim bile bana onlardan nefret etmemi sağlayacak bir şekilde engel olmaya niyetli gibilerdi adeta.

Onlarda bedenime hükmeden korkuya teslim olmuşlardı sanki. Toprak yolda sarsılarak ilerlemeye başladığımızda yoldan çok ondaydı gözlerim. Belki Bir kez olsun kıpırdardı ölüm rengine kesilmiş göz kapakları, belki biraz olsun görünürdü o yeşilleri. Bunun umuduyla ayıramıyordum ondan gözlerimi, olurda ben yola bakarken açar gözlerinide ben göremem diye.

"Yalvarırım." deyip sıkıca yumup açtım görüşü kaybolan gözlerimi.

"Yalvarırım gitme... Her şeyim olmuşken, bir hiç etme beni gülüm yalvarırım." Acının bin bir şekline bürünmüş halde döndüm ona yeniden.

Yapamazdım, ben onsuz yapamazdım. Aldığım nefese sebep gösterdiğim kadın olmadan nefes alamazdım. Ne ona, ne de bana o nefesi hor görenlerede aldırmazdım. Asfaltın bile tutamadığı lastikler hastane girişinde çığlık çığlığa yankı yaparken indim arabadan. Onun sanki zaman geçtikçe daha bir küçülüp yok olmuş bedenini aldım kucağıma, öyle bir sardım ki onu, ellerimden kayıp gideceğini sanıp bırakmaya korkar gibi.

O kucağımda, benim durdurması imkansız lanet tek tük yaşlarım ise onun soğuk tenindeydi. Bana fazla geldiklerini bilir gibi benden kopup onun teninde süzülüyorlardı sanki. Benim içimdeki yangının elçileri olup onun buz kesilmiş tenini ısıtmaya çalışıyorlardı. Ama onlarda asıl sahipleri olan benim gibi, karşılığı olmayan bir çaba içerisinde olmaktan öteye gidemiyorlardı.

Lâkin o gidiyordu, beni bırakıyordu.

"Yardım edin!"

Açılan otomatik kapıyla içeri girdiğimde başladım asıl yakarışıma.

"Yardım edin!"

Acıyla, boğazım yırtılırcasına, o kucağımda, durmak bilmeyip akan kanı ise artık benimde tenimdeyken inlettim koca binayı keskin feryadımla.

"Karım ölüyor! Karım ölüyor lan!"

Hunharca haykırarak dağa taşa duyururcasına sesimin çaresiz şiddetiyle, içimdeki acının ateşini püskürtmeye devam ettim. Ta ki, bize şokla bakmayı bırakıp önüme sedyeyi getirmeyi akıl ettikleri ana kadar.

Dirayetsiz bedenini bırakmaya kıyamazken her şeye sağır kesilmiş kulağım çınlıyordu bir kez daha. Onların bana karşı olan bağırışlarına rağmen zihnim bırakmama izin vermiyordu. Sanki bu, ona son dokunuşlarımmış gibi, sanki ona bir daha dokunamayacakmışım gibi sözler fısıldıyordu kulağıma. Lâkin hayır, öyle değildi. Bu ona son dokunuşlarım olmayacaktı, buna izin vermezdim.

Aralarından geçip bırakır bırakmaz benden uzaklaşan insanlara dalan gözlerimi elimin tersi ile sertçe ovup bende onların ardından gittim. Fakat devamını getiremedim, ameliyathane kapısı açılır açılmaz bana engel olan kadınla suskun kalıp, öylece bakakaldım kapanan kapıya.

"Ölme, ölüpte beni de öldürme." dedim.

Hareket etmeye bile yeltenmeyen kurumuş dudaklarımın üzerinden süzülüp giden tuzlu su ile dakikalarca kaldım olduğum yerde. Ne bir adım ileri gidebildim, ne bir adım geriye. Yaklaşamadım ama uzaklaşamadım da, korktum. Yine ve yeniden, benim yüzümden kırmızıyla kaplandı bedeni.

Aşık olduğum kadın, gülüm, gül kokulum.

Yaşamak nedir soluduğumda anladığım kokusuna kan bulaştırdığım. Gitmesin, benden gitmesin, bensiz gitmesin. Kalbimdeki yükü taşımaya gücü yetmeyen dizlerim kırılıp beni yerle yeksan ederken ağlamayı bile hak göremedim kendime. Korumaya bile yetemediğim kadının ardından ağlamaya utandım, kapadım kan bulaşmış ellerimi yüzüme. Utancımla omuzlarımın sarsılmasına engel olamadan döktüm direnemediğim haksız yaşları.

Ağlamaktan değil, hakkım olduğunu bile düşünmediğimden utandım. Canını yakan ben olmasam bile, sebebinin ben olduğuma emin olduğum için.

Saniyeler feveran ede ede devrilip dakikalar olmuş, önümde duran ayakların sahibi ile kendimi toparlamaya çalışıp silmiştim yüzümü sertçe. "İsterseniz şöyle geçin." deyip eliyle koridor duvarın dibindeki sandalyeleri gösterdiğinde ona bakmazken yan tarafıma baktım yanan gözlerimle.

"Ameliyat uzun sürebilir," deyincede kan kaplandığına emin olduğum karalarımı kaldırıp doğruldum yeniden. Kalkışımla bir adım gerilediğinde boş bakışlarım yüzüne sabitleyip, "Telefon edeceğim." dedim daha fazla bir sey söylemeyip. Ne demek istediğimi anlasada korkarak bakıyordu suratıma. Bunun sebebi ise benim ruhsuz bakan kararmış gözlerimin normal bakmıyor olmasıydı.

"Bir kaç dakika için," deyip gözlerimi çekmeden elimi uzattığımda silkelenir gibi başını sallayarak uzattı telefonunu. Ben demedende ilerleyip yalnız bıraktı beni koridorda. Tuşladığım numarayı arar aramaz kulağıma yasladığım telefonla bıraktım bedenimi sandalyelerden birine. Yalnız kalbimde değil, omuzlarıda da tarifsiz bir yük vardı.

Suçluluğun getirdiği bir yük.

"Alo," diyen tanıdık sesle yumdum gözlerimi.

Gırtlağıma takılmış acıylada, "Ağabey... Karımı vurdular." dedim kavranır gibi.

Söylemek bile acı verirken yaşamak dayanılmaz gibi geliyordu. Kısa bir sessizlik olup sert bir nefes verme sesinin ardından, "Biliyorum, yoldayız geliyoruz." dediğinde, duygusu gizlenmiş sesiyle duyduklarım beklediğim sözler değilde başka sözler olunca açılan gözlerimle çattım kaşlarımı.

Nereden, nasıl öğrenmişlerdi? Ben bile gözlerimi açtığım an görmüşken onlar ne ara yola bile çıkmışlardı?

"Nereden biliyorsunuz?" deyip şüpheyle bekledim.

"Haber çoktan herkese ulaştı Afran. Mehmet ağaya da." Sesindeki cansızlıkla ne demek istediğini söylemeden anlatmıştı bana.

Duyulmuştu, bir kere daha gelin olduğu yerde kanı dökülmüştü bir kadının. Ve herkes dilden dile yay bire bin katarak yaymıştı bile bu haberi. Hatta belki de, olmayanı bile olmuş gibi göstermişlerdi. Bir kaç saniye boş bakan gözlerime son verip sinirle yumdum.

"Sağlam gel, topla herkesi." deyip başka bir şey demeye gerek duymadan kapattığım telefonuda öfkeyle yanımdaki sandalyeye fırlatıp ellerimin arasına aldım başımı. Sıkıntıya kapılan soluklarımla da bir başıma, sessizliğe boğulmuş o iki duvar arasında beklemeye devam ettim çaresizce. Fakat saatlerce ne giren oldu o cam kapıdan, ne de çıkan. Sanki zihnimin bana yaptığı ümitsizlik işkencesine destek verir gibi, ufacık bir ses bile yoktu karşımda.

"Afran."

Sesin geldiği tarafa dönen başımla bana doğru gelen ağabeyim, ayaklandığımda yanıma ulaşır ulaşmaz sırtıma attığı kollarıyla cebelleştiğim o yalnızlığı aldı hızla üstümden. Ve adeta yenilmek üzere olduğum çaresizlik, onun varlığıyla sarsılıp sendeledi yüreğimin içinde doğan bir umutla.

"İyi misin?"

Sırtımda elinin varlığını dostane vuruşlarıyla devam ettirirken benliğime ağır gelen sözleri söylemek zorunda kaldım öfkeyle. "İyiyim, kahretsin ki ben iyiyim." Sesimdeki acıyı görür gibi geri çekilerek gözlerime sabitledi gözlerini.

"Arjin?" dedi sorar gibi merakla bakarak.

Yüzüne bakarak söylemek zor gelirken, "İçeride, saatlerdir içeride." dedim yere düşen bakışlarımla. Bir şey demeyip yalnızca başını sallarken kolumu sıkarak belli etti varlığını bir kez daha. Ne diyeceğini o da bilemiyordu. Ne denirdi zaten, nasıl olduğunu mu, yoksa nasıl koruyamadığımı mı soracaktı?

Ben ne diyecektim peki, bilmiyorum mu? Gözlerimi bile her şey olduktan sonra açtım ve bir halt bile bilmiyorum mu diyecektim?

Hangi yüzle?

"Siz nasıl öğrendiniz? Haber nasıl yayıldı, buradan biri mi uçurdu?" deyip merakıma yenik düştüğümde sıkıntılı bir soluk verdi.

"Kim uçurdu bir malûmatım yok, ama uçuran buradan biri." dediğinde sinirle dişlerimin arasına kıstırdım dilimi. "Ve uçurduğu haber ise Arjin'in

vurulduğu yönünde bir haber değil Afran. Senin
Arjin'i vurduğun yönünde bir haber." Hayretle karşılamama sebep olan sözlerle ne diyeceğimi bilemeyip öylece baktım suratına.

Bir kez daha benim vurduğumu söylemişlerdi. Yine haber bir yalanla duyurulmuş ve ortalık çoktan karışacak duruma gelmişti bile. Mehmet ağaya haber çoktan ulaşmış ve eminim ki o da bu haberi çoktan lehine çevirme çabasına girişmişti belki de.

"Afran?" diyerek sorgulayıcı bakışlarını üzerimde tuttuğunda derince çattığım kaşlarımla hiçbir şey hatırlamasam bile emin olduğum gerçekle karşımdaki yüzüne eğilerek konuştum dişlerimin arasından. "Sakın, ben ona bakmaya bile kıyamazken sakın bana onu vurmuşum ihtimaliyle dahi bakma ağabey! Sakın!"

Dik duruşu bozulmamış yalnızca başını sallayarak sözlerime itimat ettiğini göstermişti. Bana inanıyordu, fakat bunun sebebi sözlerimden çok onunda bildiği sevdamdı. Ne olursa olsun aşkından geberdiğim kadına bunu yapmayacağımı biliyordu. Ama ne olursa olsun bir de benden duymak istiyordu, istediği de olmuştu, duymuştu.

"Ağam!"

Bize karşı bağırılmış ses koridorda yankı yaptığında ikimizde ilerimizde dizilmiş adamların önünde duran Yavuz'a döndük. Ve zaten gelmesini beklediğimiz haberi bir de ondan almıştık.

"Mehmet ağalar geldi, hastanenin önünü doldurmuşlar ağam. İçeri girmeye çalışıyorlar."

Öfkem, o adamın ismini duymam ile tetiklenen nefretimle bir olup kurtulurken, göğsümü şişiren bir soluk alıp verdim seslice. "Sakin ol, sakın bir hata yapma Afran." deyip hâlâ bile bile kendi öfkesini gizleyerek beni dizginlemeye çalışan ağabeyime dönüp artık çok geç olduğunu kanıtladım sözlerimle.

"Hata yapmak bana farz bu saatten sonra ağabey, farz."

O, sözlerime itiraz etmeye bile fırsat bulamamışken sert ve yere sağlam basan adımlarım koridorda süregelmiş, önlerinde durduğum adamların gözleri üzerime sabitlenmişti. Gözlerim acizliğimin üzerine örtmek zorunda kaldığım öfkemle karardığında, "Şu sınırdan bir Allah'ın kulu bile geçmeyecek!" dedim. Gereken emri verdiğimde başları eğerek üstlenenlerden gözlerimi çekip Yavuz'a döndüm yeniden.

"Olurda bir terslik olursa, emri verdiğimde sık kafasına." Hiç tereddütsüz sözlerim, onunda

kabullenişiyle ortalığa bomba gibi düşerken ardımda duran ağabeyimden bir itiraz, sesi bekledim. Fakat gelmedi, uyarmadı, dur demedi, itiraz etmedi. Yanıma kadar gelip elini omzuma
çıkardı. "Bizden olanı kimse bizden alamaz, ne dersem diyeyim durmayacaksın biliyorum. Ama senden sadece tek bir şey istiyorum Afran, öfkene hakim ol." İtiraz etmemişti ama tamamen destekte vermemişti. Sebebini biliyordum, fakat artık geçti.

Artık duramazdım, çünkü o adam durmayacaktı. Elindeki kozu bana karşı kullanmaktan çekinmeyecek ve o kozun ona kazandıracağı güç ile benden karımı almaya kalkışacaktı. Benim nefesim dediğimi benden alıp nefesimi kesecekti. Buna engel olacak kimsede yoktu, yalan yanlış yayılan haber ben ne kadar inkarda etsem onun önünü kesmeme yetmeyecekti. Ona engel olabilecek tek bir şey vardı, o da içerde canıyla cebelleşen sevdiğim kadındı.

Fakat buna müsaade etmezdim, gözlerini açar açmaz, bir de o adama hesap verme mecburiyetinde kalmasına müsaade etmezdim.

"Emaneti ver." deyip elimi uzatınca avucuma bırakılan gümüş ve soğuk metali sıkıca kavrayıp aralarından geçerek yürümeye başladın. Benimle bir adım atan Bawerde beline abanıp silahı kavrarken geçtiğimiz koridordaki tüm gözler üzerimize sabitlenmişti. Kimi merakla, kimi ise korkuyla bakıyordu. Bize uğramayan korku, onlara ilmek ilmek bağlanıyordu.

Birazdan aşağıda yaşanılacak olayda ya da sonrasında belki de kan dökülecekti. O kan kimin kanı olurdu bilinmez, ama elbet bir gün dökülecekti. Zamanı gelmişti, merhametin beni terk edip ardımdan konuştukları gaddarlığımın tanıkları olmasının vakti yaklaşmıştı. Onu benden kimse alamazdı, alamayacaktı.

Ardımızdan gelenler hızlanıp o itin köpeklerinin önüne geçerken yüzümdeki donuk ifademle çıktım dışarı. Sayıca fazla olsalarda bizimkileri aşıpta girememişlerdi kapıdan bile içeri. Beni görür görmez her biri silahlarına davranıp onlarca namlunun ucunu ben ve benden olanlara doğrulttuklarında kibirle gerildi dudak kenarım. İki yanımda tuttuğum ellerim henüz namluya bir hedef belirlememişken nihayet ortaya çıkan o itte indi arabasından. Ve namlum, doğrulmak için beklediği hedefle hazır hale geldi.

Yaşlı yüzündeki öfke izleri beni görünce daha da derinleştiğinde az ötemde durup dikildi karşıma. Sanki yıkılmazmış gibi sergilediği duruşuyla

tiksinircesine baktı yüzüme. "Çek şu köpeklerini Afran!" diye bağırıp emir verince bir küçümseme yer edindi pus çöken karalarımda.

"Artık sığınacak bir bahanen kalmadı! Kanını döktüğün kızımı vereceksin bana!"

Bağırır bağırmaz ak sakalının dağıldığı boynu kızardığında dikelttim başımı.

"Vermezsem." dedim onun aksine bağırmadan ama yüksek, ruhsuz bir sesle. Benim sakinliğim ile sanki daha da sinirlendi. "Vereceksin!" diye bağırınca bende tıpkı onun gibi fakat daha büyük bir öfkeyle bağırdım bu sefer şişen boyun damarlarımı patlatırcasına.

"Vermezsem!"

Onlarca adam arasından sızıp etrafa yayılan sesimle suratını tiksinç bir ifade kapladı. Çenesini birbirine kitlenirkende, "Kana karşılık kan dökerim o vakit!" deyip bende hiçbir etki etmeyen tehtitini dile getirerek beline attığı eliyle bana doğrulttu namlusunu.

"Dökmezseniz adam değilsiniz lan!" diye karşılık verir vermez benimde kalkan namlum ile iki tarafında artık hedefi dolmuş tetikler çekilmeye hazır hale gelmişti tamamen.

Onlarca gözlerin içindeki hırs etrafımızda durmuş gibi olan zamanla taşmayı bekliyordu. Herkes, ya benim ya da onun çekeceği tetiğin çekilmesini bekliyor, bir kurşunun bir bedeni delip beraberinde ise bir damla dahi olsa kan döküp o kanlada her yeri kan gölüne çevirmeye hazır duruyordu. Hırs değil saf nefretle dolu olan gözlerine öfkesini aşıladı yeniden.

"Böyle mi engel olacaksın bana! Yolun sonu artık Afran! Kızımın canına kast ettiniz, bedelini ödeyeceksiniz!" dediğinde taşan sabrımla kelepçesini çözdüğüm öfkemi dizginlemeyide bıraktım.

"O senin kızın değil lan! O benim karım!"

Kükremekten öte olan sesim ardımdaki binaya kadar dolarken devam ettim. "Ne sen, ne de tek bir Allah'ın kulu alamaz onu benden!" deyip kavradığım kabzayı salladığımda onun karşımda duran bedeninde gezindi soğuk namlu. O bile yanmak istiyordu, içindeki hedefi şaşmayacak olan ölümcül parçasının çekilen tetikle hedefine saplanmasını, kendi barutuyla yanarak ısınmak istiyordu. Çünkü benim bile dizginleyemediğim nefretim, artık bedenimi de aşıp o cansız metale bile bulaşmış durumdaydı.

"Öldürmeye kalktığın karın, benim kızım! Onu sana kurban etmem Afran! Gerekirse seninde, benimde kanım dökülür! Ama ben onu sana bırakmam!"

Asla başarılı olmayacak olduğunu bildiği ısrarını kinle sürdürünce birbirine kenetledim dişlerimi sıkıca. Kırılırcasına bir baskı uygularken çözmeyip tıslar gibi, kastığım suratım ve karaya kapılmış gözlerimle, "Senin kanının döküleceği aşikâr zaten! Sana yeminim olsun! Bil ki, kadınıma uzanacak olan elinide, kolunuda koparır soyunun beş para etmez kanıyla sularım şu toprağı." dedim bir kez bile şaşıp tereddüt etmeden.

Bana değil öfkeme itaat ediyordu dilimde, zihnimde. Ben değil, nefretim yönetiyordu bedenimi.

"Akacak kan benim değil senin olacak Afran! Benim de sana yeminim olsun! Kızımı sana kurban etmeyeceğim! Gerekirse dalını budağını kırıp, kökünü sökeceğim! Ama kızımı sana kurban etmeyeceğim!"

Karşılıksız kalmayan namlular gibi, tehditlerde, nefretimizde karşılıklıydı. Ben nasıl kendimden eminsem o da emindi. Ben nasıl yeminimin arkasında isem o da arkasındaydı. Ben nasıl durmayacaksam o da durmayacaktı. Son kez öldürmek ister gibi baktığı gözlerimde kendininkinden farksız duyguları görürken eliyle verdiği emir üzerine harekete geçip bindi arabasına. Onun ardından yavaşça geri çekilen adamları ile de geri çekilip kayboldu göz önünden. Fakat ben saniyeler akıp gitse bile çekemedim gözlerimi.

Geri gelecekti.

Hem de bu seferden farklı bir şekilde, daha güçlü bir şekilde.

Dilimi gezdirdiğim alt dudağımı dişleyip dilimi kıstırırken burnumdan verdiğim sert solukla arakama dönüp yürümeye başladım. "Yığın herkesi buraya!" diye bağırıp en başından beri korkuyla gizlenen insanlara aldanmadan arkama, onlara doğru döndüm.

"O itlerin girebileceği bir delik bile kalmayacak! Haber sal, topla herkesi! Katı boşaltın, tüm yolları kapayın! Hadi!"

Kükrer gibi yankılattığım sözlerimle harekete geçtiklerinde onlarca korkulu gözün esaretinde, uzak kalmanın bile acı verdiği kadınıma giden yolu bitirip yeniden kapalı olan o buzlu cam kapıların önünde duraksadım. "Dayan gülüm," dedim bir ona çaresiz düşen sesimle. Sanki duyacakmış gibi, "Ben Uyumadan uyandığını bileyim yalvarırım." dedim sessizce.

****

Onsuz geçipte ziyan olan saatler, üzerime bir toprak gibi dökülüp beni altında bırakıyordu. İçimdeki korku ise bir türlü gelmeyen haber ile daha da büyüyüp bir dağ kadar olurken sığdıracak yer bulamıyordu yüreğimde kendini.

Gece olmuş ama o kapıdan hâlâ çıkan olmamıştı. Ben dibine çöktüğüm duvarın önünde çaresizce dua edip dururken, o içerde benim yüzümden canıyla cebelleşiyordu hâlâ. Ben aldığım nefesle boğulurken, o boğulmamak için nefes almaya çalışıyordu.

"Evdekileri tutamadım, yola çıkmışlar burada olurlar birazdan." deyip önümde duran ağabeyime bir kelam edecek gücü bile kendimde bulamayıp sürdürdüm sessizliğimi. Çekilmişti sanki tüm gücüm, söküp alınmıştı bedenimden. Onun yerine tarifsiz bir acı yer edinmişti kendine. Yüreğimi paramparça edip, içten içe beni inleterek kıvrandıran bir acı.

Sevdiğim kadının yokluğuydu sebebi, o gözümün önünden gitmeyen rengi çekilmiş görüntüsüydü. Ama en çokta kaybetme korkusuydu. Can değil, candan öte bildiğim kadını kaybetmekten korkuyordum. Bana her baktığında titreyen yeşillerine dalamamaktan, onca yaşadığımıza rağmen dokunmak istese bile ürkerek yaklaşan tenine bir daha dokunamamaktan korkuyordum.

Nefes bildiğim kadının nefesine sebep olmaktan korkuyordum ben.

Akan tek damla gözyaşının sebebi olmayacağım diye söz vermişken, canına sebep olmaktan köpek gibi korkuyordum. İsteyerek ya da değil, o kurşunun ona uğramasının sebebi bendim. Kabul edemeyeceğim, ama çoktan ettiğim bir gerçekti.

"Oğlum."

Eğip, ellerim arasında tuttuğum başım doğrulurken tıpkı onunki gibi ıslak yeşilleri titreyerek bana bakan anneme bile bakmayıp lanet ederek çevirdim başımı. Baktığım her yerde o vardı sanki, onun gözleri değildi ama oymuş gibi hissettiriyordu.

"Oğlum." diyerek bir kez daha seslendiğinde başımda hissettim elini. Güç vermek ister gibi varlığını hissettirdi elinin. Ama o da yetmedi, ne acımı söktü aldı, ne de gücümü geri verdi bana. Belki dakikalarca bekledi başımda tek bir kelime edeyim, ona sığınayım diye ama etmedim. Konuşmayı bile fazla buldum kendime. "İyileşecek, güçlüdür benim kızım." dediğinde bir yumru yerleşti gırtlağıma.

Kenarı keskin, yutkunsam geçtiği yeri kesip bir acı daha yüklemeye niyetli bir yumru. Ona cevaben değil ama kendime karşı, "İyileşecek." dedim inanmak isteyerek. Başkada bir şey yapamadım, başka bir şey diyemedim. içimden taşan sessiz yalvarışlarıma devam ettim.

"Kim yaptı peki bunu Bawer? Kim niye yapar? Ne istediler kızdan?"

Yüzüne bakmasam bile ağladığı belli olan yengem benimde en başından beridir sorguladıklarımı dile getirdiğinde yeniden karardı boş bakan gözlerim.

"Bilmiyoruz bizde, ama bulacağız. Elbet bulacak ve keseceğiz o itlerin hesaplarımı."

Ne zaman bulurdum bilmiyordum ama haklıydı abim. Kesecektim, şu günüme sebep olan küçük büyük demeden herkesin hesabını kesecektim. Şu koridorda gırtlağıma bile yük olmuş o çaresizliğin, bin mislini onlara yaşatacaktım. Kendime verdiğim yemindi bu artık, ne sevdiğimin kanından olana, ne de kendi kanımdan olana dahi acımayacaktım. Karşımda duran dağ olsa yıkacaktım o dağı, bir köz olsa bile daha da harlayacaktım o közün ateşini.

Bizden çaldıkları her saniye için bir ömür borçluydular bana. Ve ben o ömürleri kendi ellerimle söküp alacaktım onlardan. Gaddar deyip gölgeledikleri merhametimi dileneceklerdi benden, ama o merhamet hiç uğramayacaktı bana.

Gün gelecek ve ben düşmanlarımın kanıyla alacaktım ecel abdestini.

Ağlama seslerinin arasına karışan kapı sesi saatlerdir çöktüğüm o zeminden beni ayırmaya sebep olurken yorgun yüzüyle dışarı çıkan doktora diktim gözlerimi. "Karım, iyi mi?" dedim zor da olsa. Sormak bile zordu, kötü bir şey duymamayı umut etmekse işkenceden farksızdı.

Bir şey demeden başını sallamaya başladığında bile çaresiz bir tebessüm düşüp yok oldu dudaklarımda, "Eşiniz şuan da iyi merak etmeyin, fakat oldukça büyük bir operasyon geçirdi. Kurşun kalbin hemen üstüne saplanıp orada kalmıştı. Tehlikeli bir konumda olması işleri zora soksa bile başarılı bir ameliyat oldu."

Ellerim şükür duası haykıran annemle yüzüme kapanırken bir soluk döküldü dudaklarımın arasından. İçimdeki o yumruyuda kendiyle benden alıp giden bir soluk. "Fakat bilmeniz gereken bir şey daha var, eşinizi kısa sürelide olsa yaşanabilecek herhangi bir komplikasyona karşı uyutmak zorundayız."

Çatılan kaşlarımın kıstığı gözlerim yeniden karşımdaki adama sabitlendi. "Kötü bir şey olmayacak değil mi? Karım iyi." dedim endişeyle. "Elbette, dediğim gibi yalnızca önlem amaçlı." deyip beni onaylayarak bir karşılık beklediğinde başımı salladım isteğine karşın fakat yeniden konuştum.

"Görebilecek miyim peki onu?" Önce tereddüt eder gibi baksada belki de yılgın halimden dolayı itiraz, etmedi.

"Kısa sürsün lütfen, hemşire arkadaşımız yoğun bakıma aldıktan sonra size yardımcı olacak." diye yanındaki kadını gösterdiğinde başımı eğip kenara çekilerek açtım yolunu. Onlar giderken az ilerimde duran kadınlardan bakışlarımı alıp ağabeyime çevirdiğimde yanıma gelip elini enseme atarak sarıldı sıkıca. Hiç beklemeden karşılık verip içime sığmayan sevincimle, "Yaşıyor, yaşıyor." desem bile boğuk çıkan sesimden pek anlaşılmamıştı ne dediğim.

Ama anlamıştı, eliyle sırtıma vura vura tekrarlamıştı beni.

"Yaşıyor, şükür ki yaşıyor."

Babacan sarılışını saniyeler sonra bitirip yüzüne ciddiyetini tekrar yerleştirip baktı yüzüme. "Toparlan hadi, karının yanınada böyle pasaklı pasaklı gitme sakın." deyip azar çektiğinde hak verip onayladım başımla. Üstüm başım kan içinde, yüzüm bile çökmüş durumdaydı. Bu yüzden dolu bir soluk alıp onun getirttiği takımıda alarak kattaki boşalttığım odalardan birine girdim.

Önce üstün körü sıcak suyla yıkandım, ardından hızlıca giyinip saçlarımıda havluyla kurulayıp daha fazla oyalanmadan çıkıp gittim. Benden önce davranıp herkesi yoğun bakım katına aldıran ağabeyim gözleriyle ilerideki hemşireyi işaret ettiğinde direkt onun yanına gittim. "Lütfen uzun sürmesin, hastanın iyiliği için."

Onu benden daha çok düşünemez olacağını bilsede işi gereği bir şeyler daha söyledikten sonra kapıyı açtığında beklemeden girip kapattım ardımdan. Geçtiğim kısa duvarlada gördüm onu.

Beyaz yatağın içinde bembeyaz teniyle bir melek gibi uyuyordu adeta.

Gözlerim hasret kaldığımı görmekle bile dolarken ayaklarım olduğu yere mıhlanmış gibi kaldı. Gidemedim, korktum, ses bile edemedim. İzledim öylece. Uzun kahve saçları iki yanında, çimen yeşilleri üstüne örtünmüş göz kapaklarının altında saklı. Bana ceza olsun diye de sol göğsünün üstündede beyaz bir sargı. Aldığım nefes ciğerlerime dolarken korkaklığı bırakıp yaklaştım yanına, dokunmak için, saçlarını okşamak için kaldırdım elimi ama uzanmadı elim ona.

Sanki ona ne kadar dokunursam, ne kadar yaklaşırsam o kadar çok yanıyordu canı. Utanıyordum artık, benim yüzümden dökülen onca yaşı bile unutturamamışken bir de kanı dökülmüştü. Şimdi nasıl hak görecektim ben kendime, nasıl sevecek nasıl bakacaktım o güzel yüzüne. Demeyecek miydi senin yüzünden diye?

Demezdi belki de, fakat ben nasıl unutacaktım bugünü? Bu görüntüyü, o korkuyu, o boşluğa düşüşümü nasıl unutacaktım? Kalacaktı hep aklımın bir köşesinde, hiç terk etmeyecekti orayı.
Yatağın dibine çektiğim küçük koltuğa oturup önümde duran hareketsiz eliyle bakıştım. Dokunmak istiyordum, ama cesaret edemiyordum.

"Özür dilerim." dedim en azından konuşmayı başarıp.

"Sebep olduğum her şey için, canını yaktığım için, yaktıkları için, seni koruyamadığım için. Özür dilerim."

Hiçbir karşılık yoktu, olmayacağınıda biliyordum ama umut işte. İçten içe doğuyordu yüreğimde kendi kendine.

"Ve teşekkür ederim, gitmediğin için. Gitseydin biterdim gülüm ben. Evim, sığınağımın olmadan yaşayamazdın bu dünyada bir saniye bile. Sığındığım o küçük kalbinden olursam, bil ki canımdan da olurum. Kalırdım yarım bir yürek ile, ne o yürek yaşardı diğer yarısı olmadan, ne de ben yaşamasına müsaade ederdim."

Boğazıma dolan yükle yutkunup elinden çektiğim karalarımı yüzüne çıkardım çekinerek. Alt dudağımı dişleyip bırakırkende bir kez daha yeltendim dokunmaya ama nafile, ben değil sanki tenimdi korkan. O bile belki canı yanar diye dokunmaya cüret edemiyor, hak görmüyordu kendine.

"Uyan yalvarırım," diye fısıldadım çatallaşan sesimle.

"Geç karşıma, senin yüzünden de bana, De ki, sıkabileyim kafama kurtulayım şu acıdan. Ben yapamıyorum, ne kadar çabalasamda sıkmama yetmiyor hiçbir sözüm. Kim bilir belki de korkuyorum diye sıkamıyorumdur, bu yüzden cesaret edemiyorumdur. Evet, korkuyorum ben."

Son sözlerimle buruk bir tebessüm olsada dudağımda ömrü çok uzun olmamış hemen solmuştu.

"Sen yüreğime düştüğün günden beridir korkuyorum, seni kaybetmekten hatta bazen ölmekten bile. Sen yokken canımında bir değeri yoktu ki benim, sen geldin seninle birlikte gözüme bile gelmeyen o canım bile bir anlam kazandı sanki sayende. Sakın yanlış anlama ha, ben ölümden korkmuyorum. Senin uğrunda koşarak giderim Azraile ben biliyorsun."

Devam edemeyip duraksadığımda başımı başka tarafa çevirip sert bir soluk alarak kendime gelmeye çalıştım.

"Benim korktuğum ölünce kaybedeceklerim." dedim sonra hızlıca.

"Sen ve sana dair her şey gülüm."

Sessizliğin tiz çığlığı benimde sesimi yutarken sustum kısa bir zaman. Gözlerim usulca gezindi özlediğim yüzünde.

"Uyan, uyanda dar et bana bu dünyayı." dedim yalvarır gibi.

"Ama bak, o yeşillerinle bir kez daha bak karalarıma. Yalvarıyorum gülüm sana, yalvarıyorum..

Asla kalkmak istemesem bile biraz daha bakıp kalkmıştım, doyamadığım suretine bakmıştım son kez. Dokunmaya çekindiğim onca vaktin öfkesiylede eğilip dudaklarımı bastırdım aniden soğuk tenine. Sıcak dudaklarım onun soğuk omzunun çukurunu hızla benimserkende
fısıldadım teninden ayrılmadan.

"Gülüm." dedim ve soludum olabildiğince kalan kokusunun son demlerini bir aç gibi.

Geri çekildiğimdeyse gidemem diye bakmadım yüzüne bir kez daha, hızlıca çıktım mıhlanmak istediğim odadan onu ardımda bırakarak. Kapattığım kapıya sırtımı yaslayıp ciğerime
doldurdum hastane kokusunu. Girmek istiyordum yeniden, oturup karşısına o uyanana kadar izlemek, konuşmak istiyordum onunla. Fakat yapamadım, yapmamalıydım. Bir kez daha yasak düşmüştü bana, onun yolunda çiğnediğim o yasaklar yeniden çıkmıştı
karşıma.

Daha güçlü daha yıkılmaz halde, bu sefer onlar beni çiğnemeye niyetli gibi hemde.

"Afran." diyen ağabeyimle açtığım gözlerim onu bulduğunda, "Konuşacaklarımız var annemler burada. Biz başka bir yere geçelim." deyip eliyle koridor dönüşünü gösterdi. Duyacaklarımın neler olduğunu zaten biliyordum. Sadece detaylarını bilmiyordum ama tahmin etmekte zor değildi. Ardımızdan geldiğini fark etmediğim Yavuz durduğumuzda karşımıza geçmiş ve ikimizin gözleri onun üzerindeyken konuşmaya başlamıştı.

"Mehmet ağa Bapir'e haber göndermiş çoktan ağam. Aşiretleri toplamasını, nikahın düşürülüp kızının ona verilmesini istemiş."

Öfkem yeniden kendini belli ederken dilimi dişlerimin arasında kıstırıp yumruk yaptığım elimi duvara geçirmemek için zor tuttum kendimi.

"Durmayacak şerefsiz, durmayacak!" diye bağırıp kendime engel olamadığımda gözleri üzerime sabitlenen ağabeyim, "Sakin ol, o durmayacakta biz duracak mıyız sanki?" demiş benim aksime normal karşılamıştı haberi.

Devam etmek için icazet bekleyen Yavuz izni ağabeyimden alıp devam etti, fakat bu sefer katı bir ifadeye büründü yüzü. "Bapir kabul etmiş ağam,

ikidir dökülen kanın bir bedeli olur demiş. Hem Afran ağamı görmek, hem de Mehmet ağanın toplantı izni için çıkmış köyden yola. Geliyor, diğer aşiretlerin de desteğiyle hemde."

"Lan!"

Tükenen sabrımın yerini öfkem almış, kenetlediğim çenemin arasından bağırarak yumruk olmuş elimi arkamda ki duvara geçirmiştim. Hepsi bir oluyordu, bir olup beni düşürmek için birbirlerinden nefret bile etseler bana karşı aynı safta duruyorlardı.

"Afran! Bir rahat dur!"

Havaya kaldırdığım kolum onun koluyla sarılıp ardıma sabitlenirken çırpınarak, "Duramam lan, duramam! Hepsi bir oluyor, sırf bizi ezip geçebilmek için o ite arka çıkıyorlar!" dedim boş koridoru inleterek. Bunu o da biliyordu, zaman darbe zamanıydı onlar için. Vurabilecekleri en sert darbeyi vurmak için satmışlardı bizi.

Ona karşı direnişime son verip kolumu bıraktığında önüme geçip pus çökmüş gözlerini gözlerime sabitledi. Ve bana dizginle dediği öfkemin bir aynısını kendi gözlerine yerleştirdi.

"Onlar istediği kadar bir olsun! Bizi ezmek öyle kolay değil! Bak bana, biz bize yeteriz oğlum! Senden karını mı alacaklar? Bir sikim alamazlar! Bizi yerimizden mi edecekler, onları o meraklısı oldukları yere gömeriz! Biz bize yeteriz aslanım, bunca zaman nasıl ardımızdakilere güvenmediysek şimdide kimseye güvenmeyeceğiz!"

Sarsılmaz duruşu ile kendinden şüphe ettirmeyecek sözlerinin netliğiyle burnumdan soludum öfkeyle. "Yakarım, andım olsun ardını düşünmem. Karımı benden alırlarsa bu cihanı cehennem, onlarıda cehennemin körüğü ederim." deyip dişlerimin arasından konuştuğumda itiraz etmedi.

Aksine başını sallayıp, "Ederiz aslanım, bizden olana elinide, dilinide uzatana gerekeni yaparız." dedi ardımda durduğunu belli etmek isin. Artık kesindi, bugün yepyeni bir savaş başlayacaktı, Ne güç uğruna o ite yardakçılık yapanlar geri duracaktı, ne de bizden biri dur emri verecekti birbirimize. Kan dökülür müydü bilinmez, fakat düşman kazanılacağı bakiydi. Dost bildiklerimiz düşman olmayı seçip, hiçbir zaman elde edemeyecekleri yerimizin hayalini kurmakla kalacakken, Mehmet Dirhem kendi ayağıyla ecel çukuruna düşecekti.

O ecelde bendim, o eceli getiren Azrailde.

Şimdiye kadar sevdiğim kadından yana olan bir dokunulmazlığı vardı, ama artık o da yoktu. Ona tanıdığım kredi buraya kadardı, yaptığı ilk

hatada ecel onu bulacaktı. Karşıma sevdiğim kadını alma pahasına, onu ecele kurban edecektim. Bugün ya da sonra, bir gün bu topraklarda onun kanı dökülecekti.

Ben dökecektim.

"Bra. (Kardeş)"

Soluma düşen sese dönüp gördüğüm tanıdık suretlerle kendimi toparlarken yanımıza ulaşıp elini uzatan Hozan'ın elini sıkarak sarılışına karşılık verdim. Ayrılıp ciddiyetle baktığı yüzü gerilirken, "Geçmiş olsun kardeşim." dedi diğer eliylede koluma vurarak.

'Eyvallah," deyip başımla kabul ettiğimde o çekilip Derbas uzattı elini. Dostane sarılışı ile sırtıma vururkende, "Geçmiş olsun. " deyip geri çekildi. "Eyvallah." Ona da aynı şekilde karşılık verdiğimde yeniden konuştu Hozan.

"Kim yaptı, Behram ağa mı?" dediğinde kasılan suratımla salladım başımı.

"Bilmiyorum,"

Herkesin olağan tahminiydi o it, fakat benim bir değil bin ihtimalim vardı. Düşman dosttan çoktu, ama dost görünümlü düşmanlardan değil.

"Bunu yapan düşman değil kalleştir Afran, hiçbir kitapta kadına sıkana düşman denmez."

Derbas'in her zamanki sert sesi ile gerdim çenemi. Bu yazılı olmasa da kabullenilmişti. Hasmında olsa, namlunun hedefi yalnızca hasımda olurdu. Ne kadında, ne de çocukta değil. Fakat yapmışlardı, bana değil kadınıma sıkılmıştı o kurşun. Benim değil kendimden öte tuttuğum kadınımın kanı dökülmüştü bu toprağa.

"Düşman nasıl olunur yedi ceddine öğreteceğim ben onları Derbas. Karımın kanının döküldüğü toprağa gömdüğümde anlayacaklar benim olana sıkmanın ne demek olduğunu." Nefretin rengine boyanmıştı dilimden dökülenler, saf bir nefretle intikam ateşinin elçisi olmuştu.

"Yanındayız kardeşim, bunu bil." diyen Hozan'a ben değil ağabeyim söylemişti benimde söyleyeceğim şeyleri.

"Siz geri durun Hozan, bu öyle alelade bir yüzleşme olmayacak. Savaş safı tutulacak, düşman kazanılacak." Hiçbir etki etmediğini belli eden yüzüne hiç eksik etmediği psikopat bakışını
yerleştirdiğinde, "Bize düşman dert değil enişte, çok sıkarlarsa canımı bende sıkarım kafalarına, gömerim bizim inşaatın temellerine dökerim

betonu üzerlerine. Yeter ki istesinler, benim canıma minnet." deyip geri adım atmayacağını itirazsız bir şekilde belli etti.

Beklediğim tavrını hiç yadırgamadım. O zaten nerede vukuat orada saf alırdı, olaysız yaşamak ona tersti. Bu savaştan geri durmayıda kendine yakıştırmazdı. "Temelde yer kalmazsa yükleriz benim gemilere atarız balıklara yem diye. Denizden alâ mezar mı olur onlara?"

Hozan gibi kendisininde geri durmayacağını açıkça belli eden Derbasla eyvallah der gibi hafifçe başımı eğip başka bir şey söyleme gereği duymadan onları ardımda bırakıp beni bekleyen Yavuz'a döndüm. Gözleri hızla gözlerimi bulup vereceğim emre hazır beklerken, "Benim evin yoluna, sapağına düşen tüm kameraları toplat. Sor soruştur, kim geçmiş, kim yürümüş o yolda
öğren. Eve de uğra, bahçede ağaçlık arasında siyah bir silah olacak, onuda bana getir." dediğimde başını eğip başka bir şey demeyince koşturarak gitti yanımızdan.

En başından beridir düşünüyordum, hatırlamak, çözmek için fakat en ufak bir şey bile yoktu. Arabaya gidişimden sonrası koca bir karanlıktan ibaretken en çok elimde bulduğum silahı anlamaya çalışıyordum. Ama ona dair bile zerre bir fikrim yoktu, ben vurmadım onu bundan emindim. Fakat neden elimdeydi o zaman, işte bunu çözemiyordum.

Ben mi almıştım o silahı elimede hatırlamıyordum diye düşünüp duruyordum. Ve yine orada tıkanıp bir bilinmezlikle cebelleşiyordum.

Sandalyelere oturup konuşmaya başlayan ağabeyimlere katılmayıp aşiretler gelene kadar onun yanında olmak isteyerek odaya doğru gittim. Uyuya kalmış annemler sabahın körü olduğu için direnememişken yerlerinde olduğunu görüp girdim odaya. İzin falan almayacaktım, ona dokunmayacaktım çünkü. Sadece izleyecektim, buna ihtiyacım vardı.

Oturduğum koltuğa yerleşip kolumu kenarına yaslayıp parmağımı şakağıma dayayarak izledim. Kaç saat bilmiyorum, ama güneş doğmuş gün açığa kavuşmuş ve beklenen misafirler gelmişlerdi ve ben hâlâ onu izliyordum. İzledikçede biraz daha yanıyordum uğrunda.

Burnumdan aldığım sert solukla doyamadığım güzelliğine son kez gözlerimi kısarak bakıp ayaklanarak çıktım odadan. Gözlerim uyanmış olan kadınlara uğrayıp ardından hızla Yavuz'u bulduğunda elimle gel işareti yaptım. "Geldi mi hepsi?" deyip zaten birazdan tavan olacak öfkemi filizlendirmeye başladım yavaşça.

"Bapir (Büyükbaba) hariç hepsi geldi ağam, kantin katına aldık herkesi sizi bekliyorlar."

Islak dilimi yavaşça dudaklarımda gezdirip, "Beklesinler biraz daha." deyip sandalyeye bıraktığım takımın ceketini aldım elime. Olabildiğince yavaş bir hızlada giyip yakamı ve kol düğmemi düzelterek yanıma gelen ağabeyimlere döndüm.

"Gazamız mübarek olsun aslanım." deyip omzuma vurduğunda dişlediğim dilimi bırakıp önüme döndüm.

"Hataları çok olsun ağabeyim, olsun ki bizimde sıkmaya sebebimiz olsun." diyerekte yüzüme hakkını vererek sabitlediğim nefretimle birlikte yürümeye başladım.

Ne olacağı belli olmayan hakikat ile herkes silahlarının yerini hazır ederken girdim onlarca adamın doldurduğu alana. Kapıdan girmeyip olduğumuz yerde durduğumuzda adresini hiç şaşmadan buldu karalarım. Karşımdaki kin dolu kahveler, sanki kendinden emin bir şekilde gözlerime saplanırken karanlık gölgeyi düşürdüm ferini söndürdüğüm gözlerime.

Omuzlarım, sarsmak için çabaladıkları gücümle dikleşirken girdim aralarına katı ifademi bozmadan. Onca nefret, hırs ve intikam ateşiyle bezenmiş göz üzerimize bir bir düşerken aynı şekilde buldu karşılıklarını. Saf nefretimin ve öfkemin onlarada sıçramak için hazır olduğunu kanıtladım dik bakışlarımla her birine. Kimi kaçırdı gözlerini, kimi inadına korksa bile belli etmemek için direndi bakmakta.

Fakat benim asıl işim onlarla değildi, gözleri benden başka kimseye uğramayan o iki itteydi. Yan yana durmuş, karşısına almaktan gurur duydukları bana bakıyorlardı. Onlar bile beni kendilerinden üstün gördüklerinin farkında değillerdi. Yıkmak için çabaladıkları, ama küçük görmekten yıkamayacakları gerçeğini göremedikleri benden aşağıdalardı.

Kastığım çenem hafifçe hareket ederken bir Mehmet itinde, bir Behram itinde tutuyordum gözlerimi. Onlar ise hiç tereddüt etmeden bende. Yanımda durup benden farksız nefretiyle gözlerini diktiği Behram ağaya bakan Bawer farkında olmadan benden bile fazla aksi duruyordu. Kendisine yapılan tehditlerdi belki bunun sebebi, ya da başka bir şey. Ama ben nasıl o adamı öldürmek istiyorsam, o da öyle bakıyordu Behram ağaya.

Behram ağa da benden çektiği gözleri ile aynı şekilde ona. Arkanızda olan hareketlilikle gelmesi gereken son kişilerde gelmiş, diğerleri büyüklerin elini sıkarak bir nevi varlıklarını belli etme çabasına

girişmişlerdi. Asıl beklediği adamlarla, yani bizlerle karşı karşıya geldiğinde duruşu dikleşen büyükler ile yerimizi bilip saygıyla ellerini sıktığımızda babacan tavırlarıyla birlikte diğerlerine doğru yöneldiler. Onlarda aynı karşılığı verip kibirle gözlerini yeniden bize çevirdiklerinde Bapir'in diğer yanına yerleşerek yaşanacak mutlak yüzleşmeyi beklemeye başladık.

"Sağ olasınız ağlar, sözümüzü çiğnemeyip davetime icabet ettiniz. Söyle şimdi Mehmet ağa, duysun bilsin herkes derdini." diyen Bapirden çektiğim gözlerimi ona sabitledim yeniden, o da bana.

"Benim derdim kızım, canımdır Bapir. Kanımdan olanın kanını döktüler, canına kast ettiler. Ardını boş bilip zulmü kızıma reva gördüler." dediğinde yalan olduğunu bile bile benimseyerek konuşuyordu adeta.

"Biz hüküm dedik, sulh dedik boyun eğdik karara, emanet verdik kızımızı. Onlarsa hükmü kendilerinden aşağı görüp aştılar hadlerini Bapir. Benim kızım yukarıda can çekişiyor, onun canına kast eden şeref yoksunu ise karşımda utanmadan duruyor."

Damarıma basmak için seçe seçe kurduğu cümleler ile çenemi kenetleyip ellerimi yumruk yaptığımda yanımda duran abimin elini dirseğimde hissedip ona baktım. Uyarır gibi attığı bakışı ile sert bir soluk verirkende yeniden döndüm önüme.

"Doğru mudur Afran, sen mi vurdun karını?" Bana dönen feri kan toplamış gözlerle bakışlarım ak sakalının çevrelediği yüzüne düştü.

"Ben sözümü şeref bildim, hiçbir sözümede şimdiye kadar tek bir yalanı bile tebelleş ettirmedim Bapir. Karımı canımdan öte bilip onu kanımdan saydım. Değil kanını dökmek, gözündeki yaşı bile dökmesin diye canımı yoluna serdim. Bu doğru söz nedir bilmeyen herifin dediği tek kelimeye bile itimat edilmez."

Tiksinir ifadem konuşurken bile gözlerinin önünden çevrilmemiş, bile bile yüzüne karşı söylemiştim sözlerimi. Saygısızlık ya da başka şekilde algılanacak olması mevzu değildi artık. O, saygı nedir bilmeyerek zaten kaybetmişti çoktan.

"Orası senin haddin değil Afran, bırak orası bize kalsın. Söyle şimdi, sen vurmadıysan madem kim vurdu karını?" deyip bakışlarını kendine çeviren adamla oturduğu için aşağıda kalan yüzüne baktım. Fakat verecek doğru düzgün bir cevabım olmadığından yalnızca genişleyen
burnumdan sert bir soluk verdim.

Benden gelmeyen cevap yanımda duran ağabeyimden gelmiş ve beklediğim gibi o cevap hiçbir halta yaramamıştı. "Bilmiyoruz, arıyoruz.'" dediğinde sesi ağırlığını korusa bile tane tane söylemişti. O da biliyordu ki bu cevap karşımızda duran pişkin adamın işine yaramaktan başka bir halta yaramayacaktı. Beklediğimiz gibi olmuş bize bakan Bapir ve diğer büyüklerden önce o kansız atlamıştı söze.

"Arıyorsunuz öyle mi? Niye yoruyorsun kendini Bawer ağa, o kadar uzakta aramana gerek yok. Kızımı vuran kansız yanında duran kardeşindir zaten."

Bastıkça bastığı damarım artık katlanamadığım duruma geldiğinde birbirine sıktığım dişlerimle bir adım atıp, "Ulan andım olsun elimde verirsin o üç kuruşluk canını!" diyerek kükredim tüm adamların hazır ola geçmesine sebep olur şekilde.

Benim atağın önünü kesen ağabeyim sertçe göğsüme yasladığı elini çekerken, ona yancılık yapan kansızlarda hazır ola geçer gibi doğrulup beklemeye başlamıştı. İçten içe o anı bekliyorlardı, bizden birinin namlusundan bir kurşun çıkıp savaşın ilanını duyursun istiyorlardı.

"Dediğini kulağın duysun Mehmet ağa! Sen hüküm için mi topladın herkesi buraya savaş için mi?" deyip çattığı kaşlarıyla sesini daha da yükselttiğinde benden çektiği gözlerini Bapire çevirdi. "Benim istediğim savaş değil Bapir, kızım. Amma velâkin olurda alamazsam kızımı, işte o vakit değişir isteğim."

Son sözleriyle yeniden beni bulan gözlerini üzerime dikerek söyledi üstü kapalı tehdidini. Bitmeyen ve bitmeyecek olan öfkeli bakışlar sabrı tükenen Bapirin bastonunu yere çarpmasıyla ona doğru döndüğünde, "Yeter, kendinize gelin! Savaş çare değil, olmazda! Kan dökmeden, can yakmadan bitecek bu mesele!" dedi ihtiyarlığın kalınlaştırdığı sesiyle.

Fakat buna rağmen yine durmadı. "Bu mesele ancak ve ancak ben kızımı alırsam biter Bapir. Verecekler bana kızımı!" dedi hırsla sesini daha da yükselterek. İçine çökmesine sebep olduğum yanak içimi dişleyip bıraktım. Başımı hafifçe aşağı yukarı sallayarakta onun aksine daha kısık bir sesle gözlerinin içine bakarak söyledim ona geçmişi hatırlatan sözlerimi.

"Senin benden alacağın yalnız bir avuç topraktır demiştim sana bildin mi? işte o toprağın vakti artık çok yakındır Mehmet ağa." Onun üstü kapalı tehditlerine karşı aleni yaptığım tehdit etrafımızdakileri diken üstüne düşürürken o tiksindiğim kibri bende sırtlandım artık. Ölümcül bakışmamız

Bapirin kardeşi olan Ragıp ağanın ayaklanıp karşımıza dikilmesiyle bozuldu.

"Sizin derdiniz intikam olmuş, hata edersiniz ağalar! Kan dökmek mi derdiniz, dava mı gütmek istersiniz! Bu zamana kadar kan dökülüp, canlar yanmasın diye verildi bu hükümler! Sizse şimdi hükmü hiç edip istediğiniz olsun istersiniz!" diyerek bizim gibi bağırdı sözünü geçirmek ister gibi.

Fakat çare etmedi.

Havaya kaldırdığım elimin işaret parmağını karşımdaki kansızın suratına doğrultup kükrer gibi, "Kansa kan, davaysa dava! Canım pahasına adarım kendimi bu davaya, ama yinede alamazsınız onu benden!" dedim bir adım bile geri durmayarak.

İhtiyar yüzü gerilsede o konuşmadan Ragıp ağa atıldı yine söze. "Onu vurmadan önce düşünecektin Afran ağa! ikidir kanı dökülür bu kızın, ilkini kendi üstlendi! Bu sefer kim üstlenecek, ağabeyin mi?" deyip hiç değişmeden üstüne çektiği öfkeli gözlerime dikti
gözlerini. Bile bile söylemişti bunu, sırf biraz olsun susturup sindirebilmek için. Beni aştığım sınırların gerisine itebilmek için deşmişti yeniden maziyi. Suçum olmadığı aleni olduğu halde üzerimde üstünlük kurabilmek için söylemişti.

"Ben kardeşimin bedeline razı olurum Ragıp ağa! Ama haklı olduğunuz bir bedel var ise! Kardeşimin sözü sözümdür, ne bu herifler, ne de hiçbir hüküm bizden olanı bizden alamaz! Davaysa dava, son nefesime kadar güder, dökmedik kan, yakmadık can bırakmam! Varsa karşımızda duracak buyursun gelsin kapımız açık! Ama bilsin ki, vakti pekte uzun olmayacak!"

Artık benden farkı kalmayan Bawerde haksız ithamla birlikte daha fazla kendini tutamadığında geri adım atan biz değil o olmuştu. Onların gözlerinde gizleyemedikleri çekingenlik biz onlara
karşılık verdikçe daha çok belli ediyordu kendini.

"Her şey ortadadır Bawer ağa! Kızı vuran kardeşin, elinde kan olan kardeşin! Biz bu hükmü verirken sizlerde bir söz, bir yemin verdiniz! Kan dökülmeyecek, hüküm çiğnenmeyecek dediniz! Lâkin sizin sözünüzde, yemininizde buraya kadarmış!" deyip onlara karşı saygısızlık kabul ettikleri direnişimizin sonunu getireceğini gösterdiğinde dikelttim başımı.

Amaçları en başından buydu, orta yolu bulmak değildi, Onlarda toplanan gücün dediğini yapmak için gelmişlerdi buraya kadar. Bizi yıldırmak, üstümüzde söz sahibi olup ezip geçmekti istekleri. Yancılarla birlikte sarsabildikleri kadar sarsmaktı bizi.

"Hüküm bozulmuştur! Afran ağa nikahı düşürecek, kız baba evine dönecek! Bu da size son sözümdür!" diye bağırıp kardeşini destekleyerek ayağa kalktı Bapir.

Ve son kez sertçe yere çarptığı bastonuyla da alenen bozdu verilmiş hükmü. Berdel düştü, düşmanın yüzü güldü.

Ama erken bir gülüş oldu, çünkü kabul edilmeyecek olsa bile büyük deyip boyun eğdiğimiz, sözünü emir bildiğimiz adamların sözü bende artık bir hiç konumuna düştü. İtimat edilenler, güç gösterisi ve üstünlük uğruna haksız bir hüküm ilan ettiler.

"Değil siz, şu cihan dikilse karşıma boşamam! O benim karım, öylede kalacak!" diye kükrediğimde hiç beklemeden verdi karşılığını.

"Boşayacaksın! Ya güzellikle ya da zorla, ama kızımı sana bırakmayacağım!"

Bağırmaktan kızarmış boynunda şişen damarına bakıp içimdeki kesme hissiyle yanıp tutuştum. "Boşamıyorum, boşamayacağım! Elinden geleni ardına koyma lan! Çünkü ben koymayacağım!"
dedim elimide tehditvari sallayarak.

Sanki bu an bekler gibi bulduğu fırsatla söze atlayan adamla daha da büyüdü içimdeki Öfke. Arkasına sığındığı bahanenin önüne geçip, "Siz hüküm nedir, yemin nedir bilmez olmuşsunuz! Gerçi babanız neydi ki siz ne olacaksınız değil mi? Dölleride kendi gibi beş para etmezmiş!" diyen Behram iti kendini hedef haline getirdiğinde benle birlikte öne atıldı ağabeyimde.

"Ne diyorsun lan sen!" diyerek ondan tarafa yöneldiğimizde önümüze geçen adamlarla ulaşamamış fakat çabalamaktan vazgeçmeyerek direnmiştik. Olacakları bildiğinden, "Lafını bil Behram ağa!" diyerek müdahale eden Bapir hâlâ söz geçirme derdindeydi. Sözünün artık geçmeyeceği ise kesindi.

"Ben lafımı bilirim Bapir, ama bunlar nerede duracağını bilmezler! Benim namusumu iki paralık ettikleri yetmezmiş gibi bir de dava derdine düşerler! Sizin benden âlâ davanız olmayacak bilesiniz!"

İşaret parmağını bize doğru sallayıp bitmek bilmeyen altı boş tehditini bir kez daha dillendirdiğinde, "Ne namusu lan! Sende namus mu vardı da beş paralık oldu kansız!" diyerek kükreyen bu sefer ağabeyim olmuştu.

"Edebini bil Bawer ağa! Doğru konuş amcamla!"

İlk andan beri sessiz nefret dolu bakışlarını atmaktan başka bir şey yapmayıp tıpkı şerefsiz amcası gibi fırsat bulur bulmaz ortaya atılan Azize

hiç gecikmeden verdi cevabını.

"Başlatma lan doğruna! Siz doğru nedir bilir misiniz ki lafını edersiniz!" dediğinde kıstığım gözlerim öne atıldığı için onun üstüne düştü. Dişlerinin arasından sanki hakkı varmış gibi
tıslayıp, "Beni zıvanadan çıkarma Bawer ağa! Amcam ne dediyse doğru dedi! Nerede lan karım, nerede?" deyip o da bize doğru atıldı.

Önümdeki adama rağmen uzanıp, "Çıksana lan sen zıvanadan, çık belki görürsün karını! Çıkta göstereyim sana!" diyerek ulaşmaya çalıştım ona sırf ağzını dağıtmanın hırsıyla. Gözleri ağabeyimden çekilip bana döndüğünde nefretle gerdi yüzünü.

"Sana olan kurşun borcumu ödettirme bana." deyip bana yöneldi.

Tiksindiğim sesi yeniden yayılan Behram iti, "O kurşun yakındır çıkacak namludan ikinizde bilin bunu! Dile düşürdüğünüz şerefimin bedelini misliyle ödeyeceksiniz!" dediğinde artık hükmünü bıraktığım öfkemle kükredim yeniden.

"Senin olmayan şerefinin derdine sokarım lan!" deyip tüm katı inlettim sesimle.

Yayılan sesim kaybolup gitmezkende o mutlak son nihayet geldi. "Kes lan artık sesini! Yoksa göreceksin var mı yok mu o şerefi!" diyerek silahı ilk çekip namluyu bize doğrultan Azizle çekildi tüm silahlar.

"Sen kime silah çekiyorsun lan it!" diyen ağabeyimle aramıza girmeye bile çekinen Bapirin sesi yayıldı yeniden.

Tüm silahlar çekilmişken, "Kendinize gelin ağalar! Ne edersiniz böyle!" dediğinde olmayan geri dönüşü gösterdim hepsine.

"Bırak inceldiği yerden kopsun Bapir! Geç bile kaldık!"

Sıkıca kavradığım kabzayı daha da sıkarken onlarca namlu birbirine doğrultulmuştu. Fakat pek azının parmağı tetiğin üstünde duruyordu. Savaş artık kesindi, Şahmaranlar bugün onlara doğrultulmuş her namluyu tutan adamların düşmanıydı artık.

Ortaklıklar, göstermelik dostluklar bitmişti.

Zorunlu saygı kendini yitirmişti.

Artık sadece tek bir kurşuna ihtiyaç vardı, dökülecek kanların bedeli olsun diye dökülecek tek damla kana. Bizden, ya da onlardan birinden akacak kana.

"Doğru! Geç bile kaldık! ödenecek bedellerin ödenme vaktidir artık!" diyen ite sabitlediğim ölümcül bakışlarımla bekledim. O parmağını üstüne koyduğu tetiğin yuvasına çekilmesini bekledim.

Canını alacaklarımın bir bir gözlerine baktım. Geri durmayacağımı, ayak bastığım şurada can vereceğimi bilsem bile karşılık bulacaklarını gösterir gibi dimdik durdum. Fakat olmadı, tetikler çekilmedi.

Yalnızca kurşundan daha farklı bir ses yayıldı tüm katta, bir kadın sesi.

"Behram ağa!"

Tiz ve yorgun ses kulağımda çınlarken ortamıza bir bomba etkisi yaratarak düşüp, ben dahil herkesin eli havada gözleri ona döndü.

Ayakta bile zor duruyor, kan toplamış gözleri ise ıslak ıslak benim namlumun hedefinde olan adama bakıyordu.

"Ödenecek bir bedel var ise, sen ödeyeceksin o bedeli bize!" deyip nefretle çattığı kaşlarıyla kaldırdı elini Behram itine doğru.

O ondan başkasına bakmazkende, az önce bize doğru kükreyen ses yayıldı bir kez daha.

Bu sefer kükreyerek değil, şaşkınca ve beklenmedik bir sessizlikte.

"Keje?"dedi Aziz.

Bölüm Sonu...

Instagram: silannbartu

TT: silanbartu

25.BÖLÜM

Yine ben yine ben yine ben:))
Keyifli okumalar çiçeklerim...

Yorgun gözleri sesin sahibine döndüğünde hırçın nefreti koca bir boşluğa dönüştü. Ufacık bir duygu kırıntısı bile kalmadı. Birkaç saniye sonra ise daha fazla bakmayıp yeniden sahiplendiği nefretiyle çevirdi bakışlarını asıl kişiye.

"Sen." deyip göğsünü şişiren zoraki nefesiyle devam etti. "Sen önce bana yaşattıklarının bedelini ödeyeceksin Behram ağa." Onca zaman ben dahil herkesin aradığı ama bulamadığı Keje, tükenmişçesine görünen bitkin bedeniyle zar zor karşımızda duruyordu şuanda. Fakat hiç kimseden tek bir kelime dahi çıkmıyordu, ya da çıkamıyordu.

Bunca zaman ortada yokken buraya nasıl, ne şekilde geldiği sorusu zihnimde dolanıp durduğunda bambaşka bir soru daha peydah oldu hızlıca. Bedel dedi, bana yaşattıklarının bedeli. Bahsettiği şey neydi hiçbir fikrim yokken şaşkın halimden sıyrılıp havadaki elimi indirerek ona doğru döndüm tamamen.

Benden sonra kalan silahlarda inip tüm bedenler ona dönerken o hâlâ tek bir kişiye bakıyordu. Bir an olsun sekmeden ona bakan şaşkın kahve gözlerin içine bakıyordu. "Bu da ne demek oluyor şimdi?" diyerek tüm sessizliği bozan Ragıp ağa hiç kimseden bir cevap alamazken gözlerim hedefinden şaşmadı.

"Bu kızın burada ne işi var Afran?" deyip bir kez daha suçlar vaziyette sorulan sorusuyla gözlerimi ardımda kalan Ragıp ağaya çevirdiğimde diğer gözlerde üzerime çekildi beraberinde. Üstüme yıktıkları onca şeyi hazmedemeden bir yenisini daha yıkmak için hazır ola geçmişlerdi hiç zaman kaybetmeden.

Ne diyeceğim bende zaten belliyken ben diyemeden yeniden konuşan Kejeye dönmek zorunda kaldım tekrardan. "Madem bir hüküm bozulacak bugün, o vakit verdiğiniz bir hükmü daha bozun diye buradayım."

Konuşurken titriyordu sesi, ama korkudan değil, gözle görülmemesi imkansız olan halsiz bedeninden dolayı.

"Ne hükmünden bahsediyorsun sen edepsiz! Bir de utanmadan nasıl karşıma çıkarda böyle konuşursun sen!" İşaret parmağını sallayarak öne atlan Behramla ben de ona doğru adımlarken Aziz benden önce davranıp önüne geçti amcasının. "Çekil önümden Aziz, kimi kimden koruyorsun sen!" diyerek sesini yükselttiğinde dizginlediğim öfkem kendini hazırlamaya başlamıştı yeniden.

Sanki o bıraksa biz izin verecekmişiz gibi Kejenin üstüne yürüyüp onu bastırmaya kalkışmıştı açıkça belli ettiği endişesi ile.

"Kimseyi koruduğum yok amca, bırak ne diyecekler, nasıl açıklayacaklar görelim." diyen Aziz'in yandan bakışın umursamazken gözlerimi milim oynatmadım. Aldığı cevap hoşuna gitmeyip yüzünün kasılmasına sebep olsada başını çevirip geriye adımladı Behram çenesini kasarak. Ve aynı hızla yeniden Kejeye dikti o yukarıdan bakan eğrelti bakışlarını.

Rengi solmuş yüzünde yandan keskin bir sırıtış var olup sönen Keje yutkunup bir kez daha konuştuğunda hâlâ bile yitmemiş olan şaşkınlıklara bir yenisini daha ekledi, hem de istekle. "Utanması gereken ben değilim Behram ağa. Gelin diye aldığın kızı kaçırıp namussuzluk etti diyerek bedel isteyen sensin."

Asıl sessizlik şimdi başlamışken çatılı kaşlarımla yanımda duran ağabeyime döndüm. Onunda kasılmış suratı benden tarafa döndüğünde ne diyeceğimi bilemeyip hırsla sessizleşen Behram itine döndüm. Bizden bir farkı yokmuş gibi hayretle Kejeye baktığını görünce aniden bu tarafa döndü bakışları. Tepkimizin ne olduğunu anlamak için mi yoksa bir atak beklediğinden mi bilmiyorum ama rengi çekilmişti yüzünün.

Yanılmadığıma emin olduğum bir çizgi kapladı yüzünü, korku ve endişeden oluşan ince, keskin bir çizgi. Ardından kendine gelip ona şokla bakan yeğeninden sıyrılarak Kejeye doğru atıldı. Ne yapacağını anlayan Aziz benden önce yetişip amcasının önüne geçerek engel olmaya çalışırken, yeni yeni korkmaya başlayan Kejenin yanına ben ulaşıp onu ardıma aldığımda ağabeyimde arkamdaki Kejeye yöneldi.

"Amca! Dur!" diyerek hâlâ çırpınan Behram diğerlerininde engel olmasıyla görünmez vaziyete gelirken ağabeyimin sesi duyuldu.

"Ne oluyor Keje, ne demek tüm bunlar?" deyip sıyrıldığı şaşkınlığının izleriyle sorgulamaya başladığında bir anda değişen ses tonuyla konuştu Keje. "Ne dediysem o Bawer ağabey, ben

kaçmadım. Kaçırıldım, yemin ederim kaçırıldım." Ağlamaklı sesi çatallaştığında çattığım kaşlarımla ona doğru döndüm. "Ne demek kaçırıldım?" deyip bir cevap istediğimde dolan gözlerinden akan tek damla yaş ile baktı yüzüme.

"Düğün gecesi, zorla kaçırdılar beni. Yemin ederim Afran, onlar kaçırdılar beni."

Sözleri biter bitmez hızlanan yaşlarıyla hıçkırınca yanımda duran ellerim yumruk oldu. Yapmış mıydı sahi? O it bir intikam uğruna bu kadar alçakça bir şey yapmış mıydı? Her şeyi geçtim, sırf hırsı uğruna kendi namusunuda hiçe saymış mıydı?

"Ettiğiniz ihanetin üstünü, yaptığınız namussuzluğu böyle örteceğinizi mi sanıyorsunuz siz hayasızlar!"

Tüm katta yankılanarak artık sabrı tükenmiş hırsıma destek çıkan sesle dişlerimi birbirine kenetleyip zaten bize ulaşmaya çalışan adama doğru atıldım. "Afran ağa!" diyerek bana ulaşan adamlardan sıyrılmaya çalışırken o bunu bir fırsat bilerek yeniden koşunca bitmişti artık. Sabır, mecburiyet hiçbir şey durduramazdı beni.

"Soysuzlar! Ettiklerinizin bedelini ödeyeceksiniz! Andım olsun bırakmayacağım bunu yanınıza Afran!"

"Soyunu tüketirim lan senin, soyunu tüketirim şerefsiz!"

Aramızdaki topluluk bedenlerimizi ayırsada nefret dolu bakışlarımıza engel olamıyordu. O konuşuyor, bense aynı şekilde karşılık veriyordum. Ta ki sıkılan kurşunun sesi bizi durdurana kadar.

Yavaşça dinen fevri hareketlerim elindeki silahla aramıza giren Bapirle dururken gözlerim kısıldı. Göğsüm ve omuzlarım aldığım hızlı keskin soluklarımla şişip inerkense gözlerim karşımdaki adama dikildi. Önce o ite, sonra bana dönen gözleri ak kaşlarının altında küçüldüğünde aldığı sert solukla konuştu. "Sizin derdiniz hüküm müküm değildir! Maziden kalan hesabınızı kesmek! Madem öyle, alın kesin o vakit!"

İhtiyar bedeni yükselen sesiyle dikleşirken eliyle kaldırdı silahı yeniden.

"Ne durursunuz! Sözün, şerefin değil intikamın peşine düştünüz madem alın intikamınızı!"

Kuruyan alt dudağımı hırsla dişlerim arasına alıp sertçe bir soluk verdim kemikli burnumdan. Herkes pür dikkat bize bakarken hafifçe başımı çevirdim ağabeyime doğru. Gözlerindeki karalarımı çektim dilimi sertçe dişleyerek. Hesabımızı kesecektik, ama soyumuza aleni bir kan davası

kazandırarak değil. Onların anladığı dilden, olması gereken yerde, olması gerektiği gibi.

"Ragıp, toplayın şu illetleri." deyip elindeki silahı kardeşine uzattığında Önce arkamdaki Kejeye baktı sonra da ağabeyime dönüp yeniden konuştu.

"Kızı getir buraya Bawer ağa."

Sözlerinin ardından arkasına dönüp yerine oturduğunda iki elinide bastonun üzerine koyup gözlerini ona endişeyle bakan Behram'a çevirdi. Ragıp ağanın hareketiyle bir bir toplanan silahların arasına benimki de eklenirken benim bakışlarım ise ağabeyimle korkarak ilerleyen Kejeye dönmüştü çoktan. Az önceki cesur tavrı sinip yitmiş, kan toplayan ıslak gözleri soluna düşen Azize kısa bir süre uğrayıp yeniden yere düşmüştü.

Bakmıyordu, Aziz ona baksa bile o bakmıyordu.

"Söyle kızım, az önce ne dediysen şimdi bir daha söyle bana." Diyerek otoriter sesini yeniden elde eden Bapire kaldırdı ıslak gözlerini. Bulunduğu konumdan ve üzerinde olan onca meraklı göz yüzünden rahatsız olduğunu görebiliyordum.

"Ben sizin verdiğinizin hükme boyun eğdim, ama sizin verdiğiniz hükme rağmen namussuz ilan edildim Bapir." dediğinde burnunu çekti ve başı kalkarken gözleride Behrama uğradı kısaca. "Sırf intikam son bulsun diye verilen hükmüde kendi hırsına kurban etti Behram ağa. Beni kaçıran o iken, beni namussuz, ilan edip bedel isteyende yine odur."

Onca anlamsız bakışların arasında bize ait öfkeli bakışlar hüküm sürerken ebedi bir dava ilan edildi gizlice. Sözle değil ama, atılan bakışlar, verilen sert soluklar, sıkılan yumruklar en büyük
kanıtlarıydı bu davanın. Behram itinin çözemediğimiz o barış isteğinin sebebi belliydi artık. inkar etsede çare etmeyecekti, istediği bedeli kendisi ödeyecekti. Kaşları gerilip kısılan gözleri yandan bir bakışla Behram itine döndü Bapirin. Yüzünden belli olmasa da gözlerinden belli olmuştu. O da her şeyi anlamış, Behramın aylar önce bir anda peşine düştüğü sulhun sebebini açıkça öğrenmişti herkesle beraber.

"Ne der bu kız Behram ağa? Ettin mi sen böyle bir şey?" diye sorguladığında Kejedeki nefret bakışlarını Bapire çevirdi hızla.

"Bunların edebi kalmamış, ettikleri her söz yalana köle olmuş Bapir. Kendi namussuzluklarını böyle örtmeye çalışıyorlar, amma velâkin örtemezler. Müsaade etmem buna!" diyerek dişlerinin arasından konuştuğunda dişlerimin arasına geçirdiğim dilimi sertçe ısırarak engel olmaya çalıştım kendime.

"Sen ki, edep nedir ömründe görmemiş adamsın Behram ağa, sen ki üç kuruşluk intikamın peşine düşüp, kadın demeden hayasızlaşmış adamsın! Ama bil, bil ki sana o edebi ben göstereceğim!"

Keskin ve nefretle birleşen kahve gözlerini çattığı kaşlarıyla Behram'a sabitleyen ağabeyimde tükenmiş sabrı ile taze bir yemin vermişti. Bana dur diyen adamın gözleride artık savaş ateşine tutuşmuş, o ateşle yanıp o ateşlede yakacaktı.

"Yeter! Eğer bu dediklerin bir yalan ise bil ki dökülen kanlara sebep olursun kızım bilesin." Sanki vazgeçer diye açıkça uyarırcasına gözlerinin içine bakarak konuşan Bapire diktiği yaşlı gözlerini yumup cevap verdi.

"Bilirim Bapir, ama yeminim olsun ki ben öyle bir edepsizlik etmedim. Hüküm verdiniz boyun eğdim, kanıma söz ettirmedim. Ama Behram ağa yemininde durmadı, beni kaçırıp hırsına kurban edende, hükmü çiğneyende odur." deyip sözlerinin arkasında durduğunda bir çok bakışında keskinleşmesine sebep oldu. Hâlâ tereddütle ona bakan Bapir sesli soluğu ile Behram itine bakarken o ise rengi atmış yüzüyle Kejeye bakıyordu.

"Sana nasıl inanacağım, madem Behramdır seni kaçıran, ne diye bıraksın?" diye şüpheyle bir kez daha sorgulayan adama bakmadan Behram'a döndü. Gözleri yaşlı bile olsa kinle dolu olduğu belli olurken kısa da olsa Azizin üstünden geçip yeniden Bapire döndü.

"Bırakan o değil, beni kurtaran başkasıydı. Kim bilmem, tanımam, ama beni kurtaran adam bunu verdi elime." Diyerek sıkıca kavradığı için kızaran avucunun içindeki küçük metali Bapire doğru uzattı. Elindekine bakarken derince çatılmış kaşlarımla biraz daha yaklaşmıştım ona. Elindeki küçük flash disk ile kuşkuyla ona bakan Bapir, "Bu nedir?" dediğinde kesik bir nefes aldı.

"Ben-..." dedi fakat devam ettiremedi.

Çözmeye çalıştığım her şey karmakarışık bir hâl alıp daha da çıkmaz olurkende gözlerimin önündeki bedeni hafifçe sarsılır gibi oldu.

"Ben-" dedi yeniden. Lâkin yine devam ettiremeyip hakimiyeti kaybolan bedeniyle birlikte önümüzde yığıldı aniden.

"Keje." Diyerek bizden önce davranan Aziz onu yere çarpmadan yakalarken endişeyle bakar oldu solgun yüzüne. Avuç içleri rengi çekilmiş suratını kavrayıp tenine yayılan saçlarını kenara çekti sertçe. Bense buna daha fazla izin vermeyip onun öfkeli bakışlarını umursamadan kavradığı kolların arasından aldığım baygın bedenle ayaklanarak ağabeyime döndüm.

"Bitir bu işi." Deyip onun gözlerindeki onayı görmemlede kantin katından çıkıp herkesi ardımda bıraktım.

****

Ruşa Şahmaran

Gözlerim önümde bariyer olmuş adamlara öfkeyle bakarken göğsümü şişiren nefesimle konuştum. "Çekil önümden dedim sana!" Elleri arkasında önümde geçmemi engellemek için duran ve ruhsuz gibi tepkisiz kalan adamla sinirlerim iyice gerilirken korkuyla dolmuş gözlerimi yumup yeniden açtım.

Biraz önce tüm binada yayılmış olan o kurşun sesi hepimizin yüreğine oturmuşken aldıkları emir yüzünden aşağı inmemize müsaade etmeyen onlarca adamı aşmaya çalışıyordum tek başıma. Fakat ne dediysem ne yaptıysam faydasız olmuştu, tehdit dahi etsemde aldıkları emirden caymamışlardı.

"Çekil diyorum sana çekil!"

Kızardığına emin olduğum yüzümle ısrarla tepkisiz kalarak bakan adama baktım. Ve yine karşımda konuşmadan durmasıyla iyice öfkelenip var gücümle göğsünden ittirdim. O az buz sarsılıp bir adım gerilerken aralarından sıyrılmaya çalıştım ama ne yazık ki bu seferde diğerleri tarafından engellenip olduğum yerde kalakaldım.

"Hanımım, yeter artık. Bawer ağamın kesin emri, buna müsaade edemem." deyip yükselttiği sesiyle nihayet bir kez daha konuştuğunda kasılan suratımı suratına diktim.

"Sen ne diyorsun be adam! Duymadın mı sesi, belki de senin o emir aldığın ağanı vurdular sen bunun farkında mısın!?"

Kendimi paralayarak verdiğim savaşta hâlâ başarılı olamazken cevap vermeyip yalnızca başını yana doğru sallayarak bir kez daha karşı çıktı emrime.

"Çekilin önümden diyorum! Size emrediyorum!"

Çığırından çıkmış sesim tüm katı ele geçirsede gram tepki vermeyen adamlarla dişlerimi birbirine kenetledim. Ne kadar dil dökersem dökeyim aldıkları emri çiğnemeyeceklerdi. Tehditlerimde bir işe yaramayacaktı, bunu artık fazlasıyla anlamıştım. Verdiğim bıkkın nefesimle düşen omuzumun ardından gözüme kestirdiğim ve dibimde duran adamın gözleri bana karşı çıkan adama dönünce, elimi hızla beline atıp kemerindeki silahı alarak geriye doğru
adımladım.

Onlar bana yetişemezkende doğrulttuğum namluyla karşılarında durup sertçe yutkundum. Yaptığımın doğrusu yanlışı kalmamıştı artık, o toplantıda bir kan dökülmüş olabilirdi. O kan benim can bildiğim adamında olabilirdi ve ben bu ihtimali düşündükçe kafayı yiyecektim. Mecburdum, yasak ve yanlış olsada mecburdum, onu görmek zorundaydım.

"Hanımım-"

"Kes! Çek şu adamları önümden! Yoksa yeminim olsun acımam!"

Dişlerimin arasından çıkan sözlerimle sıkıca gözlerini yumduğunda sesli bir soluk verip yeniden bana çevirdi bakışlarını. iki adımlada karşıma dikilip, "Sen sıkmasan bile Bawer ağam sıkar zaten hanımım, emrin başım gözüm üstüne." Dedi önümden çekilmeden ellerini yeniden arkasında bağlayarak.

Yine başarısız oluşumla dolan gözlerim birkaç saniye yumulup, nefesim tükenerek indi yorulan elim aşağı usulca. Fakat gözlerim çok uzun sürmeden sessizliği bozan sesle açılıp koridor girişine kaydı endişeyle. Girişi açan adamların içinden geçerek gelen ve kucağında baygın haldeki Kejeyi taşıyan Afranla dudaklarım aralanıp bakakaldım onlara.

O beni es geçip önümden ilerlerken allak bullak olmuş halimden arınıp bir şey diyemeden merakla ardından gittim. Az ilerideki odaya girmeden önce adamlara doktor çağırmasını söylemiş ve içeri girmişti. Çattığım kaşlarım baygın haldeki Kejeyi yatağa bırakıp bana dönmesiyle havalanırken o çattı bu sefer.

"Annem nerede?" deyince yutkunarak cevapladım.

"Silah sesinden sonra iyice fenalaştı o." dememe kalmadan iyice gerilen yüzüyle tekrar konuşup, "Ama iyi, yani tansiyonu fırlamıştı sakinleştirdiler şimdi." dedim gerginliğimi üstümden atamadan. Aldığı cevaba rağmen rahatlamış gibi görünmezken içimdeki korku ile sinirli olmasına rağmen içimi yiyen soruları sordum ona. "Afran, gözünü seveyim ne oldu söyle bana. Bawer'im nerede, Keje'nin burada ne işi var niye bu halde?"

Sabır diler gibi soluklanıp elleriyle sertçe kemikli yüzünü sıvazladıktan sonra etrafı kan kesilmiş gözleri ona endişeyle bakan gözlerime baktı.

"Kocan iyi." Deyip uzatmadan ve uzatmama müsaade etmeyeceğini belli ederek konuştu. En azından içime su serpen cevabı yeterli bulup diretmeden sustum bende. Birkaç saniye sonra gelen doktor ve hemşire ile dışarı çıkıp beklemeye başladığımızda, ben Afran'ın isteği üzerine Rojda'yı arayıp Gulezar halaya haber etmesini söylerken doktorda çıkmış ve Afran'a bir şeyler söyleyip gitmişti o süre içerisinde.

Sessiz geçen dakikalar beni yer bitirirken Afran çoktan yanımdan ayrılıp Arjin'in uyutulduğu odaya girince kendi kendime debelenip durdum bende oturduğum yerde.

"Karım."

Başım hızla gelen sese dönüp dudaklarım benden bağımsız aralanınca ayaklarım iradesiz ona doğru koşturdu.

"Bawer'im." diyerek sıkıca boynuna sardım kollarımı sanki benden kopacakmış gibi.

Onunda elleri bana uyum sağlayıp belimi sarmalarken saçlarımın arasına gömdü yüzünü, derince soludu derdimin devası dediği kokumu. Bense içten içe şükür ederek bastırdım dudaklarımı yanağıma batan sakallarına hiç düşünmeden.

"Bawer'im."

"Hatun."

Mırıldanır gibi çıkan sözüyle yanağından çekemediğim dudaklarım hafifçe genişlemiş gözlerim aralanmıştı ufaktan. Fakat ayrılamamıştım ondan, sanki gizli bir güç bağlamıştı beni ona da müsaade vermiyordu geri çekilmeme. O güçse içimde hüküm süre süre beni yiyip bitiren korkuydu kesinlikle.

Ne kadar korkmuşsam bırakamıyordum onu.

"Öhöm."

Kulağım yapılan yalancı öksürük müdahalesi ile dolup gözlerim tanıdık sese dönerken yüzü eğrelmiş bize bakan Hozan'a ters bir bakış attım sinirle. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi büründüğü tavra iyice sinir olsamda direnmeyip geri çekildim birkaç adım. Elleri belimden ayrılsa bile sağ eli sakalına takılan saç tutamımı kendinden ayırırken konuştu sesine hasret kaldığım adam.

"Bizimkiler neredeler, kimse yok." deyip ardıma göz gezdirdi kısaca.

"Kejeyi odaya aldılar, Afran karısının yanında. Annemi de fenalaşınca diğer odaya aldılar." dediğimde tahmin ettiğim gibi son sözlerimle o da Afran gibi bir tepki vermiş, onuda uzatmadan açıklayarak cevaplamıştım.

"Ama iyi, korktu sadece o silah sesinden dolayı. Tansiyonu çıkmıştı sakinleştirdiler."

Konuşmayıp başını sallayarak karşılık vermeyi seçmişti yalnızca, sanki konuşmaya bile takati yokmuş gibiydi. O da, Afranda. Yorulmuş, canı sıkılmıştı ikisininde. Belli etmemeye çalışıp dik dursalar bile anlaşılıyordu, hatta gözle bile rahatça görünüyordu. O kadar şey yaşanmıştı ki, artık

onlarında ne sabrı ne gücü yerindeydi. An gelir ve yine bir şey olursa, bir darbe daha alırlarsa her şey daha kötü olacaktı ve bundan korkuyorduk, biliyorduk çünkü.

Güçlü dursalar bile her şeyin bir sonu olduğu gibi, onlarında sabırlarının ve gücününde bir sınırı vardı. Sabrın tükendiği yerde ise artık öfkeleri konuşacaktı, o öfke ise ucu bucağı bilinmeyen yollara sebep olacaktı. Ve o yol belki de ölüme çıkacaktı.

"Bawer, Bawer oğlum."

Ağlamaktan çatallaşmış kalın sesin sahibi Gulezar hala aralarından geçtiği adamların ardından bize ulaşırken ona doğru döndü Bawer.

"Keçamın (Kızım)." Dedi kesilen nefesiyle yarıda kesip. "Keçamin li kû ye? (Kızım nerede?)"

Gözyaşlarının ıslattığı çatlamış dudakları titreye titreye ağlıyordu sessizce. Sesi iyice pürüzleşip çaresizliğini göz önüne sermiş ve bir cevap istiyordu kendine.

"Sen götür halamı, bizde geliyoruz birazdan." deyip bizi bilerek yanından gönderdiğinde başımla onaylayıp Gulezar halanın koluna girmiş olan Rojda ile birlikte ayrıldık yanlarından. Kapalı kapının önüne geçip araladığımda hızla içeri girip hâlâ baygın vaziyette olan kızını görmesiyle ses kazanan ağlayışının ardından olduğum yerde kalmayı seçtim. Rojdada ben gibi ilerlemeyip uzaktan izlemeyi tercih ederken hem ağlayıp hem de Keje duyuyormuş gibi konuşmaya başlamıştı Gulezar hala.

"Neler oluyor yenge, Keje nasıl bulundu, ne ara geldi buraya?" diyerek şaşkınca bana bakan Rojdayla sessizce oflayıp ona döndüm.

"Onu bende bilmiyorum işte, bir anda Afran almış kucağına getiriyordu. Kim buldu, nasıl buldu sordum ama cevap veren olmadı." Benim gibi iyice karışan düşüncelerine sığınıp sessizleşince gözlerim yeniden önümdeki Kejeye döndü. Hali oldukça kötü görünüyordu, nerede ne haldeydi bunca zaman bilmesemde aklımdaki en büyük ihtimalden iyice emin olmuş gibiydim.

Kaçmış olduğunu değilde artık kaçırılmış olduğunu düşünüyordum. Zira önümdeki görüntü ve Bawerlerin bu duruma karşı suskunlukları bana bu ihtimali düşündürtüyordu.

"Peki toplantı ne oldu? Afran ağabeyimle Arjin, boşanacaklar mı?" Cevabını bilmediğim bir diğer sorusuyla yeniden ona dönerken kaşlarım havalandı. "Ne karar çıktı bilmem, ama çıkan karar berdelin düşmesi ise

bile Afran buna boyun eğmeyecektir. Canını istese vereceği kadını boşar mı sence o?" dedim hiç tereddüt etmeden.

Sözlerimin hepsinden emindim çünkü, karar boşanma bile olsa o boşanmanın gerçeklesmeyeceğide koca bir gerçekti hepimizin gözünde.

"Boşamaz, bunu bende biliyorum. Ama kararı hiçe sayarlarsa neler olacağınıda
biliyoruz yenge." Diyerek endişeyle baktığında ne diyeceğimi bilemeyip susmayı seçtim yeniden.

Haklıydı evet, Afran karara karşı çıkacaktı. Mehmet ağa ise ona karşılık verecek ve bitmek bilmeyen bir husumet süregelecekti. Fakat bizim elimizde olan bir şey yoktu, tek çaremiz Arjin'in uyanması ve tüm gerçekleri anlatarak kararını vermesiydi. Bunun içinde sürekli dua ediyorduk, bir an önce iyileşip kendine gelmesi için.

"Daye.(Anne)" Mırıltıdan hallice çıkan kısık ses tüm dikkatleri üzerine çekerken gözleri aralanmış Keje yanındaki annesine bakıyordu. Beyazı kan kesilmiş kahve gözleri küçücük kalmış halde dolmaya başladığında dayanamayıp sarıp sarmaladı Gulezar hala onu.

"Kızım, kızım, kızım, annesi kurban, yavrum." Diye diye boğuk çıkan sesiyle ağıt etmeye başladığında Kejede dayanamadı onun sözlerine. Ve dolan gözleri ile ağlamaya başladı sarıldığı annesine dayanarak. Biz yanlarına gitmek yerine onları yalnız bırakmayı seçip çıkarken, koridordaki adamlarında ileride bir şeyle uğraştıklarını gördüm. Sanki hır gür çıkmak üzereymiş gibi durduğundan merak edip ilerlediğimde bu tarafa gelmek için çabalayan Azizi buldu
gözlerim.

Çatılan kaşlarımla birkaç adım atsamda Bawerinde olaya dahil olmasıyla geri durup izlemeye başladım.

"Oğlum sen şaka mısın? Hangi cesaretle hâlâ konuşacağım diyorsun?" dediğinde elinide havaya kaldırmış hesap soruyordu.

"Sadece konuşacağım diyorum, bak sorun çıkarmak istemiyorum. Çekilin önümden yoksa daha fazla sakin kalmam."

Tahammül seviyesi oldukça düşük olmasına rağmen kendini dizginlemeye çalışan Bawerle yeni bir olay çıkmasın diye dua etsemde o olayın çıkacağı mutlak duruyordu.

"Sen kimi tehdit ediyorsun lan it?" diyerek düşündüğüm gibi tepki verdiğinde alt dudağımı kemirdim çaresizce.

Bir olay bitmeden bir yenisinin içinde buluyorduk kendimizi resmen.

"Bak o hâlâ benim karım ve ben karımla konuşacağım diyorum size, çekilin lan." Yükselen sesiyle önündeki adamı itince bir anda olan olmuş ve Bawerin ardındaki tüm adamlar silahlarına uzanmıştı.

"O artık senin karın değil, bunu o kafana sok Aziz. Eğer konuşacak birini arıyorsanda git o şerefsiz amcanla konuş, soracaksan ona hesap sor, keseceksen ona ahkâm kes." Deyip dik omzunun sağına çevirdi hafifçe başını. Ardındaki adamları hazır ol vaziyetinde beklediklerini biliyor ama o emri vermek istemiyordu. Mesele tam olarak neydi bilmiyordum ama bitmişti, bir evlilik daha bugün o karar meclisinde son bulmuştu.

Fakat Azizde belli ki bu karara onay vermemiş, boyun eğmemişti ki ısrarla burada, dilinde karım sözüyle duruyordu. Ne işe yarardı bilinmez, belki direnip çabalayacaktı ama kaybedecek olması büyük olasılıktı. O Afrandan daha çaresiz, daha yalnızdı artık.

"Merak buyurma, gereken her şeyi olması gerektiği gibi yapacağım ben. Şimdi ya önümden çekilin ya da o tetiği çekin, çünkü bil ki ben yolumdan dönmeyeceğim."

Birbirinin içine bakan ölümcül kahveler inat ve emir arasında savrulup dururken, "Ruşa." dedi ardımdan bir ses. Bedenim yarım vaziyette döndüğünde bana değil ileriye bakan Gulezar halaya baktım konuşması için. Ağlamaktan şişen gözleri nefretle kaplı halde Azizden ayrılıp bana döndüğünde. "Bırakın gelsin, kızım konuşacak." dedi beni şaşkınlığa sokarak.

Yanlış duymadığıma emin olsam bile bir süre tereddüt ederken Konuşmayıp gözleriyle bir kez daha ima edince kendime gelip Bawere doğru ilerledim. O beni fark etmezkende yanında durup sessizce, "Keje onunla konuşmak istiyormuş." dedim.

Başı bana dönüp kasılmış yüzüyle yüzüme bakınca gözlerimi kaçırarak kenara çekildim. Zaten yeterince öfkeli ve doluyken her şey onların isteğinin tersine olmaya devam ediyor, işler iyice çığırından çıkıyordu. Aldığı sesli ve sert solukla geniş omzu yükselip indiğinde yanlarından ayrılıp yeniden Rojdanın yanına geçtim. Bunca mevzu dönerken o bir yere odaklanmış bakar olunca bende ardıma dönüp nereye baktığına baktım.

Gördüğüm mavi gözlü adamlada onu yalnız bırakıp Kejenin odasına girdim.

Yatakta yarım halde doğrulmuş annesinin yardımıyla su içerken gözleri havalanıp bana kaydığında gerilip bakışlarımı kaçırarak sessizce soluk alıp verdim.

"Niye gelmedi hâlâ?" diyerek annesine bakınca kapının ötesinden bakıp geldiğini görerek, "Geliyor," dedim. Onunda bizler kadar yorgun hali görünüşünden belli olurken kısa bir bakış atarak tereddütle geçti yanımdan içeriye. Fakat ilerlemedi, benim biraz önümde durup ona dikilmiş öfkeli kahve gözlere baktı. Hareket etmiyor sanki gitmeye çekiniyordu, zannımca Kejeden bir karşılık bekliyordu.

Lâkin ondanda bir karşılık gelmiyordu. Birbirlerine bakıp gözleriyle konuşuyorlardı sanki adeta.

"Gelebilirsin." deyip bakışlarını kucağında tuttuğu ellerine indirdi hızlıca. Her zaman ki bildiğim Kejeden farklı bir Keje vardı karşımda. İlk defa çekinen, gözlerini, bakışlarını gizleyen bir Keje. O çekinmezdi, utanmazdı, hiçbir koşulda ve hiç kimseden. Hem de yaşanan onca şeye rağmen. Kalıbının aksine attığı küçük ve yavaş adımlarla birlikte, hafif eğdiği başını kaldırdı Aziz usulca. O da kendi gibi değildi sanki, o arsız ve başına buyruk adamda yoktu şuan da karşımızda.

İkisi de her ne olduysa belli ki o toplantıda olan şey yüzünden oldukları kişiyi terk etmişlerdi benliklerinden sanki. Bedenini kasan soluğu ile ona en başından beridir öldürecekmiş gibi bakan Gulezar halaya kısa bir bakış attıktan sonra yeniden asıl kişiye döndü gözleri. Ve, "iyi misin?" dedi sanki suçlu bir çocuk sesi tınısı ile. Kaşlarım havalanıp bir türlü cevabını bulamadığım sorularıma cevap ararken, "Değilim." diyen sert sesle pür dikkat kesildim.

"Sayenizde, yaşarken ölmeyi öğrendim."

Kaşlarım gibi dudaklarımda ayrılıp havalanırken birbirine karışan düşüncelerimle daha da büyük bir çıkmaza kapıldım. Yaşarken ölmek mi? Hem de Aziz yüzünden.

Aldığı cevapla gözlerini yumup başını eğdi Aziz, verecek cevap mı bulamadı yoksa utandı mı anlamadım ama suskunluğa büründü. Fakat o susarken Keje tam aksi davranıp gözlerine dolan yaşlar ve nefret kıvılcımları ile devam etti. Hem de terk ettiği kişiliğine yeniden kavuşarak.

"Siz sırf bir intikam uğruna benden önce hayatımı aldınız." deyip yutkundu.

Sanki yaşadığı şeyleri dile getirmekten bile iğreniyordu. "Sonrada doymayıp namusuma kadar dil uzattınız." O gözlerini yumup yaşlarını dökerken, mahcup ifadesiyle birlikte kaldırdı başını Aziz. İçi gider gibi duruyordu, gözleri ise karım diye tutturduğu kadının akan yaşlarını

izliyordu. Belki söylemek istediği ya da söyleyeceği çok şey vardı ama yapamadı. Kendine hak görmedi, dili adeta lâl kesildi Kejenin karşısında.

"Bana bir söz vermiştin sen Aziz ağa, ismine soyadımın mührü vurulursa eğer, ne ayağına tas değer ne de gözüne yaş, demiştin."

Birbirine kenetlenmiş kahveler kopmazken, "Bak." dedi bir hışımla üstündeki çarşafı kenara iterek. Hepimizin gözleri onun morarıp yer yer kesilmiş ayak bileğine kayarkende devam etti.

"Benim ayağıma taş değil pranga değdi, gözümü yaş değil kan kesti! Hem de soyadını aldığım gece!"

Gözyaşları hızını almış, içinden sızdıkları kahvelerin nefret duygusuna bulanarak süzülüyordu teninden. Ama biraz olsun azalmıyordu o nefret, hâlâ ilk an ki gibi diri duruyordu. Biraz olsun azalmayada niyeti yoktu, hatta karşısında duran adama baktıkça daha da artıyordu.

"Ben amc-"

"Sen ve amcan, ya da sizin soyunuzdan her kim ise, hayatımdan ebediyen çıkıp
gideceksiniz."

Zaten zar zor konuşan Azizin konuşmasına bile müsaade etmeyip, verildiği bilinen kararı bir de o dile getirmişti emreder gibi. Mahcup yüzü değisip endişeye kapıldığında kaşlarını çatarak, "Yapma, bak ben her şeyi düzelteceğim." dedi hızla bu sefer sözü kesilmeden.

Fakat nafileydi, ne derse desin zaten bozulacak olan bu evliliği kurtaramazdı. Onun tek bir umudu vardı, o umudu ise tam karşısında ona nefret ve öfkeyle bakmakta olan kadındı. Onun umudunun zerresini bile görmeyecek, kabul etmeyecek bir kadın.

"Senden bir şeyi düzeltmeni isteyende bekleyende yok Aziz ağa. Senden tek bir isteğim var, o da beni bu lanetli soyadından çıkarman."

Elinin tersiyle sildiği gözyaşlarının kızarttığı kahve gözleriyle dikleştirdi başını. Daha fazla konuşmasını istemiyordu. Ondan duymak istediği tek şey ona yeniden özgürlüğünü verecek olan kelimelerdi. Ama karşısında bu kelimeleri söyleyecek bir adam yoktu. Israrla en çokta umutla bakıyordu ona hâlâ. Oysa ne kadar bakarsa baksın o da biliyordu ki, faydasızdı. Keje, zaten ona mecbur kalmış bir kadındı, şimdi ise o mecburiyetten sıyrılmış ve ondan kurtulmak isteyen bir kadındı. Bu acıda olsa onunda bildiği bir gerçekti.

"Eyvallah." deyip sertçe yutkunduğunda adem elması hareketlendi.

Bir yumru gibi takılmıştı sanki o sözler orada boğazına.

"Boş ol." dedi hep kükremelerine şahit olduğum adam bu sefer kısık bir sesle.

"Boş ol." dedi ve sıkıca yumdu iki yanında duran ellerini başını eğerek.

"Boş ol." diyerekte son verdi başından beri zoraki olan bu mecburiyete.

Koca bir sessizlik çöktü soğuk dört duvar arasına, yıktı geçti ortasında başını bile kaldırmaya takati olmayan adamı.

Ve son kez bakıp bir daha bakmadan çıkıp gitti merhameti barındırmayacağına inandığı kahveleri ardında bırakarak. Kimine güzün tatlı havası, kimine közün kesin acısı reva görülen bu topraklarda, yüreğine köz düşenlerden birini daha gördü bugün gözlerim.

Çaresizliğin karşılıksız bir umudu nasıl hiç ettiğini, nefretin belki de doğacak doğru duyguları nasıl görmezden getirebildiğine şahit oldu. Şahit oldukları ile de az çok gördü geleceği. Bugün biten bir sulh olduğu gibi bitmesi beklenilen bir sulh daha vardı. Fakat o sulh biterse başka bir adam daha bitecekti, hemde bir kadınla beraber.

Elimle kavradığım kapı kulpunu kendime doğru çekip anne kızı yalnız bırakırken Zana annenin yanına giden Rojdayla sandalyeye çöktüm yorgun bedenimle. Herkesin hali harap olmuş kimsede konuşacak güç bile kalmamıştı şu geçen zamanda. Bir yanda uyanmasını beklediğimiz Arjin, diğer bir yanda ise başlayacağı kesinleşmiş bir savaşın ilk darbeleri vardı. Gün geçtikçe ise o darbeler inmeye başlayacaktı, hem de dört bir yandan.

Bu yüzden toplanmış kendi aralarında konuşan erkeklere bakarken Afranda odadan çıkıp yanlarına gitmişti. Gider gitmezde Bawerin karşısında durup iki elini ceplerine koyarak zaten cevabını bildiği soruyu sordu.

"Biti mi?" deyip umursamaz tavrı ile kara gözlerini kısarak baktı ağabeyine.

"Onlar için bitti."' diyen Bawerlede çarpık bir sırıtış ile aşağı yukarı salladı başını. Umursamamıştı, evet cevabı zaten biliyordu ama yinede fazla umursamaz görünüyordu. Kendinden emin olduğu için mi yoksa bilmediğim bir güvencesi mi vardı anlamamıştım. Zaten istesemde anlayamazdım, o ne zaman ne isterse onu yapar, kim ne derse desin kendisi için doğru olanı savunurdu.

Yine öyle yapacaktı, yorgun görünen bedeninin aksine nefretle harlanan bir ateş parçası vardı yüreğinde. O ateş parçasını büyüterek yakacaktı ona, onlara dokunmaya kalkışan herkesi. Bu, pus çöktürüp ardına gizlendiği karalarından bile belli oluyordu.

Yanından bile ayrılamadığı kadını gözlerini açar açmaz yapacaktı ne yapacaksa.

Korktuğu tek ihtimal onu terk edip, karasının yeşiline kavuştuğu gün çözecekti öfkesinin kelepçelerini. O öfke ise onu yaratanların felaketi olacaktı sadece.

****

2 Hafta sonra...

Günler haftalar olup, dualarımız bile dağ olmuşken gelişen hiçbir şeyin olmayışı iyice yormuştu bizi. Hastane köşelerinde her gün umutla uyanıp hüzünle kapatıyorduk gözlerimizi. Doktorlar uyanmasını beklemek zorunda olduğumuzu söyleyip dururken sabrın yerini endişe almıştı çoktan.

Uyanmıyordu.

Biz sabır ve inançla bekliyorduk fakat Afran gün geçtikçe tükeniyordu. O odaya girip bazen saatlerce çıkmıyordu, bazense girmeye bile korkup geri gidiyordu. Ona gitmek isterken, onun cansız gibi olan bedeninden gidiyordu yavaş yavaş.

Çünkü gördükçe kendi içine sığmaz oluyordu suçluluk duygusu, Arjin'in gözlerini kapalı geçirdiği her günü ondan çaldığı bir gün gibi görüyordu kendince.

"Yenge?" diyerek beni daldığım düşüncelerimden ayıran Rojdaya döndü bedenim.

"Efendim."

Birbirine bastırdığı dudakları ve kenetlediği elleriyle önümde kıvrandığında kaşlarımı çatarak, "Ne oldu Rojda yine?" dedim bıkkınca. Zira artık bir maraz dahi duymaya tahammülüm kalmamıştı. Fakat duyacağımsa kesin ve mutlaktı.

"Delal. Doğuma alınmış." deyip dişlediği dudakları ile endişeyle baktığında gözlerimi yumup soluklandım seslice. "Onun zamanı yok muydu daha? Nasıl almışlar doğuma?" diyerek açtığım
gözlerime bakıp omuz silktiğinde onunda bir şey bilmediğini anlayıp yalnızca başımı salladım.

"Anneme söyleyecek miyiz, ya da ağabeylerime?" Kısık ve çekingen sesinden bunu kendisinin yapmayacağını belli etmiş benim cevabımı bekliyordu.

"Ağabeylerin bunu öğrenmesi yalnızca öfkelerini büyütür, bilmelerine gerek yok. Ama annenin bilmesi lazım kızı sonuçta." dediğimde usulca başını sallayıp ilerimizde elindeki yasini şerifi okuyan Zana anneye döndü

bakışlarım. Dudaklarını birbirine bastırıp ufak adımlarla onu ardımda bırakarak ilerlediğimde yanındaki boş sandalyeye oturdum sakince. Başını çevirmeyip eşarbın kenarından bakarak geri önüne döndüğünde kaçışım olmadığını biliyordum.

"Anne." Dedim sessizce.

Bir tepki vermeyip duasını bitirdikten sonra hafif çattığı kaşlarıyla baktı yüzüme devam etmem için. Fakat ben vereceği tepkiyi bilmediğimden çekinip konuşamadım. Sevinecek miydi ya da üzülecek miydi onu bile tahmin edemiyordum. Artık o kadar şey olmuştu ki herkesin dengesi şaşmış duyguları yön değiştirmişti.

"Söylesene kızım." Diyerek icazet verdiğinde tuttuğum nefesimi verip ne olacaksa olsun diyerek söyledim sessizce.

"Delal'i doğuma almışlar bugün."

Gözlerim bana bakan donuk yeşillere bakarken saniyeler geçti ama zaman akmadı sanki. Ne bir mimik ne bir duygu kırıntısı bulamadım yorgun yüzünde. Sadece baktı gözlerime ve nihayet dedi hiç tereddüt etmeden tuttuğu sözlerini yüzüme. "Gözü aydın, Allah bağışlasın."

Kurduğu tek cümlenin ardından önüne dönüp duasına devam edince ne yapacağımı bilemeden, "İstersen gizlid-" demeye kalkıştım fakat sözlerimi bana dönen öfkeli gözleriyle geri yuttum adeta.

"İstemem, bana ömrümün en kara günlerini yaşatan kimseyi gözüm görmez, kulağım işitmez bu saatten sonra."

Dilindeki öfkeli sözlerin gizleyemediği hayal kırıklığının izlerini taşıyan gözleriyle bir annenin yüreğindeki ateşi harladığımı fark ettim az önce. Öfkeliydi, belki de kinli. Ama o bir anneydi, dili öfkesine, gözleri yüreğine tercüme oluyor ne acısını ne de sevincini yaşayamıyordu bile. Nasıl yaşasındı, bir evladı bir diğer evladının sonu olmak üzereydi. Biri en güzel gününe açmışken gözlerini bugün, bir diğeri koca bir kabusa uyanmıştı.

Bunu bilmek bitiriyordu onu, gün geçtikçe gözlerinin önünde eriyen oğlunu görme işkencesine katlanıyor, can yanıyordu içten içe. Başımı yavaşça sallayarak diretmeden arkama döndüğümde hüzünle bakan Rojdaya gözlerimle konuşup belli ettim durumu. Annesinin bile görmek istemediğini anladığında o da kabullendi sessizce. Hiç sayılmıştı kardeşi, ağabeyleri için zaten bitmişti fakat artık annesi içinde bitmişti.

Bir sevdanın sebep olduğu onlarca yıkıma bir kandan olan reddedilişide eklenmişti artık. Onlar bir kardeş, yanımda artık acıdan başka bir şey görmeyen kadın ise bir evlat kaybetmişti.

"Doktor!"

Canhıraş açılıp duvara çarpan kapıdan çıkan Afran'ın sesiyle şok içerisinde ayaklanırken sendeleyip sandalyeye tutundum sarsakça.

"Doktor!"

Boğazı parçalanırcasına bağırdığında içimi koca bir korku kaplayıp gözlerim doldu yaşlarla. Benden farksız olan herkes ona doğru giderken koridorun diğer tarafındanda doktorlar koşturuyordu odaya.

"Karım! Karıma bir şey oluyor lan!"

Kendini kaybetmişçesine yakardığında içeri giren doktorların ardından o da girdi. Fakat biz olduğumuz yerde kalakaldık, ne olduğunu bile duymaya korkuyorduk. Beklediğimizin aksine bir şey olmasından deli gibi korkuyorduk. Yanıma çöken bedenle yaşlarını döken gözlerim bulanıklaşıp ellerim tutmaz oldu sanki. Nefes alamadığını belli eden hareketleri ile yeniden kötü olan Zana anneye doğru eğilip bende bağırınca bir hengame oluşmuş bize doğru birde hemşire gelmişti.

"Anne!" diyerek korkuyla bağıran Rojdayla, "Yardım edin." Diyen hemşireye Bawer yetişti. Destek vererek annesinin taşınmasına yardım ettiğinde ilerdeki odaya girip gözden kayboldular. Bense korksam bile kapısı aralık kalan odaya doğru gidip titreyen ellerimle ittirdim kapıyı. Titreyen gözlerim dolup akan yaşları arasında yatakta yatan Arjin'in hareketsiz bedeni ve Afran'a bağırarak bir şeyler söyleyen doktorla yumuldu.

"Lütfen engel olmayın Afran bey, buna izin vermek zorundasınız."

Normalden daha yüksek bir sesle konuşan doktora ruhsuz gibi bakan Afran bir anlık Arjin'e bakıp geri çevirdi bakışlarını. Sıkıca yumdu gözlerini, bir hışımlada saçların içinden geçirdi ellerini. "Dışarısı akbabalarla dolu doktor! Onu buradan çıkardığım an başımıza üşüşecekler! Ne yapacaksanız burada yapın diyorum!"

Kendini kaybetmiş gibi kükrediğinde bile zorlanıyordu sözlerinde. Artık o da yapamıyordu, düşünmek konuşmak bile zor geliyordu ona. "Anlamıyorsunuz, eşinizi yeniden ameliyata almak zorundayız. Bu riski biz alamayız, hastayı nakil etmemiz gerekiyor!"

Sanki canından bir parçayı diri diri söküp alıyorlarmış gibi yüzünü buruşturduğunda tutamadım kendimi. Ona doğru adımlayıp yanında durdum elimle yaşlarımı silerek. "İzin ver nasıl olması gerekiyorsa öyle olsun Afran, bunu onun iyiliği için yapmak zorundasın." dediğimde baktı yüzüme. Gözleri kapkaranlıktı belki ama içi cayır cayır yanıyordu sanki.

Acıyla ama en çok çaresizlikle. Haklıydı, Arjin bu hastaneden çıktığı an çoktan haberleri olacaktı ve o da korkuyordu.

Ona bir şey olmasından, ondan olmaktan korkuyordu ama başka çaresi yoktu. Bu riski göze almak zorundaydı, kaybetmeyi ölüme yeğlemek zorundaydı. Kaçırdığı bakışlarıyla verdiği soluğu dağ gibi omuzlarını çökertirken, "Gidiyoruz." dedi kısık sesiyle mecburen. O emri verir vermezde çıkış için her şey hazırlanmaya başlamıştı. Bawer ve Afran yanındaki adamları yeterli bulmayıp sayılarını arttırmak için aramalar yaparken nakil aracı hazırlanmış ve hemşireler odaya gelerek Arjin'i götürüyorlardı.

"Annemin yanında Rojda var, Hozanla Derbasta gelecek yanınıza, biz varıncada haber ederim ben sana." diyen Bawerle başımı olumsuz anlamda salladım hızlıca.

"Hayır bende geleceğim sizinle, en azından Arjin'in yanında bizden birinin olması gerek." dediğimde itiraz etmek için ağzını açtığında müsaade etmedim konuşmasına. "Onu yalnız bırakamam." Belerttiğim gözlerimle ısrarımı sürdüreceğimi bildiğinden bıkkınca soluğunu verip eliyle yürümem için işaret etti. Çoktan çağırılmış asansöre birkaç adamla daha binip otoparka indiğimizde nakil için hazırlanan ambulansın yanındaki Afran' a doğru ilerledik.

Önce bana baksada bir şey demeden Bawer'e döndü tekrar.

"Siz önde olacaksınız, biz arkada olacağız. Ola ki bir maraz çıktı, önüne çıkana sık."

Hiçbir duygu barındırmayan sesi ve ruhsuz ifadesiyle kurduğu cümlesi bende aşamadığım bir korkuya sebep olurken başıyla onayladı Bawer. İş benim tahmin ettiğimdende vahim durumdaydı ve içten içe korkmaya başlamıştım şimdiden. Fakat belli etmek ye da kararımdan vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Anlaştıkları gibi hareket edip hastanenin çıkışına yığılmış araçlar seri halde ilerlemeye başlamış ve bizde onların ardından gidiyorduk.

Arkamızda kalan ambulans ve onları hemen arkasındada önümüzdeki kadar yığınla araç vardı. Önlem amaçlı olsun diye ambulansa bile adam yerleştirmişlerdi ki olası hiçbir açık bırakmamak için. Anayolda seri halde ilerlerken gözlerim yanımda silahını çıkarıp kurşun dolduran Bawere kaydığında kendimi telkinleyerek camdan tarafa döndüm. Tek bir duam vardı, o da bu yolu sorunsuz bitirmek ve o hastaneye ulaşmaktı.

Öylede gidiyordu, henüz aksi bir şey olmamış ve sorunsuz ilerliyorduk.

"Bawer?" deyip hüzünle bakan gözlerime kaldırdı gözlerini.

"Karım?" dedi yüzümden gördüğü korkumu giderebilmek adına avucunuda yanağıma yaslayarak.

Fakat olmadı, içimdeki korkuyu silmeye yetmedi dokunuşu. "Korkma, ben buradayım." dedi bu seferde fısıldayarak. Ama korkuyordum, bugün bir kurşunun daha bir bedeni hedef bulmasından korkuyordum. Kim olduğu hiç fark etmez, bir canın, bir hayatın daha yok olmasını istemiyordum yalnızca.

Lâkin olmuştu.

Korktuğum başımıza gelmiş ve önümüzdeki araçlar ıssız sapağa girer girmez ardarda durmuş ben ne olduğunu bile görmeden içindeki adamlar ellerindeki silahlar ile inerek çıkmışlardı. Gözlerim korkuyla önüme dönerken ne olduğunu anlamaya çalıştım fakat kalabalıktan hiçbir şey göremeyip, "Başını eğ sakın inme arabadan!" diyen Bawerin ardından lâl kesilen dilimle olduğum yerde kaldım.

O elindeki silahla bir hışım inip öndeki adamların arasına karışırken ellerim istemsiz duyacağını bildiğim kurşun seslerine bir nebze engel olmak için kulaklarıma yaslandı. Ve ben sıkı sıkıya kapadığım gözlerimin hemen ardından zihnime bir bir kazınan ölümcül seslere engel olamadan onları dinlemeye mecbur kaldım.

Onlarca silah yuvasından çıkan kurşunlar delebildikleri her şeyi delip geçerken birbirine kenetlediğim dişlerimle içten çığlıklarımı koparmaya başladım.

Son muydu bu? Yoksa başka bir başlangıç mı?

Çünkü bunca bitmek bilmeyen kurşun ya birilerinin sonunu getiriyor ya da yeni bir felaketi doğuruyordu.

Sessiz çığlıklarım dayanamayıp gırtlağımı yakarken yumduğum gözlerimi açıp başım kaldırdım ve önümdeki manzara ile kalakaldım. Onlara sıkılan her kurşun karşılığını buluyor olsada bitip tükenmiyordu. Ve artık kimin kim olduğunu bile çözemiyordum. Endişeyle arkama dönüp neler olduğuna baktığımda önümdeki manzaranın bir aynısını daha gördüm.

Her yeri sarmışlardı, kimsenin olmadığı sapak eli silahlı adamlarla dolup kuşatılmıştı resmen. Ve sıkılan her kurşun öldürmeye sıkılıyordu, korkutmaya ya da geri püskürtmeye bile değil.

Afran'ların tarafından bu tarafa doğru gelen adam eğilerek ambulansa doğru yöneldiğinde ambulansın ön kapısı açıldı. Açılır açılmazda bizimkilerin yerleştirdiği içindeki adam cansız bedeni ile dışarı atıldı.

Gördüklerim gözlerimi dehşete bürürken ne olduğunu anlayıp engel olabilmek adına korkuyla açtığım kapıyı itip dibine çökerek avazım çıktığı kadar bağırdım.

"Afran!"

Sesim tahmin ettiğimden daha gür çıkmış ve onca kurşun sesine rağmen ulaşmıştı ona. Sesimle birlikte başını arkasına çevirdiğinde benim gördüğüm manzarayı o da gördü ve olduğu yerden hızla ayrılıp ambulansa doğru koştu. Fakat yetişemedi, kapanan kapısı ile harekete geçen ambulans ilerleyip öndeki herkesin yanından sorunsuz geçerken ardından koşmaya devam etti.

Bense daha fazla bakamayıp arabaya yeniden binerek korkuyla bu felaketin son bulmasını bekledim gözyaşlarım içinde.

"Lan!"

Duyduğum kısık kükreme bana varla yok arası ulaşırken onlarca kurşun sesinden daha acı ve korkunç gelmişti kulaklarıma.

Yetişememişti.

Korktuğu olmuş, kadını onun ellerinden koparılarak alınmıştı.

Ve artık o kurşun sesleri bile duyulmaz olmuştu, çünkü zaman bizi kurşundan daha acı feryatlara şahit edeceğini kanıtlamıştı.

Duygularına sebep veren tek varlığı elinden alınmış adam, bugün ki feryadında boğacaktı herkesi. Kader bizi buna şahit yapacaktı.

****

2 ay sonra...

Durmak bilmeyen zamana yancı olmuş, prangalı bir öfke yok ederdi insanı.

Önce ruhuna işlerdi çaresizliği ince ince, sonra tüm hücrelerine nüfuz edip felç ederdi o içinde olduğu bedeni.

Yavaş ama bir o kadarda hızlı yok ederdi, fakat kurban edilecek beden bunu görmezdi bile. Hırsı sürerdi çünkü gözün önüne ve göz, o hırsa kapılarak getirirdi kendi bedenine felaketini. Yalnız bir yolu vardı kurban edilen değilde kurban edenlerden olmanın.

O da paslanmış prangaların esiri olmuş öfke ve nefreti özgür kılmaktı.

Damarları şişmiş ve eklem boğumları akan kanın kurumasıyla kararmış olan elindeki kristal kadeh, ıslak dudaklarına kavuşurken hafifçe kıstı gözlerini.

Oturduğu gözleri gibi kara kesilmiş koltuğa yayılmış bedeni saatlerce hareketsiz kalsa bile kasılmadan devam ediyordu aldığı solukları ile

yücelip dinmeye. Keskin alkol tadı diline mıhlanmış olduğundan etkilenmeden yudumladı bir kez, gözlerinin önündeki koca resmin ait olduğu kadına bakarkende yeterli bulmayıp yudumladı bir kez daha.

Bir kez daha,

Bir kez daha,

Ve bir kez daha.

Kaç kadeh tüketti, kaç şişe devirdi onu bulamadığı bu 2 ay içerisinde sayısı meçhuldü. Ama acısı ve öfkesi aynıydı. Hâlâ yüreği dirhem dirhem köze basılmış gibi yanıyor, öfkesi aldığı nefesinde bile hükmünü sürdürüyordu. Yemini ise yedi cihana ulaşmış, bakılmayan delik bırakmadığı halde bulamadığı karısı ve ortadan kaybolan ailesi ile korkuyu buna sebep olmuş herkesin iliklerine işlemişti.

Zira onsuz geçen her günün bedelini ödeyenler olmuş ve de olmaya devam ediyordu.

Şeref bildiği yemini üzerine, fotoğraftan başka bir yerde göremediği yeşil harelerden mahrum kaldığı her gün birinin sonu oluyordu. Olmaya da devam edecekti.

Yutkunurken hareket eden adem elması ile sehpaya çarpan kadehin tok sesiyle ayaklandı karanlık odada. İri bedeni hafif sendeleyip yüzü yere eğildi, sesli bir soluk alıp son kez baktı karanlığa boğulan odada ışıldayan kadının fotoğrafına. Açtığı kapıyı sertçe çarpıp çıkarken dibinde kalmış son yudumuda buyur etti dudaklarından içeri.

Çözdüğü parmakları ile de kopardı kadehi kendinden tuzla buz ederek. Salonun orta sehpasında duran siyah ve soğuk metali kavrayıp doğrulduğunda gözüne çarpan koltuk ile gülümsedi çarpık bir şekilde.

Her yerdeydi, o ve onun izleri. Baktığı, gittiği, duyduğu, gördüğü her şey ondan ibaretti yalnızca. Ve bu ona tarifsiz bir acı veriyordu. Fakat o, acının böylesini bile iliklerine kadar yaşıyordu kendi iradesiyle. Acı bile olsa hissetmek istiyordu onu her zerresiyle.

Yutkunurken kaçırdığı gözleri ile aldığı ceketiyle dışarı çıktığında ince kazağının içinden geçip zaten buz kesilmiş tenine yerleşti soğuk hava. En mutlu gününün cehenneme döndüğü evden çıkıp attığı iki koca adım farları yüzüne vurarak gelen araç ile son bulurken, gelen kişinin kim olduğunu bilerek bıkkınca verdi sıcak soluğunu. Arabadan iner inmez karşısına dikilen

ağabeyine diktiği duygusuz karaları ile ne duyacağını bildiğinden ceplerine yerleştirdi ellerini.

"Bu sefer kimin kapısına atacaksın? Ragıp'ın mı? Behram'ın m? Kasım'ın mı? Hangisi bugün ki şanslı kişi?" diyerek çatılı kaşlarıyla artık tanıyamadığı kardeşine baktı öfkeyle. Durmuyordu, ne yaparsa yapsın durduramıyordu. Haklı olduğunu biliyordu ama böyle olmayacağınıda biliyordu.

Düzgün bir çıkar yol arıyordu hunharca, o arayıp bulamadıkça da engel olamıyordu gün geçtikçe sayısı artan kurbanlara.

"Söylesene, gizli saklı mı kaldı artık?" deyip bile bile üstüne gitmeyi denedi. Onunla konuşsun, en azından bir ölü gibi yaşamasın istiyordu. Kardeşinin gün geçtikçe bir cellada dönüşmesini izlemekten yorulmuştu çünkü. O gün, ondan en değerli varlığının koparılmasına sebep olanlar her gün bir bir ölüp, itaat ettikleri adamların kapısına atılıyordu.

Faili belli olupta engel olunamayan bir kıyam vardı artık bu topraklarda. Gaddarlıkla yargılanıp merhameti çalınan adam, namını göğüslüyordu şimdilerde.

"Vazgeç," dedi bıkkınca.

Yorulmuştu artık nasihat dinleyip onu yolundan çevirmeye çalışanlardan.

"Geçemem, kardeşimin bile bile bir cani olmasına müsaade edemem aslanım." dediğinde dişlerinin arasından konuştu. Ne derse desin onu dinlemeyeceğini biliyordu ama buna rağmen ısrarla çabalıyordu. O da bulmak için her şeyi yapmıştı, ülkenin dört bir yanını aramış, tek bir yer dahi kalmamıştı.

Lâkin yoktu, ne Arjin, ne de Dirhemlerden biri bile yoktu.

O gün ne olduysa olmuş ve bir anda yok olmuştu hepsi. Fakat eminlerdi, bu ülkede değillerdi. Aramaya devam ediyorlardı ama bulmak ne yazık ki kolay değildi. Umursamadığı sözleri ve ağabeyini ardında bırakıp arabasına yöneldiğinde, "Bir şey bulduk." diyen ağabeyine döndü hızla.

Kavisli kaşları çatıldı, ona bakıp suskunluğa bürünen Bawere yaklaştı bir adımla. "Ne buldunuz?" diye sordu şüpheli bakışların arasından.

"Ben değil Rehda bey buldu, bahsettiğin bir silah vardı hani ortadan kaybolan." diyerek açıklamaya başladı. "Onu buraya kadar gelip alan adamı buldu."

Çatılı kaşları daha derinden çatılırken elleride birer yumruk oldu iki yanında. Kamera kayıtlarına kadar temizlenen o gün sıkılan kurşunun çıktığı kayıp silah değil ama, onu alan bulunmuştu nihayet. Ve bu haber,

öfkesinden büyük pay alacağı bilinen o adamın ölümününde haberi oldu bugün.

"Nerede?" deyip sabırsızca bir cevap istedi sözlerine. Cevap ise yazılan küçük bir kağıt ile avucuna bırakıldı yalnızca.

"Geleyim mi?" diyerek kabul etmeyeceğini bildiği soruyu soran ağabeyini ardında bırakıp bindiği araba ile okuduğu adrese doğru yol aldığında bir dal sigara yaktı kalın parmaklarının arasında. Dudaklarının arasına hapsettiği ince dal yanıp ciğerlerine içindeki zehri bırakırkende puslu gözleri kısıldı karanlık yolda.

Neye, kime yaklaşıyordu umurunda değildi. Bugün bir can daha onun ellerinde yitecekti ama yine dinmeyecekti öfkesi. Çünkü onun istediği bu değildi, onun öfkesini kan kokusuyla gelen ölüm dindiremezdi.

Onu istiyordu yalnızca, gözlerini gördüğünde onu boşluğa düşüren, kokusunu soluduğunda nefes aldıran, tenine dokunduğunda yaşadığını hissettiren kadınını istiyordu Afran.

Gülüm dediğinde parıldayan o yeşil hareleri görmek istiyordu.

İzbe bir arazide bulunan üç beş evden aradığını bulduğunda önünde durdurdu arabayı. Açtığı kapıdan acele etmeden inip, belindeki silahı yeniden eline alarak ince ince düşen yağmur damlalarına aldırmadan yürüdü toprak yolda. Önüne geldiği kapıya bakıp birkaç saniye sonra da tıklattı iki defa. Açmak için tek kurşun yeterdi aslında, fakat yapmadı. O adamın gelip kapıyı açması istedi ki, açtıda.

Sorgusuz sualsiz gecenin bu vakti çalınan kapıyı açıp göz göze geldi eceli ile.

"Nerede kaldın oğlum? Kök saldım buraya, hadi gidelim nereye gidiyorsak." Diyerek elindeki küçük çantayla dışarı doğru adımlamaya kalkıştığında ise arkasında birleştirdiği elini bozmadan çaktı kafayı yanından geçemeden adam.

Aldığı darbe ile sırt üstü yeri boylayan adam elini burnuna götürüp acıyla inlerken içeri doğru attığı tek adınla girip ayağıyla sertçe iterek kapattı kapıyı. Tavrından ödün vermeden elleri arkasında yerde kıvranan adama dikti ölüm karası gözlerini. Konuşmadı, aylardır sorduğu hiçbir soruyuda sormadı diğerleri gibi ona.

Baktı birkaç saniye, sonra geriledi iki adım atıp elindeki silahı koltuğa atarak. Giydiği ceketini çıkarıp kazağının kollarınıda sıyırarak, kirli sakalının çevrelediği kemikli yüzünü sıvazladı tek eliyle. Etrafında sessiz

adımlar atıp başını sallayarak baktı yerde kıvranmaya devam eden adama. Ve eğilip indirdi tüm hırsının beslediği yumruğunu hiç acımadan.

"Lan!" diyerek var gücüyle abandı kendini korumaya bile fırsat vermediği adamın bedenine darbelerini indirerek. Durmadı, duraksamadı. Tüm öfkesi, soluğu kesilene kadar ölümcül
bir darbe olup indi kan içinde kalan adamın üzerine. Öfke bitmedi ama, nefes kesildi.

Soluk soluğa doğrulup sert göğsünü şişiren nefeslerini sıralarken çoktan bayılan adama doğru eğilerek kavradı kazağını. Sürükleyerek kendiyle götürdüğü baygın bedeni tekme ile açtığı banyo kapısından soktuğunda duşa kabinin içine fırlattı hiç umursamadan. Uzanarak aldığı duş başlığını beton duvarda parçalayarak kuru metal hortumu bırakmadan açtığı soğuk suyu yüzü kan kaplanmış adama tuttu.

Buz gibi su bedeniyle buluşur buluşmaz inleye inleye yeniden kıvranmaya başladığında karşısında ruhsuz ifadesiyle duran celladına yalvarmaya başladı. Fakat çaresizdi, ölüm o bedenden ruhunu zaten alacaktı. Zamanı gelmemişti şuan yalnızca, ölüm uğramadan etmesi gereken son sözler vardı çünkü.

"Her soru, tek bir cevap." deyip sustuğunda ölüm kokan erkeksi sesi soğuk kuru beton duvarlar içinde sıkışıp kaldı.

"Kimin köpeğisin?"

Kısılan kara gözleri, sıkmaktan morarmış elleri ile bekliyordu acele etmeden. Alacağı cevabın pek bir önemi yoktu zira, yapacak olduğu şey zaten belliydi.

"Eğer öldürmezsen sö-" demeye kalmadan ayağının dibindeki adamın bacağına savurduğu tekme ile kesti sözlerini.

"Cevap dedim lan!" dedi bu sefer tıslayarak bir kez daha. Bir çıkar yol bırakmamıştı ama bırakıldığını sanıyordu sanki canından başka bir derdi olmayan adam. Oysa o çoktan ölmüştü, sadece cevap için mecburen bırakılmış kısa bir süresi kalmıştı o kadar. "Selo!" diye inlediğinde kesik bir nefes alıp devam etti kavranırken.

"Ben bir Selo'yu bilirim, o ne dediyse ne istediyse onu yaptım." Tanımadığı bir isim ilgisini çekmezken, "Ne istedi?" dedi bu sefer. Kimliği belirsiz bir adamdansa verilen emrin ne olduğunu
bilmek istedi. "Bir ev, bir eve gidip oradaki silahı getirmemi istedi."

Ağlamaklı sesin sahibine attığı tiksinç dolu bakışları eşliğinde, "Nereye götürdün?" diye sordu sakin ve yavaş hareketlerle eğilip musluğu

kapatarak. Gözlerinin onda olduğunu bildiği adam
tereddüt dolu sesiyle bir ona bir damarları kabarmış elindeki hortuma bakarak, "Mekanda değil, yol ortasında gelip aldı." dedi can korkusuyla tüm bildiklerini söyleyerek.

"Nerede bulurum ben bu Seloyu?" derken eline sardığı metal hortuma kaydı yeniden kanlı gözler.

"Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum." diyerek yalvarma isine geçen adamlada duşa kabinin içine girip eğildi ona doğru iri bedeniyle. Üzerine eğilen celladı ile korkuyla kaçmaya çalışsada başaramadı adam. Celladın elindeki metal hortum artık onun boynunu sarmış ve nefesini kesiyordu acımasızca.

İçinde olduğu bilinmezliklerden bu gecede kurtulamazken, kestiği bir nefesin bedenini daha ardında bırakıp bindi arabasına.

Süratle yüklendiği gaz ilede sonunun nereye çıkacağını bilmediği yolda ilerledi yalnızca. Ta ki, sessizliği bozup ona aylardır beklediği haberi getiren telefona kadar.

"Ne var?" diyerek açtığı telefonun karşısındaki adam kısa bir sessizlik oluşturduğunda keyifli soluğunu bile bile duyurdu her yerde onu aradığını bildiği adama. Daha fazla oyalanmadanda oldukça rahat bir keyifle konuştu.

"Nasılsın Afran?" dediğinde alay dolu sorusu ile süratle ilerleyen araba asfalt yolu tiz bir çığlığa boğdu adeta şiddetle durduğunda. Karanlık bakışları ön cama bakıyor olsada görmüyordu oysa hiçbir şeyi, sadece içine dolan kin ile karardıkça kararıyordu sanki mümkünmüşçesine.

"Ne o? iyi değil misin yoksa? Sende haklısın, benim karşımda durupta iyi olabilen kim olmuş ki bu toprakta sen iyi olacaksın Afran." Bile bile vurgulayarak söylenen isminden tiksinir gibi çenesini gerdiğinde parmaklarıda tutunduğu direksiyonu sıkıyordu tüm gücüyle.

"Seni bu toprağa gömeceğim Mehmet ağa. Andım olsun, bu topraklar seninde kanının kokusuna bulanacak." Kemikli yüzü, gitgide kasılarak kısılmış kara gözleriyle birleşirken fazlasıyla korkunç görünüyordu. Dişleri kırılmak üzere birbirine yüklenmiş, sivri çenesi şiddetinden seğiriyordu. Karşı taraftan yükselen alaylı gülümseme arabanın içinde bulunan tek sesin, soluklarının şiddetini arttırırken bir kez daha bastı Mehmet ağa bile bile damarına.

"Senin bu altı boş tehditlerin beni korkutmaz Afran. O yüzden ettiğin laflara dikkat edesin, hele ki uğruna canını ortaya koyduğun kızım şuan da

benim çatımın altındayken."

Bin bir parçaya bölünmüş bile olsa hâlâ tek bir kadın uğruna yanan yüreği, duyduğu sözlerle belki de aldığı en sert darbelerden birini almışken, kin yerini saliselik bir acıya bıraktı. Fakat toparlanması çok sürmeyip aldığı dolu bir solukla dikleştirdi duruşunu.

Yüzüne yerleşen çarpık ve de ürkünç sırıtışı ile konuşup, "O yüzden mi boş olduğunu düşündüğün tehditlerime rağmen benden köşe bucak kaçıyorsun Mehmet ağa? Yoksa sende herkes gibi içtiğim andın bir gün seni bulacağını bildiğin için mi yoksun ortalarda?" dedi yaşlı adamın içindeki gizli korkuyu körükleyip susmasına sebep olarak.

Biliyordu, hem de çok iyi biliyordu. Onların tehditlerinin aksine verdiği her yemini tuttuğunu ve elbet bir gün tutacağını onlarında çok iyi bildiğini biliyordu. Her ne kadar korkularını gizleyip hasımlıktan geri durmasalarda, isminin bile o adamların içlerinde hep bir korkuya sebebiyet verdiğini biliyordu.

Afran Şahmaran onların rakibi değil, içten içe ölüm korkusu olmuştu akıllarında. Ve onların bitirmek istediği de bir adam değildi yalnızca, içlerindeki o ölüm korkusunuda onunla bitirmekti.

"Ortalarda olmadığımı nereden çıkardın, ben elimde zaferim kendi çatımın altında kendi topraklarımdayım Afran. Sen nerelerdesin asıl, seni bekliyorum saatlerdir."

Korkusundan sıyrılan Mehmet ağanın bozduğu suskunluğu mide burkan itici alayı ile birleşip asıl başlangıcın fitilini ateşlediğinde, verilen mesajı alıp salladığı başıyla oyalanmadan kapattı elinde sıktığı telefonu Afran.

Dönmüştü, 2 aydır köşe bucak kaçan adam kendi iradesiyle gelmişti yeniden onun dibine kadar

Peki ya o?

Çimen koyusu, içinde yıldız tozu varmış gibi parlayan yeşil hareli kadın?

O da burada mıydı artık? O da bir nefes kadar yakın mıydı bunca zaman sonra nihayet?

Bilemezdi, gitmeden, görmeden bilemezdi. Yeniden çalışan araba hiç olmadığı kadar hızlanırken ne öfkenin ne de sabırsızlığın onu ele geçirmesine izin vermeden aradığı adam telefonu açar açmaz konuşmasına izin vermeden konuştu.

"Mehmet şerefsizi dönmüş! Tüm sapağı saracaksın, eğer karım oradaysa bir Allah'ın kulunu çıkartmayacaksınız oradan!"

Tıslar gibi verdiği emri ile cevap bile beklemeden kapattı telefonu, yüklenebildiği kadar yüklendi gaza. Korkmadan, sadece sevdiği kadına kavuşabilecek olmanın küçük umudu ile yüklendi tüm gücüyle. Onca yolu o hızla kısa bir sürede kat edip olduğu yerden bile görünen beyaz duvarlı eve takıldı gözleri.

Işıkları yanıyordu yeniden aylar sonra, fakat kim tarafından yakılmıştı meçhuldü. Aslında meçhul olan o da değildi, tutunduğu umuda sebep olan kadının varlığıydı. Eğer buradaysa biterdi her şey, ya yeniden başlardı hayata onun ile, ya da ne canını düşünürdü ne de hayatını.

İki ihtimal ama tek sonuç vardı bu gece. Yeniden doğmak ya da ölü gibi yaşamaya devam etmekken ihtimaller, kan olacaktı tek Sonuç.

Afran Şahmaran, kesebildiği tüm hesapları kesmişken kalan tek hesabıyla karşı karşıyaydı bu gece. Ve o hesabında kesilme vakti gelip çatmıştı çoktan. Kapıyı açar açmaz iri bedenine tezat soğuk rüzgar bile intikam ateşinden var olmuş adama değmeye korkarken onlarca adamın önünde durduğu evin önünde durdu. Tüm gözler pusudaymış gibi onu hedefe alırken donuk bakışlarını gezdirdi üzerlerinde.

Ve histerik alaylı bir gerilme oldu ıslak dudağının kenarında.

Korkmadığını söyleyip nasıl korktuğunu böylece kanıtlamıştı Mehmet ağa. Fakat farkında değildi, ölüm ona mutlak ki uğrayacaktı. Buna ne bu adamlar ne de başka hiçbir güç engel olamayacaktı. Verdiği yeminden dönmek yoktu Afran ağada, buna onlarda şahit olacaktı. Yanına gelip karşısına dikilen adam, "Silahla giremezsin Afran ağa." dediğinde birkaç saniye tepeden tırnağa aşağılayıcı bir bakış attı.

Hemen ardından ise yakasından tutup sabitlediği adamın suratına geçirdiği kafası ilede yerle yeksan etti adamı. Acı iniltisiyle önünde yeri boylayan adam bir şey daha diyemezken ardına dönüp diğerlerinede attığı ruhsuz bakışını çekerek inleyen adamın üstünden geçip girdi zaten açık olan kapıdan. Yalnızca kumaş siyah pantolonu, siyah dar kazağı ile o soğuk havaya ve bunca tetikte duran parmağa rağmen dimdik yürürken aklında var olan tek şey aşık olduğu kadındı yine.

Onun doğduğu, onun büyüdüğü, onun teninin değdiği evdi burası. Onun kokusuyla güzelleşen, onun gülüşlerine tanık olan duvarlardı bu soğuk betonlar. Aştığı avlu ile belindeki metale vuran ay ışığı içeri girdiğinde kaybolup gözlerine düştü bu seferde tavanda parıldayan ışıkla.

Salonda bile yer yer eli tetikte duran adamlar onu görmesiyle dikleşip, gözlerini üzerine sabitledi hızlıca. Dönüp bakmasada ufak bir hareketiyle

tüm namluların ona döneceğini biliyor fakat bunu umursamıyordu bile. Dikleştirdiği başı merdiven tarafından gelen ayak sesleri ile hafif yandan o tarafa dönüp, ardındaki iki adamla inen Mehmet ağayı görmesiyle verilen küçümseyici bir solukla birlikte geri döndü önüne.

Cesaret naraları atan adamın, o sözlerden sonra onu bunca adamla karşılıyor olması gülünç geliyordu. "Hoşgeldin Afran, beklediğimden erken gelmişsin." deyip son basamağıda indiğinde yürümeye devam ederek konuştu.

"Bilirim sen Arjin'in de burada olduğunu sandın, ama boşa sanmışsın haberin olsun. Kızım başka yerde, senden uzakta güvenli bir yerde."

Önüne geldiği tekli koltuğa aheste hareketleri ile oturduğunda ihtiyarlığın verdiği yorgunluk ile tüketti soluğunu. Rengi canlılığını kaybeden kahve gözlerinide ona dikilmiş mat karalara sabitledi meydan okurcasına. Tıpkı tahmin ettiği gibi anlamını yitirmiş gibi bakıyordu o kara gözler, soluk, donuk. Nefret bile artık yakamıyordu onları, başarmışlardı çünkü.

Onca yaptıkları şeyle bitiremedikleri adamı, ondan en değerlisini alarak tüketmişlerdi tek bir darbede.

Gurur duyuyordu kendiyle, utanma ya da çekinme yoktu ifadesinde. Haklı gördüğü, övündüğü erkenci bir galibiyet ifadesi vardı. Şahmaranları yıkmak için uğraştıkları bunca zamanın ardından, kendi kanı sayesinde başarılı olduğunu düşünüyordu ilk defa. Kızı, kendi kanı, kendi canıydı, ama bu umurunda bile değildi.

Güç, hırs, iktidar sevdası bazılarına şerefi hiçe saydırır olmuştu.

Merhameti, vicdanı yok edip galibiyetin tadına varma hissine kaptırmıştı. Önündeki adamın da onlardan biri olduğunu başından beri biliyordu Afran. Bunu biliyor ama dokunamıyordu o adama açıkça, çünkü sevdiği kadının varlığı engel oluyordu. Onu yıkmak, hatta yok etmek için onca sebep ve fırsat doğmuştu eline defalarca ama yapamamıştı. Sevdiği kadına dokunamayacağını bilmek durduruyordu onu.

İstemezdi, babasının kanının bulaştığı ellerin ona değmesine müsaade etmezdi Arjin. Bu yüzden son verememişti bu savaşa en başından beri.

Ona engel olan küçük ama bir o kadarda koca bir sebep vardı hayatında.

O sebep kendi canından da değerliydi Afran için, bunu herkes biliyordu artık. Nefes bildiği kadın sayesinde dokunulmazlığı olan adama baktı tepeden tırnağa gözlerini gezdirerek. Arkasındaki adamları sağladığı

güvence ile mi yoksa onunda farkına olduğu dolaylı dokunulmazlığı yüzünden mi bilmediği bir cesaretle bakıyordu ona.

"Çökmüşsün, hatta yıkılmak üzeresin Afran." diyerek keyifle gezdirdi o da kenarı buruşmuş gözlerini genç adamın bedeninde. Keyif alıyordu önündeki görüntüden, belli etmemeye çalışsa bile onda yarattığı yıkımı görebiliyordu Mehmet ağa. Bedeni değilse bile gözleri belli ediyordu her şeyi.

"Ben yıkılmam, ama siz yok olacaksınız."

Ruhsuz sesiyle soğuttuğu ortamda iyice pusuya yatırdı tetikteki parmakları. Ettiği her kelimeyi bile bile onları endişeye kaptıracak şekilde kuruyordu, o da bundan oldukça zevk alıyordu.

"Yok olmak üzere olan senken nedir hâlâ bu kibrin Afran. Sizin sorununuz bu işte, baban, ağabeyin, sen, içinizde son nefesinizi vereceğinizi bilseniz bile bitmek bilmeyen bir kibir var.
Zamanında babana kaybettirmişti o kibir, şimdi ise sana kaybettirdi bak."

Küstahça kurulan cümleler sıktığı çenesini gererken kıstı kara gözlerini. Bu adamları her koşulda babasının hakkında atıp tutmaları zoruna gidiyordu. Oysa zamanında önünde konuşmak bile yapabildikleri bir şey değildi.

"Ben henüz kaybetmedim, ama senin bu sahte ve fazla gereksiz cesaretin kaybettirecek sana Mehmet ağa. Önünü kesemeyeceğin bir öfke yeşertip beslemeye devam ediyorsun, hem de ardına saklandığın o gücü benden almışken. Hiç mi düşünmüyorsun, o güvencenin de artık beni durduramayacağı bir anın geleceğini, hatta o anınsa çok yakın olduğunu." dediğinde bahsettiği güvencenin Arjin olduğunu biliyordu ikiside.

Sözlerinden fazlasıyla emindi Afran, bir gün ya da bir an gelip sevdiği kadına olan özlemi dağ olduğunda, onun varlığı bile durmasına yetmeyecekti artık. Karşısında ona meydan okuyarak duran bu ihtiyar adam yok edip belki de onu bile kaybetmeyi dahi göze alacaktı.

Başka bir çaresi kalmamıştı çünkü, çaresizlik artık ince ince işliyordu bu ihtimalide göze almayı karmakarışık olmuş zihnine.

"Düşünmeye ne hacet ki, o gün ben kaybedecek olsam bile sende benimle kaybedeceksin Afran." İki yanında yumruk olmuş ellerinin boğumları beyazlaşmışken genişleyen kemikli burnundan aldığı soluklarının arasına dışardaki hengame sesleri karıştı.

Beklediği an gelmişti, emrinin yerine geldiğini anlar anlamaz karşısındaki adamın keyfinden çalmış, sinsi sırıtışı yerini bulmuştu dudağında. Etraflarındaki adamlar gerilip neler olduğunu anlamaya

çalışırken zaten olası bir durum olduğunu bilen Mehmet ağa duruşundan ödün vermemeyi seçmişti. Afranın da elbet atağa geçeceğini biliyordu zaten, fakat bu atağı savuracak ve buradan kendi elini kolunu sallayarak çıkabileceği kozunun olması cesaretini biraz, olsun
eksiltmiyordu yaşlı adamın.

"Hoşgelmişsin Bawer, bende nerede kaldın diye meraklanıyordum." Alaylı sesini bile bile yükselttiğinde dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı Bawer açık kapıdan girer girmez. Kahve gözlerinide hemen çaprazında duran kardeşinin üzerine değdirip gerisin geri ona çevirdi.

"O merak bize müşerref oldu Mehmet ağa, gözümüz yollarda kalmıştı." diye aynı alayla bile bile kendiside takınmış öfkesini geri plana atmıştı Bawer temkinli davranarak. Karşısındaki adamın amacının ne olduğunu biliyor olsa bile o da zorlanıyordu aksi bir şey yapmamak için, zira damarlarındaki yük artık dayanılmaz olmuştu bu lanet adamlar yüzünden.

"Bilirim bilirim, aranmadık yer, adam bırakmamışsınız, duydum meraklanma." deyip ısrarla sinirlerine dokunmaya devam edince burnundan verdiği sert solukla başını iki tarafa yatırıp dikeltti yeniden Bawer.

"O halde seni buradan sağ çıkarmayacağımızıda pek iyi biliyorsundur diye düşünüyorum Mehmet ağa, yoksa yanlış mıyım?"

Tek kaşını kaldırarak kendinden emin ama hafif alaylı tavrıyla konuşan Bawerle duruşunu düzeltti yeniden Mehmet ağa. Biliyordu, ama onların bilmediği bir şey vardı ve çok uzatmadanda bilmeleri için konuşmaya başladı. Arkaya doğru yer yer lekelenmiş elini kaldırıp bir hareket yaptıktan sonra arkadaki adamının getirip önündeki sehpaya bıraktığı dosyaya bakarken, "Lafın da, sulhunda sonuna geldik artık." dedi yeniden gözlerini Afran'a dikerek.

"Ben bugün bozulan sulhun kağıt üzerindeki hükmünüde düşürmeye geldim buraya."

Eline aldığı dosyayı gözlerinin hedefindeki adama uzattı. Ne olduğu bilinmeyen dosyaya bakan kara gözler çatılan kaşlarla kısılırken, bir adım atıp uzanarak aldı eline dosyayı. Şeffaf kapağı umursamadan açarkende kocaman koyu harflerle yazılmış yazıyı okudu.

Boşanma protokolü.

Okuduğu iki kelime histerik bir gülüşe sebep olurken kısaca bakındı aşağısına ve yazılı maddelerin en dikkat çekici olanını okuyup daha da çattı kaşlarını.

Tarafların, yalnızca Afran Şahmaran'a ait şirket hisselerinin %70'inin Arjin Şahmaran'a devreldilmesi ile anlaşmalı bir şekilde boşanacakları yazıyordu beyaz kağıdın üzerinde.

Öne sürülen tek şartın mal paylaşımı olması bile Arjin'in bu protokolden haberinin olmadığını anlamasını sağlarken kaldırdı başını dosyanın üstünden.

"Başka bir hayalin daha var mı yoksa yalnız bu kadar mıydı?" dediğinde kemikli çehresi solan rengini geri almaya başladı sicim sicim. Belli etmemişti ama anladığı şey uzun zamandır biraz olsun iyi bir his doğurmuştu zihninde.

"Bu benim hayalim değil, kızımın kararıdır Afran." deyip ciddiyete bürünsede o ciddiyeti karşı tarafa geçiremedi Mehmet ağa. Usul ve aheste hareketlerle aşağı yukarı salladığı başı ile, "Emin ol kızını benden iyi tanımıyorsun sen, öyle olsaydı bile seni göndermez kendi getirirdi bu kağıt parçasını bana." diyerek paramparça etti elindeki dosyayı.

Sert ve ürkünç yüzüne yerleşen iğrenti ifadesiyle döndü yeniden ona sinirle bakan ihtiyar adama.

"Bu muydu derdin? O aç mideni benim malımla doyurmak mı?"

Bunca zaman basılan damar onunki iken şimdi karşısında şaşkın ve öfkeyle dolmaya başlayan adamınki idi. Kendinden emindi, Arjin onun malına göz bile değdirmezdi. Protokol Mehmet ağanın eseriydi, fakat anlamadığı neden ihtiyacı olmadığı halde malını istemesiydi.

"Benim derdim kızım! Kanını döküp o yatağa mahkûm ettiğin kızım!"

Tükürürcesine kin ve nefretle telaffuz edilen sözler duygusuzluk kalkanını delip geçmişti hiç zorlanmadan adeta.

Bir kez daha yüzüne vurulmuştu, bir kez daha yüreğine oturmuştu. O yapmamıştı, ama o sebep olmuştu. Onu sarsanda zaten buydu.

"Senin yüzünden gözlerini bile açamıyor benim kızım! O yatakta ölü gibi yatıyor her gün! Neden!? Bize olan nefretini ondan çıkardığın için!"

"Sus lan! Sus!"

Ayaklanan Mehmet ağa kendisini aynı hızla çekilmiş silahın namlusuyla dip dibe bulmuş ve gözleri önündeki küçük ölüm kapısına takılmıştı.

"Ben ona bakmaya bile kıyamıyordum lan!" diyerek perdesi inmiş karaları ile yeniden yandı o ateş aylar sonra.

Yapamıyordu, söz konusu sevdiği kadın olunca kendini tutamıyordu. Canı yanıyordu, doğru mu yoksa yalan mı bilmesede öğrenmişti işte. Uyanmamıştı bile, açmamıştı daha o yeşil harelerini.

"Sen kanından bile olmayanı ona tercih etmiş adamken kimi neyle suçluyorsun lan! Şerefi bile olmayan oğlunun uğruna feda edip ardını dönmüşken, kalkıp hangi hakla ediyorsun bu sözleri! Kes bu baba yüreği rollerini!"

Sıkıca kavradığı silahın kabzası bile kendisine uygulanan güçle can çekişiyordu. Mehmet ağa ise içinde yeniden gün yüzüne çıkan korkusu ile belli etmeden durmaya çalışıyordu. Her yer adamları ile doluydu ama o da biliyor ki karşısındaki adamın gözü dönerse onu da bulacak olan ölümü bile umursamayacaktı.

"Yolun sonu Afran! Bitti! Senin çatının, elinin altında benim kanımı taşıyan kimse olmayacak! Kızımdan boşanacaksın, ister güzellikle istersen zorla!"

Kıpkırmızı kesilen boynu, korkuyu bile yenen nefretle yanıyordu yaşlı adamın.

"Gücünüz yetiyorsa yapın lan o zaman! Gücünüz yetiyorsa yapın!" diye bir kükreme daha koptuğunda hazırda bekleyen namlu sarsılıp duruyordu avucunda. Ona rağmen görmezden geldiği namluyu yok sayıp, "Gücümün nelere yettiğini görmek istemezsin Afran, inadın sana hiçbir faydası olmayacak kabullen!" diye Mehmet ağada gücünün yettiğince kükredi soğuk kesmiş salonda.

Bu soğuk, havadan çok birbirine çakışan kötü huylu duyguların sebebiydi aslında. Kışın havası bile yarışamazdı bu soğukla.

"Kabullenmesi gereken tek biri var Mehmet ağa, o da sensin! Canımı veririm ama karımı asla!"

Ezbere bilinen sözler Mehmet ağanın, "Senden can alamayacağım Afran, hayatını alacağım!" deyip ceketinin içinden çıkararak sehpaya bıraktığı silahla yerde kalırken, önündeki iki adamın gözleride o silaha düştü.

Bu o silahtı, o gün Afran'ın elinden fırlatıp geri döndüğünde ise bir türlü bulamadığı silah.

Karısını en mutlu gününde kanını döküp, ona bu cefayı çektiren silah.

"Ya o soyadını benden olandan alırsın, ya da ömrünü zindanda çürütürüm senin!" diyerek yeniden bir tehdit savurdu Mehmet ağa.

O tehdit ise şaşkınca, hayretle söylenmiş sözlerle karşılandı. Gözlerini üzerinden çektiği silahtan sonra çattığı kaşları ile, "Sen mi yaptın lan? Kendi kızına bunu da mı yaptın?" diyen Bawer bile inanamıyordu şuan şahit olduğu şeye.

Bir babanın, bir hırs uğruna kızına, canına bunu yaşatmış olacağına inanmak istemiyordu. Ama öyleydi, başka bir açıklama bulamıyordu çünkü şuan da.

Ak düşen kaşları çatılıp, "Ben yapmad-" demesine kalmayıp kendini açıklamadan yarıda kesildi Mehmet ağanın sözleri.

Yalnız sözleride değil, verdiği nefeside yarıda kaldı bu gece.

Namlusundan çıkmak için can atan kurşun oradan çıkmış, o tetik çekilmişti.

Mehmet ağa ise tüm konağı inleten siren sesleri ile donan gözleri kara gözlerdeyken düştü ardındaki koltuğa bu sefer iradesizce. Ve kan, beyaz gömleğine inat yayıldı göğsünde.

Korktuğu olmuştu, yaptığı plan geri tepmişti. Afran için değil, kendi için. O da kendini kaybedip hırsına yenik düşerek kan dökülmesine aracı olmuştu maalesef ki. Ve dökülen kanda kendisinindi üstelik.

Gece kimin ya da neyin sonu veya başlangıcı kimse bilemezdi artık. İnsanoğlu, kendi duygularının esareti altında, kendi kaderlerine yön veriyordu sadece.

O yönse ya çıkılmaz ya da kaçınılmaz olacaktı onlar için.

Bölüm Sonu...
Instagram: silannbartu
TT: silanbartu
Dreame; Şilan Bartu

26.BÖLÜM

Nihayet geldik aşklarım;)

Keyifli okumalar...

Tek bir kurşun sesinin oluşturduğu ebedi sessizlik saniyelik sürerken siren sesleri oldukça yakınlaşmış ve bozmuştu her şeyi.

Onca şaşkın göz, hiçbir duygunun misafir dahi olamadığı kara gözlerin sahibindeyken o kara gözlerse önünde, iki göğsünün arasından kırmızı rengiyle sızan kanlı bedene bakıyordu. Sabır duvarı çoktan yıkılmıştı fakat artık mecburiyet durumuda kalmamıştı. Az önce gözünün önüne koyulan o silah, ondan sevdiği kadını almıştı. Ve o silahın sebebi olanlardan biride oydu, sevdiği kadının babası.

Lâkin bitmişti, onun yapıp yapmadığının bir önemi yoktu. Mehmet ağanın bu işin bir parçası olması ona yetmişti. Canımdan öte dediği kadının tek damla gözyaşına sebep olana bile acımazdı o.

Siren seslerine karışan erkek bağırışmalarıyla kendine gelen Bawer kapıya yaklaşıp duruma göz attığında adamların polislere olabildiğince engel olmaya çalıştığını görüp, "Buradan hemen çıkmamız lazım." diyerek geri çekildi.nGözleri kısa bir an yeniden kan yayılmış Mehmet ağanın bedenine değse bile zerre umursamayıp polis sesleri ile kal gelen adamlardan birinin silahına davrandığını fark etti.

Aynı anda o da silahı çekip ölümcül bakışlarını adama sabitlediğinde tereddüte kapıldı adam. Korumakla yükümlü olduğu adamın vurulmuş olması ona bu hareketi yaptırsa bile karşısında hiç korkusu olmadan o tetiği çekmeye hazır duran Bawerle geri durup indirdi namluyu yere. Karşıdan bir hamle gelmesine karşın Bawer silahını indirmeyip sehpanın üzerinde duran silaha doğru eğilerek alıp beline yerleştirdi. Ardındansa hareket dahi etmeden vurduğu Mehmet ağaya bakan Afran'a dönüp, "Hadi Afran, çıkmamız lazım buradan!" dedi aceleyle.

Adamlar bir vakte kadar direnebilirdi polislere, bu yüzden bir an önce oradan çıkmaları gerekiyordu fakat Afran gözlerini bile oynatmadan olduğu yerde duruyordu.

"Afran!" diyerek dişlerinin arasından konuştuğunda kollarından tutarak sarstı kardeşini. Ama ona bile tepki vermedi. "Hadi aslanım, geliyorlar hadi." diye bir kez daha sarstığında ona dönen kara gözlerin içine bakıp, "Götür o silahı buradan." diyen ruhsuz sesle bu sefer o donup kaldı.

"Ne saçmalıyorsun oğlum sen, birlikte gidiyoruz hadi." İki yana doğru usulca salladığı başıyla yeniden kanlı bedene çevirdi kara gözlerini Afran. Hafifçe kısarkende, "Ben değil sen gidiyorsun." diyerek bir kez daha reddetti ağabeyini. Derince çattığı kaşlarıyla kardeşine bakarken daralan zamanın sonu epey yakınlaşınca pes etti Bawer. Elbet bir bildiği vardı kardeşinin biliyordu ama yine de onu burada bırakmak istemiyordu. Polisler yaklaşırken içerdeki adamlarda kaçışmaya başlamış verdiği solukla omuzlarını düşüren Bawerde başka çaresi kalmadan belindeki silahı güvene alarak arka tarafa yönelmişti.

Afran ise hareket edip, elinde namlu ucu soğumamış silahı ve gram pişmanlık olmayan bakışları Mehmet ağanın üzerindeyken karşısındaki tekli koltuğa oturdu.

Geceden geceye atlayan ayların içindeyken oturduğu tekli koltuğun karşısında sevdiği kadının, gülüm dediğinin fotoğrafları vardı hep. Şimdi ise kadının ondan alanlardan birinin cansız gibi kan içinde duran bedeni.

Korku, pişmanlık yoktu.

Bekliyordu sadece, kanlı beden görüntüsünün keyfini çıkara çıkara ellerine kelepçeyi takacak polisleri bekliyordu tüm heybetiyle yayıldığı koltukta. Ve beklediği olmuştu, içeri hışımla girip sadece iki adamı bulan polisler önce bağıra çağıra ambulans istemiş, sonra ise koltuktan kalkan Afran'ın yüzündeki keyifli sırıtışı ile takmışlardı kelepçeyi ters çevirdikleri ellerine.

İki yanında güvenlik amaçlı kolunu tutan polislerle birlikte buram buram keyif aldığı kan kokusunu ardında bırakarak çıktı Dirhemlerin konağından. Başı dik, yüzünde varla yok arası bir keyif kırıntısı vardı. Yemini yerde kalmamıştı, belki o kanı bu gece dökmek gibi bir planı yoktu
ama olmuştu. Mehmet ağa kendi vadesinin sonunu kendi elleriyle getirmiş ve boş dediği tehditin altında kalmıştı.

Tümüyle açılmış ahşap kapıdan çıkıp arabalara bindirilen diğer adamların arasından geçerken hissettiği varlık hissi ile başını sağ taraftaki karanlığa çevirdi. Ve karanlığın arasında kaybolacakmış gibi duran siyah arabaya doğru gözlerini kısıp bir şeyler görmeye çalıştı fakat bu onu diğer tarafa çekiştiren polisler yüzünden mümkün olmadı. Başını eğerek bindiği

araba hareket edip dikkatini çeken arabanın yanından geçerken bakışlarını o tarafa çevirdi.

Film kaplı camlardan bir şey göremeyincede sessizliği sürdürüp onu bekleyen sona ulaştı. Karakolun önünde duran arabadan hızla indirilip içeri sokulduğunda onlardan önce karakola ulaşan Bawer ve avukatları görmezden gelerek açılan nezarethane bölümüne girdiler. Aslında onun için açılmış ya da kapanmış bir kapı yoktu. Tıpkı şuan da kapanıp başına kilit vurulan demir çubuklu kapı gibi.

Hapsedildiği soğuk duvarlı sessiz bu bölmede her hangi bir korku sebebi değildi. Öylesine boş vermişti ki, şuan da olan ya da olacak olan her şeyi düşünmüyordu bile. Yalnızca oturduğu ahşap bankta eğilerek kollarını bacaklarına dayamış, yere diktiği kara gözlerini kapayarak yeniden yeşil gözlerin hayaline dalmıştı.

O kadar güzeldi ki o yeşiller, öylesine uçsuz bucaksızdı ki içine çekiyordu onu adeta. O irislerin içindeki küçük ışıltıya tutunup karalarınada pay etmek istiyordu onu.

Yapamıyordu, eli kolu bağlanmış debelenip duruyordu ama hep bir hayale mahkûm kalıyordu. Acımasızca dövdüğü adamın yüzü kadar yaralanmış kemikli elleriyle dağılmış yüzünü sıvazladı sertçe. Verdiği sesli soluğun ardındanda açılan demir kapının gıcırtısına doğru yüzünü kaldırıp gelene baktı.

Endişesi yüzüne yansımış olan Bawer, sıkıntılı ifadesini sürdürüp duruşundan ödün vermeyen Afran ile ona hiç umursamadığı durumu anlatmaya başladı ciddiyetle. "Ölmemiş," deyip sustu tepkisini merak ettiğinden. Fakat işine yarar bir tepki yerine yalnızca ona sabitlenen gözlerle devam etmek zorunda kaldı.

"Ameliyata alınmış, durumu ağır ama ölümü kesin değil. Avukatın dediğine göre suçun bariz olsa bile itiraz hakkına sahibiz. Durumu nefsi müdafaa olarak savunup cezanda indirimi ve tutuksuz yargılanmanı sağlayabiliriz."

O ne anlatırsa anlatsın sözlerine bir tepki bile alamıyordu. Ve bu durum artık onu da çığırından çıkarırken kendini tutamayıp avuç içini önündeki demir çubuğa çarparak, "Kendine gel lan!" dedi dişlerini birbirine kenetlemiş halde. "Kendine gel 0ğlum! Kalk, düşün, toparlan! Kaybettin lan kendini, ahkâm kesip meydan okuduğun adamlar üzerinden geçiyor bir bir! Sense çelme takmak yerine çanak tutuyorsun onlara!"

Kara gözler çatılan kaşların altında kısılıp acı ama bir o kadarda gerçek sözlerle daha da kararırken istediği tepkiyi almaya başladığını fark etti Bawer. Ve tam o anda yapması gereken şeyi çok iyi bilerek devam etti bilerek kışkırtıcı sözlerine. "Karını aldılar senden, sevdiğin kadını aldılar lan! Bununla kalmayıp şimdide hayatını alıyorlar elinden, sense engel bile olmuyorsun! İstediklerini altın tepside sunuyorsun o itlere!"

"Kes lan!"

Demir çubukları arşınlayarak yayan ürkütücü ses, belli belirsiz bir sırıtışa sebep oldu Bawer'in dudaklarında. Başarmıştı, küllenmeye niyetli öfkeyi yeniden harlamıştı. Hem de büyük bir zevkle. "Kimse alamaz, ne karı ne hayatımı! Peşine düştükleri hayallerini mezarları yapacağım o itlerin!"

"Silkelen o zaman, kaldır düşürdüğün omzunu. Seni görenin gözü titresin yeniden başka bir şey istemem."

Titreyecekti, zaten başka bir ihtimal yoktu.

O can, içinde yaşadığı asi bedeni terk etmedikçe, o karalar adam titretmeye devam edecekti.

Daralan görüş vaktiyle, "Avukat her yolu deneyecek, sende bir zahmet yapman gerekeni yap. Yine kafanın dikine gidip göğsünü gere gere ben vurdum o iti deme." diyerek son uyarısını yapan Bawer umutla baktı kardeşine. Fakat, "Ben vurdum o iti." diyen Afranla tüm umudunu bırakıp yüzünü kaplayan elleriyle sıvazladı sakalını sertçe. Ardındansa yandan attığı ters bakışıyla sabır dilenme eşliğinde çıkıp gitti onu ardında bırakarak.

Olacak olanı zaten biliyordu ikiside, mahpus yolu bakiydi. Ne kadar süreli bir yoldu o yol bilinmiyordu ama şuan ki parmaklıların oldukça fazla olduğu o kodese gireceği kesin bir durumdu. Nefsi müdafaa savunması yapsa bile belli bir süre ceza alacaktı. O süreç içerisinde ise dışarıda saldığı korkunun ve yaptığı kıyamın bir karşılık bulacağınıda biliyordu.

Bawerin şuan ki çırpınışıda bu yüzdendi aslında, içeri girmek değildi mevzu. Afran içeri girdiğinde yaşanılacak olanlardı. Onca hasmı olan adam hapse girdiğinde rahat verirler miydi ona? Asla, vermeyeceklerdi. Elbette savunmasız kalmayacaktı fakat güvenilir bir konumdada olmayacaktı hiçbir zaman.

Vakit can alma değil, canı koruma vakti olarak değişmiş, azrail yeni elçiler edinmişti.

****

Camdan yapılmış bir kum saati vardı şehrin tam ortasında, kader olgusunun lehine, kulun planlarının aleyhine işleyen bir saat. Her bir tanesi kimine dert, kimine fırsat sunuyordu akan her vakitte. Şimdiki derdi Afran'ın omzuna yüklemiş, fırsatı ise hasımlarının kapısının önüne bırakmıştı dalga geçer gibi.

2 haftadır akan kum taneleri Mehmet ağanın uyanışıyla hızını kaybetmiş beyaz hastane odasının içindeki adam konuşmaya başlamıştı.

"Nöbetçi mahkeme Afran beyin tutuklu yargılanmasında karar kıldı. Lâkin çoktan itiraz dilekçelerini verdiler. Olayın nefsi müdafaa sonucu oluştuğunu, Afran beyin siz tarafından silah zoruyla alıkonularak, canına kast edilmeye çalıştığı yönünde bir savunma yapıyorlar."

Oturduğu koltukta elindeki dosyalar ile Mehmet ağanın üzerinde olan yorgun gözlerine baktı avukat. Söyledikleri Afran hapse girmiş olsa bile onu tatmin etmemişti. İtiraz sonucu onun hapisten çıkma ihtimali yanan canının yanı sıra öfkesinide beslemişti.

"Çıkmayacak, o herif oradan çıkmayacak avukat! Bu dediğimi o kafana sok, onu oradan kimse çıkaramayacak! Ne yapıyorsan yap, engel ol!" deyip sıktığı dişleriyle canının acısını bir kenara bıraktı. Ve sadece duygularının diline vurduğu nefret kokulu emrini savurdu ona bakan adamın yüzüne.

"Merak etmeyin, eli güçlü olan taraf biziz. Fakat nedir bilmesemde Bawer Şahmaran'ında elinde bir güç olduğunu düşünüyorum." diyen avukat merakla çatılmış kaşları fark edince kendiside kıstı gözlerini.

"Büroma kadar geldi, tehdit için değil ama. Kendilerinden oldukça emindi, sanki ellerinde bir koz varmış gibi. Blöf mü bilemem fakat eğer bana söylemediğiniz bir husus var ise bunu söyleyin lütfen Mehmet bey. Zira bizim aleyhimize bir durum söz konusu olabilir."

Ona şüpheyle bakan adamla duruşunu dikleştirdi yaralı göğsünü eliyle tutarak Mehmet ağa. Anlamıştı, ellerindeki en büyük gücü onun hatası yüzünden kaybetmişlerdi. Silah artık onda değil, Bawerdeydi ve belki de onu çoktan yok bile etmişlerdi. Afranı hapse sokmayı başarmıştı ama olması gerektiği gibi değil, bambaşka bir şekilde olmuştu bu.

"Yok, sana demediğim hiçbir şey yok avukat. Ne biliyorsam sende biliyorsun o kadar."

Otoriter sesini yaralı olmasına rağmen sağlamış ve üzerindeki şüpheli bakışı yok edebilmişti. 2 haftadır yatıyor olduğu yatak odasının kapısı açılıp kapandığında o tarafa çevirdi gözlerini. Yavaş akan birkaç saniye sonrada oldukça şık, simsiyah takımı ile görünen adamla beklediği yüzleşmenin

yaşanacağını anladı Mehmet ağa. Aslında beklediğinden bile geç gelmişti, gözünü açar açmaz karşısında avukatı bulmuş ufakta olsa şaşırmıştı.

Ona bakmayıp koltukta oturan avukata yöneldiğinde, "Görüşme bitti, dışarı." dedi adam oldukça sakin sesiyle. "Nasıl isterseniz efendim." Deyip ayaklanarak elindeki çantası ile çıkan avukatın kalktığı koltuğa ise bu sefer o oturdu takımının ceketini tutarak.

Keskin bakan kahve gözleri oturduktan sonra bacağının üzerine attığı bacağına düştü. Ardından cebine attığı elinin içindeki zippoyu parmakları arasına sıkıştırıp, ona bakan adama çevirdi gözlerini.

"Ölmedin." dedi ölüm sakinliğinde.

Başın salladı Mehmet ağa ve, "Ölmedim, şükür ki ölmedim. Beceremedi ama ben bece-" demesiyle yarıda kesti sözlerini duydukları ile hayrete düşerek.

"Keşke ölseydin."

Gram duygu içermeyen kahveler kanlı damarla çevrilmiş ihtiyar gözlere saplandı. O ihtiyar gözlerse çatılan ak kaşları altında kısıldıkça kısıldı yavaşça. "O ne demek öyle Rehda bey. Lafını bil." Öfkeli ve şaşkın ses birazdan kızışacak ortamın ateşini harladığında, küstah bir gerilme oldu genç adamın dudaklarında.

"Seninde ondan pek bir farkın yokmuş, ikinizde bir halta yaramadınız." deyip sakin tavrını sürdürdüğünde bir yandanda hasta yatağında oturan Mehmet ağanın gururunu ve kibrini çiğniyordu ayaklarının altında.

"Behram ve sen, kibrinizden gözünüzün önündekini bile göremez olmuşsunuz. Sizi bu işe karıştırmak büyük bir hataydı, kendi işimi sizin gibi boş bir kibre sahip adamların eline
bırakmamalıydım."

"Sen önce o lafları ederken bir ölç tart Rehda bey! Senin karşında emir erlerin yok önce bunu bir öğren."

Birbirine bakan kahveler kibrin etkisine kapılıyor, otoriteler çakışmaya yüz tutuyordu. İki adamda kendinin üstünlüğünü birbirine gözleriyle savunuyordu adeta. "Keşke sende o emir erlerim gibi sana verdiğim görevi mahvetmeden yapabilseydin Mehmet ağa. Ve şuan da içeriden aniden çıkma ihtimali olan bir Afran Şahmaran değilde, ebediyen o kodeste çürüme ihtimali olan bir Afran olsaydı karşımda."

Yürünecek yollar ve ihtimaller, kaybedilen silah ve vurulan Mehmet ağa ile tamamen değişmişti. Kendince hâlâ kazançlı çıkanın kendileri olduğunu düşünen Mehmet ağa, "Zaten çıkamayacak, buna müsaade etmeyeceğim."

desede aslında var olan durumun farkında değildi. Bunu da zaten artık sakin tavrı elinde olmadan yiten adamla anlamaya başlamıştı.

"Bu iş senin müsaadene kalmadı! Bu iş benim müsaademin altındaydı! Ta ki sen, elimdeki en büyük kozu Bawer Şahmaran'ın eline verene kadar!" diyerek bacağını indirip öne doğru eğildi genç adam. Birbirine kenetlediği dişleri yüzünden kasılmıştı sivri çenesi.

Hayretle öfkelenmiş adama bakıp, "Beni vurdular! Ölüyordum be-" deyip kendini mağdur görerek savunmaya çalışsada yeniden kesildi sözleri. Bu sefer daha sert ve daha öfkeli bir sesle
hem de. "Kendi hatan yüzünden! Sana dediklerimi yapıp kibrine kapılmasaydın Afran seni vurduğu için değil Arjin'i vurduğu için içeride olacaktı! Kızın hâlâ Arjin Şahmaran değil, Arjin Dirhem olacaktı!"

Gömleğinin açık kısmından görünen kalın boynunun damarları şişmişti genç adamın.

Öfkeli sesinin volümü yükselmiş, cayır cayır yanan bedenini kasmıştı tüm gücüyle. Elinde Afran'ı köşeye sıkıştıracağı belkide en büyük koz o silahtı. Fakat o koz, karşısında hâlâ bile suçunu üstlenmeyen bu adam yüzünden avucundan kayıp gitmişti. Hem de Bawer'in avuçlarının içine.

"Senin derdin Afran'ın içeri girmesiydi, Afran' da girdi! Daha ne istersin!" Yüzü kırmızı kesilip göğsündeki acı katlanarak artan Mehmet ağada karşısındaki adam kadar öfkelenmiş ve yeniden engel olamadığı kibrine tutulmuşken ortam iyice gerilerek düzelmez hale gelmişti. İki tarafta kendi gözlerinin gördüğü, kendi duygularını yönlendirdiği şeyi görüp savunuyordu yalnızca.

"İsteğimin ne olduğu seni alâkadar etmez! Sen benim dediklerimi yapmak zorundaydın!" dediğinde ayaklandı genç adam.

"Ben kimseden emir almam! Sende benimle lafını bilmeden konuşamazsın Rehda bey!"

Mehmet ağada doğruldukça doğruldu acısına rağmen. Bu bir nevi ikisininde üstünlüğü sağlama biçimiydi. Aptalca, kaybı bile üstlenmeyen ihtiyar adama olan öfkesi ile sert çehresi gerildiğinde küçümseyerek baktı yüzüne. Kimseye ihtiyacı yoktu, fakat onları amacına ulaşmanın kolay bir yolu olarak görmüştü bir aralar. Lâkin yoktu artık o düşüncesinden biraz bile olsun bir şeyler.

Hataydı, ne Behram ne de Mehmet, ona basamak değil tuzak gibi olmuşlardı adeta. Bu adamların görmezden geldiği kibirlerinin, Afranlara karşı olan öfkesinden bile daha büyük olduğunu anlamıştı fazlasıyla. Hem

de oldukça geç kalarak."Ben seninle, sizinle istediğim gibi konuşacağım! Sen hiç merak etme." deyip son kez dişlerinin arasından çıkan sözlerine bir karşılık bile beklemeden üzerine yağmur bulutu gibi doluşmuş öfkesiyle çıktı odadan genç adam.

Sertçe çarpan kapının kapanmasıyla ona dönen adamlarının bakışları umursamadan çıkardı telefonunu cebinden. Kulağına yasladığı an açılan arama ile de, "Vakit geldi, harekete geçirin adamları." dedi duvar delecek kadar keskin bakışlarını sabitlediğinde. "Afran Şahmaran elindeki kanlara bir yenisini daha ekleyecek." diyerekte bir başka planı daha devreye soktu verdiği bu savaşta.

Kaybetmeye niyeti yoktu, ya da vazgeçmeye.

Yaşanılan hiçbir aksilik, taşan hiçbir sabır, öfke yetmezdi onu durdurmaya. İntikam duygusu öldürmüştü tüm olumsuz ihtimalleri onun zihninde. Yalnızca tek bir şey vardı, yanan canının bir karşılığının olması isteği. Çektiği acının anlaşılıp bir telafisi olması. O telafinin ise kendi kanından olanlardan olmasıydı.

Bir zamanlar zorla unutturulmaya çalıştığı ismiyle, Argâh Şahmaran olarak bile yaşayamamanın nefretiyle bedel ödetmekti isteği.

****

Paslı metallerin, soğuk ve yüksek duvarların içindeki esir bedenler, suçlarının bedelini içinde hapsolduğu bu yerde ödüyorlardı. Suçun ne, suçlunun kim olduğunun bir önemi olmadan geçiyordu zaman. Fakat artık öyle değildi, zaman bile suçluların çevirdiği yönde ilerliyordu.

2 hafta önce, o gelmeden haberi gelmişti Afran Şahmaran'ın. Bu, yüzlerce metal kapının ardındaki esir bedenlerin içinde olduğu yüksek duvarların içinde artık o da vardı. Dört bir yanı hem hasım hem de hısım ile doluyken kara gözlerini diktiği boyası çözülmüş duvardan ayırdı. Geçen onca gün, beklediği hamle gelmemişti henüz.

Oysa girer girmez dahi bir maraz çıkmasını beklemişti ama çıkmamıştı. Ya düşman olmadık bir yerde, olmadık bir zamanda yapacaktı hamlesini, ya da gelecek o hamle belki de çoktan gelmiş dayanmıştı bile.

Oturduğu ahşap sandalyede dikleşip boynunu iki yanına yaslayarak çektiğinde koğuşun dört bir yanına dağılmış adamlarda gezindi gözleri. Burası onun hükümdarlığıydı, ona hürmet eden saygı duyanlarla doluydu. Lâkin şu metal kapının ardı bambaşkaydı. Kimin dost kimin düşman olduğu bile belli değildi.

Bawer tüm gücünü kullanarak mahkûmların yerlerini dahi kendince ayarlasada, kapının ardına bir çare bulamazdı. O da biliyordu ki, tek bir boş anın bile karşı taraf için fazlasıyla önemli ve kaçırılmayacak olduğuydu. Bawer'in elinden geldiğince sağladığı güvenlik Afran için o kadarda önemli değildi oysa. Zira o, ağabeyinin güvenebilirsin dediği bu adamlardan bile şüphe ederek kapatıyordu her gece gözlerini.

Kimse güvenilecek bir durumda değildi, olamazdı. Vurulacak darbe beklenmedik bir yerdende gelebilirdi ki, bu ihtimal onun kadınından sonra düşündüğü tek şeydi.

Pusuya yatan sadece düşman değil belki de dost dediğiydi.

Paslı ve ağır kapının kilit sesi yayılıp boş koridorda yankılanırken başını kaldırmadan yalnızca kara gözlerini kaldırdı. Açılan kapıyla gördüğü gardiyana sabitlediği keskin bakışlarıyla adamın ister istemez gerilmesine sebep oldu. Elindeki anahtarın sesini kesip ona dikilmiş kara gözlere baktı gardiyan.

"Tıraş vakti Afran ağa." diyerek gelişinin sebebini söyledi.

Bakışları çekilmeden kıstığı gözleriyle birkaç saniye daha baktığı gardiyanın yüzüde gerilince ayağa kalktı oldukça yavaş bir şekilde. Heybetli omuzlarını arkaya doğru ittirip alt dudağını dişleyerek bacağıyla ittirdiği sandalyeyle adımladı ona doğru. Onun kalkışıyla ilk günden beri yanında yoldaşlık yapan, ağabeyinin bilerek içeri soktuğu adamlarda ayaklanıp ardından yürürken durdu iri bedeni.

Önünde duran gardiyandan çektiği gözlerini yandan bakarak ardındaki adamlara çevirdi. Sert ifadesini bozmadan da, "Hayırdır?" dedi sorar gibi.

Israrla her defasında kovulmalarına rağmen aldıkları emirden caymayan genç adam aldığı solukla, "Ne dersen de ağam, sen nereye biz oraya." deyip dikti gözlerini kara gözlere.

Sadakat, onlarda candan önemliydi adeta, bunu Afranda biliyordu fakat bu ne yazık ki hoşuna gitmiyordu.

"Serhat, oğlum basın gidin uğraştırmayın beni." deyip bakışlarını iyice şertleştirsede başarılı olamadı. Karşısında aldığı emri yemin saymış bir adam vardı ve sözünden dönmeyecekti.

"Etraf çakal doluyken senden ayrı su bile içmeyiz ağam, bilesin." Bir kez daha diklenen genç adam ile sabrı sınanırken konuştu yeniden.

"Eyvallah." dedi yalnızca ve daha fazla diretmeden çıktı kapıdan. Boşa çabalayacağını anlamıştı ve uzatmadan açılan metal kapılardan geçmeye başlamıştı. Başı dik attığı her adım takip eden adımlar vardı ardında ama

bu dik duruşun sebebi onlar değildi. Afran Şahmaran korku nedir bilmezdi, korktuğu tek bir şey vardı onun.

Gözlerine bakan bir çift yeşilin sahibi kadın.

İçini titretip varlığını sorgulatan o güzelliğine doyamadığı karısı.

Açılan son kapıdanda geçip bölmelere ayrılmış duş kabinlerine girmeden önce bırakılmış temiz havlulardan birini aldı. Ardındaki adamları umursamadan da sondaki kabine girip çektiği örtü ile soyunup akan suyun altına girdi. Elleri başından akan suyla karşısındaki duvara yaslanıp yorgun gözleri kapandı.

Kirli hissediyordu kendini, ama bedeni değil ruhuydu kirli olan. Arjin, gülüm dediği kadın gittikten sonra kirlenmişti sanki ruhu.

Gülmeyen ıslak dudakları kurumuş, karanın içindeki o küçük ışık sönmüştü. Kalbi hep tek düze atmış, yüreği bin bir parça olsada sönmemişti ateşi.

Yaşarken ölmeyi öğreniyordu her gün, ona varlığı ile yaşamayı öğreten kadının yokluğu öğretiyordu şimdide ölümü. İçindeki feryatlar, dalı dikenli bir sarmaşık gibi sarıyordu dört bir yanını, fakat kurtulmak için bile çırpınmıyordu. Kurtulmak demek vazgeçmekti çünkü, o vazgeçmezdi.

Afran Şahmaran, nefesim dediği kadından vazgeçmektense diri diri ölmeyi çoktan kabullenmişti.

Ten yakan sıcak su, süzüldüğü bedeni yakarken perdesi kalkmış buz kesen karalara işlemiyordu. Duvara yaslı avuçlarını ayırıp uzamış katran karası saçlarının arasından geçirdi yavaşça çekiştirerek. Minik su damlaları kirli sakallarına tutunup düşmezken eğdiği başıyla karnının sol köşesindeki yara izine takıldı gözleri.

Oydu, imkansızım dediği sevdiğini ona bir mucize olup veren kurşun yarası. Bir gece ansızın, umudun bile yitmeye utandığı yüreği, sevdiği kadının ağabeyinin bedeninde açtığı yarayla yeniden umutla dolmuştu. O gün, onun taş bağlı kalbinin çatlaklarından sızan bir çiçek yeşermiş ve o çiçek sarıp sarmalamıştı o taş kalbini eşsiz güzelliği ile.

Dalan gözleri yumulup başı yukarı kalkarken, hayali düştü yeniden zihnine. Yüzüne sertçe düşen sıcak su ilede bir tebessüm oldu ıslanan dudağının kenarında. Hasreti dağ olmuştu sanki, hiçbir yükün yıkamadığı omzunu onun hasretinin yükü yıkmak üzereydi.

"Ağam! Mevzu derin!"

Taş duvarlarda yankılanan Serhat'ın sesiyle açtığı gözleri sıvası akmış tavana dikildi. Kapalı dudakları aralanıp sıcak dili üzerinde gezinirken

musluğa gitti eli. Su akmayı bırakıp eli askıya bıraktığı kıyafetlerini aldıktan sonra kurulanmadan geçirdi üzerine. Kazağını giymeyip ıslanmış pantolonu ve çıplak üstü ile çekti kabinin kapalı kumaşını sertçe.

Bakışlarını bile çevirmeden elindeki havluyu ensesine asıp döndü o tarafa.

Ve elindeki şiş ile gözleri nefret dolu ona bakan adamlara baktı dilini dişlerine kıstırarak. Kirli sakalının çevrelediği kemikli yüzü iki yanağı içine çöküp kasıldığında, sahip olduğu öfkeyi seve seve saldı tüm bedenine. Katran karası saçlarından akan su damlaları yer yer yara izleriyle dolu olan çıplak göğsünden akıp giderken ise iki yandan tuttuğu havluyu kavradı sıkıca.

Gözleri ona odaklanmış üç adamın gözlerinde bir bir gezindiğinde iki yanına doğru esnettiği boynunu dikeltip birkaç adım attı öne doğru. Onu korumak amaçlı önünde duran adamları eliyle ittirirken itiraz etmelerine müsaade vermeden durdu bir adım önlerinde. Dili dudaklarında kısa bir gezinti yaptıktan sonra, "Selamûnaleyküm." dedi bile bile uzatarak.

Yüzünde kesik izi olan adam verilen selamla çarpık şekilde gülüp, "Biz buraya selam değil, senin canını almaya geldik Afran ağa, yanlışın var." dedi eğleniyormuş gibi.

Der demezde yüzündeki gülüşün bir aynısını Afran'ı yüzünde buldu.

Sanki keyfi yerine gelmiş gibi kara gözlerinin gölgesiyle gülümsedi yandan bir sırıtma ile. Çattığı kaşları gözlerine çöktüğünde, "Allah'ın selamıysa verilen eğer, bil ki candan önce onu alacaksın koçum." dedi sakince.

Ruhsuz sesi betonlara çarpa çarpa tüm ürkünçlüğü ile doldu onu duyan herkesin zihnine. Genişleyen kemikli burnundan aldığı sert soluğun sesi dolmak üzereykense, içindeki deli kuvvetiyle savurdu tekmeyi adamın karın boşluğuna. Herkes anlık gelen hamle ile ne olduğunu şaşarken o, tekmesiyle savrulan adama bakan arkadaşına yönelip elindeki havluyu boynuna dolayarak başladı yeniden nefes kesmeye.

Boynuna dolanan ıslak havlu ile nefesi kesilen adam dizlerinin üstüne çöküp can havli ile çırpınırken arkasında duran Serhatlarda diğer iki adama yöneldi hızlıca. Merhameti hasretine köle olup gün yüzüne çıkmaz olduğundan beridir kestiği onca nefese bir yenisini ekliyordu yeniden. Acıyordu, elleri onun sıkça sardığı havluya dolanan adamın çırpınışlarını izlemesine rağmen acıma duygusu uğramıyordu içine.

Arkadaki seslere aldırmadan son saniyelerine ulaşan adamdan çektiği gözleri, "Ağam dikkat!" diyen Serhata döndü hızla. Onun dönmesiylede tekmesiyle savurduğu adamın elindeki şiş ile ona atılması bir oldu. Ellerini sardığı havludan koparıp ona uzanan şişi kavrayarak kendine doğru çekti adamı ve ona yaklaşan yaralı yüze indirdi kafasını sertçe. Attığı kafa ile sarsılan adam ters çevrilen elinin acısıyla bağırıp feryat ettiğinde bir tekmede diz kapağına indirip önünde çöktürdü adamı.

Boştaki eliylede şişi kendi eline alıp önünde çöken adamın boynuna bastırdı basit bir güçle. Nefes nefese kalmış haliyle Serhat'ında diğer adamı hallettiğini görüp yeniden önündeki adama dönerek kulağına doğru eğildi hafifçe. "Ben sana ne dedim lan it. Bak şimdi ne selamımı aldın, ne de canımı alabildin." Kenetlenmiş dişlerinin arasından canhıraş çıkan sesi acıyla yüzünü buruşturan adamın kulağını tırmalarken devam etti.

"Söyle şimdi, hangisinin köpeğisin?"

Acı dolu iniltiden başka bir şey duymazken istediği cevap için ayağının üzerinde olduğu diz kapağına daha sert bir baskı uyguladı. Yanan canı gitgide daha da yanan adamsanki ağlamamak için dişlerini birbirine kenetleyerek ağzından soluklanmaya başladı.

"Burada senden alâ köp-" diyerek alçakça konuşmaya cüret etsede, bu cüret kafasının sertçe duvara çarpmasıyla son bulup bilincini yitirmesine sebep oldu. Öfkeli gözleri iradesini kaybedip yerde cansız gibi yatan bedende takılı kaldığında çıplak göğsünü şişiren soluklarının sesi yayılıyordu sessizleşen ortamda. Geniş omuzları ise yukarı aşağı hafifçe oynayıp bedenindeki adrenalinin tükenmesini güçleştiren öfkesine itaat ediyordu adeta.

Hareketsiz bedeni önündeki baygın bedeni itekleyen ayağı ile sarsıldığında dilini dişlerinin arasında katlayarak arkasına döndü. Ve Serhat'ın yere yatırıp etkisiz hale getirdiği adama yaklaşıp yanında çömelerek ensesinden tuttu. Katı yüzü, adamın korktuğu belli olan hareketleriyle kulağına yaklaştığında, "Söyle o sahibin olacak Mehmet itine, onun nefesi kesilmeden, kanının üzerine başka kan değdirmeyeceğim. Elimdeki kan kokusu, onunki olacak uzunca bir vakit."

Biten sözleriyle tiksinir gibi ittirdiği adamla ayaklanıp ardına bakma gereksinimi bile duymadan çıktı dışarı. O çıkar çıkmaz diğerleride ardından çıkarken elindeki kazağı yanına yetişerek uzattı Serhat. Siyah kazak damlaların üzerinde kuruduğu göğsünü örtüp saçlarının alnına dökülmesine sebep olmuş, giyinirken bile durmamıştı adımları. Attığı her

adım bastığı zemine çakılırcasına
iniyor, gözleri önüne baksada koca bir boşluktan ibaret görünüyordu. Yaşam savaşı gibi olan tuzaklar artık başlamıştı.

Bugün ilkiydi, fakat sonuncusu değildi. Akıp giden her saniye artık bir cevher değerindeydi. Zihinlerin boşalıp, göz kapakların bile tereddütle kapatılma vaktiydi. Düşman uyanmış, varlığını
hissettirmişti. Aslanlar ve çakallar için hesaplaşma vakti gelip çatmış, ilk adımlar atılmıştı. Dökülen her gözyaşı, yakılan her ağıt, yanan her can için bir savaş verilmeye başlamıştı.

Kazanacak olan ise muammaydı. Tıpkı dört duvardan oluşan koğuşa girer girmez ardından sertçe kapanan, ona sendelediğini hatırlatan o demir kapının sesini son kez duyacağı günün muamma olduğu gibi.

****

4 ay sonra...

Arjin Şahmaran

Fütursuzca düşünmeden alınan her nefesin, aslında ne kadarda kıymetli olduğunu aldığı nefes kesilince anlarmış insan.

Yaşarken, bir şeyler için çabalarken, gülerken, ağlarken, mutluyken, değilken...

Düşünmeden alınır o nefes, sanki gün gelipte hiç kesilmeyecekmiş gibi. Sanki hep, bizimle kalacakmış gibi. Oysa gidecekti, belki insanın en mutsuz gününde, belki de bir çift karanın içindeki sonsuz huzura kapıldığı o eşsiz gününde.

Hiç beklenmedik, hiç istenmedik bir anda gitmeye meyil edecekti, etmişti. Karanlık, kapkaranlık olmuştu her yer. Gözlerimi açıyordum, hatta açabildiğim kadar büyük. Sonsuz bir endişe ve korkuyla bakınıyordum etrafıma.

Kaşlarım hafif çatılmış, gözlerime gölge düşürmüştü. Dudaklarım aralık fakat kurumuşlardı. Nefes alıyordum ama iyi gelmiyordu, aksine sanki ciğerlerime bir diken gibi batıp canımı yakıyordu. Gece miydi, yoksa ışıklar mı kapalıydı çözemiyordum. Yalnızca sonsuz gibi görünen karanlığın içinde onun karasını görebilme umuduyla canhıraş etrafıma bakıyordum.

Kulağımda var olan tek ses, tiz bir uğultu iken yerini tok bir ses aldı aniden. Gözlerim sesin geldiği yöne döndüğünde devam etti o ses.

Yayıldı usulca etrafıma ama görünmedi hiçbir şey. Sonra devam etti, yayıldı, yayıldı, yayıldı ve sustu.

Ardından bir silüet belirdi o karanlığın içerisinde. Ona benziyordu, duruşu, heybeti, o gibiydi. Ve hayır, o gibi değildi oydu, kara gözlü adam.

Attığı son adımla varla yok arası yüzünün yarısına düşen ışık, donuk bakan kara gözünü açığa çıkardığında bana bakıyordu. Ama neden, neden böyle bakıyordu?

Ruhsuz, donuk, yorgun ve acıyla.

O hareketsiz durup benden çekilmeyen bakışları sürdürürken bir kıvrılma oldu dudak kenarımda. İçimde tarifsiz bir yokluk hissi var olmaya başlamıştı. Onun yokluğunun hissi, her zerreme yayılan, etkisi altına alan bir his.

Yanımda duran elim usulca havalanırken ona doğru uzandı yavaşça.

"Afran.." dedim fısıldayarak.

Cevap vermedi, bakmaya devam etti. Gözleri dahi kırpılmazken korkuyla derinden çattım kaşlarımı. "Neden?" dedim bu sefer acıyla.

Gözlerindeki acı ifadesi canımı yakıyordu.

"Neden?"

İnatla sorduğum halde yine bir cevap alamazken bu sefer adım atan kişi ben oldum. Ama garip bir şey oldu. Attığım o adım beni ona yaklaştırmak yerine daha da uzaklaştırdı. Neler olduğunu anlamayıp gözlerimi ondan çektiğimde korkuyla bakındım etrafıma ve bir adım daha attım tereddütle. Lâkin yine aynısı oldu, aramızdaki mesafe kapanmak yerine biraz daha açıldı.

Bedenim bir sarsıntı yaşayan ruhuma direnemeyip bir adım daha atığında ise aşılmaz gibi gelen o mesafe bir hançer gibi kalbime saplandı.

Olmuyordu, ona giderken ondan gidiyordum. Engel olamıyordum, adım atmaya, ona ulaşma isteğime engel olamıyordum ve adım attıkça da uzaklaşıyordum.

"Afran." dedim gözlerim yeniden onu bulduğunda. Baktı yalnızca, konuşmadı, benim gibi çabalamadı.

"Afran." dedim dolan gözlerimle.

Cevap vermiyordu, vermeyecekti, benim ondan gidişime engel olmak yerine izlemeyi seçiyordu.

"Gitme."

Yalvarır gibi baktım gözlerine, ona bile aldırmadı. "Gitme Afran." desem bile fayda etmedi. Elimin ona uzanmasıyla durgun silüeti kaybolmaya başlayan ışıkla kaybolmaya başladı karanlığın içinde yavaşça. Korkum ve endişem birer dağ gibi çöktü üzerime, ona uzanan elim düştü o boşluğa.

"Afran."

"Afran."

"Afran." diye sayıklayarak haykırdım ismini sol gözümden düşen yaş tenimde süzülürken.

"Gitme." dedim çaresizce.

"Bırakma beni." dedim acizce.

Ama gitti, kayboldu gözlerimin önünde. Bense haykırdım son kez elimden geldiğince, belki duyar düşüncesiyle.

"Afran!"

Sesim boğazımı yakarak firar edip yankılanırken gitmişti, o gitmişti, gidişiylede nefesimi kesmişti.

Gözlerim kaybolan silüetinin ardındaki hiçlikte takılı kalmış, aralık dudaklarımdan geçen soluğum ciğerlerime bile ulaşmaz olmuştu. Ellerimse onun kayboluşu ile uğuldamaya başlayan kulaklarıma yaslanıp, işkence gibi gelen o tiz sesin yolunu kesmeye çalışıyordu. Ama kesilmiyordu, o uğultu sanki gitgide dahada yakınlaşıp bedenimide sarsıyordu.

Ve tanıdıklaşmaya başlıyordu. Sanki biri konuşuyordu, fakat çözemiyordum. Gözlerim sıkıca yumulmuş olduğum yerde çökerek ağlıyordum, hıçkırıklarımla sarsılarak, boğazımı arşınlayan sessiz yakarışlarımla. Ne yaparsam yapayım kesilmeyen uğultu daha da karmaşık bir hâl almış, artık tek bir sesten değil bir çok sesten oluşuyordu.

Gözlerim usulca kabullenemediğim yokluk ile yeniden acımaya başladığında, beklenmedik bir şekilde ışıkla karşı karşıya kalınca açtığım gibi geri kapandılar. Canımı yakmıştı, karanlıktan bile daha çok.

"Arjin."

Uğultunun şekil bulup anlam kazandığı tanıdık ses daha anlaşılır olduğunda gözlerimi açmasam bile çattım kaşlarımı. Tutulup, başka bir el hissiyle kenetlenen parmaklarımı oynattım olabildiğince. Lâkin sağlam bir güçle yapamayıp zorlanmıştım bunu yaparken.

"Abla." dedi bu sefer başka bir ses. Başka bir sesti ama tanıdıktı yine, hem de çok tanıdık.

"Doktor!" diye bir haykırış koptu sonra, bir erkek sesiydi fakat. Çözemiyordum, yalnızca kapalı gözlerimi açamıyor, zihnimin dört bir yanına yankı yapa yapa çığıran seslerin karmaşasını
yaşıyordum. Ellerime kenetlenmiş parmaklar sıkılaşıp üzerine bir el daha konulduğunda birbirine kenetledim dişlerimi. Ve canım yana yana zorlansam bile açmaya çalıştım gözlerimi.

Aralanan gözkapaklarımdan sızan o küçük ışık bile canımı yakarken çabaladım vazgeçmeden. Çabam bir sonuç bulurkende bana doğru ağlamış gözleriyle eğilen Revan'ı gördüm. Her şey biraz daha çıkmaz bir hal alıyordu. Düşünüyordum, ama bunu yapmak bile güç geliyordu şuan.

"Ablam." dedi titreyen dudakları ile ağlarken. "Uyandın, uyandın." dedi elimi biraz daha sıkarak.

"Çekilin lütfen, odayı boşaltalım hemen."

Yabancı erkek sesi ile elimdeki parmaklar çözülüp boşluğa düştü elim. Ve gözlerim üzerime eğilen doktor görünümlü adamın parmaklarıyla daha fazla açılıp var olan ışıktan daha keskin bir ışığa maruz kaldı. Refleksle kapatmaya çalışsamda izin vermeyip diğer gözümede aynı şeyi yaptı.

"Hastaya gerekli kontrolleri yapın derhal."

Yüzümü buruşturarak çevirdiğim başımla derince bir soluk aldım. Algılayamıyordum hiçbir şeyi, öylece duyduğum sesleri ve ait oldukları kişileri anımsamaya başlıyordum yalnızca.

"Arjin hanım."

Yeniden sesten tarafa çevirdiğim başımla açtım gözlerimi ve bana merakla bakan yabancı gözlere diktim. "Beni duyuyor musunuz?" diye sordu bu seferde. Cevap vermek istedim sorusuna ama yapamadım, sadece ona bakan gözlerimi kırptım anlaması için. O ise başını sallayıp, "Güzel." dedi duruşunu düzelterek.

"Peki görüşünüz net mi, parmağımı takip edebilir misiniz?"

Önümde yavaşça iki yana gezdirdiği parmağına baktığımda başını sallayarak hafifçe tebessüm etti. Birkaç saniye daha baktıktan sonrada bir şey demeden çıkıp gitti odadan. Gözlerim onun gidişiyle içinde olduğum odada gezindi usulca. Kimse yoktu, fakat bir hastane odasına benziyordu. Sadece normal bir hastane odasından epeyce fazla konforlu görünüyordu.

Nerede olduğumu bilmiyordum, lâkin göğsümde hissettiğim o hiçlik hissinin yanı sıra var olan bir küçük yük sayesinde neden burada olduğumu hatırlıyordum.

Zihnim bir bir dolarak her şey yerine oturmaya başlıyordu hızlıca ve bu dayanılmaz bir acıyıda beraberinde getiriyordu bedenime. O gün, o adam, o kurşun sesi.

Ve onun yokluğu.

Her şeyi hatırlıyordum, hatırladıkçada göğsüme binen yükün altında eziliyordum. En güzel günümün bir kabus oluşu zihnime ağır gelmekle kalmıyor, yorgun kalbimede yük oluyordu. Gözlerim doluyordu, anılar

durmak bilmiyor hızla nüfuz ediyordu düşüncelerime. Gözlerimden akan sıcak damla yanağımdan süzülüp çıplak boynuma düştü. Nefesim gitgide daralan ciğerlerimden can çekişir gibi kaçmaya başlayıp göğsümü sıkıştırmaya başladığında ise aklıma
gelenlerin altında ezildim adeta.

Vurulmuştum, o adam tarafından.

Fakat nefes alıyordum, hem de o gün 'O artık yok' sözlerinden sonra.

Yok demişti, donuk bakan gözleri, ruhsuz sesi çok sahiciydi. Yalan söylemiyor gibiydi, o yok demişti.

O, yok!

"Afran." Büyük odada küçücük kalan fısıltım içimde kocamandı aslında.

"Hayır." Konuşmak bile güç geliyordu, ama içimdeki korku dilimi hızla çözüyordu.

"O, var." dedim sanki duyan eden biri varmış gibi, sanki o adamın sözlerine inat edermiş gibi. O vardı, beni onun yokluğuna inandıramazdı. Ne o, ne bir başkası bunu yapamazdı. Yaşıyordu o, çünkü kalbim hâlâ atıyordu. O ölseydi atar mıydı ki bu yaralı kalbim, ait olduğu adam nefes bile almıyorken, o direnir miydi atmak için acizce?

Direnmezdi, direnemezdi.

Ait olduğu adam yokken o var olamazdı.

Deli gibi akmaya başlayan gözyaşlarım hareket ettirmesi güç olan bedenimle verdiğim savaşta daha da hızlanmıştı. Resmen can çekişiyor gibi kalkıp doğrulmaya çalışıyordum ama istediğim
gibi olmuyordu. Dişlerimi birbirine kenetleyip, avazım çıktığı kadar bağırarak ellerimden aldığım destekle doğrulduğumda hıçkırıklarımda başlamıştı.

Canım yanıyordu, ama en çoksa kalbim acıyordu. Ölüm, ihtimal olarak dahi olsun zihnime düşmüşken nefesim bile güç geliyordu.

"Ölmedi." diyerek elimle yataktan destek aldığında göremediğim kapının açılma sesi geldi. "Ölmedi." Sayıklar gibi söylenmeye başladığımda gözlerim önümde beliren bedene düşüp orada takılı kaldı.

"Arjin."

Mahcup ve endişeli sesi ismimle şekillendiğinde olduğum gibi kaldım. Cevap vermedim, gözlerimi yüzünden çekip bedeninde gezdirdim yavaşça. En son hatırladığımdan daha iyi görünüşü ile kaşlarım çatılırken bunu umursamayıp devam ettim zoraki çabama. Bacaklarımı yataktan sarkıtmaya başardığımda ellerimi iki yanıma bastırıp destek almaya

çalıştım fakat onun önüme gelip, "Ne yapıyorsun, doktor dinlenmen gerektiğini söyledi. Hem nereye?" demesiyle duraksamak zorunda kaldım.

Endişeli görünüyordu, sahici bir şekilde. Ama umurumda bile değildi, o ve ona dair hiçbir şey umurumda değildi. "Arjin yapma böyle." deyip koluma doğru atıldığında hızla geriye doğru çektim kolumu. Öfkeyle yanmaya başlayan ıslak gözlerimide diktim kahve gözlerine.

"Dokunma bana, sen bana dokunma." dedim sıkı sıkıya kapanmış dişlerimin arasından. İstemiyordum, ne yardımını, ne de düşünceli görünen bu hallerini görmeyi istemiyordum.

"Yapma güzelim, yapma ağabeyim."

Hüzünlü çıkan sesi ile mahcup bakan gözlerini gözlerime dikti. Yalvarır gibi bakıyordu ama umurumda bile olmuyordu. Çoktan bitmişti, ona dair her şeyi bitirmiştim. Hayatımı bile bile mahvettiğini öğrendiğim gün, ağabeyliğinide bitirmiştim onun. Yeniden destek alıp zar zor tutunarak ayaklandığımda elleri bana doğru atılır oldu ama sert bakışlarım yüzünden geri çekmek zorunda kaldı. Ben yatağa tutunurken, destek almayı bıraktığım an bacaklarımın bedenimi taşımayacağından emin olduğum gerçeği yüzünden yüzümü buruşturduğumda oda iyice kalabalıklaşmıştı.

Arkama çevirdiğim gözlerimin tanıdık ama yabancı varsayılan diğer gözlerle
çakışmasıyla fark etmiştim.

Annem, Dilhun, Delal ve Revan, hepsi buradaydı. Karşımda, kimi dolu, kimi şaşkın gözlerle bakıyordu. Benliğime ağır gelen o kısacık bakışmayı çektiğim gözlerimle sonlandırıp önüme döndüğümde, keskin bir yumru ile yutkundum tüm gücümle.

Ağırdı, hem de çok ağır. Bakışmak bile ağır gelir miydi bir evlada? Annesinin, ablasının, ağabeyinin gözlerine bakmak zor gelir miydi bir kadına? Bana geliyordu, utanç, öfke, hayal kırıklığı, hüzün bir olup dağ gibi yıkılıyordu üzerime.

"Kızım ne yapıyorsun sen öyle?" diyen sesle duraksadım. Gözlerim daha da dolar olmuştu, çünkü kızım demişti. Bunca zaman sonra, onca yaşanandan sonra ilk kez nefret ve öfke olmadan kızım demişti bana.

Bulanıklaşan görüşümü yaşlarımı sildiğim elimle düzeltirken bir cevap verme gereksinimi duymadan adım atmaya çalıştım. Ne kadar atsamda oldukça küçük bir adım olmuş ve epeyce güç gelmişti. "Abla ne yapıyorsun gözünü seveyim." diyerek yanıma gelen Revan ile başım hızla ona döndü.

Yüzüm diğerlerini değil ama onu görmemle bir nebze değişirken akan yaşlarımın arasından özlemle baktım yüzüne.

Korkmuş gibiydi, endişeli, üzgün.

"Revan." dedim fısıldayarak gözyaşları dudaklarımdan süzülürken. Ve daha fazla dayanamayıp ellerimi çektiğim yatağın yerini onun boynu ile doldurdum. Kollarım sıkı sıkıya dolanıp ona sarmalarken o da hiç beklemeden karşılık vermiş ve sarılmıştı bedenime. "Ablam." demişti ağlamaklı sesiyle. Dolu dolu sarılmıştı hasret giderir gibi, içindeki korkuyu söküp atmak
istercesine.

"Revan'ım." deyip ellerimi saçlarına daldırdığımda tutamadığım hıçkırıklarım firar etmeye başlamıştı. Gücüm yoktu, beni ayakta tutan tamamen oydu. Bunun o da farkındaydı ve sıkça sarmalıyordu bedenimi tüm gücüyle. "Otur abla, lütfen." deyip arakaya doğru adımladığında başaramayacağımı anlayıp direnmeden oturdum ardımda kalan yatağın köşesine.

Islak gözlerim ayrılan bedenlerimizle bize bakan kişilere kaysa bile anlık bir kayış olmuş yeniden ona dönmüştü. Burada sesimin bile layık görüldüğü tek kişiydi benim için Revan. "Revan, Afran-" dedim sözlerimi yarı bırakarak. Devamını getiremedim, getirmek bile elimde değildi.

"Abla, yeni uyandın. Lütfen bak doktor dinlenmesi gerek dedi." deyip sorumu cevaplamak yerine başka şeyler söylediğinde içimdeki korku hızla büyüdü. Sözlerini kabul etmeyip titreyen dudaklarımla başımı iki yanıma doğru salladığımda ise, "Hayır." dedim.

Korkuyla küçülmüş gözlerim gözlerindeykende, "Cevap ver bana, Afran, nerede?" deyip baktım yüzüne. Konuşmakta zorlanır gibi olup ardına kısa bir bakış attığında dayanamayarak, "İyi mi?" diye sordum hızlıca. Korkum yüzümde ayan beyan görünür durumdayken bunu fark edip bir şey demesede başını salladı olumlu anlamda. Ve ben bunu görür görmez şiddetine engel olamadığım bir hisle ağlamaya başladım elimi kalbimin üzerine yaslayarak.

Yaşıyordu, yaşıyordu, yaşıyordu...

Yalan söylemişti, ölmemişti...

Neden bilmiyorum ağladığım için mi kalbim sıkışmış ve nefesim kesilmişti. Elim üzerinde olduğu kalbimi örten kumaş parçasını parçalamak ister gibi sıkmaya başladığında, bana bakan gözlerin sahipleri durumu fark

edip bir hengame başlatmış ve ben kararan gözlerimle oturduğum yatağa yığılmıştım irademi tamamen kaybettiğimde.

****

Geceyle gündüzü ayırt edemediğim zaman boyu yataktan kalkamamıştım.

Bedenim sanki tüm yetkisinden feragat etmiş gibi kıpırdamakta bile güçlük çekiyordu. "Revan, su verebilir misin?" dediğimde oturduğu koltuktan kalkıp bardağa doldurduğu su ile bana doğru geldi. Yüksek bırakılmış yastığa yaslı sırtımı dikleştirip elime aldığım bardağı dudaklarıma yasladım. Boğazımdan geçen su şifa gibi gelip kuru boğazıma çare olurken, birkaç gün önce açılmış bilincimin aldığım haberinin şokunu henüz atamamıştım üstümden.

Neredeyse 9 ay olmak üzereymiş.

Ben o günden beridir bir uyku içerisinde yaşamışım bunca zaman.

Hem de Afrandan uzakta.

"Teşekkür ederim." deyip bardağı ona uzattığımda alıp sehpanın üzerine bıraktı.

"Başka bir şey istiyor musun? Acıktın mı?" diyerek ilgiyle baktığında hayır anlamında salladım başımı. Baygınlık yaşadığım günün üzerinden 2 gün geçmişti. Uyanır uyanmaz yeniden Afranı sorup durmuştum, ama kimse konuşmak dahi istememişti.

Ancak sinir krizi geçirip herkesi ayağa kaldırdığımda annem yüzüme karşı, seni vuran, canına kıymaya kalkan adamı öldü bil daha da sorma, dediği an durabilmiştim.

O da tamamen şoktandı.

Yalnız o da değil, bizim hastanede değilde bir evde olduğumuzu bu evinde babamın dostunun olduğunu öğrenmiştim. Hatta herkesin beni Afran'ın vurduğunu sandığını ve aşiretin toplanıp berdeli düşürdüğünü bile.

O kadar şey yaşanmıştı ki, hangi duyduğuma şaşıracağımı, hangisine üzüleceğimi şaşırmıştım. Her şey bir yanlış anlaşılmayla yeniden karmakarışık olmuş ve hiç şaşırtmayan tek şey olan, olayın Afran'ın üzerine yıkılmış olmasıydı. Beni o vurmamıştı, beni gerçek kimliği bile belli olmayan ve adının Argâh Şahmaran olduğunu iddia eden o adam vurmuştu. Ben bir Şahmaran olduğunu iddia eden biri tarafından vurulmuştum ama bu kişi Afran değildi.

Bunuda zaten herkes öğrenecekti, ne babam, ne de darbe vurmak için an kollayan o adamlar gerçeği saptıramayacaktı. Beni kimin vurduğunu benden öğreneceklerdi. Bunu annemlerin yüzüne karşı haykırmıştım saatler

önce fakat umursamamıştı bile. Yine ve yine sadece babamın dedikleri, emirleri üzerine hareket etmeyi seçmişlerdi. Babam ne derse onu düşünüyor ona
inanıyorlardı. Ben ne dersem diyeyim sırf onlara olan nefretimden karşı çıktığımı düşünüyorlardı.

"Afran'ı gördün mü peki Revan hiç?"

Gözlerim umut ışığıyla ona baktığında hüzünle baktı yüzüme.

"Sen vurulduğunda bizden kimsenin seni görmesine izin vermedi abla. Bir hastaneye kapattı seni, sonrada babam bir gün haber etti. Gidiyoruz deyip bizi buraya getirdi, sonra da seni. Seni bile babamlar getirdiğinde gördük biz, onu hiç görmedik."

Duyduklarımla gözlerim hayal kırıklığı ile yumulmuş içimde bir yumru oluşmuştu. Öyle bir özlem vardı ki içimde, her şeyi hiç edip yalnız onu düşündürtüyordu zihnime. Çaresizdim, gitmek istiyordum, ona gitmek istiyordum ama ufak bir adım atmakta bile güçlük çekiyordum.

"Ona çok kızgınım." diyen sesle açtım gözlerimi.

"Seni bizden aldı, göstermedi bile, babam olmasa göremeyecektikte."

Kaşlarını çatarak bakıyor öyle söyleniyordu. Kızgın bir ifadeden çok mahsun bir ifadesi vardı. Ve söylediklerinde de kendince haklıydı, Afran beni onlar dan alıkoymuş görmelerine bile engel olmuştu. Yaptığını savunmuyordum, ne olursa olsun elbet görmek isteyeceklerdi ama o da yaptığında kendini haklı görüyor olmalıydı.

Onca yaşanmışlık arasında hangisinin ön plana çıkacağını bile kestiremeyip her şeyi sineye çekmeye çalışıyordum. Aksi takdirde düşünmek bile çekilmez geliyordu.

"Ama ona kavuşmanı en az senin kadar istiyorum abla, çünkü ben onun seni nasıl sevdiğini bakınca bile anlıyorum. Seninde onu nasıl sevdiğini görüyorum." dediğinde ufak bir tebessüm oldu dudaklarımda. Duygularında samimiydi, Afran'a kızgındı evet ama bizim ayrılığımızı isteyemeyecek kadarda inanıyordu bize, sevgimize.

Onunda dudağı buruk bir kıvrılma ile şekillendiğinde ayaklanıp yanıma gelerek elimi tuttu usulca. "Babam ne der, ne yapar bilmiyorum. Muhtemelen izin vermeyecek abla, bu yüzden lütfen daha fazla yıpratma kendini ve sadece iyileşip toparlanmana bak olur mu? Sen her şeyden, herkesten daha önemlisin." diyerek benimde emin olduğum durumu dile getirdi bir kez daha ama umurumda değildi.

Kimsenin karşı çıkması beni durdurmaya yetmeyecekti. Onların inkar etmeleri var olan gerçeği değiştiremezdi. Dökülen kan benimken suçlu sevdiğim adam ilan edilemezdi. "Merak etme, onların benim üzerimde hiçbir söz hakkı yok ve bana engel olamazlar Revan. Hem Afran gerçeğinide unutma, o beni burada bırakmaz."

Gülümseyerek söylediklerimle karşımda tahmin ettiğimden bambaşka bir ifade bulunca kaşlarım çatıldı hafifçe. Yüzü düşmüş, tebessümü sönmüştü. Şüpheyle kıstığım gözlerim kahve gözlerinde, "Başka bir şey de mi var Revan?" dedim kasılan midemi umursamazlıktan gelip. Vardı, bu cevap veremeyişinden, kıvranır gibi bakışından belli oluyordu.

"Söyle." deyip merakla baktığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Sertçe yutkunduktan sonrada, "Söyleyeceğim ama gözünü seveyim celallenme tamam mı?" dedi yalvarır gibi.

"Söylesene Revan."

O susup kıvrandıkça daha çok kasılan midem çekilmez olmaya başlamıştı. Yeşeren korkum ona olduğu yeri dar edip canımı yakıyordu.

"Afran eniştem, hapiste."

Bakışlarım donup dudaklarım aralık vaziyette ona bakakalmıştım.

"Ne?" demekten öteyede gidememiştim. Tepkimle o da kaşlarını çatıp endişeyle baktı.

"Beni vurdu diye mi?" deyip hayret dolu sesimle sordum içten içe olmamasını dileyerek. Bir iftira yüzünden, hem de ona ağır geleceğine emin olduğum o iftira yüzünden bir de dört duvar arasına mı sokmuşlardı onu? Sevdiğim adam bir kez daha bir savaşa sokulup, hunharca darbeye mi maruz kalmıştı?

"Babam... Babamı vurduğu için."

Başımdan aşağı kaynar su dökülmüş hissi tüm bedenime yayılmış, bir çıkmaz sokakta daha sıkışmıştım.

Babamı mı vurmuştu?

Kocam babamı mı vurmuştu? Neden? Nasıl yapmıştı?

"Babam-" deyip yarıda kestiğim cümlemi o devam ettirdi aceleyle.

"Babam iyi, çok şükür iyi. Ama Afran eniştemden şikayetçi oldu, o yüzden istesede gelemez abla."

Sol gözümden akan damla, yaralı göğsümün üzerine düşüp ince kumaşıda arşınlayarak işledi tenime.

O muydu canımı yakan yoksa cam kesiği gibi hissettiren sözler miydi bilmiyorum. Ama bir kabuk daha bağlamadan sökülmüştü yaramın

üzerinden acımasızca.

Sevdiğim adam ve babam arasındaki savaşa kan değmişti. Babamın kanı, sevdiğim adamın ellerine bulaşmıştı. Onca zaman yapmasından korktuğumu yapmış ve öfkesine yenilmişti. Benim için direndiğini bildiğim öfkesi, artık benide ezip geçmişti. Ve bunu kendi iradesiyle yapmış gibiydi.

"Abla? İyi misin?"

Islanan tenime yaslanan sıcak avuç içi buz kesmiş ruhumu titretmişti. İnanması güç geliyordu ama inanmıştım çoktan. Bir kurşunun daha girmemesi gereken bir bedene girdiği ve bir engelin daha önümüze konulacağı çıkmıştı ortaya. Biz aştıkça sürekli çoğalan engellerin bir yenisi daha aralarına eklenmiş, bu engelinde en kısa zamanda, bizzat babam tarafından önüme konulacağı kesinleşmişti.

"İyiyim." deyip dalan gözlerimi kırptım birkaç defa. "Benim Afran'ı görmem lazım Revan. Benim ona gitmem lazım."

Kalkmaya yeltendiğimde başını olumsuz anlamda sallayarak engel olmaya çalıştı. "Olmaz abla, bu halde nereye, nasıl gideceksin?"

Elleri iki kolumu tutup hayretle yüzüme baktığında bende salladım başımı.

"Gitmek zorundayım, olmaz, duramam."

Titremeye başlayan dudağımla ağlayışım hızını arttırıyordu. "Olmaz abla olmaz, yapma lütfen." deyip ısrarla karşımda bir duvar gibi duruyor, kalkmama müsaade etmiyordu. Sabrım taşıp yeniden sinir krizi eşiğine geldiğimde, "Çekil Revan, çekil!" diye tüm gücümle bağırdım yüzümü yüzüne kaldırarak.

Başka türlü çekilmeyecekti çünkü bunu anlamıştım.

Yükselen sesim onu ürkütüp geri adım atmasını sağlarken kısa bir duraksama ile, "Tamam, tamam dur. Ağabeyimden yardım isteyeyim, ona söyle. O bir şekilde halleder belki." dedi sonunda pes ederek. Önce tereddüte düşsemde başka bir çaremin olmadığını, bu halde kendi çabamla hiçbir şey yapamayacağımı bildiğimden kabul ederek salladım başımı.

"Acele et o zaman." dediğimde son kez bakıp koşturan adımları ile çıkıp gitti odadan. Sıkışan göğsümü tutup derin soluklar alıp vermeye başladım sakinleştirmek adına fakat ne kadar başarılı olduğum tamamen meçhuldü. Neredeydim bilmiyordum, bu ev neredeydi hiçbir fikrimde yoktu, kimse söylememişti. Gerçi bende sormamıştım ama bir önemi yoktu.

Tek istediğim ona, sevdiğim adama gitmekti ve buna hiçbir engel olamazdı önümde. Dakikalar geçmiş lâkin Revan hâlâ gelmemişti.

Yaslı olduğum yerde eğilip kapıya doğru bakınsamda pek bir şey göremeyip geri durdum. Şimdiye kadar çoktan gelmesi gerekiyordu. Bir şey mi oldu diye meraklandığım sırada kapının yavaşça açılma sesini duyup içimden bir oh çektim.

"Nerede kaldın Revan?" deyip gözlerimi kapı tarafinda tuttuğumda gözlerim görünür olan kişiyle donup kaldı şok içinde.

"Sen?"

Nutkum tutulur gibi olup tek bir kelimeden fazlasını edemedim. O da etmedi.

Kahve donuk gözleri kısaca üzerimde gezinip süzme işini bitirdikten sonra yeşillerimde durdu. Üzerindeki oldukça tanıdık gelen siyah takımı tıpkı o günün aynısı gibiydi. Değişen hiçbir şey yok gibiydi.

İri cüssesini kapkaranlık yapan takımından, donuk bakan gözlerine kadar aynıydı, mimiksiz duran o katı suratı bile.

Sessiz geçen saniyeleri def edip yatağın yan tarafındaki tekli koltuğa oturup duruşundan ödün vermeden, bir bacağını bir diğerinin üzerine atarak oturdu karşıma. İki kolunuda koltuk kenarına koyup, bir elinin parmaklarını çenesine yasladı. Gözleri gözlerimi bulur bulmazda, "Ben, evet.
Argâh." dedi ürkünç ve kalın sesiyle kendi ismini itinayla bastırarak.

"Nasılsın Arjin? İyi gördüm."

Oldukça rahat ve umursamaz tavrı dilimi lâl keserken içimdeki korkuda gün yüzüne çıkıyordu. Neydi bu? Bu adam buraya nasıl gelmişti? Bu tavrı, rahatlığı neydi peki?

"Sen, nasıl girdin buraya?"

Çatılı kaşlarımla ifadem ne durumdaydı bilmiyorum ama o benim aksime çok normal duruyordu. Karşısında tek bir kurşun ile ömründen 9 ay çaldğı kadındım ben ve o bunu sanki bilmiyormuş gibi davranıyordu.

"Kendi evime nasıl gelmiş olduğumun cevabı çok bariz bence."

"Kendi evin mi?"

Şaşkınca, bahsedilen o dostun bu adam olduğunu anlayarak bakıyordum hâlâ. Her şey hiç olmaması gerektiği kadar saçma bir konumdaydı. Özellikle şuan da beni vurmuş olan gerçek kişinin karşımda babamın dost ilan etmiş olduğu adam konumunda bulunuyor olması.

"Öyle, kendi evim. Ama lütfen yabancılık hissetme, burası seninde evin, epeyce uzun bir vakittir hem de."

Sanki dalga geçiyordu fakat öyle bir söylüyordu ki, dalga geçtiğindense samimi olduğuna inanırdı insan. Gerçek kişiliğini ve beni vurmuş olduğunu bilmesem ben bile inanırdım hatta.

"Sen, nasıl bir ruh hastasısın? Kimsin sen?" Kaşlarımın altında ezilen yeşillerime baktı birkaç saniye derinden bakar gibi.

Duraksadı sanki kendi zihninin, düşüncelerinin içinde. Sonra toparlanır gibi saniyelik kırpıp açtı gözlerini.

"Sana yalnızca bir defa söyleyeceğim Arjin. Benim kim olduğumu bilmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ne beni ne de yaşanılacakları. Yapmanız gerekenleri yapmak sizler için en kolayı olacak sorgulamak değil, inan."

Hiç ödün vermeyen duygusuz sesi emir verir gibiydi sürekli. Kurduğu her cümle, o cümlenin içindeki her kelime sahip olduğu kibrin tozunu taşıyordu üzerinde.

Korkuyordum evet, ama korkumu alt etmek üzere olan bir öfke hissediyordum içimde. Her şeyi bir kenara bırakıp, karşımda kendinden emin duran şu adamı öfkemin kurbanı yapmak istiyordum.

"Hastasın sen! Kim olduğunun bir önemi yok evet, hastalıklı kişiliğin bunu öğrenmesemde yeterli geliyor." deyip birbirine kenetlediğim çenem kaskatı kesilmişti. Ellerimse bacaklarıma örtülmüş çarşafı avucumda buruşturuyordu.

Dudağı hafif bir seyirme ile kıvrılıp, "Korkma, geçti." dedi gözleri sıktığım ellerime inerek.

"Korkmuyorum." dedim ona inat yükselen sesimle.

Yalan mıydı, belki biraz. Korkum onunla aynı havayı soluduğum her an azalıp yerini öfkeyle dolduruyordu çünkü. İlk defa benden bağımsız yitiyordu korku kendi iradesi ile.

"Korkuyorsun ve haklısın. Seni küçümsemiyorum yanlış anlama lütfen, benim mizacım bu. Korkman çok normal, kim karşısında onu komalık eden adam varken korkmaz ki? Ben söyleyeyim, hiç kimse." Çenesindeki elinin işaret parmağını havaya kaldırmış gel git yapmıştı sözlerine eşlik ettirerek.

Mizacı buydu evet, o kadar sahiplenerek taşıyordu ki bundan şüphe bile ettirmiyordu. Kibir ve ruhsuzluk her zerresinden taşıyordu adeta. Kaşlarım olabildiğince çatıldığında ona attığım nefret dolu bakışlarım arasında, "'Derdin ne senin?" dedim. Beni vurmuştu, bir sebebi olduğunu elbette biliyordum, tıpkı o sebebin ben olmadığımı bildiğim gibi.

Fakat kimdi, neydi o halde? istediği ya da isteyecegi neydi?

"Derdim oldukça açık bence, soyadı Şahmaran olan herkes!"

Tavrı değişip bir anda sertleşirken dişlerinin arasından tiksinerek söylemişti Şahmaran kelimesini. Hem kibirle isminin yanında söylüyordu soy ismini, hem de tiksinir bir ifadeyle. Bir türlü çözemiyordum ve çözülebilecek gibi de değildi.

"Neden? Kimsin sen? Ne istiyorsun onlardan?"

"Yeter! Sürekli aynı soru."

Kaşlarını çatıp iki elini koltuğa yaslayarak dikeldiğinde ürküp hafifçe geriye yasladım kendimi. Bu tepkisini beklemiyordum, çünkü ne olursa olsun sakin tavrı alışıldık gibi olmuştu. Fakat belli ki bu tavrı sonsuz değildi. "Cevap verene kadar duyacaksın bu soruyu." dedim ürksem bile inatla.

"Hatta istersen bana değil, direkt polislerede verebilirsin o cevabı. Benim uğraşmama gere-" dediğimde attığı kahkaha ile kestim sözlerimi. Kısa ama benim için susmamda etkili bir kahkaha olmuştu. Hatta durgunlaşan yüzü olandan daha bile katı durmaya başlamıştı.

Keskinleşen bakışları yeniden üzerime saplandığında, "Polis yok Arjin, kurtuluşta yok. Yalnızca mecburiyet var, herkesin tadacağı bir çaresizlik var." dedi soğuk kesen sesiyle. "Tam olarak bu yüzden, bu olası saçma düşünceleri kafandan atman gerek. Merak etme bu konuda da sana epeyce bir yardımım dokunacak."

"Ne saçmalıyorsun anlamıyorum, ama seninde anlaman gereken bir şey var, Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin, hem de hemen."

Başını iki yana hafifçe sallayıp ufak bir tebessüm ile, "Evet bencede, ödenmesi gereken bir bedel var, hem de hemen. Bak bu konuda hem fikiriz." dedi ve ayaklandı.

Gözlerim onunla birlikte havalanıp kahvelerinde duruyordu ısrarla. Ne yapacağını kestirmek güç ve garip biri olması ondan odağımı çekmeme engel oluyordu. İşaret parmağını bana doğru uzatıp, "O zaman sadede gelelim çünkü fazlasıyla uzun bir sohbetimiz oldu. Yani bana artık alıştığını düşünüyorum, ortak." dediğinde bastırdığı son kelimesi ile yüzüm şekil değiştirdi.

"Ortak?" deyip ona hayretle baktığımda başını salladı onaylar gibi.

"Ortak." dedi beni tekrarlayarak.

"Hastasın sen, bundan eminim. Derhal defol buradan, hemen!" Oldukça yüksek sesim büyük odada yayılıp dinerken öylece mimiksiz bakıyordu yüzüme.

"Kes şu bakışlarını ve defol buradan! Ağabey! Revan!"

Bağırırken bile yanan boğazımın acısını umursamıyordum. Onun hareketsiz öylece durup ne yaptığıma bakıyor olması bile öfkemi besliyordu, hem de büyük bir hızla. "Çek o gözlerini üzerimden, defol buradan! Revan! Revan!"

Bağıryordum, deli gibi tüm gücümle. Fakat ne gelen vardı ne de giden. O yüzsüzce karşımda dikilmeye devam ediyor, sesimde sanki kimse duymuyormuş gibi cevapsız kalıyordu.

"Revan!" diye tekrar bağırdığımda yüzünü buruşturdu bu sefer ve parmağını kulağına yaslayıp başını yana eğerek baktı.

"Boşuna bağırıp kendini yoruyorsun Arjin. Onlar burada bile değiller, çoktan gittiler hatta gidemediler. Fakat burada olmadıkları kesin."

Açıklamasına değil ama açıklama arası yaptığı imasında takılı kalmıştım. Buradan gittiklerini söylüyordu, ama son anda gidemediklerinide söylemişti. Dehşetle açılan gözlerim karşındaki adamın nası bir ruh hastası olduğunu bilmem nedeniyle korkuya büründü hızla. Bir şey yapmıştı, bu yüzünden bile belli oluyordu.

"Ne demek gittiler ya da gidemediler? Ne yaptın sen?" dediğimde sesim benden bağımsız çıkmıştı.

"Dedim ya, artık mecburiyet var, ama en çokta çaresizlik diye. Zamanı geldi Arjin, o topraktaki herkes, benim amacıma aracılık etmek adına tadacak o mecburiyeti ve çaresizliği. En çokta sen." derken işaret parmağı ile yeniden beni işaret etmişti.

Sözleri de seside ciddiydi, insanın zihnine bir buz parçası gibi ihtimaller düşürüp ruhunu donduracak kadar.

Dolan gözlerim yaşlarını dökmeden, "Ne yaptın onlara?" diye sordum çıkmaya bile tahammülü yok gibi sözlerle.

"Onlara çaresizliği, sana ise mecburiyeti pay ettim yalnuzca." deyincede doğruldum.

"Ne yaptın diyorum sana!?" diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Sakin tavrı benim aksime olduğu gibi devam ediyordu. "Ne yaptığımın bir önemi yok, senin ne yapacağının bir önemi var artık. Mesela sana, daha yaşını bile doldurmamş bir bebek için bana itaat eder misin diye sorduğumda, ne yapacaksın Arjin?"

Kulağın yanlış mı işitmişti yoksa ben mi öyle umuyordum belirsiz. Yaşını doldurmamış bebek? Doğmuştu. Bize, belkide tüm bunları yaşamamda en büyük sebep olan o bebek doğmuştu.

Söylememişlerdi, bense ilk günden sonra hiç karşıma çıkmayan Delalle

düşünmemiş aklıma dahi getirmemiştim bile. Çünkü şuana kadar düşünmem gereken daha önemli tonlarca sorun yığmışlardı üzerime.

O bebeğin doğup, şimdide yine bana bir yük olacağını düşünmemiştim, düşünemezdim. Dikleştirdiği duruşu ile sekmeden yeşillerime saplanan kahveleri pusa gömülünce, "Bana itaat etmeyi kabul mü edeceksin, yoksa kendi kanından bir masumun açlıktan ölüşünü izlemeyi mi seçeceksin?" demesiyle bir kurşun misali saplandı yeniden bedenime.

İnanması güç olan sözler dudaklarımın aralanmasına sebep olduğunda göğsümde sıkışan soluğumu, "Şerefsiz! Ruh hastası! Hayvan herif!" diyerek içime buyur etmeden tüketmiştim bir
hışımla. Ellerim tükenmiş gücüme inat yatağa yaslanıp bana destek sağlarken
ayaklanmaya çalıştım boğazımı yırtan haykırışlarımla.

"Öldürürüm seni! Kendi ellerimle öldürürüm seni! Yemin ederim yaparım! Ona bir şey olursa öldürürüm seni!"

Hiç gibi olan irademyorgun bedenimi taşıyamayıp beni yatağın dibine çökerttiğinde bile susmadım. Hıçkırıklarımın bile engel olmasına müsaade etmedim. "Ruh hastası herif! Allah belanı versin!" Canım yanıyordu ama ne düştüğüm ne de bağırdığım için. Hayata gözlerimi açar açmaz bir heyelan olup üzerime yığılan bu yükler için.

Geriye doğru adımlayıp benden uzaklaştığında yere yaslı avuçlarımı sıkarak baktım yüzüne yeniden.

"Baksana, henüz adım atacak kadar bile güç toparlayamamışken nasıl yapacaksın bunu? Ya da yeğenin benim ellerimdeyken hangi cesaretle kalkışacaksın böyle bir şeye?"

Hiç gocunmadan taktığı ruhsuz ve kibirli maskesi ile döktüğüm gözyaşlarım parke zemine düşüyordu tane tane.

"Yapamazsın!" dedim tüm gücümle ama yapardı biliyorum. "Yapamazsın." dedim bir kez daha ama kırılmış sesimle hâlâ yapacağını bile bile. O günü hatırlamam bile yetiyordu zaten ciddiyetini görmeme. Beni hiç düşünmeden, sırf hırs uğruna vurup hayatımdan çaldığı 9 ayı bile gerinerek sırtlanmış bir adamdı o.

"Kendini kandırmak yerine bana boyun eğmelisin Arjin. Çünkü sende artık çok iyi biliyorsun ki, ben blöf yapacak bir adam değilim. Aksine, merhamet denilen şeyden haberi bile olmayan bir adamım." Gözlerim yumulup, hançer gibi iki göğsümün ortasına saplanan o bahsettiği mecburiyetle omuzlarım sarsıla sarsıla ağlıyordum karşısında.

Kendimi kandırmıyordum, yalnızca öyle umut ediyordum ama bunu yaparken bile ciddi olduğunu biliyordum. Sadece başaramıyordum, hırs ya da ne halt uğruna olursa olsun bir bebeğin bile ölümüne yol açacak olunmasını kabul edemiyordum.

Sık hçkırıklarım onun, "Seçim senin, ya gözlerinle kendi kanından olan bir bebeğin ölümünü izlersin her gün. Ya da dediklerimi yaparsın." demesiyle kapanan dudaklarım arasında tutsak kalmışlardı. Ve ben onun saniyeler sonra giden ayaklarını görüp elimden bir şeyin gelmeyişiyle sesimi bile çıkaramadan ağlamaya devam etmiştim orada.

Dediğini yapmıştı, bana mecburiyeti aileme çaresizliği pay etmişti. Kendi için, amacı uğruna herkesin canını yakabilecek ya da alabilecek olduğunu bir kez daha göstermişti. Göğüs kafesimde sıkışan soluğum hıçkırıklarıma sığmayıp taşınca, içimden bir feryat olarak çıkmayı seçmişti. İçinde bulunduğum oda değil, odanın içinde bulunduğu bu ev bile o feryatla inlemişti.

"Aaaaaaa!"

Mecburiyet bana biçilmiş, bir can uğruna boyun eğdirilmiştim.

****

Kapalı gözlerime vuran güneş ışığı dün gece dökülen yaşların üzerini örtmek için yaptığım makyajlı cildimi yakıyordu tatlı tatlı. Ellerim balkonun demir trabzanını sıkı sıkıya tutmuş, yüzümü gökyüzüne kaldırarak uzun zaman önce kapısından çıktığım sözde evimdeki mecburi varlığıma katlanmaya çalışıyordum.

Bu konak, içinde doğduğum, içinde vazgeçildiğim konaktı benim için. Artık bir anlamı kalmamıştı. İşin can yakan kısmı ise, içindekilerinde artık bundan öte bir anlamının kalmamış olmasıydı. Mazide kalmış birkaç silüetten ibaret olmuşlardı. Şuanda katlanmak zorunda olduğum yok hükmünde olan silüetler.

Sessiz ortamı bozan kapı sesi ile başımı doğrultup kıstığım gözlerimle arkama döndüm. Gelen kişi ile donuklaşan ifademi sabit tutup kapıdan içeri girdim. Gözleri bendeyken yatağın yanında durdu. "Hazır mısın?" Cevabını zaten gözleriyle görüyor olsada sormuştu.

Buna aldırmayıp, "Hazırım." diyerek cevapladım.

1 Hafta önce feryat ettiğim o evden buraya getirilmiştim. Sadece bende değil herkes buradaydı, yeniden. Yalnızca o bebek yoktu, yolculuk sırasında zorla Delal'in kucağından alınan yeğenim.

Kuveytte Argâh isimli ruh hastasının evinde olduğumuzu Van'a döndüğümüz gün öğrenmiş, ama zerre bile şaşırmamıştım buna. O kadar şeyi yapmış bir adamın beni yurt dışına kaçırıp aylarca kendi evinde tedavi ettirmiş olması diğer yaptıklarının yanında fazla basit kalmıştı benim için.

"Yanlış bir şey yapmayacaksın Arjin, o herif ne dediyse o olacak." deyip işaret parmağını kaldırarak konuşan babamla sıyrıldım düşüncelerimin arasından. Hiç değişmemişti, değişmeyecektide biliyorum. O emir vermeyi, mecbur bırakmayı, kendisine kolay geleni yapmayı hep severdi, hep sevecekti.

"Anladım baba, yeter. Sürekli aynı şeyleri duymam bir şeyi değiştirmiyor merak etme."

Sert sesim aksi tavrımla bir olup onu ufaktan kızdırsada ödün vermedim duruşumdan. "Benim torunum o herifin elinde, ne halde onu bile bilmiyorum ben! Değil bir kere, gerekirse bin defa söyler kazırım o kafana Arjin. Hata yapma lüksün yok, ne dediyse onu yap." dediğinde yüzüme doğru salladı parmağını hararetle.

Gözlerim parmağından kayıp öfkeli gözlerine bakmış ve oradaki acımasızlığı görür görmezde yavaşça yumulmuştu. Öfkeliydi, nefret doluydu. Torunu, ortak diye işbirliği yaptığı adam tarafından kaçırılmıştı. Her yeri talan etse bile bulamayıp bana biçilen mecburiyet kaftanını kendi elleriyle giydirmişti yeniden omuzlarıma.

Hemde o gün, ağabeyimin yoluna benden vazgeçtiği günden bile daha acımasızca. Hata yine onların ama bedel yine benim olmuştu.

"O hatayı ben değil sen yaptın baba. O adamla ortak olan sendin, hiç tanımadığın bir adama güvenecek kadar büyük bir hata yapan sensin." deyip susmaktansa konuşmayı seçtim bu kez. Susmak istemiyordum, artık onların konuşup beni bastırabilmelerine müsaade etmek istemiyordum. Tıpkı beni deli gibi arayıp bulamadığını öğrendiğim Afran gibi arıyordu onlarda her yerde Kerem ismini verdikleri günahsızı.

Ama onlarda bulamıyordu, bulacak gibide durmuyorlardı çünkü onuda benim gibi yurt dışına çıkarmış olma ihtimali oldukça yüksekti. Ve eğer öyle bir şey yaptıysa sahi, işte o zaman tam anlamıyla bağlıydı herkesin eli kolu. İşin can yakan kısmı ise bu olayın kimseye duyurulmaması için ağabeyimin evladı ile tehdit edilmiş olmasıydı. Bir adamın kokusuna dahi alışamadığı evladını sessizce kendi çabasıyla aramak zorunda bırakılmasıydı.

Çattığı seyrek kaşları ile ifadesi tıpkı öncelerinde korktuğum gibi olduğunda, "Ben ne yaptıysam senin için yaptım. O it seni vurdu, ben seni

alıp yurt dışına çıkardım sırf iyileşebil diye." dedi yükselen sesiyle. Gerçek olmadığını ikimizinde bildiği sözleriyle keşke denilen o kelime zihnime düşerken burukça kıvrıldı dudaklarım. Keşke doğru olsaydı, keşke bir kez olsun sırf beni düşünmüş olsaydı, bu yüzden yapmış olsaydı.

Ama değildi, ne düşündüğü, ne de yaptığı hiçbir şey benden sebep değildi.

"Beni o vurmadı bunu sende biliyorsun. İnatla kabul etmesen bile bu gerçeği değiştiremezsin baba. O adamla bir olup beni bile gözden çıkarmışken nasıl hâlâ benim için yapmış olduğunu söylersin."

Hayretle bakıyordum yüzüne, sanki gerçeği inkar edince bana her şeyi unutturabilecekmiş gibi davranıyordu. "Nereden bilecektim, o adamın derdi başkaymış ben nereden bilecektim. O kocana kurduğu komplolardan banada kurduğunu ne bilecektim ben."

"O zaman haklıymış gibi davranmaktan vazgeç baba. Afran'ı suçlamaktan, beni kendin mecbur bıraktığın halde tüm bunların sorumlusu benmişim gibi davranmaktan vazgeç."

Karşısında ona karşı susup her dediğini onaylayan bir Arjin bekliyor oluşu kaskatı kesilen suratından belli oluyordu. Fakat yoktu, ne eski Arjin, ne de onun hatasını üstlenecek biri yoktu karşısında. Kendi hatasını savunmaya bile cüret edip üstüne üstelik yine bedelinden sıyrılmayı başarıyordu. Bundansa zerre gocunmuyordu çünkü işine geliyordu.

Hayret ve sinirle karışık tavrını sürdürüp, "Benim torunum kayıp Arjin, kanım soyum olan tek torunum kayıp! Anası, babası perişan olmuş, canları çıkmış." dediğinde gözlerimdeki acziyet ile baktım gözlerine.

Diretiyordu ısrarla, bir kez olsun kabullenmiyordu kaybetmeyi. Bir kez olsun sokmuyordu taşın altına elini, aksine o taşı bizzat alıp bırakıyordu benim sırtıma bile isteye.

"Senin yüzünden, senin yüzünden baba. Torunun şimdi annesinin kucağında değilde o adamın elindeyse bu senin suçun." deyip karşılık verdim çekinmeden. O karşımda biraz daha suskunlaştığında ise kendimi tutamayıp devam ettim.

"Kendi cezanı kendin kestin baba, nefes aldığın her an acaba torunum ne halde diye düşünüyor olmanda, bir şey yapmaya kalkışma diye elinin kolunun tek bir tehditle bağlanmasıda senin hırsın yüzünden. O hırsa kapılıp hayatına sokmasaydın o adamı, torunun şimdi anne ve babasıyla olurdu.

Kahve gözleri irice açılıp ateş almış gibi yandığında asıl kişiliğini çıkardı hızla ortaya. "Yeter, bana akıl vermek senin ne haddine Arjin. Git ve imzalat şu boşanma kağıdı alayım torunumu o şerefsizin elinden!"

Yüzüme yüzüme beni zerre umursamadığını göstererek bağırdığında, onca ettiğim söze yazık olduğunu anlamıştım. Boşa çaba sarf edip çırpındığımı gözlerimle görmüş ve daha fazla konuşmadan yatağın üzerindeki çantımıda alıp çıktım odamdan. Sağlam basıp sendelememek için uğraştığım ayaklarım gitmek istemiyordu resmen.

Daha yeni yeni toparlayıp gücümü bile tam anlamıyla kazanamamışken şimdi uyandığımın haberini bile buraya geldiğim gün alan adama gidiyordum. Ama sevinçle ya da özlem gidermek adına değil, taşımaktan mutlu olduğum soy isminin altından çıkmak için.

İlk isteği bu olmuştu o ruh hastasının. Boşanmamızı istediğini, Afran'ın sahip olduğu şeyleri istediğini söyledi. Ve yine sebebini ise asla dile getirmedi.

Sessizliğe gömülmüş konağın içindeki herkes kendi odasına çekilmiş, ağabeyimse 2 gündür eve bile gelmemişti. Muhtemelen hâlâ çaresizce elin gelen her şeyi feda ederek oğlunu bulmaya uğraşıyordu. Henüz bulamamıştı ama en az onun kadar bulmasını umut ediyordum. Babam gibi yine cezadan sıyrılıp, yükü başkasının omzuna yüklemeyi seçmeyip o yükü kendisi yüklenmişti.

Dış kapıdan çıktığım an VIP aracın açık kapısı önünde bekleyen orta yaşlı adam. "Merhaba Arjin hanım, ben Samet kaya. Argâh bey babanıza ve size yardım etmem için beni görevlendirdi." deyip elini uzattığında ters bir bakış attım yüzüne karşı. Sıkmayacağımı anladığı elini çekip sert tavrıma bir şey demeden açık kapıyı gösterdi.

Aldığım solukla arabaya binip oturmuş ve avukatında binmesiyle araba beklemeden hareket etmişti.

"Bakın Arjin hanım, sizden önce bu konuyu ben Mehmet beyin ricası üzerine Afran beye taşıdım. Fakat ne yazık ki kendisi pek istekli değildi, hatta biraz fazla agresifti." dediğinde merakla dinlemiştim.

Uyandığımın haberini bile almadan boşanma haberini mi vermişlerdi cidden? Bu kadar ileri gitmişler miydi, ben uyurken benim adıma buna karar vermişler miydi sahi?

Öfkeli suskunluğumdan yararlanıp, "Size söyleyeceğim o ki, karşılaşacağımız durum biraz vahim. Ne yazık ki Afran bey öfke kontrolü prob-" dediğinde hızla kestim sözünü.

"Kocamı sizden daha iyi tanıyorum Samet bey. Ve benimde sizin aracılığınız ile sahibiniz olan Argâh beye söyleyeceğim o ki, o kağıt parçası mürekkep yüzü bile görmeyecek. Göreceği tek şey bir çift karadan taşan öfkenin kurbanı olmak olacak."

Duygusuz ve soğuk tutmaya çalıştığım sesimi sakin tavrımla birleştirince beni fazlasıyla ciddiye alan bir adam vardı şuan da karşımda. Oysa ben, onunda benim tüm bunlara yapılan adice bir tehdit aracılığı ile boyun eğdiğimi bildiğini düşünüyordum. Ki bence biliyordu da, sanki bilmiyormuş gibi davranıp kendi işini yapmayı seçiyordu yalnızca.

Kaşlarını havalandırıp, "Pekâla, o halde siz ne yapacağınızı biliyorsunuzdur." deyip kısa kesmiş kapatmıştı konuyu. Konuşmayacağını bildiğimden bende konuşmayarak solumdaki cama dönüp akıp giden ve ona hızla yaklaşan yolu seyre başladım.

Ne haldeydi, ne durumdaydı deli gibi merak ediyordum. 9 ay, dile kolay 9 ay çalınmıştı bizden. Ve ben adım kadar iyi biliyordum ki, iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Peki öfkeli miydi, kızgın mıydı, bana karşı ufacık kötü bir his var mıydı içinde en çok bunu merak ediyordum.

Gerçi yoksa bile bugünden sonra olacaktı.

O protokolü önüne koyduğum an delirecekti, hatta belki de delirmekten daha fazlası olacaktı. Mesela her şeyden önce canı yanacaktı, belli etmeyecekti bunu fakat ben o acıyı karalarında görecektim. Ama mecburdum, başka bir yol bırakmamışlardı ki bana. Ya ölüm, ya zulüm demişlerdi. Bense ölümü seçememiştim, bir bebeğin ölümündense zulmü tercih etmiştim.

Eğer bilseydi bu mecburiyetimi asla hesap bile sormazdı, ama bilmiyordu, bilmeyecekti. Sırf ona verdiği emir dışında bir şey demeyeyim diye bile tehdit etmişti babamı Argâh denilen herif. Ben onu dinlemeyip bir şey yaparım diye tüm tehditlerini bilerek babama yapıp üzerime salmıştı onu.

Öyle ince ve ayrıntılı düşünüp soğukkanlı hareket ediyordu ki, almak istediği intikam her ne ise bu gidişle alacak gibide duruyordu. Fakat ben buna izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Nihayet duran arabanın otomatik kapısı açılıp önce avukat indiğinde bende indim. Siyah stilettolar üzerinde titreyen bacaklarım yüzünden can çekişip derin bir soluk alarak ona döndüm. "Geleceğimizden haberi var mı?" deyip merakla bakınca hayır anlamında salladı başını.

"Argâh bey haberinin olmamasını istedi."

Öfkeyle yumduğum gözlerimi kısa bir süre açmadan bekledim. Avuç içlerim acıyordu, farkında olmadan yaşadığım stresle tırnaklarımı geçirmiştim çünkü derime. Omuzlarımı yükselten bir soluk alıp gözlerimi açar açmaz ileride açık tutulan demir kapıya doğru ilerledim. Benimle birlikte hareket eden avukatla birliktede bir görevli eşliğinde cezaevi müdürünün odasının önüne getirildik.

Görevli adam kapıyı tıklatıp kısa bir icazet aldıktan sonra bize dönüp içeri girmemizi söylediğinde, ben önde avukat arkamda girdik kahve renkte döşenmiş odaya. "Hoş geldiniz, buyurun lütfen." diyerek ayaklanan yaşlı adam eliyle karşımdaki deri sandalyeyi işaret etti.

Yavaş adımlarla sehpanın kenarından geçip oturduğumda diğer sandalyeye de avukat oturmuş ve direk söze girmişti.

"Nasılsınız müdür bey?" deyip, yalancı bir tebessüm edince karşısındaki adamda ondan pek farksız zoraki bir tebessümle, "Teşekkürler Samet bey, isteğiniz üzerine mahkûmun getirilmesi için emri verdim. Burada olurlar birazdan." dedi.

Mahkûm?

Böyle demişti onun için, bunu layık görmüşlerdi. Oysa hiç yakışmamıştı bu söz ona.

Başını sallayarak memnuniyet ifadesi takınan avukatla birlikte ayaklandı müdür ve bir şey demeden çıkıp gitti odadan. Ellerim terliyordu, hem de sırılsıklam olacak şekilde. Bacağımda titriyordu, sırf karşısında etmem gereken o yalan ve duygusuz sözleri edemeyeyim diye.

Onlar bile buna hazır değildi, ben ki hiç hazır değildim. Nasıl gerçeği bile bile iftira atacaktım üzerine? Nasıl beni onun vurmadığını bile bile yüzüne karşı beni sen vurdun diyecektim?
Nasıl intikam uğruna benimde, babamında kanını döktün diyecektim?

Ben böylesine acı veren bir şeyi yapıp, nasıl yasak kılacaktım onun bana aşkla bakan gözlerini kendime? Yasak olacaktı ama artık, ben ona, o bana. Sefa haram, cefa müstahak sunulacaktı.

Yasaklı bir toprakta açan, yasaklı bir çiçeğin onun gönlünde var olması mıydı tüm bu cefanın sebebi?

Yoksa o çiçeğinde yasak olduğunu bile bile o toprakta açmaya gönül, rıza vermesi miydi?

Hangisiydi bu acının, bu ıstırabın müsebbibi?

Bize bunları reva görecek neye el uzatıp, neye gönül vermiştik bizde tüm bunları yaşıyorduk?

Hiçbir şeye.

Biz yalnızca sevmiştik, yanan yüreklerin yancısı gözyaşlarımıza rağmen, olmaz deyip inkâr ettiğimiz ama oldurduğumuz gerçeklerimize rağmen sevmiştik biz. Bir umut, bir heves içinde sadece sevmiştik.

"Metanetinizi koruyun lütfen Arjin Hanım. Aksi takdirde yapacağınız herhangi bir hata Argâh beyi fazlasıyla kızdırabilir."

Yanımda benden daha çok diken üstünde duran orta yaştaki adamın sözleri bende bir etki etmezken, dalmış gözlerimi yumdum usulca. Sırf kendimden ödün vermemek adna üst
üste attığım bacaklarım bile titriyor, üzerine yasladığım küçük ellerimin içi ise yavaş yavaş terliyordu.

Gelmesine az kalmıştı.

Birazdan aylardır görmediğim, görmek için can attığım adamı nihayet görecektim. Fakat görmekten daha öteye gidemeyecektim. Karşımda, gözlerimin önünde olacaktı, ama ben elimi dahi uzatıp ait olduğum tenine dokunamayacaktım. Ciğerlerimin bile uğrunda yanıp bana işkence ettiği o kokusunu bile soluyamayacaktım.

Ben hasretiyle ölüp bittiğim adamı bugün belki de bir kez daha öldürecektim.

Yeniden açtığım duygusu yitmiş yeşillerim müdürün odasındaki soğuk duvara asılmış küçük tabloda takılı kalırken kapı tıklatılarak açıldı ve içeri az önce giden müdür girdi tekrar.

Gözlerim onun üzerine düştüğünde, "Getiriyorlar, sizde lütfen uzatmayınız Avukat bey. Mahkum özel istek sebebiyle çıkarıldı hücresinden, aksi bir unsurda bulunabilir." deyip, açıkça bu görüşmeden memnun olmadığınıda belli etti sözleri dışında gergin bakışlarıylada.

Hücredeymiş, normal bir koğuşta bile değil. Karanlık, soğuk ve izbe bir hücrede.

Kapanan kapıyla gözden kaybolan müdürün ardından dakikalar sonra tekrar tıklatılarak açıldı kapı. Bu seferse bir gardiyan girdi içeri ve yanımdaki adama müsaade ister gibi baktı. Ne kadar rahatmış gibi bir tavra bürünse bile gergin olduğu fazlasıyla belli olan avukattan aldığı karşılıkla da kapıyı ardına kadar açıp, kenara çekilerek onun girmesi için yol açtı.

Ve o göründü.

Delici katran karası bakışları ise hızla beni buldu.

Benden önce pus çökmüş karaları saniyelik bir değişimle bir ışık doğurdu içinde, benim yeşillerime kadar bulaşan bir ışık.

Zamana ve de aramıza o zamanı koyanlara inat kavuştu yeşil karasına. Belki biraz titredi, belki birazda ürktü, ama vazgeçmedi. Karaya olan sevdasından, karaların sahibi olan adama tutsak olmaktan vazgeçmedi.

"Gülüm..."

Aylar süren ayrılığın ardından yeniden duyduğum sesi ile yutkunarak kenetledim çenemi. Beklediğimden daha büyük bir etkiyle sarsılan yüreğim maruz kalacağı işkence ile aylar sonra yeniden yüzleşirken soluksuz kaldım aniden. Yanlış bir şey yapmaktan, dayanamamaktan korktuğumdan nefes bile almaz oldum o sözle.

O kadar özlemiştim ki, canım yanıyordu. Dokunmak, sarılmak, kokusunu soluyup karşılık vermek istiyordum ona. Fakat yapamıyordum, bu mümkün değildi.

Aldığım derin bir nefesle dolan gözlerimi yere indirerek ayaklandım bakışlarının üzerimde olduğunu bilerek. Dudaklarımı birbirine sürtüp yeniden ona baktığımda mimik oynamayan yüzümde gezindi gözleri içindeki dolu dolu olmuş özlem duygusuyla birlikte. Kapı pervazında elleri kelepçeli duruyordu iri bedeniyle bir karşılık bulmak ister gibi.

Lâkin bulamıyordu, bulmaması gerekiyordu. Kavisli kaşları çatılıp karalarına gölge düşürürken baştan aşağı süzdü bu sefer. Anlamak ister gibi, bulamadığı karşılığa dair bir sebep arar gibi. Aradığını bulamadığında ise garipseyerek baktı gözlerime, attığı birkaç adımlada dikildi karşıma.

"Gerçekten inandın m?" dedi hayal kırıklığı ile.

"Sende onlar gibi, buna inandın mı gülüm?" diyerekte bir kez daha umutla baktı yüzüme.

Yalvarır gibi bakıyordu, sözleriyle değil, küçülüp utanır gibi olan karalarıyla konuşuyordu sanki benimle. "Buraya bunları konuşmak için gelmedim, otur ve yarım bıraktığın meseleye bir son verelim artık." deyip kaldırdım gözlerimi. Bakamadım yüzüne, gözlerine. Utandım, karşımda suçsuz olduğunu bile bile onu suçlamak zorunda kalmaktan utandım.

"Bak gözlerime." derken önüme doğru bir adım attığında mecbur baktım.

"Gerçekten inandın mı? Onca şeye rağmen, bana değilde onlara mı inandın?"

İnanmadım, istesem de inanamazdım ki. Biliyordum çünkü, o bilmese bile ben her şeyi biliyordum. O kurşunun döktüğü kanın sebebinin kim olduğunu

çok iyi biliyordum. Ama söyleyemiyordum, elimde, dilimde bağlıydı artık. Ben susmak zorundaydım, bizim için, bir günahsız için, şimdilik susmak zorundaydım.

"Sen vurdun Afran ağa. Kardeşinin dile düşürdüğü namusun uğruna peşine düştüğün intikamını aldın. Sen dökülen kanının karşılığını bizden döktüğün kanla aldın artık." diyerek yükselttiğim sesimle sarsıldı iri bedeni.

Sesimim yüksekliğinden değil, sözlerimdendi bu sarsılış. Beklemiyordu, nasıl beklesindi zaten.

O sabah her şey tepe taklak olmadan önce mutluluktan kahkahalarımızla inliyordu bu cihan. Şimdi ise sahte nefretle doldurduğum gözlerime eşlik eden yalancı sözlerimle.

İstese de bekleyemezdi benden bunu, istesede inanamazdı. inanmamıştı da zaten. "Bu gözler benim kadınımın değil, bu sözler benim karımın sözleri değil." deyip iki yana hafifçe salladığı başıyla içimdeki o gizli umut tutunacak bir dal buldu nihayet kendine.

İnanmamıştı, inanmayacaktı. Benim istediğimde buydu zaten, mecbur bırakıldığım o sözlere itimat etmemesiydi.

"Yeter artık, ben buraya bunları duymak için gelmedim."

Karalarına sabitlediğim yeşillerimi çektiğimde, avukatın elindeki dosyayı alarak yeniden dikildim karşısında. "İmzala artık şu dosyayı ve çık, git hayatımdan." Gözleri saniyelik elimdeki dosyaya kaydı ve dudaklarının kenarında sinsi bir sırıtış peydah olup söndü hızlıca.

"Neye gülüyorsun?" deyip kaşlarımı çattığımda aşağı yukarı salladığı başı ile cevap verdi beklemeden.

"O it gönderdi seni buraya. Kendi yapamadı, sana yaptırabileceğini sandı."

İnatla baktığı yeşillerim anlamış olabileceği ihtimali ile endişeye bürünürken en başından beridir yanımda oturan Avukatta ayaklandı tereddütle. Kara gözleri eskisindende karaya bürünüp ürkünç hale gelince söndü gülümsemesi.

"Ben seni boşamam gülüm. Değil o baban olacak it, sen bile yaptıramazsın bana bunu." dediğinde az önce bahsettiği kişinin Argâh değilde babam oluşuyla sessiz bir soluk verip yanımda benim gibi endişesine son vermiş olan adama baktım.

Konuşmadan gözleriyle devam etmem gerektiğini ima edince yeniden önüme dönüp, "Ne babam, ne de bir başkası göndermedi beni Afran ağa.

Ben buraya kanımızı döken adamın soyadının altından çıkmak için geldim imzala artık şu sözleşmeyi bitsin gitsin." dedim yalanlarıma devam ederek.

Fakat yine başarılı olamadım, aksine bir adım daha atıp dibime kadar girmesine sebep oldum. Kelepçeli elleri dosyayı tutan elimi hafifçe kavrarken sakallarının gürleşip çevrelediği yüzü yüzümü teğet geçer vaziyette durdu. "Sende biliyorsun, benim suçlu olmadığımı sende biliyorsun. Tıpkı ecdadında gelse seni boşamayacağımı bildiğin gibi."

Yüzümde yel estiren sıcak nefesi biten fısıltısıyla son bulurken siyah tişörtünün sardığı bedenindeydi gözlerim. Kalkmıyorlardı, dudaklarımda olduğuna emin olduğum katran karalarıyla yüzleşmeye cesaret edemiyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki bu yüzleşmenin mutlak galibi onun karaları olacaktı.

"Ben tek bir şey biliyorum, o da her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu. Senin intikam uğruna bana koca bir yalanı yaşatıp, o yalana da kan karıştıracak kadar gözünü kararttığını biliyorum." deyip yutkunduğumda elimden ayrılıp çeneme tutundu elleri ve eğdiğim yüzümü kaldırdı gerilmiş yüzüne doğru.

"Hadi bir daha söyle, gözlerime bakarak ama." deyip dişlerinin arsından tısladığında kaldırdığı başım yüzünden sert göğsüne yaslandı ellerim.

"Hadi." Dedi bir kez daha. "Söyle de göreyim.

Öfkelenmişti, gözlerinden taşarcasına. Derin soluklarım göğsümü şişirip dururken onunda kalın boynundaki şah damarı şişmişti. Önce kemikleri ise derisinden belli olup kastığı çenesi yüzünden göz önüne düşerek ürkütücü bir görüntü oluşturmuştu.

"Ben bir yalana kurban gitmişim, her şey kanıtlandı. Sende zaten bu yüzden bu kodestesin unuttun mu?"

Nefes nefese zorla gözlerinin içine bakarak söyledim. Tıpkı onun istediği gibi. Fakat yaralanıp onu da yaralayarak. Korkuyla şekillenmeye başlayan gözlerim onun delirmesini, öfkelenmesini beklerken seslice gülmeye başlamasıyla çattığım kaşlarımın altında ezilmeye başladı.

Diliyle ıslattığı dudaklarından dişleri görünerek delirmiş gibi gülerken, "Güzel ezber, ama yetmez gülüm. Ne kadar ezberlersen ezberle onların sözlerini, gözlerin ezber etmedikten sonra bir halta yaramaz hiçbiri." dedi yavaşça sertleşip ağırlaşan sesiyle.

Burnumun ucuna sürttüğü burnuyla yumulmasına engel olamadığım gözlerimin kapanmasına sebep olurken fısıldadı. "Sen benimsin gülüm, bunu kimse değiştiremez."

Kalbime bir ok gibi saplanan o iki kelimeyle varla yok arası gerildi dudaklarım. Ne o gördü ne bir başkası, ama oldu. Uyandığım o ilk andan beri ettiğim duam karşılık buldu ve hiçbir sözüme itimat etmedi, etmeyecekti. Dilimin dediğine değil, gözlerimde gördüklerine inanıyordu.

Ben önünde boyun eğmek zorunda kaldığım o mecburiyetten kurtulana kadarda inanmayacaktı hiçbir yalanıma, inandığı tek şey ise, ona karşı hiç değişmeyen o titrek yeşillerim olacak ve ona tutulacaktı ben ona sahici olana kadar. Ya da ben öyle olmasın umut ediyordum.

"Kendinize gelin Afran bey, müvekkilime bu şekilde bir manipülasyon yapamazsınız."

Sağır kesilmiş kulaklarımda onun dışında başka bir ses yankılanırken burnundan seslice verdiği soluğu ile bitirdi o küçük temasımızı. Ve dilini dişlerinin arasında kıstırarak yüzünü sağa doğru hafifçe eğip baktı yanımdaki adama.

"Yine mi sen lan?" deyip ölümcül bakışları hızla yerini bulurken, "Evet, Mehmet bey gibi Arjin Hanımda müvekkilim olur." diyen Avukatla o her zamanki alaylı asi sırıtışıda yayıldı yine ıslattığı dudaklarında.

"Öyle mi?" diye bile bile sorduğunda değişen tavrıyla gelecek olanları anlayıp hâlâ yaptığı hatanın farkında olmayan adama baktım acıyarak.

"Evet, öyle." dediğinde bir de başını sallayıp ne halt yediğinden habersiz verdi cevabını.

"O zaman karımı yormama gerek yok, o ite cevabımı sen ileteceksin." Diyen Afrana garipseyerek bakmaya başladı.

Lâkin artık anlasa da anlamasada onu bekleyen hazin sondan kaçamadı. "Ne cevabı?" deyip kaşlarını çatınca benden çekilerek ona doğru atılıp sertçe kafa atan Afranla önce arkasındaki sandalyeye düştü, sonra sandalye kayıncada mermer zemine
yığıldı.

"Afran!"

Belermiş gözlerimle sesini haykırdığımda hiç etkilenmemiş ve yere doğru eğilip kelepçeli ellerine rağmen babamdan dolayı tanışmış olduğu adamın suratını yumruklamaya başlamıştı.

"Afran dur!" diye yeniden bağırsamda maalesef ki sert ve gelişi güzel yumruklarından dolayı yaklaşamamıştım bile ikisine. Lâkin benim aksime gardiyanlar ses ile birlikte odaya dalmış canhıraş yüzüne daldığı adamın üzerinden zorda olsa almışlardı onu. İki koluna birden abanan gardiyanlara rağmen durmayıp direnirken oldukça zorlanıyorlardı onu tutmakta.

Resmen deli gücü gelmiş gibi direniyordu dört bir yandan onu tutanlara. Gerilmiş kemikli yüzüne düşen öfke izleriyle, "İlet lan o ite bir bir! Afran ağa çıkacakmış buradan! Çıktığı gibi de kurutacakmış onu da, onun köpeklerinin soyunuda de!" diye kükreyip boynundaki damarları kabarmasına sebep olurken yutkundum endişeyle.

Şuan da o kadar korkunç ve ürkünç duruyordu ki ağzımı açıpta tek kelime etmeye bile yeltenemedim. Uzun boyu ve iri cüssesi gardiyanlara direnmekte güçlük çekmezken sanki gitgide kararmış gözlerinden intikam duygusu taşıyordu adeta. Onu çıkarmak için çekiştiren gardiyanlara direnip gözlerini yeniden bana çevirdiğinde alev almış karalarıyla sarsıldım olduğum yerde. ister istemez gerilen omuzlarımı dik tutmaya çalışarak baktım bende gözlerine.

"Sende duy! Ucunda ölümde olsa vazgeçmem senden! Şerefim üzerine yeminim olsun! Önce seni alacağım, sonra da seni benden alanların Azraili olacağım!"

Kendini aşan kükreyişi ile kızaran boynu bile suskunluğuma yeterken, burnundan soluyarak baktı son kez gözlerimin içine. Az önceki o sakin adamdan eser kalmayarak, ona, bize bu ayrılığı reva görenlere olan nefreti ve öfkesiyle baktı. Bana diye değil, yapacakların göreyim diye. Ettiği yeminde duracağını bilmemi istedi diye. Artık hiç kimseye merhamet etmeyip, gaddar dedikleri o Afran'ı ortaya çıkaracağını göreyim diye.

Ve gitti, zorla can çekişerek götürdüler onu.

Yakında ellerindeki o kelepçeden de, bir yalanla hapsettikleri bu kodestende çıkacağı güne kadar o hücreye kapatmak için götürdüler. Bizden döktüğü kanın düştüğü toprak kurumadan yenisini dökeceği güne kadar götürdüler.

Ben olduğum yerde kalıp onun ardından bakarken hâlâ, gardiyanlar yerde yüzü kan içinde kalmış avukatla ilgileniyorlardı. Doğrusu o zerre umurumda değildi, hatta ilk defa o sürekli şikayet ettiğim öfkesine teşekkür etmiştim içten içe.

Gözlerim inim inim inleyip duran adama dönüp vahim halde olan vaziyetini görünce bile bir acıma hissetmeyip toparlanmasını bekledim. Birkaç dakika sonrada içtiği su ve peçeteyle tampon yaptığı burnuyla toparlanmış birlikte çıkmıştık cezaevi kapısından.

Bizi görür görmez kapısı açılan ilerimizdeki arabaya varmadan tanıdık plakalı araçlar çaprazımızda durmuş ve içinden önce avukat olduğunu

düşündüğüm iki adam ardından
Bawer ağabey ile Derbas ağa inmişti.

Gözlerim gördüğüm tanıdık yüzlerle aslında eski hayatımı ne kadarda özlediğimi bana bir kez daha sert bir şekilde hatırlatmıştı. Afran ve aslında ona bağlı her şey özlediğim şeyler içindeydi. Onun izinin olduğu her şeyi o kadar benimsemiştim ki küçük büyük demeden özlem duyuyormuşum meğer.

Onlarında gözleri benim üzerime saplanır saplanmaz adımlarım durmuş ellerim gerilmişti. Çok mesafe yoktu aramızda ama o mesafeden bile atılan bakışlar fazla etkili olmuştu üzerimde. Benim durmamla avukatta durmuş ve daha yeni fark ettiği adamlar bize doğru gelmeye başlamıştı.

Yan yana uzun adımlarla önümüze kadar gelip durdular. Bendeki gözlerinide anlık yanımdaki avukata çevirip yeniden bana döndüler.

"Geçmiş olsun." deyip ciddi ifadesiyle baktığında, "Sağol." dedim yalnızca. Gözlerimi gözlerinde tutamayıp kaçırınca bu sefer mavi gözlerle göz göze geldim ve ona da bakamayıp yere indirdim bakışlarımı.

"Kaldır yüzünü gelin hanım."

Sert ve otoriter çıkan kalın sesle şaşırıp kaldırdım yüzümü dediği gibi ama bunu refleks olarak yapmıştım. Yüzümü inceleyip hafifçe başı aşağı yukarı salladı.

"Eğme, eğdirmelerine de izin verme. Sen bir Şahmaransın unutma."

Duymayı hiç beklemediğim sözleri duymak hem donakalmama hem de içten içe çocuk gibi mutlu olmama vesile olmuştu. Oysa ben, bu iftira ve boşanma olayı yüzünden benden nefret ettiklerini dahi düşünmüştüm.

Gülmedim ya da herhangi bir mimik yapmadım ama tepkide göstermedim. Gerekte kalmadı zaten çünkü bendeki gözlerini yanımdaki avukata çevirdi. Dudağının kenarında oluşan ufak kibirli kıvrılma ile, "O çok sevgili babana bir mesaj iletecektim ama görüyorum ki aslanım o işi halletmiş çoktan." deyip ellerini cebine sokmuştu keyifle.

Avukat ise acısının yanı sıra öfkeyle bakmaya başlamıştı ona.

"Benim bir avukat olduğumu unuttunuz herhalde Bawer bey, bunu kardeşinizin yanına bırakmam." Deyip o öfkesiyle konuşmuştuda aynı zamanda. Fakat ona cevabı Bawer ağabey değil ifadesini ürkünçleştiren Derbas ağa vermişti.

"Tatava yapma lan, ikile."

En az Afran kadar asabi olduğunu belli eden Derbasla iyice korkmuş ve belli etmemeye çalışsa bile bana kenardan bakıp bunu anlamamı sağlamıştı. Bense beni germeye başlayan bu durumu

sürdürmeyi kesip bir şey demeden bana yolu açan Bawer ağabeyin yanından geçerek arabaya binmiştim.

Koştur adımla binip karşıma oturan avukatla birlikte araba yeniden hareket edip hiç duraksamadan konağa ulaşmıştı. Günün stresi ve zorluğu üzerime çökmüşken konuşmaya bile yeltenmeden arabadan inip konağa girdim. Girer girmezde beni salonda karşılayan babam ve annemi görsemde durmayıp merdivenlere yöneldim.

"Arjin nereye, ne oldu, ne yaptınız onu de hele önce." diyerek arkamdan adımladığını gördüğüm babamla durup ona doğru döndüm.

"Avukatın kapının önünde baba, ne soracaksan ona sor."

Cevap vermesini beklemeden sözlerimi bitirip çıktım merdivenlerden ve odaya girip elimdeki çantamı yatağa attım hızla. O kadar garipti ki, kalbim hâlâ ondan kilometrelerce uzaklaşsam bile onu gördüğüm ilk andan farksızdı.

Deli gibi atıyor bana can çekiştirmekten zevk alıyordu. Buz tutmuş yüreğim cayır cayır yanıyordu, onca zaman sonra aç gibi kaldığım o teni tenime değmişti. O tarifsiz kokusu hunharca soluğuma karışıp ciğerlerime dolmuştu.

Oflayarak verdiğim nefesle yatağa oturup yarım bir şekilde yatağa bıraktım kendimi. Gözlerimi boş beyaz tavana dikip yumdum hemen ardından. Onu hissetmeye çalıştım yeniden, sanki hâlâ yanımda, yakınımdaymış gibi. Ve öyle dalıp gittim saatlerce, onunla, onun varlığının hissi ile.

Hava kararmaya ramak kala mayışan bedenimi doğrultup görüşüm güçlenmiş olsa bile banyoya yöneldim çıplak ayaklarımla. Işığı açıp önce ellerimi yıkadım ardından yorgun yüzümden hafifçe akmış göz makyajımı olabildiğince silip kapattım musluğu.

Kenardaki havluya uzanıp elimide kuruladıktan sonra ışığı kapatıp çıktım banyodan ve karanlık odada iyice yok olan görüş alanıyla kapının yanındaki ampul anahtarına uzandım. Fakat elim anahtara değdiği an bir anda başka bir el tarafından tutulup arkama çekilerek bedenim duvara yaslandı.

Ne olduğunu bile anlamayıp gözlerim korkuyla deli gibi açıldığında çırpınmaya başlamış sesimi duyurmaya çalışmıştım ama diğer elide dudaklarımın üzerine kapanarak engel olmuştu buna. Bacaklarımı savurup bir şekilde ona vurmaya çalışsamda yapamamış iri bedeniyle küçük kalan bedenime yaptığı güçlü baskıyla onada engel olmuştu.

Ve yüzü yüzüme yaklaşıp, kulağımın dibine yasladığı dudaklarından çıkan sıcak soluğu içimi ürpertirkende, "Gülüm." dedi asıl korkuyu yaşatan sesiyle.

Bölüm Sonu...

Instagram: silannbartu
TT; silanbartu
X: silanbartu

27.BÖLÜM

Beğenmenizi umuyorum:)

Keyifli okumalar canlarım...

Kalbim tenime bastırdığı teninin varlığı ile çoktan ona teslim olmuş, ciğerlerim müptelası olduğu kokusuyla yeniden çiçekler açmaya başlamıştı.

Alıp verdiği sıcak nefesi kulağıma değip geçerken sert göğsüde sıklaşan soluklarımla inip kalkan göğsüme temas ediyordu. Bunu bilerek yaptığındanda zerre şüphem yoktu. Bedenini bile bile ona karşı koymadığım halde bana yaslamıştı.

Kulağıma eğdiği başını hafifçe doğrultup kemikli burnunu çenemin altına sürterek derince fakat sessiz bir soluk aldı. Kalın parmakları dudaklarımdaki perde görevini üstlenmeyi bırakmaya başlayıp çözüldüğünde tamamen bir kopuş olmadı.

Baş parmağını alt dudağıma bastırarak bırakıp diğerlerinide çenemin altına destek olarak koyup başımı dikeltti hafifçe. Burun ucunu değilde özlediğim ıslak dudaklarını boynumun kenarında hissedince yutkundum aniden sertçe.

Gözlerim, yüzünü tamamen görmüş olmasam bile ezbere bildiği adamın teninin o güzel hissiyle yumulmuştu. Ellerimse hâlâ onun koca eli tarafından esir tutuluyor ama bu esaretten kurtulmaya bile çabalamıyorlardı.

"Özledim..."

Varla yok arası fısıltısı ikimizi yerle bir edip duygularımızın kölesi etmeye yeltendi adeta.

Dudakları tenime tatlı tatlı dokunmaya devam ederkende, "Çok özledim..." dedi bir kez daha.

Özlemişti, özlemiştim.

Bu kelimelere dahi dökülemezdi bizim için, ne dersek diyelim sönük kalırdı içimizdeki o boşluk karşısında.

Sessizliği bozan tek şey onun sertçe verdiği soluk iken açtım gözlerimi. Başını doğrultmaya başladığında ise bir utanç oluştu içimde, yüzüne

bakmaktan çekiniyordum. Gerçi daha gündüz vakti fazlasıyla cüretkârdım karşısında. Ama yoktu işte, şuanda o an ki cesaretimden gram yoktu içimde.

Karanlığa rakip gibi giyindiği siyah gömleğine düşürdüğüm gözlerim, sokak ışığının varla yok arası aydınlattığı karalarına bakmak için hem korkak hem de istekliydi fazlasıyla. Lâkin yapmadım, buna cesaret edip o karalara tutulma riskini göze alamayıp göğsüne bakmaya devam ettim. Elinin tersi yanağımda gezinirken bile.

Mayıştırıcı bir etkisi olan usul dokunuşları yavaştan direncimi kaybetmeme sebep olduğunda bileklerimi saran elide açılmıştı sonunda. Ve bana yaslanan bedenini yeterli bulmuş olacak ki tenime değil arkamdaki duvara yaslamıştı bu sefer elini.

"Ne o? Söndümü ateşin, bitti mi o deli cesaretin?" deyip gezdirmeye devam etti parmaklarını tenimde.

Çeneme kadar indirip hafifçe sıkarakta doğrulttu yüzümü karanlığın gölgesini düşürdüğü yüzüne. "Söylesene gülüm, niye bakmaya korkar oldun şimdi?" Sessiz olduğu kadar ağır ve ürkünçtü sesi. Beni korkutmak için ya da sinirinden değil, sabah gördüğü kadını karşısında görememenin verdiği üstünlüktü kesinlikle.

Varlığının ilan edildiği, teninin tenime temas ettiği ilk andan itibaren etkisine kapıldığımı biliyor olmasının üstünlüğü.

Alayvari sesli bir sırıtış saniyelik görünüp kayboldu dudaklarında. "Güzel, kal böyle sessiz. O güzel sesini başka şekilde duymak zaten benim tercihim." Dediğinde istemesemde anlamış olduğum imasıyla dikildi gözlerim gözlerine. Ve korktuğum oldu, içimde ona direnebilmek adına kuytu köşeye sakladığım cesaretimdende olup tutuldum yeşillerimle karalarına.

Sert bir yumru boğazımda oluşuyor olsa bile konuştum nihayet ilk kez. Fakat fazla ürkek, fazla sinmiş.

"Edepsiz."

Kaşlarımı çatıp ayıplar gibi bakmaya başlamıştım ama bunun farkına bile sonradan varmıştım. Bir tanınmışlık hissi sayesinde olmuştu bu da, eski anılarımdan tanıdık, güzel mazimizden bir parça.

Benim aksime o önce tepkisiz kalmış ardındansa sanki iltifat etmişim gibi gerip tebessüm etmişti dudak kenarıyla. Gözleri ise kısılmıştı hafifçe, yüzünüde eğmişti yüzüme. "Sana ulan sana, bir sana." Diyerekte fısıldamıştı sıcak soluğu ile suratıma suratıma.

Nasıl oldu bilmiyorum anlık bir tebessüm hissiyatı doğdu içimde ama buna izin vermeyip aksine daha da çattım kaşlarımı. O baktıkça eriyip gideceğimi anlayıncada ellerimi hareket ettirip göğsüme yaslı göğsüne yasladım avuçlarımı.

Anlık ne yaptığıma bakıp yeniden gözlerime baktığında ise, " Çekil üstümden." Deyip ittirdim tüm gücümle. Fakat ittiğim şey o iken hareket eden yalnızca ben olmuş ve sırtımı sanki duvarın içine kadar sokmuştum ama o santim bile oynamamıştı yerinden. Buruşturduğum yüzümü hırsla kaldırıp ona bakınca yüzündeki keyifli ifadeyi görmüş dudaklarımı aralamıştım histerik.

Onun iri cüssesiyle galip gelemeyeceğimi zaten biliyordum ama bir santim dahi olsa ondan uzaklaşmanın şuan ki en büyük ihtiyacım olduğunuda biliyordum.

"Ne bakıyorsun öyle Afran, çekil nefes alamıyorum." Deyip tekrar bir girişimde bulunsamda yine başarılı olamamıştım. Ama sessizliğini bozmuş ve verdiği cevapla beni bir bozguna daha uğratmıştı.

"Çekilmemin sana bir faydası olacağını sanmıyorum gülüm. Çünkü nefesini kesen şey yakınlığımız değil, varlığım." Bildiğim ama yüzüme vurulmasından çekindiğim gerçekle utanıp, uzun boyundan dolayı eğdiği yüzüne bakakalmıştım. Hiç değişmemişti, hâlâ aynıydı. O imalı bakan gözleri, asla çekinmeden ettiği sözleri ve beni utandırmaktan aldığı keyfi.

İlk günden farksızdı.

Boğazımdaki yumruyla kibar ve yalancı bir öksürük sergileyip, "Ne münasebet canım?" dedim öfkeli bakmaya çalışarak. Son derecede de başarılı olmuştum aslında, ta ki onun alnını alnıma yaslayıp, "Canın bana deva." Diyerek beni yine etkisi altına aldığı ana kadar.

İstemsiz kapanan gözlerimizle alnı alnımda yaslı kalmış, ellerim sağ avucumun altında kafesinden taşan kalbinin atışları altında hissizleşmişti. Öyle bir atıyordu ki, sanki evi, yuvası orası değilmişte avuç içimmiş gibi. O avuçlarda belki de paramparça edileceğini bilsede orada atmaya razıymış gibi.

Bu gerçekliğin altında ezilip içten içe canım yanarken mecbur kaldığım o söz döküldü dilimden. Aksini isterken, "Yapma." Dedim acıyla. "Bitti, biz bittik." Dedim acıtarak. Fakat kabul etmedi, alnı alnıma sürtünürken, "Biten ne ya da kim bilmem, ama biz değiliz gülüm." Dedi hiç tereddütsüz sert sesiyle. Öyle emindi ki kendinden, yüzüne bakmama gerek bile yoktu. Sessiz olmasına rağmen mıhlanıyordu çünkü sözleri kalbime, bir bir

kazınıyordu en diplerine. Güven veriyordu sesi bile, huzuru işliyordu içime, teslimiyeti ilan ediyordu bedenime.

Kapalı gözlerim dolup aralanırken birbirine bastırdığım dudaklarımla geri çekilip kestim temasımızı. Açtığı karaları yeşillerime yeniden tutunurkende, "İnkâr sana hiçbir şeyi kazandırmayacak Afran, yalnızca vakit kaybı olacak. Ben kabullendim, sen de kabullen." Deyip bir yara açtım mecburen bakışlarında. O yaraya da ektim öfke tohumlarını ve akan sessiz saniyelerce izledim yeşerişini dipsiz kuyu gözlerinde.

Bir şey demeye yeltenip dememiş duvara yasladığı elinide kaldırıp yüzünü sıvazlamıştı sertçe. Ardından bakışlarını tekrar üzerime düşürüp, "Sabrımı sınıyorsun gülüm, bende ki sonsuz kredine güveniyorsun biliyorum. Ama yavaş gel, bir bakmışsın tükenesi tutmuş o kredinin, alıvermişim elindeki tüm yetkiyi." Diyerek son adımınıda atarak tamamen son vermişti aramıza giren mesafelere.

Nefes aldığım an göğsüne sürtünüyordu göğsüm artık. Bu ise nefes bile almama engel oluyor, ona karşı edeceğim sözleri edemez hale getiriyordu beni. Yutkunup inceden basmaya başlayan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak çattım kaşlarımı ve yüzümü yüzüne dikip konuşmaya başladım.

"Beni tehdit mi ediyorsun sen Afran ağa?" deyip diklendiğimde histerik bir sırıtışla baktı yüzüme.

Ardından garipsediğini belli eden ifadesiyle, "Afran ağa?" dedi sorgular gibi.

Başımı hafifçe aşağı yukarı sallayıp, "Afran ağa evet, beğenemedin mi?" dedim aksi bir tavırla.

O ise asi sırıtışı ile mahmurlaşan sesiyle, "Öyle bir şeyin lafı bile olmaz gülüm. Eğer senin dudaklarınsa o kelimelerin çıktığı dudaklar, ben küfre bile razıyım." Dedi benim amacımın yanından bile geçemediğimi kanıtlayarak. Sinirlenmiyordu, tükenmesinden bahsettiği kredimden biraz bile eksilmiyordu hatta. Çünkü o kredi de tıpkı eriyip giden bedenim gibi onun hükümdarlığındaydı.

O ne isterse öyle olurdu.

Tek kaşımı kaldırıp sert bir ifade takınarak, gittikçe daha da dayanılmaz olan tatlı baskısı altında kıvranmaktan kurtulup, "Çekilsene be adam, tövbe tövbe." Diyerek ittirdim yine, fakat kurtuluşum onu itişimden değil yana doğru kayma girişimim sayesinde olmuştu.

Kurtulur kurtulmaz birkaç adım atıp durduğumda sıcak basan boynumu daha da yakan uzun saçlarımı ellerimle ittirip serinlemeye çalıştım. Ve onun

ellerini cebine sokarak bana dönüp beni izlediğini fark etim.

Dudak kenarındaki minik tebessümü ve gözlerine vuran sokak ışığının ışıltısı ile baştan aşağı süzerken, "Özlemişim lan, harbi köpek gibi özlemişim." Deyişiyle kalakalıp tuttum nefesimi. Öyle bir söylemişti ki, ona karşı bırakıldığım tüm mecburiyetlerle birlikte güneşe bırakılmış bir buz misali gibi erimiştim adeta içten içe.

Öyle bir bakmıştı ki, lanet ettirmişti her şeye. Ondan gitmeme sebep olan herkese.

Kaçırdığım bakışlarımı yere sabitleyip kendimi toparlamaya çalıştım hızlıca. Aksi takdirde ettiği her söz, attığı her bakış var olan tüm engelleri yıkıp geçmek üzereydi şuan da. Ve bu benim için oldukça büyük bir hata, pusuda bekleyen Argâh içinse fazlasıyla beklendik bir şey olurdu. Zamanı geldiğinde kaçırdığım bu gözleri mıhlayacaktım o karalara, fakat bu şuan da mümkün değildi.

Bir günahsızın acı çekmesi resmen benim aciz avuçlarımın uzanacağı yasaklı bir bedene bağlıydı.

Sertçe yutkunup kaldırdığım bakışlarımı gözlerine dikerek, "Ha özledin diye kaçtın yani hapishaneden öyle mi?" dedim hayret etmiş gibi. Sahi, en başından beri göz ardı ettiğim bir durumdu bu benim için. Gece saati gizlice odama girmişti, hem de daha birkaç saat önce hapiste olduğu gerçeğide varken.

Kavisli kaşı çatılıp, "Ne kaçması?" dediğinde biraz daha hayretle baktım yüzüne.

Şaka mı yapıyor diye düşünürken sesimide şaşkın hissiyatıma kaptırırarak, "Ne demek ne kaçması? Daha sabah vakti içeride değil miydin sen? Nasıl olduda çıkıp gelebildin buraya?" dedim merakla. Gerçekten kaçmış olması büyük ihtimaldi benim için ama ne yazık ki onun yüz ifadesinde bu ihtimalin esamesi bile yoktu.

Ellerini cebinden çıkarmadan attığı iki adımla karşıma geçip durdu. "Mevzu bahis sana gelmekse, dağ olsa önümde yıkar geçerim gülüm. Ama benim kaçtığım falan yok, çıkmak için beklediğim bir haber vardı geldi, bende çıktım." Laflarının arasına sanki hiç çaba sarf etmiyormuş gibi rahat tavırlarla sıkıştırdığı kalbimin çırpınmasına sebep olan sözleriyle boğazımı temizledim.

Gerçekten bu işte fazla ustaydı, neyi nasıl söyleyeceğini çok iyi biliyordu ve de hep başarılı oluyordu.

Sanki hiç umurumda değilmiş gibi, "Ne haberi?" dediğimde tek kaşını kaldırıp gözleriyle beni ima ederek cevap verdi.

"Sence?"

İki kaşım birden havalanıp dudaklarım aralandığında konuşmaya yeltendim ama şaşkılıktan onuda yapamadım. Ardından geçen kısa bir süreyle kendime gelip, "Ne yani, sen bunca zaman o hapisten çıkabilecekken bile bile kalmayı mı seçtin?" dedim hayretle. Cidden yapmış mıydı bunu, bu kadar mı karartmıştı gözünü.

Ömründen bile zaman çalacak kadar.

Aldığı derin soluk göğsünü şişirirken, "Aramak çare etmeyince beklemeyi seçtim, beklediğim gibide oldu. Kendi elleriyle verdiler bana istediğim tek şeyi." Dedi halinden memnun bir tavırda. Yapmıştı işte, talan etse bile bulamadığı için kaybetmiş gibi yapmıştı. Güç sergileyince elde edemediğini, gücünü geri plana atarak elde etmişti.

Dediği gibi, o beni bulamazken ben gitmiştim onun ayağına.

Sert bir tavır takınıp, "Boşa beklemişsin o kadar, yazık etmişsin dört duvar arasında geçen günlerine. Zira benim kimseye verildiğim falan yok Afran ağa?" dedim aksi sesimle. Ona karşı direnmek akan saniyelerle daha da güç geliyordu ama hâlâ direniyordum ısrarla.

"Direnme, inat etme, sende biliyorsun çünkü. Senden vazgeçmem ben gülüm, senden vazgeçmem."

Sanki vazgeçmesi için çabalayacağımı bildiğinden inkâra olanak tanımamıştı sözleriyle. Fakat elimden gelen bir şey kalmamıştı, şimdilik bunu yapmak mecburiyetindeydim. Ondan uzak durup, onu inandırmak zorundaydım.

"Senden vazgeçmeni isteyende umursayanda yok zaten artık. Tek bir şey istiyorum, nasıl geldiysen buraya şimdi öyle çık ve git lütfen." Deyip elimide kaldırarak kapıyı gösterdim loş karanlığın içinde.

O ise saniyelik elime bakıp yeniden yüzüme dönerek, "Merak etme gideceğim, kapıdan geldiğim gibi kapıdan gideceğim. Yalnız seninle birlikte karıcığım." Demiş benden farksız tavrında inat etmişti.

Histerik sesli bir nefes verip benden daha katı olan inadına sinirlenerek konuştum öfkeyle. "Ah, babam seni burada görürse neler olur bilmiyor musun da gizli gizli gece vakti böyle bir şeye kalkışmaya cüret ediyorsun sen. Hem de hâlâ ısrarla benide götüreceğini söyleyerek. Kan çıkar, yine yeniden dökülür o kan sen bunun farkında mısın? Berdel düştü, nikahımız

senin inadına takıldı ama sen sanki her şey normalmiş gibi birde ne işlere kalkışıyorsun."

Ben karşısında çırpınır gibi konuşurken o duruşundan bile ödün vermeden elleri cebinde gözleri yüzümde bana bakıyordu.

"Hem ne bu cesaret, yani sen cidden nasıl inandın beni gelip kendi evimden, babamın himayesinin altından alıp götürebileceğine." Dediğimde nihayet karşı bir tepki vermesine sebep olmuştum.

Yüzündeki alaylı bir gülüşün ardından kaşlarını çatarak konuştu, hem de asıl kişiliği ile. "Sikerim onuda himayesinide, kapıdan girdim lan ben, kimse çıt bile duymadı. Kapıya yığınla adam diktim fark eden yok hâlâ. Bu mu lan himaye?" dediğinde ettiği küfre bile takılmamış dediği şeylerle duraksamıştım.

Kapıya yığınla adam diktim mi dedi o?

Evet, hem de oldukça ciddi bir şekilde.

"Ne?" deyip daha yeni yeni bir tepki gösterirken ciddiyetle duruyor olmasından şakası olmadığını kabullendim. Ve merakla bunu birde gözlerimle görmek isteyip kapısı açık balkona ulaştım. Ulaşmam ile de gerçektende dediği gibi evin önünün arabalar ve adamlarla dolu olduğunu, hatta başlarında da Bawer abinin durduğunu gördüm.

Kendimi tutamayıp, "Yok artık daha neler!" derken arkamdaki varlığını hissettim.

Sağ eli arkadan uzanıp karnıma ulaşırken dudakları kulağıma yaklaştı.

"Sana söylemiştim, ecdadıda gelse kimse alamaz seni benden gülüm."

Keskin ama nedense tekrarını diletecek bir kramp karnımın altına yayılıp beni kasarken çekildi parmakları yavaşça. Çok beklemedende sol elime dolanıp çevirdi benide kendine. "Gidiyoruz." Deyip çekiştirmeye başladığında ise tek kelime bile edemeden yürüdüm onunla götürdüğü yere. Açtığı kapıyı geldiği gibi sessizce değil bile bile kasıtlı sertçe açıp duvara çarparak geçmişti eşiğinden.

Kapı sesi tüm konağın içinde yankılanırkende ardına bile bakmadan tuttuğu elimi sıkıca kavrayarak devam etti yürümeye. Ta ki, merdivenlerin başına geldiğimizde çığlık atan Revan'ın sesine kadar. Başım hızla ona doğru dönüp gözlerim üzerine düştüğünde onun gözleride Afran'a sabitlenmişti.

Bakışmamız devam ederken geri kalan herkeste bir bir odalarından çıkmış hatta babam bile şokla bakar olmuştu Afran'a. Muhtemelen onunda hapishaneden çıktığından haberi yoktu ve asla beklemediği bir şey olmak

üzereydi şuan da. Gözlerini kırpıştırıp kendine geldiğinde bize doğru adımlasada çok yaklaşmadan durdu. Çünkü Afran'ın ölümcül bakışlar atan gözleri artık onun üzerindeydi.

"Ne oluyor burada? Sen- Sen nasıl girdin benim evime?" dediğinde sesi biraz fazla çekingen gelmişti babamın kulaklarıma. Yeni uyandığı için olduğunu düşünmek istesemde ondan değil aslında Afran'a karşı olan bir çekingenlik olduğunu biliyordum. Herkesin üzerinde sağladığı otoriter sesi nedense şuan da pek bir temkinli olmuştu.

"Karımı alıyorum." Diyen sesle yeniden çekiştirildiğimde iki kelimelik cevabının ardından hiç umursamadan iniyorduk merdivenleri yeniden.

"Afran! Ne yaptığını sanıyorsun sen Afran! Nereye götürüyorsun kızımı!" diyerek hızla ardımızdan inen babam bizim durmamızla durmuş, ona dönen karalarla çatmıştı kaşlarını. "Dingonun ahırı mı burası Afran? Hangi akla hizmet böyle gelirde bir de kızımı alıkoymaya kalkarsın?" Her ne kadar ahkâm kesmeye kalksada bir türlü başarılı olamıyordu.

Afran onu zerre umursamıyor bense onun bu çırpınışının asıl sebebinin ben olmadığımı bildiğim için takmıyordum bile.

O ben kaçırılıyorum ya da alıkonuluyorum diye değil, ben Afranla gidersem eğer Argâh'ın torununa bir zarar vereceğini düşünüyor olmasından gösteriyordu bu çabayı. En çokta bunları bilmek yakıyordu canımı.

"Ne alıkoyması lan! Karımı alıyorum diyorum!" diyerek bana karşı gizlediği öfkesini serbest bırakmıştı artık.

Onun gibi babamda, "Alamazsın! Kızımı falan alamazsın!" deyip boynunu kızartacak şekilde yükseltmişti sesini.

Elimi kavrayan elini havaya kaldırıp bile bile bizi izleyen aileme göstererek, "Öyle mi? İyi izle o zaman." Dedi ve yeniden yürümeye başlayıp konağın çıkış kapısınıda açarak çıkardı ikimizide konaktan. Fakat ben çıplak olduğunu bile şimdi kavradığım ayaklarımın üzerinde doğrularak adımlarken babamın yarıda kesilen sözleriyle durdu yeniden.

"Afran! Afran! Seni piş-" deyip devamını getiremediğini ona doğru döndü başım. Gözleri bizde değil avluya kadar girip babamın adamlarını etkisiz hale getiren adamların ve onların başlarında duran Bawer abinin üzerinde geziniyordu.

"Ne oluyor böyle Mehmet bey?" diyerek başındaki tülbenti eliylekavrayan annemde görünmüş ve o da dikmişti babam gibi gözlerini adamların üzerine. Korkmuştu, peki kim için? Benim için mi, hiç sanmam.

Eğer bir maraz çıkarsa kocasına ya da ardında duran çocuklarından birine bir şey olursa diye korkmuştu kesinlikle.

Belki gurusuzca, belki zavallıca ama evet, umut etmiştim. Annemin uğruna korktuğu kişinin ben olmasını umut etiştim, olmayacağımı bile bile. İçimdeki yaranın kabuğunu acıya acıya bir kez daha kaldırarak.

Dolan gözlerim sesi yankılanan Bawer abiyle yere düşerken bakamadım daha fazla ona. "Herkes ait olduğu yere dönüyor. Bizden olanı senin çatının altında bırakmayız demiştim Mehmet ağa, bırakmıyoruz!" Koca bir yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalışsamda olmamıştı.

Kanımdan olanların feda edişi ile kanımdan olmayanların sahiplenişi arasında kalıp eziliyordum sessizce.

Annemin bile hiçe saydığı beni, bu denli sahiplenen insanlara sahiptim. Lâkin ben buna rağmen onlara karşı kanımdan olanları seçiyordum. Evet mecburdum, bunu isteyerek yapmıyordum. Ama mecburiyet olması beni vicdanımdan, utancımdan kurtarmıyordu. Zoraki bile olsa ihanet ediyordum onlara.

Kenetlediği dişlerinin arasından nefretle birlikte kapının eşiğindeki herkese karşı tekrar konuştu Bawer abi. "Hiçbir Şahmaran'ın yeri burası olmaz, oldurmam!" Yüksek duvarların bile tutamadığı haykırış kapı eşiğinde sessizce gözyaşlarını döken yorgun bedene tutunmuş, yıkmıştı onu. Gözlerim Delal'in mahcup ve hayal kırıklığı ile ıslanmış gözlerine sabitlendiğinde onun gözleride abilerinin gözlerinde gidip gelmişti.

Fakat koca bir boşluktan başka bir şey bulamayıncada bana uğramıştı. O, yaptığı seçimle bir çok hayatı ve kurulu düzeni alt üst eden bir kadındı. Bencilce yapmış olduğu şey ile aslında bizden zorla aldığı sahip olduğumuz şeyler kadar kendi sahip olduklarınıda kaybetmişti.

Başta ailesini, sevdiklerini.

Kazandığı tek şey ise, bir adamın sevgisi.

Bu onun için değer miydi tartışılır, zira o zamanında ailesi tarafından fazlasıyla sevilen bir kadındı. Benden bambaşka bir durum içerisindeydi, bu yüzden ne kadar denersem deneyeyim kendimi onun yerine koyamıyordum. Çünkü onun yaptığı seçimi yapan ben olsaydım kaybedeceğim pek bir şey olmayacaktı.

Benim onun gibi vazgeçilmesi büyük bir hata olacak olan bir ailem yoktu. Aksine onlardan vazgeçişim aslında bir nevi bir kazanç bile olabilirdi benim için, keza onlar içinde.

"Arjin!" diyerek Bawer abinin sesine karşın yükselttiği sesiyle bağıran babama baktım. Konuşmadı, sadece gözlerimin içine bakıp ikimizinde çok iyi bildiği mecburiyeti hatırlattı. Ve ister istemez çekilmeye çalıştı parmaklarım, kurtulmanın zerre istenmediği bir çabaya girdi.

Ama ne yazık ki olmadı, ben çektikçe daha sıkı kavradı onun eli elimi. Kaçması imkansız bir hapis oluşturdu tenlerimiz arasında. Gözleri gözlerimi bulurkende ayaklarıma kısa bir bakış atıp çömelerek kolunu bacaklarımın altına sarıp kucağına aldı bedenimi.

Şaşkınlıkla sessiz bir şok nidası oluşsada dilimde çıkmayıp mahsur kaldı dudaklarımın içinde. Onlarca göz üzerimize sabitlenip beni inanılmaz bir utanca soktuğunda ise, "Afran!" diye sessizce uyarı dolu telaffuz ettim ismini. Fakat bu onun umurunda bile olmayıp yürümeye başlayarak çıktı son kapıdanda herkesi ardımızda bırakarak.

Özel plakalı siyah arabaya doğru gittiğimizde bir adam tarafından açılan kapıyla beni yan koltuğa bırakıp hızlıca bindi kendi tarafına. Biner binmezde arabayı çalıştırıp iki defa kornaya bastı sanki bir emir verir gibi. Düşündüğüm gibi çıkmış ve korna sesinin ardından avluda herkeste çıkıp arabalara yerleşerek önden giden bizim ardımızda yol almışlardı.

Nereye gidiyorduk bilmiyorum ama şuan da tanıdık bir istikamette gidiyorduk. Şahmaranların konağına. Uzun zaman önce bir kez çıkıp bir daha giremediğim o eve.

Gözlerimi yoldan çekip yanımdaki adama çevirdiğimde onun zaten bana baktığını fark edip aniden çattım kaşlarımı. O ise yaptığıma gülüp başını iki yana doğru sallayarak önüne döndü uzatmadan. Henüz göstermem gereken tepkiyi göstermemiştim ama ne yaparsam yapayım içimden gelmiyordu. Onunlaydım, hatta dakikalar önce kucağındaydım.

O kadar güzel bir histi ki, yaşamak şöyle dursun düşünmek bile dolu dolu ediyordu gözlerimi.

Sessiz aracın içini hafif bir melodi doldurunca başımı yasladığım camdan kaldırmadan elinin üzerinde olduğu radyoya baktım. Damarları şişmiş, boğumları yer yer ufak yaralarla kabuk tutmuştu, parmakları ise ses seviyesini ayarlamaya çalışıyordu. Nihayet istediği seviyeyi bulup elini çektiğinde bana baktığını hissettim ama karşılık vermedim.

Anı bozmak istemedim, yine saçma sapan konuşup canını sıkmak tüm bu güzelliği hiç etmek istemedim. Sustum sadece, ta ki konvoy halinde giderken bir anda yan yola sapıp herkesten ayrı gitmeye başladığımız ana kadar.

Kaşlarım çatılıp etrafa bakınırken karanlıktan pek bir şey göremeyip ona döndüm.

"Niye saptın, nereye gidiyoruz?" dediğimde yandan bir bakış attı.

"Yabancı bir yere değil, bildiğin bir yere gidiyoruz."

Açıkça söylemek yerine sanki şifre verir gibi konuşunca dudağımı büzüp ters bir bakış attım bile bile yüzüne. O ise bu sefer dişlerini göstererek gülümseyip başını koltuğa atarak yüzünü havaya kaldırdı. Onu böyle görmek benimde tebessüm etmeme sebep olurken sırf o görmesin diye yeniden cama yasladığım başımla izledim yolu.

Varmadan biraz önce hatırladığım yol ile çiftliğe geldiğimizi anlayıp içten içe sevindim hatta ona belli etmeden. Burası benim onu ilk gördüğüm yerdi, o beni daha öncesinde görmüş olsada ilk burada yüz yüze gelmiştik biz. İlk burada duymuştum sesini, ilk burada.

Duran arabadan hızla astığım yüzümle inmek istesemde çıplak ayaklarım yüzünden yapamamış açık kapıyla öyle kalakalmıştım ayaklarımı sarkıtarak. Ve ben inmeyince o inip gelmiş geçmişti karşıma kolunun tekini kapının üstüne atarak. "Ne bakıyorsun öyle? Senin yüzünden." Deyip suratımı astığımda keyifle baktı yüzüme.

"Çocuk gibisin, tatlı ama baş belası bir kız çocuğu."

Sözleri arasında eğilip belimi sardığında benim kollarımda onun boynuna dolanmış çıkarmıştı beni arabadan. Bir kolunda beni taşıyor, yürürkende cebindeki anahtarı arıyordu. Kapının önüne ulaşıp duraksadığında biraz zorlayarak açtığı kapıyla birlikte, "Tamam indir." Demiş ve indirmesini beklemiştim. Ama indirmemiş ayağıyla ittiği kapıyı kapatıp salona yürümeye başlamıştı.

"Ya bıraksana be adam." Deyip elimle yavaşça sırtına vursamda umursamayıp girmişti salona. Nihayet açtığı ışığın ardından bırakmış ve ben yere basan ayaklarıma güvendiğimden mi bilmem ona diklenmiştim. "Niye geldik buraya? Ne yapacağız burada?" deyip kaşlarımı çatarak bakıyordum.

Karaları hafifçe kısılıp bedeni tek adımla dibime girince içme kaçan nefesimi tuttum sessizce. "Benim fikirlerim var ama senin duymak isteyeceğin kadar cesaretin var mı bilmem." Dediğinde imalı serseri bakışınıda atarak beni her zaman ki gibi etkisi altına almaya çalışıyordu beni. Ve lanet olsun ki yine başarılı olmakla arasında yalnızca milimlik bir fark kalmıştı.

"Yok, kendine sakla sen onları. Edepsiz." Diye söylendiğimde hafifçe sırıttı.

Dilini dışarı çıkarıp alt dudağında gezdirdikten sonra, "Söylememe gerek var mı yoksa sen cevabı zaten biliyor musun gülüm?" diye sorduğunda omuzlarımı düşüren soluğumla cevapladım.

"Bir bana, evet biliyorum, hem de ezbere." Deyip aksi bir tavır takındığımda o benden farklı keyifli görünüyordu. Aslında o keyif bende de vardı fakat ben ne yazık ki onun gibi sergileyemeyip içimde yaşıyordum. Hemde Argâh gerçeğine rağmen, biraz olsun onunla vakit geçirebilmek uğruna.

Ellerini iki yana doğru açıp, "Güzel, şimdi de bana ne yapmak istediğinizi söyleyin gülüm hanım." Diyerek başınıda yana doğru eğerek baktı.

Beklemediğim sorusuyla kaşlarımı çatıp, "Amacın ne tam olarak, beni kaçırdın ve bana beni kaçıran adamla ne yapmak istediğimi mi soruyorsun?" dediğimde o da çattı kaşlarını.

"Seni kaçırmadım, senden çaldıkları iradenle yapamadığın o şeyi yaptım. Seni kocanın yanına, yamacına getirdim."

Çatılı kaşlarım bile bu haklı sözler karşısında gevşerken kalbimde varlığını haykırmaya başlamıştı. Farkındaydı, ondan gidişimin irademdışında zoraki olduğunun farkındaydı. Bunu bildiği içinde beni rencide etmek yerine aslında yapmak istediklerimi dolaylı yoldan o yapmış bunuda ben sorunca söylemişti.

"Sormayacağım, çünkü umurumda değil." Deyip attığı adımla dip dibe getirdi bedenlerimizi. Sağ eli çenemi bulurkende birleştirdi gözlerimizi.

"Neyle mecbur bırakıyorlar seni bunlara bilmiyorum, sen söylemedikçede bilmem zaman alacak. Ama umurumda değil, madem ellerinden çalındı iraden, o hırsız artık benim gülüm. Ben oldukça, sen avuçlarının içine alamadıkça, bende olacak o iraden."

Boğazıma dizilen bakışları ve sözleriyle yumdum yeşillerimi, o ise uzatmadı yasladı alnını alnıma. Ben imkansız olduğunu bildiğim ama istediğim o hırsızlığa yanarken, o ise içinde olduğumu gördüğü çaresizliğime öfkelenmişti.

Boştaki eli elime tutunup parmaklarımı usulca tuttuğunda, "Yetmedi mi sana sebebi olmadığın şeylerin bedelini ödemek?" diye sordu fısıldayarak. "Bana yetti, canımdan öte tuttuğum kadının benden başka herkese sığınışı görmek canımı yakan tek şey olmaya yetti."

Kapalı olmasına rağmen tutamadığım gözyaşım sol gözümden süzülüp onun çenemdeki parmaklarına bulaştığında yanağıma uzandı baş parmağı. Sildi usulca yettiğince o yaşı.

"Dökme, bir damla bile olsa eksiltme artık kendinden bir şeyler. Bırak eksilen onlar olsunlar, sen değil gülüm, benim kadınım değil."

Eksilen ben olmaya razıydım, eksilen biz olmayalım yeterdi bana.

Bu işin eninde sonunda elimden geldiğince onun lehine olması için çabalayacak ve günü geldiğinde elimdeki tüm ipleri onun ellerine bırakacaktım. O günden itibarense aldığı tek bir canla bile önünde engel olmayacaktım. Tarih tekerrür edip kin ve nefret dolu bedenlerin dediği olmayacak, onların üzerine çöken gözü kara bir Azrail olacaktı yalnızca.

"Uyumak istiyorum." deyip geri çekildiğimde kısaca baktı yüzüme. Aldığı solukla diretmeyip başını salladı yavaşça.

"Odanın yerini biliyorsun, üzerinide değiştirebilirsin." Deyince herhangi bir cevap vermeyip ellerimle akan yaşlarımı sildim hızlıca. Ezbere bildiğim holden geçip açtığım kapıdan girdiğimde karanlık ama tanıdık odada yalnız başıma kalmış, yumduğum gözlerimle kapadığım kapıya yaslanmıştım.

****

Kapalı gözlerim günler boyu ilk defa halinden memnun kalıp açılmak istemezken aymış olan güneşle açmak zorunda kalmıştım onları.

Beyaz tavana saplanan bakışlarım kollarımı açarak gerindiğimde yeniden kapanmış dolu dolu keyifle mırıldanarak kalkmıştım yataktan. En son kapattığımdan beridir açılmayan kapıdan sonra uyumuş ve henüz uyanmıştım güne. Saat kaçtı veya o neredeydi bilmiyordum ama öğrenmek içinde acele etmiyordum.

Neden edeyim ki? Huzurluydum, onunlaydım. Saatin, günün bir önemi yoktu benim için bugün, onun varlığı geriye kalan her şeyi def ettiriyordu çünkü.

Dudaklarımda engel olunamaz bir tebessüm oluştuğunda dün gece dolaptan alıp giydiğim uzun tişört ile banyo kapısına adımlayıp açtım yavaşça. Kapı olağanca açılıp önümde beline havlu saran Afran'ın çıplak bedenini görmeme sebep olduğunda ise gözlerim onda dudaklarım şokla açılmış vaziyette kaldım girişte öylece.

Gözlerim, ıslak, su damlacıkları akan göğsünden alnına düşmüş saç teline, ayaklarından belinde duran havlunun sardığı kalçasına kadar her yerinde dolaşıp yaşadığı anın tadını çıkarma telaşına tutulmuş gibi dolanıyordu adeta. Ve bense buna engel dahi olamayıp içimde uçuşarak

beni biraz sonra eriyen mumdan farksız yapacak olan midemdeki kelebeklerle kasılmıştım bile çoktan.

Nihayet belinin kenarına tutturduğu havlunun ucuyla eğdiği başını kaldırdığında beni fark etmiş ve refleks olarak çatmıştı kaşlarını. Ardındansa hızla düzeltip yana doğru kıvrılan dudaklarıyla benim gibi o da baştan aşağı süzmüştü beni. Benim aksime fazla uzun sürmeden yeniden kalkan karaları yeşillerime tutunup arsızca bakar oldu içlerine.

Keyifli ifadesi benim utanç içinde kızarmış ifademle yarışır vaziyetteydi resmen.

O mutluluktan göğe ulaşmış bense utançtan yerlerde sürünüyordum sanki. Ve ne gariptir ki ikimizi bu apayrı duygulara sürükleyen şeyse tamamen ortak bir durumdu. Fakat onun lehine benimse aleyhime bir durum.

Tepkisiz kalışım ısrarla devam ettiğinde tek kaşı havalanarak, "Ne o?" dedi büyük ama yavaş bir adım atıp.

"Bu kadar çok mu özledin kocanı, kapılardan izleyecek kadar?" Sonlara doğru keyifli sözlerini imalı bir fısıldayışla bitirip dibime kadar girmişti çıplak bedeniyle. Başınıda hafifçe eğmiş, bile bile dikmişti kıstığı gözlerini donmuş gözlerime. Elleri beni şaşırtıp bedenime temasta bulunmasa bile sanki bedenimdeki bir yük belirmişti hafiften.

Bunun sebebi ise aramızda kapanması muhtemel olan o varla yok arası mesafeydi kesinlikle.

Ne zamandır tuttuğumu bilmediğim soluğum dudaklarımdan ince ince sızıp kaybolurken, yerine yenisini alıp birkaç defa kırpıştırdım donan gözlerimi kendime gelerek. Fakat onlardan başka hiçbir uzvumu hareket ettiremeyip içime kaçmış gibi olan kısık sesimle konuşmayı başarabildim yalnızca.

"N- Ne münasebet?" deyip kekelediğimde zaten etkisi sıfır olan sesim ekstra bir yokluğa düşmüş iyice keyiflendirmişti kaşımdaki adamı. Bunu görüp kendi kendime kızsamda elimde olmadan bir kez daha denedim konuşmayı. "Ben şey yapacaktım ama sen şey yapmışsın, senin şey yaptığından şeyim yoktu zaten." Deyip yerinde dibinde sürünen benliğimi daha da yerin dibine soktuğumda onun keyfi arşa ulaşmış ve seslice gülmeye başlamıştı karşımda.

Erkeksi ve ağır gülüşü ile görünen beyaz dişleri yavaşça solan gülüşüyle dudakları tarafından örtünüp kapanarak kayboldu gözlerimin önünden. "Hadi itiraf et." Deyip ufak bir adım daha atıp durdu. Aramızdaki mesafe

yok hükmünde gibiydi artık çünkü üzerimdeki tişört onun çıplak karnına değiyordu şuan da.

"Neyi?" deyip tehlike arz eden yakınlığımıza son vermek adına bir adım geriledim. Fakat bu yaptığım sanki onu öfkelendirmiş ve onun boşta duran elini hızla benimsediği belime yerleştirip beni kendine çekmesine, diğer eliylede arkamdaki kapıyı çarparak kapatmasına sebep olmuştu.

Sıcak basan vücudum onun ıslak vücuduyla bir olup ateşler içinde kavrulmaya başladığında şaşkın gözlerle bakıyordum gözlerine. "Özlediğini." Diyerek dahada eğdiği yüzü ile santimlik aralıkla duran dudaklarımız kalbimizin vuruşlarına tercüman olmuş gibi sızlıyordu adeta.

"Beni özlediğini, beni sevdiğini."

Fısıldıyordu yalnızca, kapanmaya ramak kalmış karaları aralık dudaklarımda durmuş onların hareket etmesini bekliyordu.

"Önüme koyduğun engelleri yok edecek tek bir söze bile razıyım. Yeter ki söyle."

Duymak istediği şeyi söylememe gerek yoktu oysa ki, zaten biliyordu bunları. Onu özlediğimi de, sevdiğimi de. Benden duymak istiyordu sadece ama korkuyordum. Burada olmak bile benim için tehlike çanlarını çoktan çalmışken bir de ona nasıl olurda beni kendine tutsak etmesine güç sağlayacak sözleri söyleyebilirdim ki.

"Afran." Deyip can çekişerek fısıldadığımda belimdeki parmakları sıklaştı hafifçe. "Afran sana deli." Diyerekte iyice eğilip burun ucunu sürttü burnuma.

Ellerim istemsiz onun ardından hareket edip çıplak göğsüne yerleşince kapadım gözlerimi. İçim gidiyordu, o dudakları istekle önümde, dibimde dururken öpememek canımı yakıyordu. Tenim tenine işlemişken tamamen kavuşamamak ıstırap gibi geliyordu. Kulaklarım onun sertçe yutkunma sesiyle dolarken bir yer bulmuştu dudakları kendine tenimde.

Lâkin dudaklarımda değil alnımda.

Öpmüyordu ama geride çekmiyordu.

Öylece bastırıyordu dudaklarını ve saçlarıma eğdiği burnuyla soluyordu kokumu. "İşkence gibisin." Deyip çekilmeden konuştuğunda gerildi dudaklarım. "Bir türlü öldürmeyen ve kurtulması imkansız işkencemsin kadın." Dediğinde ise durmayıp cevap verdim istemsiz.

İçimdeki çocuksu mahsunlukla, "Kurtulmak mı istiyorsun?" dedim başımı geriye atıp dudaklarını kendimden koparark. O ise halime tebessüm edip başını iki yana usulca sallayarak verdi sorumun cevabını.

"Benim bu hayatta istediğim tek bir şey var gülüm, o da kollarımın arasında zaten."

Yüreğime teniyle ektiği çiçek tohumlarını sözleriyle yeşertip yaralarımın üzerine kabuk tutturuyordu sanki. Ve bunu bile yalnızca konuşarak yapabiliyordu bu adam. Onlarca insanın paramparça ettiği yüreğim bir onunla kabuk bağlayıp iyileşiyor, bir onunla var oluyordu.

Hafiften dolmaya başlayan yeşillerimi kaçırıp ellerimi çekerken yalancı bir öksürük sesi çıkarttım.

"Müsaade edersen işim var." Deyip geriye adımladığımda ısrar etmeden çektiği elleriyle, "Öyle olsun bakalım." Dedi ve ona açtığım yoldan gidip çıktı banyodan beni yalnız bırakarak.

Elim sol göğsümün üzerine gidip kendini kaybeden kalbime destek amaçlı birkaç saniye baskı uygularken derin birkaç soluk alıp verdim sakince. Öyle bir etkisi vardı ki üzerimde, her şeyimi tepe taklak ettiriyordu. Düşüncelerim toz bulutu gibi dağılıyor zihnim bomboş bir kutuya dönüşüp kalbimde bir lav çukuru oluşuyordu sanki.

Ve bense o çukurda cayır cayır yanıp kurtarıcım olan o adama muhtaç kalıyordum işin sonunda.

İlerideki lavaboya adımlayıp açtığım muslukla elimi yüzümü yıkadıktan sonra yandaki havluyla kurulanarak çıktım banyodan. Odaya girdiğimde onun olmadığını görüp üzerimdeki tişörtüde çıkarıp kendi elbisemi giydim yeniden. Ardından yatağıda toplayıp dışarı çıkarak salona geçtim. Burada da olmadığını görüp nerede diye bakındığım sırada ise mutfak tarafından gelen tıkırtılar ile oraya yönelip onu masa başında elinde tabaklarla görünce duraksadım.

Masada iki kişilik klasik kahvaltı hazır haldeydi ve başında da o vardı. Elindeki kahvaltılıkları masaya bırakıp doğrulduğunda bana döndü gözleri. "Çok bir şey yok ama yeter diye düşündüm." Diyerek masayı gösterdiğinde kaçırdığım bakışlarımla tebessüm ettim gizlice. Ekstra bir hazırlık yoktu yalnızca kahvaltılık ürünler tabağa konulup masaya dizilmişti ve o da bundan bahsediyordu.

Oysa bu benim umurumda bile değildi, kahvaltı hazırlamıştı, bizim için. Benim için önemli olan kısmı tamamen buydu.

"Kahvaltı işte." Deyip çok konuşmadan sandalyeye yöneldiğimde benden hızlı davranıp geriye doğru çekmişti sandalyeyi.

Fakat benim oturmam için değil kendisi oturmak için çekip oturmuştu.

Kaşlarım çatılıp beklemediğim hareketiyle şaşkınca ona bakarken o beni hiç umursamadan çay bardaklarını benim olduğum tarafa ittirdi ve, "Hazır ayaktayken çaylarıda sen koy gülüm." Deyip tabağını doldurmaya başladı. Histerik bir gülümseme ile gülüp başımı iki yana sallasamda itiraz etmeyip doldurdum çayları ocaktaki çaydanlığı alarak.

Onun bardağını önüne koyup karşısına geçtiğimde parmaklarının arasına aldığı çayı yudumlayarak bana kaldırdı gözlerini. "Ne oldu, ne bakıyorsun?" diye sorguladığımda dudaklarından çektiği bardağı masaya bırakmayıp konuştu. "Bir şey yok, sevap siftahımı yapıyorum."

Kaşlarım anlamadığım sözleriyle çatıldığında, "Anlamadım." dedim daha açık konuşması için. O ise, "Güzele bakmak sevaptır derler gülüm." deyip gözünü kırparak yeniden yudumlamaya başladı çayını gözlerini üzerimden çekmeden.

İçimdeki gülme isteği artık tutamayacağım bir boyuta ulaşınca direnmemiş ve yumulan gözlerimle gülmüştüm önünde sessizce. Gülüşümse karşılıksız kalmamış onun çayla ıslanmış dudakları tarafından yandan bir sırıtışla karşılık bulmuştu kendine.

Tahmin ettiğimin aksine sessiz ve keyifle geçen kahvaltımız bittiğinde o sigarasını yakmış bense tabakları kaldırıp makineye dizmiştim.

Ellerimi biten işlerimle yıkayıp peçeteyle kurularken arkamda hissettiğim varlığı ile olduğum yerde kalıp bekledim. Çünkü biliyordum ki gitmeyecek ve o sıcak avucunu yerleştirecekti bedenime. Ki beklediğim gibide olmuş, sol eli belime yaslanıp kendine doğru çevirmek için ufak bir baskı uygulamıştı.

Aslında diretmek gibi bir seçeneğim olsada yapmayıp istediği gibi ona döndüm yavaşça ve karalarına diktim gözlerimi. Dudak kenarındaki arsız sırıtışı ile parmak arasındaki sigara dalını dudaklarının arasına yerleştirip bıraktı. Ben neden yaptığını henüz çözememişkende belimin iki tarafına yerleştirdiği elleriyle kucaklayıp arkadaki masaya oturttu yavaşça beni.

"Afran-" deyip şikayet konuşmamı başlatacağım sırada bunu anlayınca dumanını içine çektiği dalı iki parmağının arasına alıp yüzüme eğilerek suratıma doğru üfledi tüm dumanı. Gözlerim kapanıp soluğum duraksadığında kulağıma yanaşan dudakları sıcak nefesini tenime bahşederek hareketlendi.

"Afranın gülü, öldüğü, bittiği."

Ellerim tutunduğu masayı sıkıp kesilen nefesimle başa çıkmam için bana güç sağlarken kalpten gitmek üzereydim.

Resmen kalbime kalbime oynuyordu. Elindeki kozu ona yenileyim diye itinayla çekinmeden her bulduğu fırsatta kullanıyordu.

"Çekilir misin rica edeceğim?" derken tükenen soluğumla göğsüne dayadım ellerimi. İttirmiştim ufaktan ufaktan ama bir faydası olmamıştı tabi ki.

"Ricaya ne gerek, emret yapayım gülüm. Tabi ikimiz için yararlı şeyleri." Dediğinde aceleyle beklemeden oldukça istekli bir cevap verdim.

"Tamam çekil hadi." Diyerek yeniden ittirsemde santim oynamadı yerinden.

Yalnızca dilini damağına şıklatıp, "Cık, bu bize yaramaz." Dedi başını onaylamaz anlamda sallayarak.

Çatılan kaşlarımla kafamı geriye atıp yüzüne baktım. "Neymiş peki bize yarayacak olan." Sorumla birlikte sırıtıp gözlerini kısarak dilini dudaklarında gezdirdi usulca ve "Sence?" deyip göz kırptı arsızca. Aralık dudaklarım ayıp nedir bilmez bakışlarıyla o şeklini alıp açılırken hayretle baktım yüzüne.

"Se- Sen iyice edepsiz bir şey oldun, bir de mutfakta, tövbe tövbe."

Ne vaziyette olduğunu görmesem bile baktıkça keyiflendiği yüzümü buruşturup ellerimle tüm gücümü kullanıp son kez ittirdim göğsünü. Bu sefer direnmeyip kendi isteğiyle geriye adımladığında oturduğum masadan aşağı inip elbisemin eteğinide düzelterek doğruldum.

Önümde keyifle beni izlediğini görüncede biraz daha sinirlenip kolunu ittirerek, "Çekil, edepsiz, arsız." Deyip geçip gittim yanından. Salona varıp nereye gideceğimi şaşırınca dışarı kapısına bakıp ondan uzaklaşmak için doğru yol olduğunu düşünüp açtığım kapıyla çıktım dışarı.

Ayağıma giydiğim ev terliği ile çiftliğin ahır bölümüne doğru adımlayıp, "Bize yarayacak şeylermiş, aklın fikrin onda zaten. Edepsiz, edepsiz." diye söylene söylene yürüdüm sarsak adımlarımla.

"Bir sana be gülüm! Bir sana!" diye bağıran sese bedenimi döndürüp elleri cebinde, arsız sırıtışıyla bana baktığını görünce kaşlarımı çatıp ters bir bakış attım. Fakat bu onun umurunda bile olmamış bu sefer dişlerini göstererek gülümsemişti. Utancımla yarışan sinirimi serbest bırakıp ağzımı açmıştımki etrafımızda yayılan araba sesleriyle susmak zorunda kalmıştım.

Çiftliğin giriş yolunda bize doğru gelen tanıdık arabalara takılan gözlerim duran arabadan inen tanıdık yüzlerle gevşemiş ve ufak bir tebessüm oluşmuştu inceden. İner inmez bana ulaşan kahve çekik gözler ile bende ona bakarken durgun yüzü keyiflenip genişçe gülümsemeye başladı.

Ardındansa ayağındaki topukluya rağmen, "Eltim!" diyerek bana doğru koştur adımlarla gelmeye başladı.

Tebessümüm onunla gülümsemeye dönüşüp büyürken bende ona doğru yürüyüp onun gibi kollarımı açmış ve beni sarmaladığı gibi sarmalamıştım onu. Sıkıca sarıp bırakmazken neredeyse nefesime kastı varmış gibiydi. Ama öyle bir niyeti olmadığını gerçekten samimiyetle bunu yaptığını biliyordum ve bu yüzden geri çekilmiyordum.

Lâkin sonunda bırakmak aklına gelmiş ve geri çekilip dolu dolu gözlerle kısaca süzmüştü tüm bedenimi. "İyisin çok şükür, iyisin." deyip burukça konuştuğunda benimde gözlerim doldu. Hayatımdan yitip giden o süreçte belki de her şeyi tamamen bilmesemde onunda en az Afran kadar etkilendiğini tahmin edebiliyordum. Bu şuan ki tepkisinden de belli oluyordu zaten.

"İyiyim, gayet iyiyim." deyip onu onayladığımda derince gülümseyerek ellerinde tuttuğu elimi sıktı dostane bir şekilde.

"Yenge."

Tanıdık bir sesin beraberinde dönen bakışlarım tanıdık suretleri gördükçe ıslanırken Ruşa'ın çıktığı kollarımın arasına Havin girmişti bu sefer. O da doyasıya sarılıp çekilirken Rojda geçmiş ve yüzündeki küçük, samimi tebessümü ile birlikte sarılmıştı kısaca. "Geçmiş olsun, çok şükür iyi görünüyorsun." deyip kibarca geçmiş olsun dileyince gülümseyerek karşılık verdim yalnızca.

Hepsi en son gördüğümden farksız görünüyordu, ben onların gözünde nasıldım bilmiyorum ama onlar bende hâlâ aynıydı.

"E hadi kızlar dikilmeyin böyle." Diyen Ruşa elleriyle evi gösterince birlikte yürümeye başlamış ve evin önünde bize bakan Afranla Bawer ağabeyin yanına gitmiştik. Ruşa hızla Bawer ağabeyin koluna girip yanına geçerken ben kara gözlerin esaretinde yalnızca yanında durmuştum onun. Kızlarsa karşımıza geçmiş ve Rojda Bawer ağabeye, "Masayı nereye kuracaksınız ağabey?" diye bir soru sormuştu.

Ben neyi kastettiğini anlamazken, "Şu gölgeye kurarız güzelim işte." demişti Bawer ağabeyde evin karşısını göstererek.

Aldığı cevapla başını sallayan Rojda Havinle birlikte arabaya doğru gitmiş açtıkları bagajdan ise sepetler çıkarmışlardı. Ben kaşlarım çatık onları izlerken, "Siz ne bekliyorsunuz Afran bey, yakında şu semaveri bir çay içelim artık." Diyen Bawer abiyle ona dönmüş ve ne olduğunu sonunda anlamıştım çok şükür.

Fakat Bawer ağabey, "Yakacak adam mı yokta ben yakıyorum." diyen Afranla kalakalıp önce ağzını açıp bir şey söylemeye yeltendi, sonrada ne diyecekse yutup azarlar bir tavıra büründü. "Oğlum bir şeye he desen ölürsün değil mi? Bir kere tamam ağabey, olur ağabey desen eksilirsin değil mi?" diyerek şikayet edip söylensede bir fayda etmemişti.

Ona cevap vermeyip başını diğer tarafa çeviren Afranla sabır diler gibi bir bakış atmakla kalmıştı.

Benden daha iyi tanıdığı kardeşinin bu tavırlarına alışkın olduğunu bildiğimde olaya karşın tebessüm edip bende kızlara doğru giderek yardımcı olmak istedim ama kolumu tutan Afran yüzünden yapamadım. "Nereye?" deyip tek kaşını kaldırınca gözlerimi devirdim. "Kızlara yardım edeceğim Afran." diye cevaplasamda kolumu bırakmamış aksine beni yanına yeniden çekmişti.

"Sen bırak, kalkışma öyle işlere." Dediğinde, "Sebep?" dedim hızla.

Kaşlarını çatıp yüzüme eğilerek, "Daha iyileşmedin bile gülüm, ne işi yapacaksın?" demiş, "Saçmalama istersen Afran, ben gayet iyiyim." deyincede ciddiyete bürümüştü yüz ifadesini.

Aldığı derin solukla inat ederek, "Değilsin diyorsam değilsin, dur dizimin dibinde dellendirme beni." dediğinde bende onun gibi sertleştirdim tavrımı.

"Bana bak, bırak şu kolumu yoksa kim dellenirmiş gösteririm sana."

Beklediğimin aksine ciddiye alınmayıp tam tersi sanki hoşuna gitmişçesine, "Bak sen?" diyerek karşılık vererek baktı yüzüme. Bense, "Buyur baktım." Deyip kendimi bozmayarak cevap verdim ki bu galiba bu sefer işe yaramıştı. Fakat onuda kendi işine yarayan şekilde kullanmış ve, "Tamam, masa örtüsünü al gel hadi." diyerek bırakmıştı kolumu.

Dudaklarım hayretle aralanıp ciddimi diye yüzüne baktığım sırada son derece ciddi olduğunu gördüm. Onu başımı iki yana sallayarak ardımda bırakarakta bu inatlaşmaya son verip kızlara yardım etmeye başladım.

Bawer ağabeylerin kurduğu masa sandalyelerin yanına götürdüğümüz sepetlerdeki örtüyü ve malzemeleri masaya yerleştirip kurmuş, yavaş yavaş batmaya yüz tutan güneşlede masaya yerleşmiştik. Kızlar yan yana, ben ve Ruşa ise bizimkilerin yanına oturmuştuk. Yerim benim için oldukça yerli yerindeyken bana yandan yandan bakan gözlerin farkında olsamda hiç ondan tarafa bakmayıp Havin'in uzattığı çerez tabağını alarak onun önüne koydum.

Fakat o hâlâ ısrarla bana bakıyordu çünkü aramızda bulunan 20 cm'lik mesafeye bile kafayı takıp ona yanaşmamı bekliyordu. Ama benden yana

buna dair bir girişim olmamış ve o ise ters ters bakmaya başlamıştı. Ta ki eli sandalyemin altına geçip beni sertçe kendi yanına çekene kadar.

Gözlerim hızla ona dönüp öfkeli bir bakış atarken bu sefer o beni görmezden gelmiş ve önüne bırakılan çay bardağını eline alarak yudumlamaya başlamıştı. Sabır dilenme eşliğinde önüme dönüp karşıma baktığımda imalı imalı bana bakan kızlarla utanıp bakışlarımı kaçırdım hızlıca. Aslında bu sıkça maruz kaldığım bir şeydi Afran yüzünden ama henüz bile alışabilmiş değildim.

İnsanların arasında olalım olmayalım istediği her şeyi çekinmeden yapıyordu ve onun yerine utananda hep ben oluyordum. Sohbet etmeye başlayıp kızlarla konuşurken Afranlarda kendi aralarında konuşuyordu. Fakat ne yazık ki biz yanımızda onların varlığı sebebiyle pek fazla konuya giremiyor havadan sudan konuşuyorduk yalnızca.

İnebildiğimiz tek konu ise Keje'nin durumu olmuş ve aslında kendim kadar onada üzülmüştüm. Yaşadığı şeyleri öğrenmek bana büyük bir şok yaşatırken aynı zamanda bir nebze olsun iyide hissettirmişti. Zira istemediği bir evlilikten ve gerçekten ona bunları yaşatan insanlarla aynı çatı altında yaşamak zorunda bırakılmaktan kurtulmuştu.

Onun adına sevinip parmaklarım arasındaki bardağı masaya bıraktığımda yeni araba sesleri ve far ışıkları yayılmış yeni suretler görünür olmuştu. Duran arabadan inen adamla arasından seçtiğim iki tanıdık adam birlikte yürüyüp heybetli bedenleri ile bize doğru gelirken herkesle birlikte ayaklanmıştım bende.

Yanımıza ulaşıp Bawer ağabey ve Afran'a, "Selamûnaleyküm." diyerek el sıkışan Hozanla Derbas ağa, "Aleykûmselam." diye karşılık bulmuş sonrasında da bana dönmüşlerdi.

"Geçmiş olsun yenge." deyip başlarını eğdiklerinde tebessüm ettim kibarca. Her daim aramızdaki mesafe ve saygıya dikkat ederek yaklaşıyorlardı fakat samimiyetlerinin farkındaydım. Yalnızca olması gerektiği bir mesafede yaklaşıyorlardı o kadar.

Bawer ağabeyin gösterdiği sandalyeleri alıp Afranların yanına oturduklarında gözlerim kızlara kaydı hızlıca. Aslında merak ettiğim şeyler arasında onlarda vardı fakat maalesef ki şuan da sormam pek mümkün değildi. Zira masada konuşulan ne varsa herkes tarafından duyulur vaziyetteydi. Lâkin sormama pek gerekte kalmamıştı çünkü masadaki kaçak bakışmalardan anladığım kadarıyla bir şeyler aynı kalmıştı.

Yani hâlâ gizli ilişkiler mevcut ve kimsenin bir şeyden haberi yoktu. O kimselerde Bawer ağabey ve Afrandı.

Gözlerim sağ tarafıma kayıp başını eğerek elindeki bardağa bakan Derbas ağadan gizli gizli karşımdaki Havine ter bakışlar atan Hozan'a kaymış ister istemez gülmüştüm. Ve bu durumu fazla sürdürmeden elimdeki bardakla mutfağa gitme bahanesiyle ayaklandım. Ben kalıkınca kızlarda aynı anda kalkmış ve erkeklerinde gözleri bize odaklanmıştı.

"Nereye karım?" deyip merakla Ruşaya bakan Bawer ağabeye, "Mutfağa kocam, bardaklara bir su dökelim dedik." dedi hızlıca Ruşa.

"Hepiniz mi?"

"Evet, hepimiz."

Karısıyla baş edemeyeceğini bildiğinden mi bilmem uzatmayıp susarak önüne döndü Bawer ağabey ve bizde oyalanmadan eve girip mutfağa geçtik.

"Niye kalktın kız sen, ne oldu dökül?" deyip tezgaha bıraktığı bardakla bana dönen Ruşa'ya dudaklarımı büzdüm. "Bir şey olmadı ya, konuşamıyorduk orada diye kalktım sadece." Dediğimde ise anladığını belli edip kızlara döndü. "Benim anlatacak bir şeyim yok, ne anlatacaksanız siz anlatın. Atraksiyon dolu ilişkiler hep sizde, benim öküzle yapabildiğimiz tek atraksiyon çiftliğe çay içmeye gelmek çünkü."

Onun şikayet dolu sözleri bizde gülüşmelere sebep olurken onun bu hallerine tekrar şahit olmanın mutluluğu ile gülümsedim.

"Bizde de pek bir şey yok aslında, Hozan yine başladı ne zaman söyleyeceğiz ağabeylerine diye. Aramız limoni yani." Diyen Havin iç çekip susunca Ruşa konuştu.

"Çok bile dayandı, ben acaba ne zaman konağın kapısına dayanır diye gün tahmini yapmaya aylar öncesinden başlamıştım zaten."

Onun sözlerine dudak büzüp omuz düşüren Havin çaresiz olduğunu yine ve yine belli ederken Rojda devam etti.

"En azından Hozan sana danışıyor, Derbas beyde o da yok." diyerek öfkeyle konuşunca tüm dikkatler onun üzerine yöneldi. "Ben daha fazla evine girdiğim, yemeğini yediğim adamın ardından iş çevirmem, fırsatını bulduğum bir vakit uygun bir dille yol isteyeceğim ağabeylerinden, dedi. Ve galiba dediğini yapmasıda yakın."

Her zamanki kara gözleri Havinden daha endişeli görünüyordu. Aslında fark ettimde Rojda Havinden daha çok çekiniyordu bu durumun duyulmasından. Bunun sebebinin ise onun Havinden daha ağır ve sakin bir

hayatının olmasından dolayı olduğunu düşünüyordum. O evin kapalı kutusu olan kızıydı, geri planda durup olaylardan ve ailesine aykırı olan her şeyden kendini soyutlamış olan.

Bu da bir çok şeye karşı aşırı endişeli ve temkinli yaklaşmasına sebep oluyordu.

"Yani aslında o da kendince haklı, kendilerince kabul gördükleri racona ters geliyor demek ki." Diyerek onada yorum yapan Ruşaya bu konuda bende destek çıktım.

"Haklı, erkekler arasında var olan saygı ve adap bizim düşüncelerimizin tersine düşüyor."

Aldığı cevaplar içini rahatlatmaktansa yüzünün düşmesini sağlarken sessizliğe büründü o da. Kendince korkuları, çekinceleri vardı ki bunda da haklıydı. Fakat kötü olan ikisininde kendince haklı yönleri ve onları savunmasıydı. Yapılması gereken belki de en doğru şey gerçekten bir an önce ilişkilerinin gizlilikten kurtulmasıydı. Aksi takdirde zaman akıp gittikçe, taraflar inat ettikçe bizzat ilişkileri hasar görecekti. Bunun olmasıda oldukça muhtemeldi.

"Hadi dışarı, şimdi başlarlar seslenmeye." Diyerek yıkamadan bıraktığımız bardakların yerine yenisini elimize veren Ruşayla birlikte çıkıp yeniden yerlerimize geçtik.

Afranlar hummalı bir konuşmaya dalıp konuşurlarken bizde bir şeylerden konu açtık. Akıp giden zamanla da Bawer abi saatin geçtiğini söyleyerek ayaklanmış ve herkeside kendiyle birlikte kaldırarak araçla doğru yol almıştık. "Eltim, hadi görüşürüz." deyip sarılan Ruşaya gülümseyip, "Görüşürüz." demiş kızlarlada sarılarak vedalaşmıştım.

Hepsi bir bir geldiği gibi arabalara binip giderken gözden kaybolduklarında bakışlarımı yanımda dudağına yerleştirdiği sigarasını yakan Afran'a döndüm.

"Afran?"

Sesime kaldırdığı gözleriyle devam etmem için baktığında göğsümü şişiren soluğumla birlikte konuştum sakince. "Beni yeteri kadar alıkoyduysan artık evime gitmek istiyorum."

Sözlerime kaşlarını çatıp, elindeki zippoyu cebine attı. "Konağa gitmeyeceğiz birkaç gün daha burada baş başayız gülüm." dediğinde aslında anlamadığını değil bile bile anlamamazlıktan geldiğini biliyordum.

"Yapma Afran, lütfen." Diyerek bıkkınca karşılık verdim. Diretecekti biliyorum ama benim ona direnmeye bile takatim kalmamıştı. Kabul etsin

yolumdan çekilsin ve bizi daha fazla yıpratsın istemiyordum.

"Neyi yapmayayım gülüm? Benden ne istediğinin farkında mısın sen?" diye hayretle sorduğunda bile dönemedim isteğimden.

"Gitmek istiyorum."

Histerik kısık bir bıkkınlık nidası dökülen dudaklarıyla, "Gitmek falan istemiyorsun, gitmek zorunda olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. Sana söyledim, elinden alınan iradeni kendi ellerime aldım, sen alana kadarda bende olacak dedim." deyip sürdürdü o da ısrarını. Ve ne yazık ki istemsiz onu vazgeçirebilmek adına sesimi yükseltmek zorunda kaldım.

"Senin demenle olmuyor o işler. Ve istemiyorum, burada kalmak, seninle kalmak istemiyorum. O yüzden daha fazla yapma şunu lütfen." Kaşlarım çatılmış yüzüm olağanca gerilmişti. Bunun sebebi ise dökülmeye yer arayan gözyaşlarıma direnme çabamdı.

"Ulan sen yapma sen! Yapma lan bana artık şunu! Bir kere gülüm bir kere! Bir kere de başkası için değil kendin için savaş! Bir kere yanımda dur, benimle dur lan!" diye kürediğinde ürksemde geri adım atamadım.

"Duramam!" diye bağırıp akmaması için direndiğim yaşlar zar zor tutunurkende yutkundum seslice.

"Duramam anla işte! Ben çok mu mutluyum! Niye anlamıyorsun beni, niye görmüyorsun! Mecburum!"

Konuşurken, daha doğrusu onun kadar olmasada göğü sesime boğarken ellerim sanki sözlerim yetersiz kalacakmış gibi hareket edip merhamet dilenir gibi duruyordu gözlerinin önünde. Fakat o da yeterli gelmemişti, bunuda görmezden gelip gözleriyle gördüğü çaresizliğime deva olmak için ısrarla direnmeye devam etmişti.

"Değilsin! Söyle bana yakıp yıkayım o mecburiyeti! Ne uğruna boyun eğdin o babana söyle onunla birlikte yok edeyim hepsini! Ama bana mecburum deme!"

Nefesim geçtiği soluk borumda tıkanıyor, yüreğim bile beni onun kokusuna muhtaç bırakıp ondan yana duruyordu bu savaşta.

Ufaktan dolup bulanıklaşan görüşümü kırptığım gözlerimle açıp, "Elinden bir şey gelmeyecek, söylesem bile bir faydası olmayacak." dedim acı çekerek.

O ise halime kıyamadığından sebep yatışan sesiyle, "Olmasın, ölüm mü var sonunda? Gelirim, bırakmam elini. Ama yalvarırım sende bırakma artık. Bir kez daha bırakma beni gülüm, bir kez daha yaşarken öldürme." dedi sonlara doğru fısıldar gibi.

Duymanın bile üstüme çökerttiği ağırlıkla kapattığım gözlerimi sıkıca yumup ellerimi yüzüme kapadım.

Gücüm kalmamıştı, ona direnmem gerekiyordu ama o kadar yaşanmışlık, o kadar gözyaşı artık tozunu bile bırakmamıştı bende gücümün. Sömüren herkes son zerreme kadar sömürmüş ve şimdi bende başkasından o gücü sömürmeye başlamıştım. Önümde kalkan olup beni herkesten her şeyden korumaya çalışan adamdan.

Kendim kadar onuda tüketmiş, kendim gibi onada acıyı bulaştırır olmuştum.

Ve işin kötüsüde, onunda farkında olması ama yine de beni kendinden uzaklaştırmayı bırak her şeye rağmen hep ardında korumaya almasıydı.

"Nefes bildim gülüm ben seni, zehirmiş, dikenmiş alıyorsa alsın canımı ama bir seni almasın benden dedim. Onlar almak için çabalıyor biliyorum, ama sende direnmiyorsun be canına yandığım. İlk fırsatta vazgeçtiğin hep kendin oluyorsun, kendinden vazgeçerken bizdende vazgeçiyorsun. Bırak ellerinden geleni ardına koymasın hiçbiri, bende koymam. Canmış, malmış hepsiyle birlikte yerin dibine gömerim. Ama sen benden gidersen ben işte o zaman biterim."

Haklı oluşu beni utançla bereber kendime olan öfkemle bir savaşa sokuyor ve ben o savaşta bile galip gelemiyordum.

Bir yanımda sevdiğim adam, diğer bir yanımda ise daha dünyaya gözünü yeni açmış bir bebek vardı. Ve bana yalnızca tek seçim hakkı sunulmuş, ya ölüm, ya zulüm denilmişti.

Ölümü seçemedim evet, ama zulüme katlanacak gücüde edinemedim.

Zira ben bu mecburiyeti sadece yeğenim için göğüslememiştim. Bu iş bambaşka bir boyuttu, masum bir bebeğin canı, sahte kimlikler ve sahiplenilmiş bir soy isim vardı ortada. Hiç kimse tarafından tanınmayan ve Şahmaran olduğunu iddia eden, üstüne üstelik kendi soyadındakilere büyük bir nefret besleyen bir adam vardı.

Ve asıl o sebep olacaktı ne yaşanırsa yaşansın tüm olanlara.

Argâh Şahmaran, belki de bir kıyamet sebebi olacaktı karşımdaki adama.

Tek korktuğum ise buydu zaten. Zihnime bir bir kazınan o tehdit sözcükleri koca bir engeldi önümde. Anlatamıyordum ona, mecbur bırakıldığımın farkında olduğu halde söyleyemiyordum hiçbir şey. Dudaklarıma vurulmuş bir mühür vardı ve ben o mühürden kutulamıyordum ne yazık ki.

"Sana laf anlatmakla uğraşmayacağım Afran, kabullenmen için gereken her şeyi söyledim ama belli ki kabullenmeyeceksin. Fakat artık uzasın istemiyorum, yeteri kadar alıkonuldum ve şimdide evime dönmek istiyorum."

Gözlerim gerilen yüzünden damarları şiş, küçük yaralarla bezenmiş ellerine düştüğünde sakalını sıvazlayıp yeniden kaldırdı başını. İçi gider gibi bakmaya başladığında ise sola doğru eğdi başını. Öyle baktı biraz yüzüme, sabrı tükenmiş gibi görünüyor ama bunu bana "Şimdi resmen kendi ellerimle götürüp o eve mi bırakacağım ben seni yani." deyip kendince sorguladığında cevap vermeyip başımı salladım yalnızca.

"Sen bir de buna inandın şimdi." dediğinde ise kaşlarımı havalandırıp, "Bırakmayacak mısın yani?" diye teyit ettim sözlerini.

Düz ifadesi sabit kalıp yüzü hafifçe yukarı doğru kalktığında dilini damağına vurup, "Cık," dedi bu seferde. Bense verdiğim sesli soluğumla omuzlarımı düşürdüm karşısında ve gergin yüzüme meydan okuyan bir ifade yerleştirip, "İyi bırakmazsan bırakma, ben gitmesini bilirim." deyip onu ardımda bırakarak yürümeye başladım karanlık toprak yolda.

Yol bozuk ve evin zayıf ışığıyla kısmen aydınlanmıştı fakat yinede önümü görmeye yetiyordu benim için.

Ayağımdaki terlikler kolay yürümemi sağlasa bile çakıl taşları yüzünden düzgünce yürüyemiyor hafiften yalpalıyordum sürekli. Lâkin ne olursa olsun kararımdan dönmüyor, onun ardımda beni izlediğini bildiğim halde dönüp bakmıyordum bile arkama.

"Salınmadan gülüm salınmadan, zor biter o yol yoksa haberin olsun!"

Arkamdan yükselen erkeksi sesi bana ulaşması için bağırma boyutundayken bile ona dönmeyip yürümeye devam ederek verdim cevabını.

"Zor ya da değil, eninde sonunda bitecek ya bu yol!" deyip ellerimi havaya kaldırarak bedenimin onunda dediği gibi salınmasına engel olmaya çalıştım. Fakat bu pek mümkün olmamış ayağımın altında hareket eden çakıllar dengemi alt üst etmeye devam etmişti.

"Biter gülüm biter! Yoluna çıkacak olan aç ayılar kapmazsa kolunu bacağını, en geç sabaha varırsın babanın yamacına!"

Sanki mıhlanmış gibi kasılan bedenim atmayı bıraktığım adımlarla olduğu yerde kalırken başım hareket etmeden gözlerimi gezdirdim önümdeki yolda kısaca. Karanlık ve fazla uzun olan yol onun gerçekliğinden şüphe ettiğim sözleriyle epeyce bir ürkünç gelmeye başlarken korkumu belli etmeden ona döndürdüm yüzümü.

"Vazgeçirmek için yalan söylüyorsun değil mi? Ayı falan yok burada!" deyip azarlar gibi konuştuğumda bir umut beni onaylasın diye bekledim.

"Sende bilirsin ki ben yalan söylemem gülüm, ama madem şüphe ediyorsun dene bakalım şansını. Artık bahtına ne çıkarsa, ayı olur, kurt olur, domuz olur." deyincede tüm umutlarımı çöpe uğurlayıp gittikçe büyüyen korkumla dikilip kaldım karşısında.

Ondaki gözlerimin içine baka baka ceplerine yerleştirdiği ellerinin ardından hafifçe sırıtarak, "Ne oldu? Bana diklenecek kadar olan cesaretin bir ayıyla yüzleşmeye yetmedi mi gülüm?" dedi hızlıca yüzüne yerleşen keyifli ifadesiyle.

Amacına ulaşıp beni korkutmayı başarmış olsa bile bunu ona belli etmemeye çalışıp, "Ne münasebet, izlede gör o zaman Afran ağa!" diyerek yeniden yürümeye başlamıştım ama bu sefer adımlarım o ilk anki kadar cesur ve hızlı olmamıştı ne yazık ki.

Bahsettiği gibi eğer ayı ya da kurt gibi bir vahşi hayvanın var olma düşüncesi cesaretimi epeyce bir sömürmüş, onunda istediği gibi beni kararımdan caydırmaya soyunmuştu adeta. Fakat buna müsaade etmeyip yumruk yaptığım ellerimle kendi kendime konuşarak kaybettiğim o cesareti yeniden edinmeye çalıştım attığım her adımda.

Yüreklenmek için telkinler veriyor ve bunu başarabileceğim düşüncesini kazıyordum yavaş yavaş zihnime. Aksi takdirde içimdeki korkuya yenilip geri adım atarak ona istediği zaferi kendi ellerimle verecek kıvama gelmem an meselesiydi kesinlikle.

Benim adımlarımın yarattığı ufak sesler araba tekerinin çakılları ezme sesinin altında kalırken far ışıkları önüme düşen araba benimle aynı hızda ilerleyip yanımda seyretmeye başlamış ve açık camdan onun sesi yayılmıştı yine.

"Çok yavaşsın haberin olsun, bu hızla işin zor senin." Deyip dalga geçtiğinde ona döndüm öfkeli gözlerimle.

"Ya sen bir de dalga mı geçiyorsun benimle!" diye bağırdığımda bile bozmadı ifadesini.

Bir eli direksiyonda sanki alınmış gibi yapıp, "Ne münasebet, aksine takdir ediyorum ben senin bu istikrarını bizzat kocan olarak. Ha gayret vardın varacaksın o sıcak yuvana devam." diyerek rol kesmişti karşımda.

Hâlâ dalga geçer gibi koşunca dayanamayarak adım atmayı bırakıp sinirle yere eğildim. "Taş yok mu taş?" deyip bulduğum ilk taşı elime alarak

doğrulduğumda ise o ben doğrulmadan ne yapacağımı anlamış ve ben elimdeki taşı havaya bile kaldıramadan gazı kökleyip gitmişti yanımdan.

Gözden kaybolana kadar ardından hayretle bakıp gittiğini idrak etmeye çalıştım. Ve gerçekten beni bırakıp gittiğini anlayıncada, "Resmen gitti ya, gitti. Beni burada bıraktı, gitti." Diyerek olduğum yerde kendi kendime söylendim. Kendimi tutamazkende, "Hayvan, öküz, odun, duygusuz!" diye bağırarak arkasından saydırıp durdum.

Yeniden yürüyor ve attığım her adımdada ona saydırıyordum, çünkü hâlâ beni ciddi ciddi burada bırakıp gitmiş olmasının sinirini atlatamıyordum. İlk saniyeler yine beni caydırmak için yaptığı bir şey olduğunu düşünsemde geçen dakikalara rağmen hâlâ ortada olmamasıyla kabullenmiş ve hem şaşkın hem de sinir küpüne dönmüş vaziyetteydim.

Sarsak adımlarıma devam edip biraz daha yürürken yeniden yayılan kırmızı ışıkla geri geri gelen arabayı görüp durdum olduğum yerde.

Oydu, geri dönmüştü. Hatta belki de hiç gitmemişti ki bu ağır bir ihtimaldi.

Yanıma kadar gelip duran araba ile aşağı inen camla, "Bin." dedi sinirle.

"Ne oldu, gitseydin ya ne diye döndün geri?"

Aksi sesimle kendimi haklı ilan edip onu tersleyince çattığı kaşlarının altında kısılan karalarının ateşini görüp yaptığımdan pişman oldum gerisin geri.

Sertliğini kazanıp son derece ciddi bir şelikde, "Bir daha tekrarlarsam basar giderim çok iyi biliyorsun. Şimdi bin, dellendirme beni." dediğinde şaka yapmadığına fazlasıyla güvenip hareket etmiş ve diğer tarafa geçerek açmıştım arabanın kapısını. Binmeden son kez eve doğru baktığımda, "Neye baktın, fikrin mi değişti?" diye sorunca yönümü ona çevirip başımı salladım iki yana.

Bir umut onu onaylamamı bekliyordu hâlâ ama ben inkar etmeyip başımla itiraz edince yüzünü havaya kaldırıp oflar gibi sesli bir soluk verdi ve attığı ters bakışlarını maruz bıraktı hızlıca.

Israrla son saniyeye kadar direnecekti biliyorum ama bende vazgeçmeyecektim onuda biliyordum.

Ben arabaya binip kemerimi bağladığımda tamamen pes edip arabayı çalıştırmış ve ilerlemeye başlamıştık yolda. İlk dakikalar toprak yolda aheste bir hızda giderken bunu normal karşılamıştım fakat ana yola çıktığımızda bile arabanın hızında bir artma göremeyince ne yaptığının farkına vararak ona doğru döndüm şaşkınca.

Resmen azami hızla gidiyorduk ve yol hiç akmıyor gibi görünüyordu.

"Bu ayın sonuna varırız inşallah Afran." diye söylendiğimde yandan kısa bir bakış atıp önüne dönerek, "Af buyur?" dedi yalnızca.

"Arabayı diyorum biraz yavaş kullanda maazallah kaza maza yaparız dikkat edelim diyorum." Yaptığım kinayeyi cidden anlamadığından mı bilmiyorum ama bana dönmeden ciddi ciddi cevap vermişti.

"Olmaz bir şey merak etme." deyip yola bakmaya devam edince bedenimi yana doğru çevirip gözlerimi diktim üzerine.

"Ay Afran! Ya birde ciddi ciddi merak etme diyorsun. Zaten 50 ile gidiyorsun be adam, bassana şu gaza." Dediğimde sessiz aracın içi benim sesimle dolmuş ve galiba öfkelenmesine sebep olmuştum.

Aniden fren yapıp bana döndüğünde sağ elini benim koltuğuma dayamış, karşımda kocaman kalan bedeniylede üzerime doğru eğilerek tane tane konuşmaya başlamıştı.

"Bana bak, karımsın, gülümsün amenna. Ama zaten şurada mecburen kabul etmişim o eve gitmeni, basma damarıma otur yanımda uslu uslu yoksa yürüyerek gideriz şu yolu haberin olsun."

Öfkeli gözleri belermiş yeşillerimden çekilmeyip ısrarla bakmaya devam edince içime kaçan sesimi bir şekilde bulmayı başardım. Bulur bulmazda, "Tamam, bir şey demedim." deyip gözlerimi gözlerinden kaçırdım. Sinirliydi, evet bunu hâlâ üzerimden çekilmeyip burnundan alıp vermeye devam ettiği sesli soluklarından gayet net anlayabiliyordum.

Fakat yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve yalnızca susup biraz daha öfkesini harlamamaya çalışıyordum.

Nihayet sessizliğimde kararlı olduğumu anlayınca üzerimden çekilip, ağzında homurdandığı sözler arasında yeniden çalıştırdı arabayı. Lâkin bu sefer az önceki gibi yavaş değil olması gereken normal bir hızda gidiyorduk. Yol boyuda öyle gitmiş, araba konağın kapısında durduğu ana kadar ikimizde tek kelime etmemiştik.

Kapının önünde duran iki adam gözlerini fazlasıyla tanıyor oldukları Afran'ın üzerine diktiklerinde onunda gözlerinin adamların üzerinde olduğunu gördüm. İçimden bir şeyler söylemek geçse bile bunun yanlış olduğuna karar verip elimi kapının koluna attım. Açmak üzereykende onun sesiyle durup yeniden ondan tarafa döndüm.

"Kurtulduğunu ya da bu işin peşini bıraktığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Hatta şu saatten sonra tüm odağım üzerinde olacak. Gizleyip durduğun o şey her neysede bulduğum an babanla birlikte yerin dibini boylayacak."

Tehditkâr sesi kendinden emin fazlaca karanlık bir duyguyu hissetmeme sebep olmuştu. Boşanma ya da ayrılma mevzusunun basit bir şekilde gerçekleşmeyeceğini zaten biliyordum lâkin şuan anladım ki basit bir şekilde değil, hiç ama hiç gerçekleşmeyecekti.

Peki bu kötü bir haber miydi? Benim için değil, ama Argâh için öyleydi. Aynı zamanda da masum bir bebek için.

Neden bilmiyorum ama boşanma konusu o adam için oldukça önemli bir etkendi ve bana bunu başarmaktan başka bir seçenek hakkıda sunmamıştı. Öyle ya da böyle, o protokolü bir şekilde imzalatmamı söyletmişti. Aksi taktirde bile bile açlığa maruz bırakılarak öldürüleceği söylenilen bebeği öne sürmüştü.

İki yana salladığım başımla bir şey demeden açtığım kapıdan çıkıp benim için açılan konak kapısından girerek ayrıldım ondan. Girer girmezde girişte beni bekleyen babamla duraksayıp bıkkınca bir soluk verdim gözlerimi yumarak. Kaçışım olmadığını bildiğimden ona doğru adımlayıp yanından geçerek holün ortasında durdum sakince. Beni soru yağmuruna tutacak ve Afran'ın ne yaptığını, benim ona ne anlatıp anlatmadığımı soracaktı.

Fakat garip bir şekilde bunu yapmadan sadece karşımda durup cebinden bir telefon çıkararak bir şey demden elime uzattı.

"Bu ne?" deyip kaşlarımı çattım gözlerim ondayken.

Kasılmış yüzü sanki zoraki çıkan sesiyle bir olduğunda, "Ne olduysa ona anlatacaksın, seni bekliyor." deyip açıklamıştı kısaca olacak olanı. Uzatmadan elime aldığım telefonla birlikte arkama dönüp yukarı çıktığımda kapattığım kapıdan birkaç saniye sonra çalmaya başladı telefon.

Açmaktan başka bir çarem olmadığını bilip kulağıma yaslayarak, "Efendim?" dedim öfkeyle.

Bilerek yarattığı kısa bir sesslikten sonra oldukça sakin olan sesiyle, "Nasılsın Arjin? Uzun zaman sonra kocanla vakit geçirmek nasıl bir duygu?" diye sordu küstahça. O kadar ehildi ki bu tavırlarında, onu tanımasam dalga geçtiğini, kasıtlı yaptığını anlayamazdım.

Onun sesini duyar duymaz çatılan kaşlarımla önümdeki yatağa oturduğumda alay konusunu es geçip asıl duymak için aradığı açıklmayı yaptım hızlıca. "Sandığın gibi bir şey olmadı merak etme, ne dediysen onu yaptım. Hiçbir şey anlatmadım ya da senden bahsetmedim. Gördüğün gibi evimdeyim, onunla değilim. Ayrıca bana böyle bir şeyin olabileceğini, Afran'ın çıkar çıkmaz bana geleceğini zaten sen söylemiştin. Bunu bekliyordun." Deyip kendimi savundum hakkım olarak.

Bu konuyu zaten daha öncesinde konuşmuş daha doğrusu o konuşmuş ve her zamanki gibi o hadsiz tehditlerinide bir bir sıralamıştı. Afran'ın hapisten çıkabileceğini, çıkar çıkmazda ilk durağının ben olacağımı o söylemişti bana. Aynı zamanda ağzımdan onun aleyhine olacak tek bir kelime dahi çıkar ise diyede yine annesinin kucağından söküp aldığı bebeği öne sürmüş, onun canıyla tehdit ederek bağlamıştı elimi kolumu.

"Sakin ol, ben zaten her şeyin farkındayım. Evet bekliyordum ve beklediğim gibide oldu. Fakat sende tahmin edersin ki senin gibi merhametli bir kadının ne yapacağı kestirilemez. Bu yüzden sıkça bir hatırlatma yapmak zorundayım, bir bebeğin nefesinin senin iki dudağının arasında olduğunun unutulması büyük bir felakete sebep olabilir. Sende bu felaketin olmasını istemezsin öyle değil mi?"

Sorudan çok uyarı niteliğinde olan sözleriyle artık tutamadığım öfkemle yükselttim sesimi anlık düşünmeden. "Öyle bir şey olmayacak, ne istiyorsan yapıyorum." Deyip kenetlediğim dişlerim arasından nefretle söylensemde etkilenmedi hiçbir sözümden.

Küstah sakinliği ve ses tonu bir olup iyice sinir bozucu olurken, "Çünkü yapmak zorundasın, başka çaren yok. Ve zamanın daralıyor Arjin, zaman senin aleyhine işliyor. Elini çabuk tutup o protokolü bir an önce Afran'a imzalat." Dedi ve kulağımda yankılanan sinyal sesiyle birlikte içimde uyandırdığı nefretle baş başa bıraktı beni.

Yumduğum gözlerimle derin nefesler alıp ardıma uzanarak ellerimle kapadım yüzümü. Zoruma gidiyordu, inşaların bu denli canileşebilmesi, bir bebeğin canını kullanabilecek kadar acizleşmesi zoruma gidiyordu.

Sebebi ya da meselesi ne olursa olsun masum bir bebek kullanılamazdı intikam uğruna. Canı yakılamaz, öne sürülemezdi. Fakat olmuştu, her geçen gün daha neye maruz kalırım ki dedikçe daha berbatlarına maruz kalıyordum iyice.

****

Ruşa Şahmaran

Ayna karşısında özenle şekil verdiğim saçlarımdaki son maşalı tutamıda bırakıp ellerimle düzelttiğimde prizdeki fişi çekip tamamen hazır hale geldim yüzümdeki gülümseme ile.

Günün güzelliği kocamın karizmasıyla birleşip beni bir kez daha ona aşık edince aldığım yeni geceliğin gününü bugün ilan edip eve gelir gelmez hazırlanmaya başlamıştım. Aynaya yansıyan görüntüme baktıkçada

kendimede bir kez daha tutulmuş içerde beni bekleyen Bawer'in tepkisinin merakıyla elim ayağım titrer olmuştu.

Kalçamın altında bitip, derin göğüs dekoltesi olan dar dantel gecelik ile uzandığım kapı kulpunu indirip en güzel gülümsememi yerleştirdim dudaklarıma. Oysa bu bizim rutinimiz haline gelmiş gecelerden biri olacaktı ama ben yine içim içime sığmaz hale gelmiştim bile.

Açtığım kapıyla birlikte heyecan içinde ellerimi iki yana açıp, "Kocacı-" demiştim ki gördüğüm manzarayla sözüm yarıda kesilip gülümsemem soldu dudaklarımda yavaşça. Sevinç ifadesi paramparça olup patır patır dökülürken yüzümde açık kalmış ağzımdan engel olamadığım sözler döküldü şaşkınca.

"Ah, uyumuş öküz herif ya."

Kaşlarım çatık şaşkın ifademle bakmaya devam ettiğim sırada kısık bir horultu sesi duyduğumda iyice öfkelenip halime aldırmadan yürüdüm ona doğru. Yastığa gömdüğü yüzünün yarısıyla bana bile sarılmadığı kadar sıkı sarıldığı nevrim örtüsüne abanıp çekiştirerek uyandırmaya çalıştım hırsla.

Fakat ona bile tepki vermeyip uyumaya devam edince dişlerimi sıkıp komodin üzerindeki suyu alarak sinirle fırlattım suratına.

"Lan!" diyerek yarı vaziyette yatak üzerinde ayaklanınca uyku sersemi çattığı kşalrıyla etrafa bakınıp ne olduğunu anlamaya çalıştı bir süre. Gözleri her yerde gezinip bende durduğunda ise aralanan dudaklarıyla, "Off." dedi içi gitmiş gibi.

Beklediğim tepkisi kapıya açtığımda değildi şimdi gelmiş olmasıyla bende bir etki etmezken ona diktiğim öfkeli gözlerimi çekmeden, "Off ya, off." dedim onu tekrarlayarak. Varla yok arası örtünmüş vücudumdan zar zor çekebildiği kahveleri benim kalem çekilmiş kahvelerime tırmanıp kaşları çatıldı hızlıca. "Ne yapıyorsun hatun sen? Uyuyan adama su dökmek nedir?"

Suçlu olduğu halde kendini haklı görüp hesap sorduğunda iyice körüklediği sinirimle birbirine kenetledim çenemi. "Ya sen bir de hâlâ uyku peşinde misin adam? Delirtme bak beni!" Adam öldürür gibi göründüğünden emin olduğum bakışlarım altında kalıp düşünür gibi olduğunda mevzuyu bile daha yeni kavradığını anlayıp sesli bir nefes verdim hırsla.

Resmen uyumuştu, ben ona beklemesini söylediğim halde. Şimdi de uyanmıştı, ama benim sayemde ve uyumaması gerektiğini bile az önce hatırlamıştı.

"Ben sana uyuma, sürprizim var sana beni bekle demedim mi?" deyip agresif tavrımı devam ettirince o da çattı bu sefer kaşlarını.

"Sen bana onu 2 saat önce söyledin hatun, ne yapacaktım anasını satayım? İki saat adam mı bekletilir?"

Ellerini açıp vatan savunur gibi savunmuştu resmen kendini. Ben alttan alsam beni bile suçlu edecek potansiyele sahipti çünkü kendisi. Lâkin böyle bir şey mümkün değildi, haklı olan bendim ve haklı olduğum halde onun üste çıkmasına göz yumacakta değildim.

"Ha suçlu beni beklemeyip horul horul uyuyan sen değil, senin gönlünü hoş edeyim diye iki saat uğraşan benim yani öyle mi Bawer ağa?" diyerek sorduğumda çocuk azarlar gibiydim karşısında.

Gözleri iyice çatılan kaşları atında kısılırken, "Hayda, yine niye Bawer ağa oldum ben şimdi hatun? Ulan ne olmuş uyumuşsam, uyandım işte." deyip üste çıkmaya devam etmiş ama yine boşa düşmüştü benim için çabası. Hiç umursamadığım sözlerinin ardından yataktan kalkıp karşıma dikildiğinde omzuma düşen saç tutamımı ittirdi boynumdan arkaya.

Gözleri dolgun göğüslerime saplanıp dili dudağında gezindikten sonrada, "Ederiz ne edeceksek, hem de uyuyup gücümü kuvvetimi toplamışken." dedi yavaşça kıstığı erkeksi tınısı ile.

Kısa bir an heveslenmiş ifadesine bakıp tepkimin sönmesine sebep olacakken yalancı bir öksürükle toparlandım aceleyle. Yoksa az kalmıştı ki bende o bakışlarından etkilenip teslim olacaktım o omzuma sürtünen sıcak avuçlarına. "Edeceksin ağam edeceksin, ama az önceki gibi bana değil yastığa sarılarak uyumaya devam edeceksin."

Göğsüme mıhlanmış kahveleri yalvarır gibi olup gözlerime uğradığında başını kabul etmediğini belli ederek sağa sola salladı usulca.

"Etme, bana bunu etme hatun. Sabahı edemem haberin olsun, gel merhamet et kocana bu kez."

Nasıl istekli olduğunu gözlerinin yanı sıra sesinden bile görüyordum ama etkilenmemeye çalışıyordum. Hevesim kırılmıştı resmen, kabul edecek olsam bile o horultusu aklıma geliyor öfkeden sürüngüresim geliyordu. Ki öyle de yapmıştım. "Edemem ağam, taze bitti o merhamet. Yat uyu şimdi keyfince." deyip omuzumdaki elini elime alarak kenara ittim. Yüzündeki öfkeyle karışık hayal kırıklığını görsem bile umursamadan yanından geçerek yeniden çıktığım banyoya girdim. O görmese bile kapadığım kapıya doğru dönerek dil çıkarıp, "Oh olsun." Diyerek avucumu göğsümden karnıma sürttüm.

Çocukça ya da değil içimden gelmişti, tutamamıştım kendimi.

Aslında gönül isterdi ki yüzüne karşı yapayım ama ben daha sözümün sonunu bile getiremeden o öküz benim sonumu getirir dar ederdi o yatağı bana. Bu yüzden önünde yapmaya yüreğim yetmemiş ardından yaparak içten içe en az onun kadar olan hayal kırıklığımı yatıştırmaya çalışıyordum.

Düşen modumla bakıştığım duşa kabinden gözlerimi ayırıp dolaptan bir pijama takımı alıp giyindim sessiz sessiz söylenerek. Aynaya baktığımda ise değeri bilinmeyen güzelim geceliğimin yerini alan pijamama burun kıvırıp asılan yüzümle geri döndüm odaya. Girdiğim gibide görmeyi beklediğim manzarayı bulup yüzüme yüzüme dikilen kahvelerle yatağa doğru ilerledim.

Ondan tarafa bakmayıp yatakla bakışma seansına girince ne yapacağımı bilemeyip komodindeki bardağı aldım elime. "Yazık oldu suyuma." Diye dudak büzerek söylenip ona ufaktan bir bakıp ne yaptığını kontrol ettim. Dudaklarını oynatarak ellerini yukarı doğru açıp sabır dilenincede burun kıvırıp kapıya yöneldim. "Nereye?" diye seslenince açtığım kapıdan başımı çevirip, "Su alacağım." Dedim ters bir şekilde.

Tekrar konuşmadan kapattığım kapıyla onu ardımda bırakıp merdivenlere yöneldim çıplak ayaklarımla.

Açık bırakılan salon ışığı sayesinde önümü görsemde dikkatle indiğim basamakların ortasında işittiğim seslerle duraksadım yavaşça. "İstersen bir kahve yapayım sana, başına iyi gelir en azından." Diyen tanıdık sesin Kejeye ait olduğunu anladığımda çatıldı kaşlarım. Kime demişti onu bilmiyorum ama bu saatte o kıymetli poposunu kaldırıp kahve yapmaya yeltenecek kadar önemsediği biriydi demek ki.

Herhangi bir cevap gelmeyip sadece oflar gibi bir ses duydum inceden, bir erkeğe ait bir sesti hemde. İyice meraklanıp kim olduğuna bakmak için çömelip iki adım daha attığımda ellerinin arasındaki başını ovuşturan Afran'ı gördüm. Çatılan kaşlarım havalanıp dudaklarım aralanırken onun ne ara geldiğini ve neden geldiğini bile çözemeden yeniden konuşan Kejeye odaklandım.

Sağ elini kaldırıp Afran'ın şakağına yasladığı elini tuttu, hemde hiç çekinmeden. Kendine doğru çekerkende bir adım daha atıp dibine kadar girmeye tenezzül etti. Fakat geriye adımlayıp çattığı kaşlarıyla kararan gözlerini ona çeviren Afran'la duraksayıp aceleyle konuşmaya başladı. "İyi değilsin belli, bırak yardım edeyim." Dediğinde üzerindeki ters bakışa rağmen direndi.

Israrla izin versin, niyetine kavuşmak için ona o fırsatı versin diye çabalıyordu adeta edepsizce. "Seni alâkadar etmediğini söyledim Keje, çık git odana rahat bırak beni." deyip elini savurdu benim olduğum tarafa doğru. Yüzü gergin morali bozuktu fazlasıyla ve o morali başına üşümüş olan Kejeyele daha da çıkılmaz bir konuma düşüyordu git gide.

Yüzünün yarısını görebildiğimden ifadesini çıkaramasamda itiraz ederek iki yana salladı başını. "Bırakamam, madem ağrıyor başın bari bir ilaç getireyim ağrısını keser en azından Afran." dedi bu seferde bir türlü vazgeçmeyerek. O konuştukça tavan yapan öfkemle ellerimin arasındaki merdiven trabzanını sıkıyordum tüm gücümle. Cidden buna yeltenmiş miydi, hâlâ evli olmasına rağmen umut bağlamış mıydı utanmadan Afran'a karşı.

"Keje, benim ağrımı kesecek tek bir şey var. Sende onu istesende getiremezsin, şimdi yalnız bırak beni." Öfkelendiğini apaçık belli eden sert sesi kulaklarıma dolduğunda ben bile ürkmüştüm olduğum yerde. Fakat benim aksime o yılan hiç aldırmamış, "Ben sadece seni düşündüğümden, yoksa ne diye uğraşayım." diyerek birde sesini yumuşatarak konuşmuştu arsızca.

Daha fazla tahammül edemeyip çattığı kaşlarıyla konuştu Afran.

"Uğraşma o vakit, hadi Allah rahatlık versin." Deyip gözünü bile değdirmeden merdivenlere yöneldi. Ardından, "Afran." Diye yeniden seslenen Kejeyi zerre bile umursamadan çıktığı basamaklarda da beni görüp olduğu yerde kaldı. Bense ne diyeceğimi bilemeyip çömeldiğim yerden doğrularak yutkundum karşısında çekinerek.

Aramızda oluşan kısa sessizliğin ben tarafında hiç bozulmayacağını anlayıncada, "Hasbinallah." çekip geçip gitti yanımdan.

Gözlerim onun gözden kayboluşu ile yeniden aşağı indiğim basamaklardan çekilip öfkemin asıl sahibini aradım. Lâkin geç kalmıştım, muhtemelen çoktan annesinin odasına gitmiş ve yok olmuştu o yılan ortalıktan. Birbirine kenetlediğim dişlerimle birlikte elimdeki bardağı sertçe mutfak tezgahına bırakıp su bile doldurmadan yeniden yukarı çıktım sert adımlarla. Attığım adımlarıma kadar öfkelenmiş zira.

Gördüğüm manzara ilk değildi ve anladım ki son olmayacaktıda. Ara sıra Afran'a yaptığı yakınlaşmaları yakalamış olsamda Afran'ın Arjin'in yokluğu yüzünden eve gelişlerinin sınırlı olması ve ona karşı sert davranışları sebebiyle pek üstünde durmamıştım açıksası. Fakat anladım ki hata etmişim, bu kız durmayacaktı. Gün geçtikçe haddini aştıkça aşıyor, evli bir adama yanaşmaya yelteniyordu.

Sinirle açtığım kapıdan geçip çoktan uyumuş olan Bawer'in yanına uzandım. Zaten olmayan uyku isteğim iyice yok olup gitmişken sırtımı yasladığım yatak başlığıyla duvara diktim gözlerimi. Ben bu işin peşini bırakmazdım, o yılana haddini bildirmek farz olmuştu bana. Evli barklı adama göz değdirmek neymiş öğrenecekti.

****

Sabaha kadar gözüme girmeyen uykuyla ayaklanıp, üzerimi değiştirip saçıma başıma çeki düzen vererek hazırlandım aceleyle. Ev halkının zaten uyanmış olduğunu bilsemde ne yazık ki Bawer henüz gitmediği için boşaltamamıştım içimdeki nefreti daha o yılana. Belki maraz çıkarda Bawer de duyar çekincesiyle onu uyandırıp hazırlanmasını bekliyordum volta attığım yerde.

Banyodan çıkıp gömleğinin yakasını düzeltmeye çalıştığını fark ettiğimde dudaklarıma yerleştirdiğim gülümsemem ile onun ellerinin yerine kendi ellerimi yerleştirdim. Katlanmış yakasını düzeltip ceketini silktiğimde belime yerleşen elleriyle dudaklarınıda alnıma yaslayıp ufak bir öpücükle geri çekildi.

Genişçe yayılan gülüşüme göz kırparak karşılık verip, "Hayrola, yemeyecek miyim bugün atar gider." dedi şüpheli bir keyifle.

Çoktan unuttuğum dün geceki olaya atıf yaptığında tek kaşımı kaldırıp gözlerimi kaçırdım bilerek. "Pamuk kalbim işte, kıyamadı yine."

Cilve yaparak sağa doğru eğdiğim başımla gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. Belimdeki elinin baş parmağı oyuntumu okşamaya başlayıp dudakları usulca yüzüme doğru yaklaşıp temas etmeden duraksadı. "Yapma yav. Kıyamadı? Bana? Hayırdır hatun, atar yapmak değilde altın aldırmak mı istedi bugün canın?"

Normalde olsa böyle yapmayacağımı bildiğinden hâlâ anlamlandırmadığı tavrımı sorguladığında haklı bile olsa özüme dönüp çattım kaşlarımı. Sanki sinirlenmişim gibi, "Ay ne alâkası var kocam? Kıyamadım işte ne yapayım?" diyerek fevrileşince havalanan kaşıyla garip garip bakmaya başladı yüzüme.

Israrla kabullenmeyince gözlerimi kıstım ve işaret parmağımı kaldırıp omzuna vura vura hınzır bir üstünlük ifadesiyle konuştum. "Bana bak, attırma yine tepemi cayarım şimdi görürsün o vakit." deyip onun için tehlike çanını çalınca gizlemeye çalıştı keyifli ifadesini. Korkmuyor ya da çekinmiyordu, aksine fazlasıyla hoşuna gidiyordu bu hallerim onun.

"Allah caydırmasın hatun, demedim bir şey." deyip geri adım atmayı seçince uzatmayıp tebessüm ettim genişçe. Aramızdaki bu tatlı sürtüşmeler onun kadar benimde sevdiğim şeylerdendi, çünkü bizim aşkımızı başlatan şeyde zaten bu sürtüşmelerimizden biriydi. Bu yüzden asla ama asla 6 yıllık evliliğimiz boyunca hiçbir şikayetimiz olmamıştı bu konuda.

"Hadi kolay gelsin o zaman kocama."

Dibinden ayrılarak ettiğim sözlere yalnızca başını eğerek, "Eyvallah." dedi ve yanağımdan makas almayıda ihmal etmeden attığı büyük adımlarıyla çıkıp gitti odadan. Bense kısa bir zaman bekleyip onun evden çıkmış olduğuna emin olarak odadan çıkıp merdivenlere yaslanarak aradığım kişinin orada olup omadığına bakındım fakat göremedim. Bu aralar genel olarak annesiyle alt katta kalıyor onun yanından ayrılmıyordu.

Lâkin ortalıkta olmadığına göre odasındaydı ki tahmin ettiğim doğru çıkmıştı. Kapısının önüne gelip tıklatma gereği bile duymadan açtığım kapıyla, "Ne oluyor ya?" diyerek bana dönmüş şaşkınca bakıyordu yüzüme. Elimde duran kapıyı ittirip ardımdan kapattığımda birkaç adım atarak oturduğu yatağa doğru yürüdüm.

"Ne olacak, yılanın başını küçükken ezin fetvasında yine ve yine haklı çıkıyorlar." Nefretle şekillenmiş ifadem onun şaşkın yüzüyle karşı karşıyaydı. Söylediklerimden bir anlam çıkaramayıp, "Ne? Ne saçmalıyorsun sen yine?" dedi yaslandığı yatak başlığında doğrularak.

"Diyorum ki," deyip son bir adım daha atıp yerimi sağlamlaştırarak devam ettim. "Dört bir yanımız sarılmış yılanlar tarafından. Onları biz temizleyeyim artık."

Çattığı kaşları düzelse bile bakışları anlamsız bakmaya devam ediyordu. Oysa o işine gelen her şeyi anında anlayabilecek bir kapasiteye sahip bir kızdı. Sadece şuan da beni anlamak işine gelmiyordu basbaya.

Umursamaz tavrını takınıp, "Neyse meselen de açık açık, uğraştırma beni Ruşa." dediğinde histerik bir gerilme oldu dudaklarımda.

"Meselem sen ve edepsizliğin Keje hanım."

Nihayet sinirimi bozan o rahat tavrını kaybetmiş çattığı kaşlarıyla ayaklanarak dikilmişti karşıma. "Pardon? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin yoksa ben mi duyurayım sana." deyip kalem çektiği fer fecir bakan kahvelerini benim kahvelerime dikti küstahça.

İki yana salladığım başım duraksarken, "Benim için buna lüzum yok ama senin için bir ar damarına çok lüzum varmış Keje hanım. Evli bir adama

yanaşmana yürek erdirdiğine göre senin ki çatlamış demek ki." dedim önünü ardını düşünmeden bildiğim gerçeği gizlemeye bile tenezzül etmeden.

Zira artık gizleyecek ya da sessiz kalacak bir tarafı kalmamıştı bu işin. Ben gözlerimle görüp şahit olduğum şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum ve buna müsaade edecek biride değildim.

Dudaklarında beliren küstah sırıtışı sinirimi bozmaya niyetli bir hâl alıp gözlerimin içine bakarak etti sözlerini yeniden. "Ne o? Kendince hanımlığıma soyundun sen? Konağa gelin gelmek gözünü doyurmadı dur birde hanımlık yapayım, gelene geçene ahkâm keseyim mi dedin?"

Kendini bilmez hadsiz sözlerinden zerre etkilenmiyordum, çünkü onu zaten tanıyordum. Bu odaya gelirken bu tavrı karşımda bulacağımıda çok iyi biliyordum. Sabit tuttuğum eğrelti bakan gözlerimi kısıp, "Yok, koynumuza sinen yılanlar salmadan zehrini başlarını ezeyim dedim yalnızca." dedim ondan farksız sinirlerine oynayarak inadına.

"Çık odamdan bozma asabımı benim, haydi." Elini arkamdaki kapıya doğru savurarak salladı gözlerindeki öfke dolu bakışlarıyla.

"Yüzün aşınmış kızım senin, edepsizlik ruhuna işlemiş utanmaz olmuşsun." İğrenir gibi bakıp hiç pişman olmayacağımı bildiğim sözleri ederken tereddüt bile etmedim. Bir gerçek vardı ki bu sözlerin sahiciliği ve gerçekliğiydi. O da bende çok iyi biliyorduk ki bunların hepsi sebebi olupta edilmiş sözlerdi. Ağır ya da çirkin olması mesele bile değildi. Zira o bu sözlerden bile utanmayacak kadar arsız bir hırs ve edepsizliğe sahipti.

Kısık eğrelti bir sırıtış sergiledi keyifle. Dudaklarını bir çocuk gibi büzerekte, "Emin ol sendeki utanmazlığın çeyreği bile yok bende Ruşacığım." dedi keyifle. Ne demek istediğini anlammış kaşlarımı çatarak bakıyordum onun neden keyiflendiğini bilmediğim yüzüne.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne utanmazlığım olmuş benim de haberim yok?" deyip sorguladım buz gibi soğuk sesimle.

Konuşmayıp birkaç saniye yüzüme baktı sessizce, sanki bende yaratacağı etkinin keyfini yaşayabilmek için. Sonra konuştu, ama konuşmaktan ötesine sebep oldu sesi. Bir acıya, kabuk tutmasına bile izin verilmeyen bir yaranın kızgın közde ısıltılmış bir hançer ile oyulmasına. En çokta dolan gözlerime sebep oldu.

"Daha ne olacak, gelin gelip kapak atmaya çalıştığın aşiret sayende soyunu bile yürütemiyor senden sebep. Ama sen hâlâ sanki yüzün varmış gibi birde gerine gerine geziniyorsun ortalıkta."

Koca bir yük bindi gırtlağıma, aldığım nefes bile dizildi oraya, inemedi çiğerlerime. Hoş insede çare olmazdı ya, üstüne basılmış közü harlamaktan başka bir işlevi olmazda onunda orada.

Dilim bile o yükün sarsıntısına tutulup dönmezken, "Ne oldu, ağırına mı gitti gerçekler?" dedi bir kez daha ısrarla basarak yarama. Utanmadı, çekinmedi, tıpkı daha öncesi gibi acıyan bir bakış attı kasılan suratıma. "Ahkâm kesiyordun az önce, ardan, edepten, utanmadan bahsediyordun. Yıllardır şu eksikliğini bile utanmadan göğüsleyen senin utanmadığın yerde ben niye utanacakmışım Ruşa hanım. Boşanmasına ramak kalmış bir adama kıymetini bilmeyen o Arjin'in veremediklerini vermeye kalkıştım diye niye utanan ben olacakmışım?"

Yutkunmak istiyordum, dolan gözlerimdeki yaşlar geri gitsin şu arsız kadının önünde akıpta beni aciz göstersin istemiyordum. Ama olmuyordu, aldığım nefesi bile tadamıyor ağırlaştıkça ağırlaşıyordu içime oturan yük. Duruşum sarsılıyor, edeceğim her söz içimde çıkmaz bir sokağa sapıp sıkışıp kalıyordu orada.

"Sen-" deyip titreyen dudaklarımı hareket ettirsemde yapamadım. Üzerinden süzülüp çeneme düşen yaşım aralarından sızıp tuzlu tadıyla dur dedi dilime. Karşımda edpten yoksun bu kadına karşı dil dökme dedi sanki. Ama yapamadım, o kadar zordu ki zaten bu yükü taşımak, birde her seferinde yüzüme vurulmasından yılmıştım artık.

Zaten yanan canımın hiç çekinilmeden yine ve yeniden yakılmasından yorulmuştum artık.

"Sen, namussuzluğu bile kendine yakıştırıp göğüsleyecek kadar arsız bir kadınsın."

Dişlerimin arasından nefretle çıkıyordu her bir söz. İçimde tutuşup harlandıkça harlanan ateşin dumanı gibi zehre bulanıp dökülüyordu bir bir.

"En azından senin gibi eksik değilim, Afran'a bir çocuk verebilecek bir kadınım."

Son kullandığı kelimeyi itinayla baskılayarak söylemiş yine kadınlığımdan vurmaya kalkmıştı beni. Yalan yok vurmuştuda, aldığım her soluğu bir cam parçası etmişti bedenime. O cam parçalarıda kestikçe keser olmuştu her bir yanımı. Akan kanda boğulmaya mahkûm bırakmıştı beni karanlık bir boşlukta.

"Bu konak ne sana ne de o Arjin hanıma yâr olmayacak Ruşa hanım. İkinizinde bu çatı altında bir yeri yok, olmayacakta, oldurmayacağım. Arjin zaten yolcu, e sende artık bir yere kadar kalıp Bawer abi çocuk sevdasına

düşünce el mecbur defolup gideceksin baba evine. Yanlış mıyım, bence gerçeği zaten sende biliyorsun."

Küstah ve arsız duruşu sözleriyle birlikte üzerime üşüştüğünde sıkıca yumdum gözlerimi ellerimle birlikte. Aralık dudaklarım akan yaşlarımla ıslanırkende dolu bir soluk aldım gırtlağımı yakıp geçse bile. Durmasını bekliyordum, lâkin durmuyordu. Fırsatını bulmuş gibi akıtıyordu zehrini üzerime.

"Bir daha konuşurken kiminle konuştuğuna dikkat edeceksin. Unutma, ben bu evin kızıyım, sense eksikliğine rağmen mecburen katlanılan bir el kızısın."

Tiksinç bulmaya başladığım sesi bir kez daha kulağımı arşınlayıp zihnime doluşunca açıldı gözlerim. Kesilen nefesime çare olsun diye aldığım soluklarım göğsümü kaldırıp indirirkende daha fazla tutamadım kendimi. Yumruk yapıp tırnaklarımı geçirdiğim avucum havalanıp tüm gücümle indi karşımdaki utanmaz kadının suratına.

Aldığı darbeyle yana çevrilen yüzünü tiz çığlığıyla tutup bana döndü hızlıca. Gözleri şaşkın, dudakları aralık, nefret doluydu. Fakat bu umurumda bile değildi. Çatılan kaşlarımın ezdiği ıslak gözlerimi üzerine dikip attığım tek adımla dibine girerek saçlarını avuçladım tüm hırsımla. Dişlerim birbirine kenetlenip çenemi gerse bile, "Sen! Yalnızca bir fazlalıksın bu evde. Varlığı asıl mecburiyet olan sen, zoraki katlanılmış bir fazlalıksın." dedim tüm nefretimle.

"Bırak!"

"Senin o çatal dilin bana işlemez Keje hanım! Senin o dilini koparır eline veririm ben! Asıl sen karşında kimin olduğunu bileceksin bu saatten sonra! Yeminim olsun dar ederim bu konağı sana!"

Ellerime kapanan elinin tırnakları tenimi çizse bile bırakmıyordum saçlarını, kıvranıp duruyordu ellerimde.

"Bırak saçımı be manyak!" diyerek tüm evi inletsede bırakmadım. Köküne kadar sıkıca tutup diğer elimlede çenesini kavradım.

"O küçük beynine kazı bu sözlerimi, sen Afran'ın yoklukta bile tenezzül etmeyeceği kadar iğrendiği bir kadından ötesi olamayacaksın! Sen yalnızca yıllardır başaramadığın galibiyeti yaşayan Arjin'i, o içindeki hasetle izlemeye mecbur kalacaksın!"

Çırpındıkça sıktığım avucumdaki saçları canını yakıyor artık çığlıklar atıyordu acılar içinde. Bağırdıkça bağırıyor sesini duyurabildiği herkese duyurmaya çalışıyordu. Fakat ona rağmen bırakmıyordum yinede, ta ki

odaya girip bize ulaşan Zana annelerin ayırma girişimine kadar. "Ruşa! Kızım ne yapıyorsun!?" diye bağırıp kolumu çekiştiren Zana anneyi umursamadan elimdeki saçları son kez çekiştirip fırlatır gibi bıraktım avucumdan.

Ben bırakır bırakmaz ona ulaşan annesinin kollarını sığındığında ise ellerimin tersiyle sildiğim yaşlarımı yok edip konuştum nefretle. "Bu yılan bu evden gidecek anne! Hemen!" Karşımda bana şokla bakan yeşil gözlerin yanı sıra diğerleride öyle bakıyordu. "Ne oluyor yenge, ne diyorsun sen?" deyip şaşkınca sorgulayan Rojdaya baktım.

"Ne diyorsam o Rojda! Bu namussuz bu evden gidecek!"

"Sen kimi kimin evinden kovuyorsun hadsiz, ağzından çıkanı kulağın duysun!"

Üzerine eğildiği kızının yanında doğrulup tıpkı kızı gibi feri kara gözlerini bana diken Gulezar halayla susmak istedim. Belki edeceğim sözler büyük bir maraz doğurur dedim ama, "Kendini bu evin sahibi bellemiş ana!" deyip yine konuşmaya cüret eden Keje ile bıraktım içimdeki her şeyi dışarı.

Yanımda bana bakan yeşil gözlere döndüm hırsla, "Bu edepsiz, Afran'a yamanmaya kalkıştı, bende gerekeni yaptım yalnızca!"

Sözlerim bendeki her gözün sahibine bir şok etkisi yaratırken sesli bir şok nidasıyla elini ağzına kapadı Zana anne. Fakat ben dahil zaten bilinen bir gerçekti bu, yalnızca açıkça görülmediği için sineye çekilmişti o kadar. Ta ki benim sabrımın taştığı şu güne kadar, susmak artık hem Arjin'e hem de kendi edebimize hakaret niteliğindeydi ve benimde susmaya hiç mi hiç niyetim yoktu.

"Ne dersin sen edepsiz! Nasıl iftira edersin kızıma!" diyerek şaşkınca bağıran Gulezar halanın beklendik tepkisiyle bende yükselttim sesimi.

"Ne iftirası hala! Sende, bende, sizde zaten bilmiyor muyuz? Göz yumup sustuk diye daha dün gece tebelleş olmaya kalktı bu namussuz Afran'a!"

Ardını arkasını düşünmek için geçti artık, bastığı damarımın acısıyla yakacaktım onu bugün.

Şokla belerttiği gözleriyle bana bakan Rojda, "Ne?" diye kalakalmış Kejeye çevirmişti gözlerini. Ondan farksız olan Zana annede aynı tepkiyi gösterip, "Ettin mi sen böyle bir şey Keje!" diye sordu aslında cevabını bildiği halde. O da çok iyi biliyordu, sözlerimin kanıtını görmese bile doğruluğunu bilecek kadar tanıyordu benide o yılanıda.

"Yalan! Yemin ederim yalan söylüyor yenge, iftira atıyor! Sırf eksikliğini yüzüne vurdum diye üzerime iftira atıyor yılan!" Tüm oklar ona döner dönmez dizlerinin üzerinde doğrularak bağırdı korkuyla. Ne de olsa böyle bir şeyin gerçekliği kabullenilirse ben değil zaten Zana anne barındırmazdı onu bu evde.

"Bu evde senden alâ yılan mı var iblis!" diyerek kendimi tutamayıp üzerine atılınca önüme geçen Havin yüzünden ulaşamadım ona.

"Yeter! Bir durun artık!" Boğazı yırtılırcasına bağırıp önüme geçen Zana anneye kaydı gözlerim. Korkuyla bakıyordu yüzüme, utanmayan o iblisin yerine utanıyordu adeta gizlice.

"Sen ne dediğinin farkında mısın kızım? Olur mu hiç öyle şey, onlar ağabey kardeş." deyincede bunu apaçık bellide etmişti zaten. Fakat çare etmezdi, daha fazla gizlemek kardeş muamelesine devam etmek yoktu bu saatten sonra. O yılanın edepsizliğini gizlemezdim ben daha da.

"Ne kardeşi ana, gözümle gördüm kaç defa diyorum. Gece vakti Afran eve gelince başına üşüşüyor bu yılan sürekli."

"Yalancı pislik! Hazmedemedin değil mi? Gerçekleri yüzüne vurunca hazmedemedin, ben senin gibi iftirada etmedim, neysen onu söyledim!"

Ben konuştukça celallenip ayaklanmış kendi aleyhine olan her sözüme atlıyordu.

Yolmaktan dağılan saçlarını elinin tersine iterken o çatal dilinden dökülenlerle bir kez daha damarıma basınca yeniden atıldım ona doğru. "Seni parçalarım bak!" diye atıldığım sırada bu sefer Gulezar hala engel olmuş arkasına almıştı o yılanı.

"Çek elini kızımdan!"

"Benden önce kızının diline sahip çık sen önce hala!"

Saygı çoktan kaybedilmişti, o bana bağırırken bende ona bağırıyordum çünkü engel olamıyordum kendime. Üstüne basılan yaramın acısı dinmek bilmeyip içimde bir nefret çukuruna dönüşüyordu.

Kara kaşları çatılıp kırışmış yüzüne yerleşen nefret dolu bakışlarıyla, "Neyine sahip çıkacakmışım, yalan dediğimi var? Eksik değil misin?" deyip haykırdı adeta yüzüme karşı.

"Abla sakın!" diye aramıza giren Zana anneyi bile umursamadı devam etti sözlerine benim bir kez daha yarama basılan tuzla içimi yakarken.

"Sen karışma Zana! Bu ettiği hadsizlik kaçıncıdır, kızım ne dediyse doğru demiş! Sen daha bizim elimize bir torun bile vermezken hangi hakla kalkar

kızımı evinden kovmaya kalkışırsın! Senin ne haddine, sen kendini ne sanırsın Ruşa!"

Nefret ve kin doluydu sözleri, acımasız birazda.

"Hala!"

Uyarır gibi bağıran Rojdayı umursamayıp ona uğrayan gözlerini yeniden bana dikti kindarca.

"Sustuk diye, babanın kapısına geri göndermedik diye kendini ne sandın sen! Dua et Bawer'e, dua et senin eksikliğine rağmen karı bilmiş seni, yoksa barındırmazdım seni bu evde. Hele ki, kızıma ettiğin şu iftiradan sonra!"

Yıllar boyu kâh sözlerle, kâh gözlerdeki bakışlar ile vurulmuştu bu gerçek yüzüme. Yanmıştı canım, dökülmüştü yaşlarım ama kabullenmiştim. Onların bilmediği gerçeği ben kendimi feda ederek kabullenip, her sözü her bakışı göğüslemiştim yıllarca.

Onun için, eli elimi bir an olsun bırakmayan adam için.

Gözleri benden başka kimseye değmeyen kocam için.

Fakat olur ya görünmez bir yük olur insanın omuzunda, bu da hep öyle bir yüktü benim için. Gelin olan her kadından beklenen bebek haberinin, altı yıldır her gün bir umut beklenildiği kadın olmuştum ben bu evde. Aşiretlere verilen onlarca bebek haberini gizli gözyaşları ile karşılayan, yüreğimdeki yangının acısını bastırmak için yalancı kahkahalar atmak zorunda kalandım.

Soyu devam etsin diye evlat sahibi olması beklenen bir ağanın, sevdiği için kabullendiği yokluğa sebep olan kadındım.

Gözyaşlarım yıllar boyu gizlice aktığı her anın acısını çıkarır gibi hunharca akıp dökülürken pınarlarımdan, geriye doğru adımladım. Kaçmak uzaklaşmak istedim, buradan, o kinle bakan insanlardan, acıya gözlerden kurtulmak istedim. Ardımda kalan kapıya ulaşıp çıktığımda bana en büyük sığınak olan adamın yuvam dediği odamıza girdim.

Kapanan kapıyla da sanki suratıma tokat gibi çarpan sözlerin acısıyla hıçkırıklar içinde omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım.

Dayanamıyordum, pes etmek artık bu duruma katlanmak istemiyordum.

Boğuk boğuk gelen bağırışmalar devam ederken yalpalayarak ayaklanıp komodindeki telefonu elime alıp aradığım kişiyle kulağıma yasladım. Hıçkırıyordum ve bunu durduramıyordum. Sinyal sesinden kısa bir süre sonra açılan telefondan, "Hayırdır inşallah ablaların gülü yine ne ettik." diyen Hozan'ın sesini duyunca iyice şiddetlendi ağlamam.

O duyar duymazda, "Abla?" demiş ve ne olduğunu sorar gibi olmuştu ama bir açıklama yapamamıştım. O kadarına bile güç bulamayıp titreyen dudaklarımla, "Beni evime götürür müsün Hozan?" diyebilmiştim yalnızca.

Bekleme gereksinimi bile duymadan, "Kapat." deyip kapatmıştı telefonu. Ben çöktüğüm yatakta ağlamaya devam ederkende dakikalar içinde mesaj gelmiş ayaklanmıştım ellerimle gözlerimi silerek. Elimdeki telefondan başka hiçbir şey almadan son kez göz değdirdiğim yataktan uzaklaşıp açtığım kapıdan çıktım düşünmeden.

Attığım her adımla uzaklaştığımı hissettim o yükten, belki yanlıştı ama ilk defa böyle hissetmiştim. Ve ben aslında o yükün insandaki eksiklik değilde, o eksikliği hep gözleriyle bile yüzüme vuran insanlar olduğunu fark etmiştim. İndiğim merdivenlerin basamakları bitmeden beni gören Havinin ardımdan, "Yenge!" diye bağırmasını bile görmezden gelip devam ettim.

Onun sesiyle gelen diğerlerinide umursamadan çıktım konak kapısından. Bu eve geldiğim ilk günün heyecanını gidişimin acısına rakip ederek çıktım eşiğinden. Pişman olacak mıyım, umurumda bile değildi. Gitmek istiyordum ve gidiyordum, olan yalnızca buydu. Gözlerim dış kapıda arabanın içinde beni bekleyen Hozan'a kaydığında ardıma bile bakmadan bindim arabaya.

Tek bir kelime bile etmeyip dökülen sessiz yaşlarımı sildim yeniden elerimle. Hareket eden arabaylada dikelttim başımı, o yılanın eğmek için tek bir sözünün yettiği başımı dikelterek gittim evime. Akan yol boyu olacakları bile düşünmedim, düşündüğüm tek şey yüzüme vurulan sözlerdi çünkü.

Yüreğimin acısından daha önemli bir şey gelmemişti gözümün önüne.

Yarım saatin ardında duran arabayla inen Hozan'ın ardından indim bende. Ağlayarak çıkıp gelin olduğum eve baktım gözümdeki yaşlarla. Ne acı değil mi? Mutluluk yaşlarıyla çıktığım bu eve yıllar sonra acılı yaşlarımla geri dönmüştüm.

"Hadi." Deyip açtığı kapıyı gösteren Hozan'a bakıp daha fazla düşünmeden girdim eski eşiğimden.

Adımlarım durup gözlerim elindeki tesbihi ile bana bakan babama tutundu acıyla. Haberi vardı geleceğimden belli ki, hemde ağlayarak.

Kahve, keskin bakan gözleri öfkeliydi.

"Kapat kapıyı Hozan!"

Otoriter ağır sesi avluda yankılanır yankılanmaz kapanan kapı seside yankılanmıştı beraberinde. Oysa o yankı bir sözdü aslında, babamın

gözlerinin önünde döktüğüm gözyaşı damlalarımın bir bedelinin olacağı sözüydü.

Onun dili buydu, konuşmaz ama duyururdu.

"Havaya kalkan eli bana doğru uzandığında adımlayıp önünde durdum. Elime alıp öpeceğim elini tuttuğumda ise izin vermeyip sıkıca kavradığı elimle beni çektiği kollarının arasına aldı. Başımı boynuna gömüp en güvenilir limanıma dökmeme izin verdi yaşlarımı.

Bense döktüm, onun, "Kaldır o başını, bir daha sakın eğeyim deme." deyip okşadığı saçlarımla döktüm.

Hiçbir zaman hatırlamayayım dediğim sözleri hatırlayıp bu eve dönüşüme ağladım orada. Gelin çıktığım gün, ola ki tek gözyaşı damlana sebep olurlarsa seni alır kaparım bu kapıyıda, deyip ettiği yeminin günü gelip çattı diye ağladım.

Ben kıymetlisi olduğum adamın evinden çıkıp, bir diğer kıymetlisi olduğum adamın kollarına sığınmama sebep olan o çaresizlikle yandım.

Bölüm Sonu...
İnstagram: silannbartu
TT: silanbartu
X; silanbartu

28.BÖLÜM

Bunca zaman sonra bir duygulandım:) Ama maalesef VPN kullanmayı istemiyorum. Gerekli açıklamayı bölüm sonunda yapacağım canlarım...

Şafak sökmüş, gün, gözyaşı ve kor kaplı yüreklerin çığlığına boğulmak için yeniden doğmuştu. Uykunun haram kılındığı gözlerim, bedenimi yasladığım balkon kapısının pervazından izlediğim gökyüzündeydi.
Tüm gece boyu uyku tutmayınca ona olan özlemimle zor bela etmiştim sabahı. Yüreğimde inanılmaz bir hasret, aklımda ise söylediği son sözleri hüküm sürüyordu.

Onunlayken ondan kaçmaya mecbur kalsamda ona koşmak istemiştim oysa. Gözleri gözlerime değdiği ilk an, teni tenime kavuştuğu saniye kapılıp gitmek istemiştim. Bizden çalınan onca şeye bir dur demek bir son vermek istemiştim ama bileğimdeki prangaya takılmıştım. O prangadan kurtulmak içinse her şeyi yapabilirdim fakat yapmamam için o kadar engel konulmuştu ki önüme, aşamıyordum onları.

Önlerinde, yıkılıp gitsinler, çekilsinler aramızdan diye her gece gözyaşlarımı akıtıyordum artık çaresizce. Lâkin yıkılmak bir yana gün geçtikçe daha da uzaklaştırıyorlardı bizi birbirimizden. Zaman akıp giderse derdimin dermanı beni bulur derken o derdin altında kalmaya başlıyor, aldığım nefesten bile aciz düşüyordum.

Aralık dudaklarımdan sızan taze soluğum göğsümü şişirip ciğerlerime dolarken yumdum gözlerimi. Birkaç saniye yüzüme hafiften vuran güneşin ve sabah ayazından kalmış soğuk havanın son demlerini yaşadım. İçim titreyip kendime gelirkende açtığım yeşillerimle yatağıma döndüm. Üzerine bıraktığım siyah, midi, dar elbisemi çıkardığım pijamalarımın yerine giyip dağılan saçlarımıda ellerimle tarayarak aynamın önüne oturdum.

Uykusuzluktan hastalıklı gibi duran yüzümü nemlendirip, hafif bir göz makyajı yaptıktan sonra siyah kalemlede olabildiğince toparlamaya çalıştım. Somon bir rujda sürdükten sonra yeterli bulup belime kadar uzanan dalgalı saçlarımıda taradıktan sonra ayaklandım. Gözlerim kendine

gelen görüntümde birkaç saniye hiç anlamı yokmuşçasına takılı kalsada boş verip ev terliğimle çıktım odamdan.

Herkes çoktan uyanmaya başlamış fakat benimle aynı anda odasından biri daha çıkmıştı. Yeşillerim kapıyı kapatan ağabeyimin kahvelerinin beni bulmasını beklerken nihayet bulup görmüştü yeniden. Öyle harap görünüyordu ki, her ne kadar onun yüzünden bunca şey yaşamış olsamda içim acıyordu haline. Oğlunun hasretinden, benim vebalimden kendinden başka kimseyi mesul tutmayıp yok olmayı seçiyordu resmen.

İlk günden beridir bulmak için çırpınıp tüketiyordu kendini, günlerce eve gelmiyor geldiğinde de çok kalmayıp çıkıp gidiyordu hemen. Karşılaştığımızda da tıpkı şimdi yaptığı gibi eğiyordu karşımda başını, utançtan, mahcubiyetten. Ama tek kelime etmiyordu, çünkü oğlunu bulamadığı her gün anlıyordu ki ona ulaşmasının tek yolu bendim. Yap ya da yapma demiyordu, normalde olsa beni her daim geride tutup tüm yükü üstlenecekken, evlat korkusu bunu yapmasına engel oluyordu.

Eli kolu boş durmuyordu ama benden de ümidini yitirmiyordu, bir ağabey olarak değil bir baba olarak bana minnet ediyordu.

Onu daha fazla bu şekilde görmek istemediğimden yönümü çevirip merdivenlere yöneldim. Kızamıyordum, ama affedemiyordumda. Merhametim ile yüreğimin yarası birbirine karşı çıkıyor ikiside galip olamıyordu birbirine. Elimden gidenler ve hâlâ gitmeye devam edenler ikisinin dava terazisinin ritmini değiştiriyor, beni ikisi ile yaşamaya mecbur bırakıyordu sadece.

Ben indikçe salonda yayılan tok adım seslerim bulunan tek ses iken mutfağa yöneldim. Evin çalışanlarından en büyük olan Nesibe abla fırından çıkardığı börek tepsisini aceleyle tezgaha bırakıp sesli bir soluk verirken gülümsedim. Sabahın en güzel olan anı buydu benim için, fırından yeni çıkarılmış taze Nesibe abla böreği.

Mis kokusu yayılan böreği servis tabağına almaya koyulduğunu görünce, "İlk dilim benimdir." Diye şakıyıp hemen yanına koşturunca beleren gözleriyle döndü arkasına. "Korkuttun be yavrum," deyip söylenmeye başlasada ben onu takmadan servisteki sıcak dilimi alıp üflemeye başlamıştım bile.

Yiyebileceğimden emin olur olmaz ısırıp gözlerimi yumarak bile bile abartarak yemeye başladım karşısında. O ise her zaman ki gibi kıkırdayıp, "Deli kız." Diyerek işine geri dönüp beni kendimle bırakmıştı. "Teyze Rojhat ağam gelmiş, ona da servis koyayım mı yoksa yine erkenden gidecek mi

acaba?" Konuşarak mutfağa giriş yapan Nazlıya ağzımdaki lokmayı çiğneyerek bakınca o da beni fark edip durdu çaprazımda.

"Hanımım." Dedi gözlerini çekmeden.

"Ne?" dedim bende boğuk sesimle.

"Bana sorduğunu sen cevapla diyor yani yavrum." Diyerek arkamdan araya giren Nesibe abla olmuş, bense konuşmak yerine başımla onay vermiştim yalnızca. Kahvaltıya kalır mıydı bilmiyorum ama kalmasa bile onun bir yeri vardı ve koymak daha doğru olurdu. Benden aldığı onayla bir servis daha alıp giden Nazlının ardından annem girmişti bu sefer.

Gözleri ilk önce elimdeki böreğe sonra da yüzüme çıktı. "Öyle ayakta yeme kızım, geç masaya baban gelir birazdan." Diyerek her zaman ki gibi buna da laf etmişti. Ona aldırmayıp elimdeki parçayıda ağzıma atıp yemiş ve bir bardağada su doldurup içmiştim. Şuan da sırtım ona dönük olsa bile o onaylamaz ifadesinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Her ne kadar şuan da bu evde onlarla yaşıyor olsam bile asla eskisi gibi değildik.

Yalnızca onlara bir süreliğine mecburen katlanan bir yabancıdan farksızdım. Bu belki annem için öyle olmasa da benim için öyleydi. Ben onları aile olarak görmeyi bırakalı çok olmuş ve buradan gideceğim günü de iple çekiyordum. "Ooo Arjin hanım uyanmış." Diyen cıvıl cıvıl sesle arkamı dönüp yüzündeki gülümsemesi ile bana bakan Revanla bende gülümsedim.

"Asıl size ooo Revan hanım, hiç kalkmasaydın biz birazdan tekrar uyuyacaktık zaten." Deyip hiç şaşmadan yine en geç kalkan olmayı başardığına kinaye yapınca büzdü dudaklarını.

Bana doğru adımlarkende, "Aslında bende onu düşündüm, ama sonra annenin odamı terliğiyle basacağını düşününce vazgeçtim." Deyip kıkırdamama sebep oldu. Yüzümü gerip kaşlarımı havalandırarak, "Ha dayak korkusundan kalktın yani." Dedim keyifle. Hiç itiraz etmeden sırıtıp, "He valla." Deyince birlikte gülüşmüştük.

Yüzümdeki gülümseme solmadan mutfaktan çıkan anneme baktığımda, onunla aynı anda artık görmeye bile tahammül edemeyip yok saydığım Dilhun girdi içeri.

Ona uğradığı gibi geri çektiğim gözlerimle dudaklarımıda soldurup sıkıntılı bir soluk verdim. Bana bakan Revan gerildiğimi ve nedenini hızla anlamış hüzünle bakmıştı yüzüme.

"Hayırdır ne bu neşe?" diyen o midemi kasan sesini fazlasıyla duymuş ve bize sorduğunu bilsemde hiç duymamış gibi davrandım. Oralı bile olmadan elimdeki suyu yudumlayıp tezgaha bıraktığımda, "Seninle alakası olmayan bir şey." Diyerek benimde vereceğim cevaptan farksız bir cevap verdi Revan.

O da benim kadar soğuktu artık ona ama ben böyle olmasını istediğimden değil. Rojhata ve bana yaptıklarını Delalden öğrenmiş ve o günden beridir o da benim gibi hiç sayar olmuştu onu. Bu eve geldiğim gece yanıma gelip benimle birlikte dizimde ağlamış, belkide bu cehennemde sığınabildiğim tek yer olmuştu bana küçücük yüreği ile.

"Revan! Bak senin dilin gitgide uzuyor. Bir şey demiyorum diye bana tavırlanıp duruyorsun haddini bil." Diye aniden çıkışıp sesini yükseltince çatılan kaşlarımla ona döndü gözlerim. "Ben senin arkadaşın değilim, ablanım." Deyip işaret parmağını havada salladığında yanımda suspus kalan Revan yerine ben karşılık verdim ona.

"Ne dedi ki bilecekmiş haddini, Dilhun?" dedim ismini iğneleyerek.

Çattığı kalın kaşlarının üstüne düştüğü keskin kahveleri bana döndü.

"Sen karışma, Arjin." Dedi tane tane. İkaz doluydu sanki sesi, bana geri dur der gibi.

Fakat bu ne mümkündü? Havaya kaldırdığım tek kaşımla kollarımı bağdaştırdım karşısında, "Sebep?" diye sorarken.

Tavrıma karşılık kaşlarını havalandırıp, "Sebep mi? Zaten senden buluyor o yüzü de edepsizleşiyor böyle." Dedi asıl amacına varıp. Onun derdi ne Revandı, ne de ona olan tavrı. O ne yapıp edip konuyu bana getirmek yine ve yine bana çatmak için yer arıyordu kesinlikle. Haftalardır yaptığı gibi.

Hafifçe sağa kıvrılıp kaybolan eğrelti tebessümüm saniyelik olurken, "Eğer ki mevzu edepsizlikse, burada senden alâsını bulamazsın Dilhun. Benden yüz bulduğuda yok, sen neye layıksan onu yapıyor." dedim çenemi dik tutup. Yüzümdeki ifade tam olarak nasıl görünüyordu bilmiyordum ama oldukça duygusuz tutuyor, sesimde bile bir ruh anımsanmayacak kadar soğuk konuşuyordum.

O da ben gibi bir tebessüm sergileyip son verdiğinde kibirle baktı yüzüme. "Hayırdır Arjin, hanımlık taslamaya mı heveslendin yoksa sen? Ha eğer varsa öyle bir hevesin geri dur, zira sen bu evin hanımı olmayı bırak, kızı bile olamadın. Onu bile değer görmediler sana, hatırlatırım."

Sözleri birer kör bıçak gibi, içimde ailemden sebep yaralarla dolu olan yüreğime cellat olmaya niyetliydi. Lâkin bilmiyordu ki, artık o yüreğin ardına sığındığı bir zırh vardı. Onu koruyup, zamanla kabuk tutmasına sebep olan, bir çift karayla yeşillerime mesken olup, beni o yaralardan kurtaran.

Karşısında görmek istediği o ıslak ve acı dolu yeşiller yerine buz misali irislerimle iki yana salladım başımı hafifçe.

"Merak etme, öyle bir hevesim olmadı hiç. Zira, hanımı olmak istediğim tek bir yer vardı, oldum da." Dedim anlamaması mümkün olmayan bir ima ile. Ben, bir deli karalı adamın yüreğinin hanımı olmuş, bu dünyadan alacağımı almıştım çoktan. Onun bahsini ettiği bu cehenneme hanım olmayı istemeyi bırak, gözümü bile değdirmezdim zaten.

Kısa bir sessizlik süregelirken ona müsaade etmeyip devam ettim. "Lakin bu sana hakkını vermeyeceğim anlamına gelmiyor." Dedim asla geri durmayıp. Karşısında görmeye alıştığı benim aksime, başka bir kadın görmek onu belli etmemeye çalışsada delirtiyor, bunu da zaten sözleri ve o ateş gibi yanan kahveleri ile belli ediyordu.

"Üzülüyorum sana biliyor musun?" dediğinde bozmadım istifimi. "Benim sizin gibi bir ailem yok dediğin insanların evinde sığıntı olarak yaşayıp, bir de kendini bir şey sanman, çok üzünç."

Canımı yakmak için seçtiği kelimeler yalnızca duyulmasından öteye gidemedi. Belki amacı içimde bir yere diken misali batıp canımı yakmaktı ama bu onun için mümkün olmadı.

"Oysa üzülmen gereken kendin olmalıydın, tıpkı benim sana üzüldüğüm gibi." Dediğimde indirdim birbirine sardığım kollarımı. Yanımda sessizce bize bakan Revanın gerildiğinin farkındaydım, hatta Nesibe ablanın bile endişeli olduğunun. Fakat düşündükleri gibi olay çıkarmayacak yalnızca ona artık kabullenmesi gereken gerçekle yüzleşmesi için yardımcı olacaktım.

"Ortasında gerinerek durduğun bu konağın içinde, hiçbir zaman sevilmeyecek olmanın gerçeğiyle yaşıyor, evim dediğin ama aslında zehrinle bir mezara çevirdiğin bu konağı, kendi ellerinle cehennemin yapıyorsun sen." Dedim duruşumdan ödün vermeden. O nasıl tek tek seçtiyse kelimelerini, ben hiç uğraşmadan tüm benliğimle inandığım cümleleri sarf ediyordum ona yalnızca.

Birkaç adım atıp Revanı ardımda bırakarak onun karşısına geçip durdum. Aramızdaki mesafe uzansa dokunamayacak, ama gözlerimdeki o

aciz bakışı hissedebileceği kadardı. "Ve şunu asla unutma olur mu Dilhun?" dediğimde dik tuttu çenesini.

"Ben ait olduğum yuvayı çoktan buldum. Ama sen yuvam dediğin bu mezarlıktan başka bir yere ait olamayacak, hiçbir yerde huzur bulamayacaksın. Çünkü o kalbindeki zehri, kendinle birlikte gittiğin her yere götürüp orayıda bir mezardan farksız edeceksin. Senin hiçbir zaman gözlerini kapayıp, göğsüne sığınarak huzur bulduğun bir yuvan olmayacak, sen sevilmek uğruna aldığın ahlarla, bir ömür sevilmemeye mahkûm kalacaksın."

Birbirine kenetlenen çenesini ve dolar gibi olan gözlerini görmek bir sızıya sebep olsa da içimde, büyümesine izin vermedim. Bunun için çok geçti, o yaptıklarını bile isteye yapmış ve bedellerini elbet bir gün ödeyeceğini kendiside çok iyi biliyordu. Ben yalnızca onu en korktuğu ve hiç istemediği yerden vurmuş, amacım bu olmasada canını yakmıştım.

"Şimdi bana acıyarak bakan o zehirli gözlerine bir ayna tut, üzüleceksende gördüğün o surete üzül."

Bir fısıltı olarak dökülmüştü son sözlerim.

O tek kelime etmemiş, bende etmesini beklemeden çıkıp gitmiştim yanından geçerek.

Ardımda bıraktığım belki öfkeli ama en çokta aciz bir kadındı. Kapıldığı karşılıksız sevgi uğruna nefsine hakim olamayıp, kendi elleriyle bir gün kapısını çalacak olan huzura rağmen kilit vurmuştu kapısına. O kilitse, hem sevdiği adamın hem de benim ahımdı.

Çıktığım basamaklar biterken aşağıdan seslenen annemi duymazdan gelip yürümeye devam ettim.

Güya kahvaltı masasında ailecek olmak peşindeydi ama bütün çabası boşaydı. Çünkü ortada aile diye bir kavram yoktu. Aynı kandan ama birbirlerine nefret ve haset dolu insanlar olmuştuk biz. Bir yalanla başlayıp, o yalana direnemeden yıkılıp dağılmıştık çoktan. Şimdi ise bir mecburiyetti bizi bir arada tutan, başka bir şey değil.

Uzun holün ortasında olan odamın kapısına ulaştığımda indirdiğim kulp ile, "Arjin." Diyen çekingen sese döndü başım.

Elleri önünde birleşmiş, gözleri kan toplamış ve burun ucu kırmızıydı yine.

Bu eve geldiğim günün gecesinde gördüğümden beri değişmeyen hali yine aynıydı. Ağladığından olsa gerek çatallaşmış ve kısılmıştı tiz sesi. "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda bile mahcubiyet akıyordu

bakışlarından. Çekincesi büyüktü ama konuşmak için büyük bir sebebi vardı ki sonunda karşıma çıkabilmiş ve bunu dilemişti. Kaçırdığım gözlerimle açtığım kapıyı ittirip içeri girdim ve bir şey demesemde kapıyı açık bırakıp gerekli cevabı vermiş oldum.

Yatağımın dibine kadar gelip durduğumda onun kapıyı kapatan, güçsüzleştiği buradan bile görünen bedenine baktım.

Evladının acısı, hasreti bir veba gibi herkesi ama en çokta onu mahvediyordu.

Yavaşça dönüp kısa bir anlık gözlerime bakıp geri kaçırdığında küçük bir damla aktı gözlerinden. Karşımda ağlamak onu rahatsız etsede kendini durduramıyor, sıktığı yumruklarıyla parmak boğumları morarıyordu. Seslice can çekişir gibi yutkunup bana dikti gözlerini yeniden. Verdiği soluğu omuzlarını çökertirken alt dudağı titremişti. "Biliyorum." Deyip birbirine bastırdı dudaklarını. "Döktüğün onca gözyaşına yenilerini ekledik." Tane tane konuşuyor titreyen dudaklarını durduramıyordu.

"Ama birine bile, bile isteye sebep olmadım yemin ederim. Sana hem vefa, hem de can borcum var benim. Bir gün gelirde istersen, bir saniye bile düşünmem Arjin. Benim omzumda kurtulamadığım bir vebalin yükü var, beni nefes aldığım her gün öldüren ama canımı almayan. O vebal sensin işte, bu yüzden güç belada olsa karşındayım."

Akan yaşları hızlanmış, ara ara burnunu çekip yaşlarını siliyordu elinin tersi ile. Bense çatık kaşlarımla sesimi bile çıkamadan onu dinliyordum.
"Bunca zaman kaçıp durdum senden, yüzleşmek bile ağır geliyordu çünkü. Ama öyle bir acı düştü ki içime, ondan ağır gelmiyor artık hiçbir şey. Şimdi niye karşına çıktımda bunları söylüyorum diyorsun değil mi?" dediğinde elinin tersiyle sildi gözlerini. Evet, diyordum sahiden ama dile getirmemiş onun devam etmesini beklemiştim.

"Benim gözümden akan her yaş, senin vebalinin bedeli Arjin. Rabbim biz mutluluk yaşı dökerken dökülen acılı yaşların bedelini ödetiyor bize. Bir gün gelmesinden korktuğum ama elbet geleceğini çok iyi bildiğim o günleri yaşıyorum şimdi." Ufak hıçkırıkları gözyaşlarına eşlik etmeye başladığında bana doğru birkaç adım atıp durmuştu. Ve ben karşımda çaresizliğin can bulduğu bir kadınla boğazımda keskin bir acı hissetmiş, yutkunamamıştım.

"Yüzüm yok." Deyip yüzüne eğerek omuzları sarsılarak ağlamaya başladığında dolan gözlerimle çevirdim başımı. "Ama yalvarırım, son bir kez, oğlum için yap olur mu? Ben, Rojhat ya da bir başkası gözüne

gelmesin yalvarırım, bir günahsız olsun gözünde. Nefretini, öfkeni bizden çıkar. Canımı iste vereyim, ama oğlumun nefesini kesme Arjin."

Hıçkırarak söylediği her kelime ile yıkılır gibi dizlerinin üstüne çöktü önümde. Elleri önünde, omuzları ağlayışı ile sarsılıyor, gözyaşları artık tenine değil, odamın parkesine dökülüyordu.

Anne olmak ne demek, ya da evlat acısı nasıl bir şeydi hiç bilmiyordum. Ama karşımda, ağlayarak yalvaran bir kadını görmek gözyaşıma sebep olmuş, onun çaresizliği ile öfkeme gem vurup elimle sildiğim gözyaşımın ardından ona eğilmiştim. Parmaklarımı ince koluna sarıp, "Kalk." Dedim onda olmayan gücü kendimde arayıp. Kalkmayı bırak, kıpırdamamış ağlamaya devam etmişti yalnızca.

Bense onu kaldırmaktan vazgeçip onun gibi dizlerimin üstüne çökmüştüm. Aldığım derin solukla burnumu çekip birbirine bastırdım dudaklarımı. "Ben size ah etmedim, ben sizi Rabbime havale ettim." Dediğimde acı dolu bir inleme duyurdu. Yüzüme bakamıyordu, baksında istemiyordum zaten. Sadece artık bunca zaman ertelenen o hesaplaşmayı gerçekleştiriyordum.

"Size olan öfkemden çok, sizin bile bitiremeyeceğiniz bir merhametim var benim. Size asla göstermeyeceğim, ama bir günahsızada sizin günahınızı ödetmeyeceğim bir merhamet. Senin omzunda ki yük ben değilim, vicdanın Delal. Zamanında sevgin uğruna harcadığın, şimdilerde ise kurtulmadığın vicdanın."

Suskunluğum boğazıma dizilen onlarca cümleye rağmen galip gelip alt etmişti dilimi. Acı öyle çok hissediliyordu ki, ettiğim her kelime onun acısını katlayacak, bense bunu bildiğimden kendime bir dur demek zorunda kalıyordum.

"Benden yana bir kuşkun olmasın, ben sizin gibi değilim. Bile bile kendim için bir masumu ateşe atmam, atanada müsaade etmem. Sizden istediğim ne vefa ne can. Bir gün gelecek ve bu mecburiyet eninde sonunda bitecek. Sizde, diğerleride o mecburiyetle birlikte ebediyen biteceksiniz benim için. Şimdi kalk, ağlamak yerine o gün gelsin diye benim gibi dua et. Ben kendim için, sen evladın için."

Nihayet kaldırdığı yüzü kıpkırmızı olmuş, saç telleri ıslak tenine yapışmış çenesi titriyordu. Minnet dolu bakıyordu gözlerime, yaş eksiltmediği yeşillerimde minnet arıyordu. Bulmuştu da, merhametim ona istediğini vermiş başını sallayarak elleriyle silmişti yaşlarını. Yerden aldığım destekle doğrulup kendime gelmeye çalışırken onunda ayaklandığını gördüm.

"Annemin seni nasıl benim yerime koyduğunu düşünürdüm hep." Dediğinde bedenimin yarısı döndürdüm ona.

"Beni sildiği için değil, seni sevdiği için benimsemiş öyle."

Buruk bir gülümseme vardı çatlamış dudaklarında. İki yana salladım başımı usulca.

"Beni senin yerine koymadı, Delal. Anneler kimseyi evlatlarının yerine koyamaz, o seni silmedi, sen onun yüreğinde öldürdün kendini." Dedim göremediği gerçeği yüzüne vurarak. Belki yaptıklarını kabul ediyordu ama hâlâ görmediği ya da yanlış gördüğü çok şey vardı.

"Ya sevdiğinin, ya annenin yüreği deselerdi, sen kimi seçerdin Arjin?" dediğinde sağa doğru eğdi ıslak yüzünü. Ama haksızdı, bu mahcubiyet bu çaresizlik ona hak değildi. Aileyi silmek, bir insanın sevgiyi bulduğu ilk yuvayı her şeyiyle yakıp kül etmek ve kendi kendini yuvasız bırakmaktan başka bir şey değildi. O da bunu anlamayacak kadar küçük değildi.

"Eğer senin gibi beni gözünden sakınan bir ailem olsaydı, ben onların dizinde her gün ölmeyi seçerdim."

İşte şimdi haklı bir burukluk vardı aramızda, ama benim dudaklarımda.

"Yaşamadan bilemezsin, hiçbirimiz içimize düşmeyen ateşin acısını bilemeyiz."

Belki sözlerinde haklıydı ama bu onun yaptığını haklı çıkarmamıştı. Bazen yanmayı seçmek gerekti, o ateşe alışmayı, göğüs germeyi öğrenmeyi ama o ateşten kurtulmak için başka bir ateşe tutulmayı seçmek değil.

Yüzümü çevirip ardımı dönünce bu konuşmayı burada bitirmiş, o da birkaç saniye daha bekleyip çıkıp gitmişti. Ona gösterebileceğimde, verebileceğimde bu kadardı, daha fazlası yoktu. Bazen bana sahip olduğum ya da olabileceğim en güzel şeyi, sevdiğim adamı vermiş olduğunu düşünsemde affetmek aklımın ucundan geçmiyordu onları. O sevgiye tutunana kadar yaşadıklarım engel oluyordu buna ve çektiğim cefanın sefası deyip kurtuluyordum o azaba tutulmadan.

Önüme düşen dalgalı saçlarımı ellerimle omzuma savurup kuruyan boğazımı ıslatmak için su içmeye mutfağa indim. Kahvaltı sofrası çoktan kaldırılmış, bulaşıklarla uğraşıyordu Nesibe ablalar. Birbirlerinin arasında konuştukları fısıldama gibiyken masadaki sürahiden bardağa suyu doldurup kana kana içtim. Gırtlağıma yapışan o kuruluk su ile birlikte yok olup giderken, "Ne yapmışlarda yuvasını yıkmaya kalkmış acep?" diyen Nesibe ablayı duydum.

Bardakta kalan son yudumuda dudaklarımdan geçirip yutkunduğumda, "Arjin hanımım biliyordur belki." Deyip bana bakan Nazlıya baktım.

Elimdeki bardağı masaya bırakıp, "Neyi biliyorumdur?" dedim kaşlarımı kaldırıp. Çocuksu yüzü hem meraklı hem de çekingen dururken onun yerine Nesibe abla cevapladı sorumu. "Bir şey duyduk biz kızım." Dediğinde çattım bu sefer indirdiğim kaşlarımı. Gergin ve söylemekten çekiniyor gibi duruyordu.

"Ne duydunuz Nesibe abla, söyle?"

Dişlediği alt dudağını bırakıp, "Benim bir ahbap, şu Neçirwanların mutfağında çalışıyor. Telefon etti az evvel, bir şeyler dedi ama bilemedim." Dedi zor bela.

İyiden iyiye meraklandığımda, "Ne dedi?" deyip aceleci tavrımı sergiledim.

"Dedi ki, bu Şahmaranların gelini olan kızları baba evine dönmüş."

Kaşlarım düzelip ifadem gerinirken, "Babasının evi Nesibe abla, ne var bunda?" dedim gayet normal olduğunu düşünerek. Fakat o durumu yanlış anladığım için telaş etmiş ve daha detaylı konuşup beni hiç düşünmeyeceğim bir şoka sokmuştu.

"Öyle değil kızım, temelli dönmüş. Kocasını terk etmiş dedi."

Dudaklarım aralanıp yüzümde inanmaz bir tavır oluştuğunda, "Ne? Daha neler?" demiştim hızla. Çünkü bu mümkün olması imkansız bir şeydi, yani en azından benim tanıdığım kadının asla yapmayacağı bir şeydi kesinlikle. Ruşa, deli gibi sevdiği ve sevildiği adamı ve ailesini bırakıp baba evine dönmezdi. Ona bunu yaptırabilecek bir güç olamazdı, olduysada benim için tahmin etmek olanaksızdı.

"Valla sabahına gözleri kan çanağı halde kardeşiyle gelmiş eve. Babasıda sahip çıkmış, nikahı bozduracakmış." Diyerek sözlerine devam eden Nesibe ablaya dönen gözlerim onu görmüyordu. Dalmış ve aklımda yalnızca hayret dolu vaziyette duyduğum o sözlerin gerçekliğinin sorgulaması vardı.

"Ruşa." Diye istemsiz ismi döküldü dudaklarımdan. Ne olmuştu sahi? Gitmiş miydi, ya da ne için gitmişti?

Kendime gelip onların bana olan meraklı bakışlarını ardımda bırakıp koştur koştur odama çıktığımda çantamı ve üzerime uzun siyah trençkotumu aldım. Ayağıma giydiğim siyah topukluyla tüm eve yayılan adım seslerimi duyan annem ardımdan seslense bile durmayıp çıktım konaktan. Avlu kapısından çıkar çıkmaz önüme dikilen adamla zaman kaybetmek yerine, "Neçirwanların konağını biliyor musun?" deyip cevap vermesini bekledim.

Cevap vermeyip başını sallayıncada arabaya yönelip, "Beni oraya götür hemen." Dedim aceleyle. Ben arka koltuğa o da şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırmış ve kısa bir süre sonra ana yola çıkmıştık. İçimde büyük bir sıkıntı hissi doğmuştu, gözleri kan çanağı olup kardeşiyle eve dönmüş, ne demekti? Ruşa nasıl o hale gelmiş, işin içine kardeşini, babasını sokacak kadar nasıl vazgeçmişti evliliğinden.

Neydi ona bunu yaptıran, hem merak hem hayret doluydum.

Yarım saatlik bir yolculuk olmuş kapısının önünde durduğum konaktan daha çok malikaneye benzeyen eve bakınmıştım. Kapımı açan şoförü yeni fark edip indiğimde ona döndüm. "Sen dönebilirsin, ben döneceğimde sizi ararım." Emir aldığı kişi aslında ben olmasamda kısa bir sessizlikten sonra itirazsız başını sallayıp, "Peki." Dedi ve ben kapıdan girmeden gitmeyip arabanın önünde durdu.

Emir eri olduğu adama attığım her adımı bildirdiği için kabul etmiş ve zaten onun her şeyden haberi olduğunuda olacağınıda biliyordu. Tam olarak buna güvenerek hareket edip, öyle emin olmuştu. Büyük kapıyı beni görüp açan adamın yanından geçip yeşillikle çevrili avluya girdiğimde evin girişine yöneldim.

Kapı sonuna kadar açık fakat kimse görünmüyordu.
İlk defa geliyor olmanın çekingenliğinden biraz bekleyip ardından kapıya tıklattım. Birkaç saniye kimse gelmezken nihayet söylenme eşliğinde biri görünür oldu. "Kapıya da ben bakayım, ne de olsa bunun için varım ben değil mi Ayşe?" diyerek bağıra bağıra gelen benden büyük olduğu belli olan genç bir kadındı. Ve resmen Ruşaya benziyordu, bas baya hemde. Sima olarak fazlaca andırırken detaylı bakınca ise benzerliğini yitiriyordu zamanla.

"E beğendin mi bari?" deyip tek kaşını kaldırınca kendime geldim.

"Efendim?" deyip anlamadığımı gizlemezken, "Ne bileyim alıcı gibi bakınca, ağabeyine falan alacaksın sandım." Dedi oldukça açık sözlülükle.

"Ah, hayır şey, yanlış anladınız. Ben Ruşa için gelmiştim." Diye aceleyle kendimi açıkladığımda, "Ablam daha boşanmadı." Dedi umursamazca.

"Ne, hayır hayır görücü değilim ben ablanın eltisiyim zaten." Deyip bu sefer tüm yanlışlığı düzelttim kesin olarak. Fakat o bu seferde, "Ha onu baştan söylesene ya, hadi Allaha emanet ol." Demiş ve tuttuğu kapıyı çarparak yüzüme kapatmıştı. Ben dudaklarım aralık önümdeki kapıya donarak bakarken bunu neden yaptığına bir anlam verememiş ve kenardaki zile uzanmıştım.

Çalan zilin sesi bana kadar gelirken saniyeler sonra yeniden açıldı kapı. "Ne var?" deyip gözlerindeki baygınlıkla baktı gözlerime.

Hafifçe tebessüm edip, "Rica etsem Ruşayla görüşebilir miyim?" diye rica ederek az önce yaptığını görmezden gelmeyi seçtim. Çünkü ben bir an önce Ruşayı görmek istiyordum ama o, "O biraz zor ya." Demiş ve yine reddetmişti beni.

Taşmaya başlayan sabrım ile sesli bir soluk verdim.

"Neden?"

"Babamın emri, hiçbir Şahmaran giremez bu kapıdan da ondan." Dediğinde gözlerimi yumdum. Bu yüzden kapatmıştı kapıyı suratıma ve resmen sözlerinde fazlasıyla ciddi duruyor beni içeriye alacakmış gibide davranmıyordu.

"Asl-" deyip kendimi açıklayacakken buna gerek kalmamış ve onun ardından bize doğru gelip, "Arjin?" diyen Ruşa görünmüştü.

Üzerime çöken bir rahatlama hızla yüzüme yansırken bende, "Ruşa?" demiş ve onun kardeşini iterek bana hızla sarılmasına karşılık vermiştim. Boynuma sarılan kolları beni sıkı sıkıya sarmalarken bende ondan farksız sardım onun bedenini. Özlem, hasret ve aramıza giren onca zamana inat kaldık bir süre bu vaziyette.

Bir süre sonra, "Hava soğuk hadi girin içeri de orada devam edin." Diyen kadınlada yavaşça ayrılıp ona dönmüştük ikimizde.

"Biz salona geçelim, sende bir kahve gönder bize Neslihan." Dediğinde başını sallayarak gitti kardeşi. Bana dönüp tebessüm ederek içeri buyur ettiğinde ise önüme geçmiş bende onu takip etmiştim. Oldukça büyük ve beyaz, gold renklerle dizayn edilmiş evin kendi kadar büyük salonuna girdiğimizde dip dibe oturup elimdeki çantayı bırakır bırakmaz onun elini tutmuştum.

"İyi misin?" deyip her halinden belli olan durumuna rağmen sormak istemiştim. İyi değildi, bu kırmızı kesilmiş gözleri ve yüzündende belli oluyordu ki o da itiraz etmemişti zaten.

"Değilim." Deyip başını eğerek gözünden akan yaşı sildiğinde istemsiz doldu gözlerim. Onu ilk defa böyle görüyordum ve bu hem afallamama hem de ne diyeceğimi bilemememe sebep oluyordu. Ben onu hep neşeli, deli dolu görmeye alışmıştım, şimdi karşımda acı çektiğini badem gözlerinde dahi görmek garip hissettiriyordu.

"Ne oldu Ruşa, ne seni bu hale getirdi?" dediğimde taze bir gözyaşıyla beraber buruk bir tebessüm daha oldu dudak kenarında.

"Aslına bakarsan ben bu hale çoktan gelmiştim Arjin, sadece sahte gülüşlerime bir son verdim bugün. Gardımı indirdim, gerçeğin beni ezmesine izin verdim." Çatallaşmış sesi yorgun ve güçsüzdü.

Çatılan kaşlarımla neyden söz ettiğini anlamayıp, "Ne gerçeği?" dedim gözlerine bakıp. Yine yüzünü eğip tuttuğum eline bakarak, "Belki duymuşsundur, hem duymaman mümkün değil." Dedi mahsunca. Söylemek istemiyor gibiydi ama ben hâlâ anlamadığımdan söylemesi için tekrarladım kendimi.

"Neyi?"

Gözlerini kaldırıp ıslak ıslak baktığında, "Şahmaranların altı yıllık evlat hasretini." Dedi ve benimle birlikte o da çaresiz bir sessizliğe büründü. Duyduklarımın sahiliğini sorgulamaya yeltenmemiş, sadece karşımda sessiz yaşlar akıtan kahvelere bakıyordum. Bu yüzdendi bu acı, o bakışları, konuşmadan bile akan yaşları, bundan sebepti.

O evde bir şeyler yaşanmış ve yaşanılanlar acısını yüreğinden taşırıp bedenine yaymıştı.

Ben diyecek söz bulamayıp dolu gözlerle ona bakınca, "Bir şey söylemene gerek yok, zaten şu saatten sonra bugün duyduğum sözlerin önüne geçecek hiçbir sözde yok." Dedi elinin tersiyle akan yaşlarını silip. Gözyaşları dursun istiyordu ama ondan bağımsız kopup gidiyordu pınarlarından. Ağlamaktan kızaran küçük burnunu çekip sesli bir soluk verdiğinde çatılı kaşlarımı daha da derinden çattım.

"Kim ne dedi sana?" diye sorduğumda kendi içimdede inanılmaz bir acı hissetmiştim aslında. Sanki acısını bana da pay etmiş, benimde gözlerime işlemişti bilmeden.

Sıkı sıkıya yumduğu gözleriyle iki yana salladı başını. "Kimin dediğinin bir önemi yok Arjin, belki bedenler değişiyor ama hepsinin söylediği şey aynı." Dedi artık sesli ağlamaya başlayarak. Direnişi buraya kadardı, içindeki lanet his yine ele geçiriyordu hakimiyeti çok belliydi.

"Ben yıllarca bir maske taktım yüzüme, güldüm. İçim paramparça iken bile güldüm, feryat etmek isterken bile dilime kilit vurdum. Bir gün o maskenin de dayanamayıp düşeceğini bile bile direndim bunca zaman." Artık omuzları sarsılarak ağlayan bir kadın vardı karşımda. Yüzüme bakmaya çekinip, başını eğerek yaşlarını kendi dizlerine akıtan.

Ve birde benim yaşlarım vardı, böylesine aciz görünen acı dolu bir kadın görmeye dayanamamış bende ortak olmuştum onunla birlikte akıttığı

yaşlarına. Nefesini dahi kesen acısı izin verdikçe konuşmaya çalışıyordu ama, bunuda güç bela yapıyordu.

"Gözlerimin içine kaybolur gibi bakan adam için, o üzülmesin, canı sıkılmasın diye üzülmeye razı oldum. Bunu yaparkende kendiminde bir insan olduğunu unuttum, ta ki bugüne kadar. O yaranın hiç dinmeyen acısına bir hançer daha sapladıkları bu sabaha kadar."

Bir kadının nasıl yıkıldığını dinlemek bile zor gelirken, onun ettiği her sözü acıyla yaşamış olduğunu bilip hazmetmek daha zor geliyordu. Ağlamaktan konuşamıyor sarsılarak ağlıyordu gözlerimin önünde.

"Ruşa." Deyip dayanamayarak göğsüme yasladım başını. Belki acısını söküp atamazdım içinden ama ortak olmak istedim, biraz olsun hissetmesin o yükü istedim. Ağladıkça akan yaşları göğsümü ıslatırken ellerimdeki ellerini sıktı.

"Çok canım yanıyor Arjin, çok." Dedi bir çocuk gibi sığındığı göğsümde fısıldayarak. Bense tutamadım kendimi, dudaklarım titreye titreye sessizce ağladım bağrımdaki kadına.

"Biliyorum, biliyorum." Dedim kendini anlayan birinin varlığını hissetmesi için.

Anlaşılmak iyi gelirdi belki, acı paylaşmak, saklamadan ağlayabilmek. Onun buna o kadar ihtiyacı vardı ki, ben bugün, şimdi fark ediyordum. Yıllarca akıtmaya hak bile görmeyip sakladığı o yaşları şimdi çekinmeden döküyor, sığınacak bir göğüs bulup orada saklanıyordu yaralı bir kuş gibi.

Elimin tersiyle görüşümü kapatan yaşlarımı sildiğimde kapıda elindeki kahve ile bize bakan Neslihanı gördüm. Ablasının hıçkırarak ağlayan bedenine öfkeyle karışık hüzünle baktığını görünce başımı iki yana sallayıp bir şey demeden geri gitmesine sebep oldum.

Bir süre daha ağlayıp burnunu çekerek geri çekildiğinde bırakmadı ellerimi. Sanki onları tutmak güç veriyordu ona ve öyle konuşmaya devam ediyordu. Birbirine bastırdığı kızarmış dudakları ile yutkunup yeniden baktı benimde kızardığını bildiğim gözlerime.

"Ben bugün her şeyi yıkıp geçtim buraya gelerek, kendimi, kocamı, yuvamı. Kaçtım o evden, oradan kaçarsam yüreğimdeki o acıdanda, omzumdaki o yüktende kurtulur nefes alırım sandım çünkü. Ama olmadı Arjin, ben kutulamıyorum bundan, nereye gitsem benimle geliyorlar." Konuştukça hızlanan yaşları dinmek bilmiyor, cümleleri arasında ara ara hıçkırıyordu. Kendini dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum ama sanki bunca zaman bu anı beklermiş gibi tüm hakimiyetinden arınmıştı bedeni.

Acısına bırakmış ipleri, sadece içinden geleni yapıyordu.

"Öyle işlenmiş ki içime, zihnime, sanki bir parçam olmuş kopmuyor benden. İçimde sakladığım o şey, yapıştı kaldı, ne birine söyleyebiliyorum ne de kendimden sökebiliyorum."

Bir insan belkide her türlü acıyla savaşabilir hatta aşabilirdi onu. Ama çaresizlik, işte elini kolunu bağlayan bu illet şeye hiçbir şey galip gelemiyordu. O da çaresiz kalmış, gücünün yettiği yere kadar direnseде maalesef galibi olamamıştı bu savaşın. Şimdide düştüğü çıkmazdan kaçarak kurtulmaya çalışıp çırpınıyordu kendince.

"Sakın öyle deme, sakın bunu böyle benimseme, kendine bunu yapma." Dediğimde azarlar gibi çıkmıştı kırılmış sesim. Buna izin veremezdim, bunu kabullenip savaşmayı bırakmasına müsaade edemezdim. Gerekirse onun acısına ortak olur onunla birlikte altında kalmaya da razı olurdum ama onun böyle kendi kendini yok etmesine izin veremezdim.

"Bir insanın eksikliğinin yüzüne vurulması, susan dillerde duymasada, atılan bakışlarda görmesi ne kadar acı bir şey bilmiyor musun? Rabbime her gün yalvarırken, her güne bir umutla başlayıp her günü bir hayal kırıklığı ile bitirmek, nasıl acı veriyor biliyor musun?"

Bana değil kendineydi bu sorular, kimseye anlatamadığı derdini kendine anlatıyordu yeniden. Kimseye dökmediği yaşını kendine hesap verirken döküyordu.

"Bir çaresi bulunur, tüm bu günleri sevdiğin adamla aşıp beklediğin o mutlu güne kavuşabilirsin güzelim. Ama lütfen vazgeçmiş gibi konuşma böyle." Dediğimde bir hıçkırık koptu dudaklarından. Ne onun yaşı ne benim yaşım durmuyordu ama onun yaşları birer su damlasından ibaret değildi benimki gibi.

O damlalarda yüreğindeki ateşin kıvılcımlarıda vardı, döküldüğü pınarları yakan, akıp gittiği tenini yaralayan.

"Vazgeçmedim, sadece biraz olsun kendi irademle üstlendiğim o yükten kurtulmak istedim. Ve anladım ki, bu mümkün değil." Deyip başını sallayarak eğdi yeniden. Başını dik tutmak zor geliyordu ona, bunca zaman verdiği o çabayı artık göstermiyor, direnmeyip eğiyordu.

"Hayır, hayır, hayır, sakın." Dediğimde sıktım ellerimi. Ona güç vermek, destek olmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ama ona o gücü verecek olan kişi ben değildim bunuda biliyordum.

Gözlerini kaldırıp yeşillerime baktığında, "Arjin, senden bir şey istesem yapar mısın?" dedi buruk bakışlarıyla.

Ne isteyeceğini bilmeme bile gerek duymadan kabul edip salladım başımı. "Ne olursa, ne istesen güzelim?" dedim.

"Benim omzumdaki yük bana çok ağır geliyor artık, gücüm tükenmiş gibi. O yükü benden biraz olsun alır mısın? Çünkü ben içimde sakladıkça büyüyor sanki, büyüdükçe sığmıyor artık içime." Yalvarır gibi başını sola yatırarak konuşunca derin bir soluk aldım. Karşımda böylesine aciz düşmesi yakıyordu canımı. Onu böyle görmek akla hayale sığmayacak gibiydi bende oysaki.

"Nedir o sakladığın? Söyle güzelim." Dedim dostane. Yaşlarım dinmemiş ama onun sözleriyle bakışlarım donup kalmıştı.

"Hasta olan ben değilim Arjin..." demişti dediği gibi yeniden sarsılarak ağlamaya başlayıp. Başı eğilmiş, saçları yüzünün iki yanına düşerek, "Ben değilim..." diye devam etmişti hıçkırıklarına.

İşte şimdi asıl acısını anlamış, o yükün ona neden bu kadar ağır geldiğini anlamıştım.

Çünkü o yükün asıl sahibi o değildi, sevdiği adamdı.
Ama kendisi omuzlamış, kendini feda etmişti.
Şaşkınlığım devam edip nihayet konuşacak güç bulduğumda, "Ne yaptın sen?" dedim acıyla. Nasıl yakabildi kendini, nasıl bunca zaman başkasının yerine yanmayı seçti. Bu kadar mı çaresizdi, bu kadar ileri gidebilecek kadar.

"Yapmak zorundaydım. Sevdiğim adam için, mecburdum." Deyip kendini kaybeder gibi şiddetlenince ağlayışı dayanamadım.

"Şşşş, tamam, tamam." Deyip yeniden göğsüme çektim başını, o da buna ihtiyacı varmış gibi sığındı yeniden. Kaldı, ağlamaya, hıçkırmaya devam etti. Nefesi kesile kesile kendine gelmeye çalıştı ama biraz zaman aldı.
İçinde kendi elleriyle yaktığı ateşten sıyrılmaya çalıştı ama mümkün olmadı. Kıvrana kıvrana yaşlarını dökmeye devam etti. Sonra başını kaldırıp seslice yutkundu elleri tenindeki yaşları silerken.

"Bir türlü olmayınca ikna ettim Baweri, kan tahlili verdik." Dedi devam edip. Konuşurken ara ara duruyor nefesleniyordu. "O zamanlar daha ilk yılımız, iki aşirette bebek haberi bekliyor. Dayanamadım, olmuyorsa vardır bir sebebi dedim, varmış. O kadar korkuyordum ki eksik olduğumu duymaya, Bawerden habersiz aldım sonuçları. Ama o gün duyduğum şey, kendi eksikliğim olsa böyle yıkılmazdım Arjin."
Sözlerinin gerçekliğine kanıt yüzündeki acıydı.
Yıkılmışlığı ise komple gözlerimin önündeydi.

"Öyle bir acı düştü ki kalbime, korkuyla bir olup darmaduman etti beni. Nasıl çıktım oradan, nasıl hazmettim o sözleri bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da sevdiğim adamın sırtına böyle bir kambur yaratmayacağım. Sensin dedim kendime, eksikse sensin, kusurluysa sensin ama o değil dedim."

Gözleri çaresizlik, sözleri acı, bedeni bitap durumdaydı. Konuştukça rahatlamak yerine daha da berbat oluyor, iyice kaybediyordu kendini.

"Kendini feda ettin, öyle mi?" dediğimde yumdu gözlerini.

"Sen ne yapardın Arjin? Bir adamın, hele ki o adam bir aşiretin başı, soyunun devamı olacak adamsa sen ne yapardın? Ben yapmam gerekeni yaptım, evet belki düşündüğümden daha ağır, daha zor ama asla pişman değilim. Ben sevdiğim adama bunu yapamazdım, onu dillere düşüremezdim. Düşecekse biri dile ben düşerim dedim, ağlayacaksa biri ben ağlarım dedim."

Sevginin esareti buydu işte, yakmayı değilde yanmayı seçmekti. O da bunu yapmıştı, sevdiğine değil kendine kıymıştı.

"Ama dedim ya, içimde gün geçtikçe büyüyor, sığmıyor diye. Korkuyorum, bunca zaman susmuşken bundan sonra konuşmaktan, olurda benim içimdeki acının onun yüreğinede düşmesinden çok korkuyorum. Belkide bu yüzden kaçtım oradan, irademi kaybetmekten, acıma yenilip teslim olmaktan korkup kaçmayı seçtim." Dediğinde korktuğu gerçekten kaçarken başka şeyleri ona feda etmek zorunda kalmıştı.

Önce kendini, şimdide yuvasını.

"Susacak mısın peki, bir ömür boyu?" deyip hüzünle baktığımda salladı başını.

"Ben bir yemin verdim, o yeminde de duracağım. Beni eksik sanırken bile gözlerimden başka gözlere bakmayan, eli tenime titreyerek değen, senden başkası bana haram diyen o adama bunu yapamam. Ben onu kendimden bile çok seviyorum, kendimden bile çok."

Acı bir hıçkırık, koca bir feryat gibi kopup gidince dudaklarından, yumdum gözlerimi.

"Gel buraya." Deyip sıkıca sarılarak sardım harabe edilmiş bedenini.

O öyle bir bataklığa batırmıştı ki kendini, birine elini dahi uzatmaya korkuyordu. Çünkü biliyordu ki, kime uzatsa elini onuda kendi bataklığına çekip batıracaktı. O batırdığı kişininse sevdiği adam olmasından korkmuş, gizlemişti herkesten bataklığın yerini.

Ağlamak yerine gülmüş, konuşmak yerine susmuş, feryat etmek yerine kahkaha atıp gizlemişti.

Sığınacak bir liman arayıp bulamayarak ortada kalmış, yağan sağanak bir yağmur misali o iğneleyici sözlerin, bakışların altında kalıp evsiz düşmüştü kendi dünyasında.

****

Rojda Şahmaran

Sesin eksik olmadığı bir evin ebedi bir sessizliğe bürünmüş olması var olan iç sıkıntımı daha da tetikliyordu.

Koca konak bir sabah doğan güneş batmadan içindekilerle bir enkaz olmuş, ama asıl enkaz kısa bir zaman sonra gözle görülür olacaktı. Şuan da yaşanan fırtına öncesi bir sessizlikti yalnızca. Kopacak bir kıyamet bizi, bizse o kıyameti bekliyorduk el pençe divan.

Gözlerimin önünde sessizce ağlayan Havine ters bir bakış atıp, "Annem nerede?" dedim sert tavrımı gizleme gereği duymadan. İçimde katıksız bir öfke vardı, bu öfkeninse herkese ufakta olsa bir payı vardı. "Havin, ağlamayı kes artık, ağlanacak vakit değil." Aksi sesime iç çekmiş ıslak gözlerini gözlerime dikmişti.

"Yengemin halini görmedin mi? Ben onu ilk defa öyle gördüm, hem gitti de. Terk etti evi resmen."

Çocuk gibi çıkan sesi ile bu sefer ben iç çekip bıraktım nefesimi.

"Biliyorum, ama burası onun evi. Bugün gitmesi onun için daha iyiydi, o da bunu bilerek gitti, evi terk falan etmedi." Dedim onun aksine daha düşünceli karşılayıp. Doğru olan böyle düşünmekti, bu evi terk edecek biri varsa o da yukarıda hâlâ tüm gurursuzluğu ile bu çatı altında duranlardı.

"Peki ağabeyim, o öğrendiğinde ne olacak?"

Cevabını düşünmekten kaçındığım soru yüzüme karşı dile getirilince ister istemez gerilip yutkunmuştum. Bahsettiğim kıyamet işte buydu, ağabeyimin karısına yapılanı öğrenmesi ve onu bu evde bulamayacak olmasıydı. Delirecek, hatta kendiyle birlikte bu evide başımıza yıkacak kadar kaybedecekti kendini. Bunu yalnız ben değil, bu çatı altında yaşayan herkes çok iyi biliyordu.

"Ağabeyim yapması gerekeni yapacak, sonra karısını alıp evine getirecek. Başka olacak bir şey yok." Deyip korkarak bakan gözlerinin içine baktım. İçini ne kadar rahatlatmıştım bilmiyorum ama korkusu tamamen yitmemiş duruyordu inatla bakışlarında. Bir şey demek yerine sessizce başını sallayıp önünde oturduğu pencereye dönmüş başını yaslamıştı.

Bawer ağabeyimin gelmesini ya da olmayacağını bildiği halde Ruşa yengemin dönmesini bekliyordu. Çünkü ne onun ne de bizim elimizden beklemekten başka bir şey gelmiyordu şuan da.

Yumduğum gözlerimle sesli bir soluk alıp verdim. Ardından saatlerdir içimi yiyen o haklı öfkemle ayaklanıp yukarıya çıktım. Merdivenler bile adımlarımın sertliği ile yakarırken gözlerim önümdeki kapıya dikilmiş, önüne gelir gelmez çalma gereği duymadan açmıştım.

Kapı açılır açılmaz kulağına yasladığı telefonuyla bana dönünce bir şey demesini beklemeden içeri girip kapadım kapıyı. O telefondaki kişiye bir şeyler söyleyip kapatırken ben ona doğru gidip durdum az ilerisinde. "Hayırdır Rojda, ne diye geldin?" dediğinde yüzümdeki o iğrenti bakışından haberdardım. Ona böyle bakmaktan başka bir şey hak etmiyordu zira bende.

"Ne zamandır bu evdesiniz siz Keje?" deyip tek kaşımı kaldırdığımda o da çatmıştı.

"Ne alâka?" deyip anlamsızca baktı yüzüme.

"Baban öldüğünden beridir, nereden baksan 9 yıl." Deyip sorusunu umursamadım. Söyleyeceğim şeyleri ona konuşma hakkı tanımadan söylemeye devam ettim. "Peki ne zamandan beridir kendini bu evin kızı ilan ettin, ya da bu evin gelinine ahkâm kesip onu kovabilecek yüreği kendinde buldun?" Cevap vermeden dudaklarındaki küstah gerilmeyi sergiledi önce, ardındanda kollarını göğsünde bağdaştırıp bir adım attı üzerime doğru.

"Senin unuttuğun bir şey var Rojda. Burası benim annemin baba evi, yani ben kendimi bu evin kızı ilan etmedim, çünkü zaten öyleyim." Deyip dik bir duruş takınınca karşılığını esirgemedim.

"Değilsin."

Sert ve kendimden emin sesimle gözlerini kısarak baktı yüzüme. Söylediklerimi umursuyor gibi durmuyordu lâkin bu onun zararınaydı, benim değil. Ne kadar umursamaz gözükürse gözüksün bu işin sonu onun için hiç olmayacaktı.

"Ne sen, ne de annen bu evin kızı değilsiniz." Deyip kısa bir es verdim. Ben onun aksine bakışlarımı keskin ve sabit tutup, sesimde ona karşı olan birikmiş bir nefretle konuşuyordum. "Annen bu evden kaçarak gittiğinde dedemin anneni reddettiğini, babamın annene acıdığı için bu eve kabul ettiğini sende annende çok iyi biliyorsunuz." Nihayet sinirleriyle oynamayı başardığımı son sözlerimi duyar duymaz gerilen yüzüyle anlamıştım.

"Ne diyorsun sen, sen kimsin?" deyip her zamanki kibirli sesi odada yankılandığında kolları çözünüp iki yanına salınmıştı. Bu ise ona karşı tutumumu daha katı hale getirip artık dilimi tutmaktan vazgeçirmişti beni. Zira birazdan ona çoktandır söylenmesi gereken ama herkesin bir şekilde sineye çekip sustuğu gerçekleri söyleyecektim.

"Diyorum ki, siz bu eve bir sığıntı olarak geldiniz, ama had nedir bilmediniz. Benim kim olduğuma gelincede, işte ben bu evin kızıyım. Senin o çatal dilini söksem, seni sürüye sürüye şu kapıdan çıkarıp atsam, ne senin ne de annenin tek laf edemeyeceği kişiyim."

"Rojda-"

Tiz sesi adımı ikaz eder gibi telaffuz etsede konuşmasına müsaade etmedim. Onun karşısında ne bu evin kızı olmakla, ne birinin yarasından vurmakla, ne de o çatal diliyle altında bırakabileceği bir kadın yoktu. Sessizliğimi güçsüzlüğe yorup beni bu şekilde bastırabileceğini sanması ise benim için sadece gülünçtü.

"Keje!" deyip onu bastırdığımda kısılmıştı kahvelerine sabitlediğim karalarım.

"Senin vaden zaten doldu, ben buraya sana o sivri zekanın alamayacağı uyarılarda bulunmaya gelmedim. Pılını pırtını topla, kıyametin gelmeden git demeye geldim. Zira ağabeyim yakındır gelir, vaziyeti öğrenincede senin sığındığın bu konağı sana mezar eder."

Ne kadar kabul etmesede söylediğim her kelimenin gerçekliğini o da biliyordu. Neye güveniyordu onu bilmiyorum ama güvendiği bir şey olmalıydı ki hâlâ bile kendisine bir şey olmayacağına inanıyordu. "Yapamaz! Dokunamazsınız bana, bize. Hem bana iftira eden onun karısıydı, namusuma laf eden oydu." Deyip yüzsüz gibi inatla yalan söylemeye devam edince taşmıştı artık sabrım. Ve yükselmesine engel olamadığım sesim çok olmasada korkutmuştu onu.

"Ne iftirası be! Sen kime ne anlatıyorsun, senin ne mal olduğunu biz bilmiyor muyuz? Evlense bile Afran ağabeyimden gözünü çekmediğini bilmiyor muyuz? Sustuk diye bilmiyor muyuz sandın? Yengem ne dediyse doğruyu dedi, senin gibi bir edepsizin bu evde yeri yok artık."

Dişlerimin arasından konuşup gözlerimi ondan ayırmazken endişeyle geriye doğru bir adım attı. "Afran inanmaz, ben ona derim tüm gerçeği. Hem o bizi çatısız, kadın başımıza bırakır mı sanıyorsun sen? Babasının emanetlerini?" dedi bana bulamadığım güvencesini göstererek. Cidden ağabeyime mi güveniyordu böyle? Yaptıklarını duysa Bawer ağabeyimden

önce onu kapıya koyacak adama?
Gergin dudaklarım düzelip kibirli histerik bir kıvrılma oldu sağ kenarında.

"Peki benim ona söyleyeceklerimden sonra sana inanır mı sence o? Ya da emanet olduğun gelir mi gözüne?" deyip sessizce durmasına karşılık bende sessiz durdum. Yüzümü incelemiş ne söyleyeceğini kestirmek için kendine zaman tanımıştı. Oysa yüzümde gördüğü tek şey artık ne söylerse söylesin bu işin içinden sıyrılamayacağıydı.

"Annem onların atası, burası onun evi." Yine yeniden inatla bel bağladığı tek güvencesini söylesede bende bir anlamı olmadı. İki yana salladığım başımla, "Burası! Şahmaranların evi, sizin değil. Zamanında soyadını inkâr etmiş annende, sende kendi sonunuzu kendiniz getirdiniz." Deyip tamamen korku saldım kibirli kahvelerine. Elinde kendini kurtaracak hiçbir şey yoktu artık, bunu o da görmüştü.

Suspus kalıp yüzüme bakmaya devam edince bu konuşmayı burada bitirip son kez, "Şimdi otur, millete zehir akıtmak yerine kendi haline yaş akıt." Dedim ve onunla içindeki korkusunu baş başa bırakıp çıkıp gittim. Nihayet yaptıkları karşılıksız kalmayacak kadar ileri gitmiş, kendi sonunu kendi elleriyle yazmıştı bu kez. Dönülmez bir sokağa sapıp o sokakta bir başına kalmıştı, bir yardım eli dahi uzanmayacaktı.

İndiğim merdivenlerden dönüp salona girecekken mutfaktan gözü yaşlı, elindeki ilaçları ile çıkan annemi görüp ona döndüm. Yanına ulaşıp, "Annem," dediğimde durmayan yaşlarından birkaçı daha firar etti su yeşillerinden. Ne yaparsa yapsın bir türlü engel olmadığı bunca olay evlatlarının başına gelirken aslında en çok o tüketiyordu kendini. Bir evladı mutlu olsa bir diğeri kan ağlıyordu, şimdi de Bawer ağabeyime üzülüyordu.

Henüz haberi bile olmayan, söylemeye bile çekindiğimiz Ağabeyim. Duyduğunda taş üstünde taş bırakmayacaktı, bu yüzdende gelene kadar tek kelime etmemeyi seçmiştik. En azından yüzüne söylemek haber göndermekten daha iyi gibi duruyordu.

"Hadi sil yaşını, yapma böyle." Deyip yanağına sürttüm baş parmağımı. Sildiğim yaşı kurumadan yerini yenisi almış, iç çekmişti gözlerini yumarak. "Annem." Tekrarladığım fısıltımla kızarmış gözlerini açıp yanağındaki elimi indirmiş ama bırakmamıştı. "Benim ciğerim böyle yanarken kim bilir o kızcağızın ki ne haldedir Rojdam." Dediğinde ise acı doluydu pürüzlü sesi.

Canı yanıyor gibi bakıyor ama bakmaya da utanıyordu sanki. "Kendi evlatlarımın saçının teline kıyamazken, başkasının evladının yaşı döküldü evimde. Sığdıramadı kendini buraya, dar ettiler kıza." Konuştukça titreyen

sesi ile kötüleşmeye başladığını fark ettiğimde hızla koluna girip salona götürdüm yavaşça. Gücü tükenmiş gibi saldığı bedeni koltuğa yerleşirken elindeki dil altı hapını alıp koydum ağzına.

Nefes almakta bile güçlük çekiyor, göğsü sıkışmış gibi kalbinin üzerindeydi sağ avucu.

"Anne, gözünü seveyim bir kendine gel, yapma böyle."

"Sahip çıkamadık, sahip çıkamadık."

Gözleri kapalı sayıklar gibi konuşuyor, ona rağmen akıyordu yaşları. Endişeli bakışlarım ondan bir an ayrılmazken salona giren Havin, "Ne oldu?" diye korkuyla annemin yanına oturup bana bakmıştı. "Tansiyonu düşmüş." Deyip ilerideki kolonyayı alıp geri döndüm. Bende diğer yanına oturup kalbindeki elinin bileğine masaj yapmaya başladım. Ne kadar iyi gelirdi bilemem ama daha kötü olmasına engel olmaya çalışıyordum.

"Abla." Diyen Havine cevap vermeyip sadece devam etmesi için bakınca dudaklarını birbirine bastırdı.

Çekinir gibi bakıp, "Hozanı aradım ben o taraftaki durumları öğrenmek için." Dedi sessizce.

"Eee?" deyip kaşlarımı çattım.

Ne duyacağımı zaten biliyordum ama yinede devam etmesini bekledim.

"Yengem, çok kötüymüş. Bu işin dönüşü yok falanda dedi, bende durumu anlattım ama yine pek bir şey değişmedi."

Tahmin ettiğim gibi öfkeyle konuşulan sözlerdi bunlar kesinlikle. Aksi halde bizzat Ruşa yengemin zaten ağabeyime suç yıkıp bedel ödettirmeyeceğini biliyordum. Bu yüzdende, "Olmaz öyle şey, Hozan sinirle demiştir onu. Hem ağabeyimin ne suçu günahı var, konuşulur halledilir." Deyip kabul etmedim söylediklerini.

O ise fısıldar gibi hüzünle, "Umarım." Diyerek sustu. Fakat salona kadar gelen erkek seslerini duyunca hemen ayaklanıp pencereye koşturduğunda gördükleriylede endişeyle bana döndü. "Geldiler." Deyince göğsümü şişiren soluğumla yutkunup gerilen bedenimi kaldırdım. Şu ana kadar gerilmeyen ben şimdi kasılmış ve ufaktanda olsa korkmuştum.

"Sen annemin yanında dur, ben karşılarım." Deyip salondan çıktığımda kapı çalınmadan açtım hemen. Bawer ağabeyimi tek beklerken yanında konuşarak her zamanki sert ifadesiyle yürüyen Afran ağabeyimide görmüş iyiden iyiye gerilmiştim. Ben kara kara nasıl durumu açıklayacağımı düşünmeye başlarken Bawer ağabeyim fark etmişti beni ilk.

"Hoşgeldiniz ağabey." Deyip yutkundum sadece.

"Hoşbulduk bacım." Dediğinde ise kapıdan çekilip yol verdim ikisinede.

Paltolarını çıkarmaya başlarken, "Nerede benim hatun?" demiş, bana dönük sırtına bakakalmıştım. Ben cevap vermeyincede bana dönüp bir cevap bekler gibi bakmıştı. Bu yolun dönüşüde kurtuluşuda olmadığından kuruyan dudaklarımı ıslatıp güç bela konuştum sonunda.

"Yengem yok ağabey." Dedim.

"Onu fark ettim Rojdam, bende nerede diyorum?" dedi o da her şeyden habersiz oldukça sakin.

Birazdan bize mumla aratacağı sakinliğine son kez bakıp merakla yüzümde olan gözlerine baka baka söyledim.

"Yengem gitti ağabey."

Sabrı tükenmiş gibi bir soluk verip, "Tamamda nereye gitti ağabeyciğim?" diye sorunca Afran ağabeyimde bana doğru dönmüştü. Galiba Bawer ağabeyimden önce anlamıştı bir şeyleri ve kavisli kaşlarını hafifçe çatıp kısmıştı kara gözlerini. "Kızım konuşsana." Deyip yeniden odağımı kendisi yapınca bu sefer ben verdim o soluğu ve olsun artık ne oluyorsa dedim.

"Bu sabah, halamlarla bir tartışma oldu. O da evi terk etti ağabey."

Sözlerim bakışlarını dondurmuş anlamak ister gibi bakıyordu. Ben karşısında dudaklarımı kemirirken o kaşlarını çatıp, "Anlamadım?" demişti sessizce.

Ne diyeceğimi bilemeyip kelimelerimi doğru seçerek onun öfkesini belki bir nebze olsun azaltırım dedim ama nafile. Bu öyle bir şeydi ki doğru söylenecek bir hali yoktu.

"Yengem, Hozanı arayıp baba evine döndü."

Ben konuştukça kasılan kemikli yüzü korktuğum o ifadeye bürünmeye başlarken Afran ağabeyimde bize kadar gelip durdu.

"Ne demek Hozanla gitti? Ne oldu da böyle bir şey yaptı?" dediğinde sertliğine alışkın olduğum kalın sesiyle ona döndüm bu sefer. Soruyu o sormuştu ama ben ondan çekip tekrar Bawer ağabeyime dönüp cevaplamıştım sorusunu.

"Halam kovdu ağabey, ama bu sebepten gitmedi." Desemde ilgilendiği tek şey ilk sözlerim oldu.

Derince çatılan kaşlarıyla sivri çeneside kasılınca dişlerini birbirine kenetlediğini fark ettim. "Halam, benim karımı mı kovdu?" diye dişlerinin arasından konuşunca tutamadım kendimi daha fazla. Koparsa kopsun kıyamet ama artık onlara bir dur desinler, yaptıklarının bir kez olsun

karşılığı olsun istedim. Hak yerini bulsun yaktıkları canların, döktükleri yaşların hesabını versinler istiyordum.

"Ben artık saygı, hürmet diyemem ağabey, ne olduysa bilin. Yengem Kejenin edepsizliğini yakalamış, gidip bunu ona söyleyincede kavgaya tutuşmuşlar." Kendimdende, yaptığımdanda emindim. Ne eksik ne fazla bir şey demeyecektim, yaptıklarını söylemek yeterde artardı onlar için.

Bawer ağabeyimden önce Afran ağabeyim lafa girmiş, "Ne edepsizliği?" demişti karanlık bakışlarında bir merak sergilemeden.

İşte bunu söylemek diğerlerini söylemekten daha zor gelmiş, sesim volümünü kaybedip utanmıştım ister istemez. "Sana yanaşmaya çalıştığını görmüş, o da kendince engel olmaya kalkmış. Ama halamda işin içine girince olay büyüdü, Kejede yengeme-" deyip devamını getiremeyince bozmuştu sessizliğini ağabeyim.

"Yengene?" diye sorup merakla karalarıma dikince kahvelerini eğdim başımı yere.

"Yengeme eksiksin dedi ağabey." dedim sessizce onlar yerine ben utanarak.

Öyle bir şeydi ki bu, hatırladıkça içimde bir nefret beliriyor, onlara karşı dilim susmak istemiyordu. Bir insan nasıl böyle derdi bir kadına, nasıl içi el verir, vicdanı sızlamazdı bilemiyorum. Benim bile düşündükçe dilim tutulup içim acırken o kadında nasıl bir yaraya sebep olmuştur kim bilir.

Kahve gözleri donup kalınca karşımda ellerine indi bakışlarım. İki yanında duran iri elleri kırılırcasına yumruk olmuş, eklemleri yer yer beyazlaşıp morarmaya yüz tutmuştu. Kasılmış yüzü birbirine kenetlenen çenesi ile alev almış gözleri beni bile korkutmuştu. Fakat ona rağmen devam ettim sözlerime. "Yengem duramadı burada, kovulduğu, hor görüldüğü için sana bile demeden çıkıp gitti. Engel olmaya-" dedim ama sonunu bile getiremeden bir kükreme koptu kulağımın dibinde.

"HALA!"

Ben korkuyla bir adım gerilerken, ona karşılık merdivene yönelen bedeninin yukarı çıkmasına engel olmak için önüne atlayan Afran ağabeyimden gelmişti.

"Ağabey!" diye o da aynı şekilde kükreyip önünde engel gibi durup, daha taptaze olan o öfkeyle kötü bir şey yapmasın diye durdurmaya çalışıyordu. Tutulmasına rağmen durmayıp öfkeyle ilerlemeye çalışıyor ama onu tutan kollar yüzünden yapamıyordu. "HALA!" diye tüm konağı inletip duruyordu ama ne kadar bağırıp çağırsada henüz kimse çıkmıyordu karşısına.

Direnmekte zorlandığı yüzünden belli olan Afran ağabeyimde yavaş yavaş sinirlenmeye başlayınca, "Sakin ol önce bir lan!" diye bağırıp ittirmişti Bawer ağabeyimi. Arkaya doğru tek adım sendelesede kendini hızla toparlayıp yeniden öne atılmış ama yine tutulunca, "BIRAK LAN!" diye bu sefer o itmişti Afran ağabeyimi.

Afran ağabeyim olduğu yerde durup yaptığından vazgeçmezken daha fazla direnmesine gerek kalmamış ve nihayet merdivenlerde görünmüştü Gulezar halam.

"Ne oluyor oğlum?" diye tüm odağı üzerine çektiğinde bende baktım endişeli yüzüne. O hiç değişmeyen asık surat ifadesi gözlerindeki sebepli korku ile gerilip, kaşları çatılmıştı. Kendisi tüm yaptıklarına rağmen hiçbir şey olmamış gibi oldukça sakin konuşmuşken aldığı karşılık çokta sakin olmamış, "Bana oğlum deme!" diyen ağabeyimle gizlemeye çalıştığı korkusu bize kadar ulaşır olmuştu.

Aldığı öfkeli solukları iri bedenini sarsarken kenetlediği dişlerinin arasından işaret parmağına ona doğrultup tane tane kabullenemediği sözleri tekrarladı. "Sen benim karımı, benim evimden mi kovdun?!" Kemikli burnu genişlemiş, çatılı kaşlarının altında ezilen kahveleri ölümcül bir kurşun gibi baktığı kadına saplanmıştı.

Kısa bir sessizliğin ardından zor bela, "Oğlu-" demeye çalışsada devamını getirmesine müsaade etmemişti. "Sen kimsin?! Sen kim oluyorsun?!" diye bölmüştü sözlerini. Nefret dolu, kendini zor tutuyor vaziyetteydi tamamen.

Gözlerini belerten halam beni hiç şaşırtmayıp yine kendinde ya da kızında suç bulmamıştı. "Ben değil o edepsiz bizi kovmaya kalktı!" diyerek yine kurban olarak bir başkasını seçmişti. Lâkin ne derse desin ona inanıp ona itimat edecek bir adam yoktu karşısında. "Lafını bil! Karım hakkında konuşurken o lafını bil!" derken üzerine yürüyen ağabeyimlede bunu çoktan anlamıştı.

Fakat zerre gerim adım atmaya niyeti yok gibiydi. "Karın bildi mi ki ben bileyim? Senin kanından olana namussuz deyip kovmaya kalkarken bildi mi edebini?" dediğinde bile pişmanlığın esamesi yoktu sesinde de sözlerinde de.

"Biz onu eksikliğine rağmen çatımızda besleyelim, o bizi kendi evimizden kovsun! Kızıma edepsiz desin öyle mi!"

"HALA!"

Ben dahil hepimiz kopan yeni kükreme ile nefesimizi tutup korkuyla ağabeyime bakarken hayret içindeydim. Ağabeyimden yana değil, halam yüzündendi bu hayret. Nasıl oluyorda hâlâ acımasızca, pişkince edebiliyordu bu sözleri sahiden? Hiç mi korkusu yoktu, hiç mi vicdanı sızlamıyordu cidden?

"Sana yeminim olsun, evim dediğin bu duvarları üzerinize yıkarım sizin! Karım hakkında düzgün konuş!" Konuşurken onu tutan Afran ağabeyimi aşmaya çalışsada olmuyordu bir türlü. Hoş aşsada ne yapardı bilmiyorum, ama sahip olduğu o öfke yüzündende şüphe ediyordum istemsiz.

Artık kollarının arasında direnen adamı tutmakta iyice zorlanan Afran ağabeyim başını arkasına çevirip, "Hala! Sakın! Tek kelime daha etme!" diye bağırıp her şeyi daha da kızıştıran halama karşı kükremişti.

"Siz iyice yoldan çıkmışsınız! Sizin karşınızda atanız, kanınız var!" deyip ona sesini yükselten ve tüm haksızlığına rağmen onların yaptıklarını haksız bulan ağabeylerime aşağılar gibi baktığında dayanamayıp açmıştım ağzımı. Fakat sesi duyulan ben değil, salon kapısından güç bela çıkan annemin sesi olmuştu.

"Yoldan çıkan benim evlatlarım değil, senin evladın abla!"

Çatallaşmış sesi ve kızarmış gözlerine rağmen dik durmaya çalışıyordu. Durumu kötü görünse bile bunca zaman sonra ilk defa sesini çıkarmıştı halama karşı. Bunu yaparkende başı dik, duruşu emindi. "Bunca zaman Zeran'ın hatırına, bacısıdır, emanettir deyip sustum ama yeter gayrı. Bu kızının yaptıkları yetti, evlendi benim oğlum ama bırakmadı yakasını." Söylerken onunda utandığını o kadar iyi biliyordum ki, onlarda olmayan utanmayı nedense biz hissediyorduk hep.

Annemin sözlerini hazmedememiş gibi öfkeyle parladı halamın gözleri. "Sen ne diyorsun Zana! Sen nasıl laf edersin benim kızımın namusuna! Ne dersiniz siz!" diye sesini yükseltip şok içinde baktı hepimize. Oysa bizden iyi o biliyordu kızının ağabeyime bu eve ilk geldiği günden beri yanaşmaya çalıştığını, hatta evlense bile vazgeçmediğini.

"KEJE! KEJE!"

Olayın asıl sebebi ortada yokken ondan ayrı konuşulan hesaplaşmayı umursamayan ağabeyimindi yeniden bu ses. Sahi bunca ses, bunca kıyamet kopmuş ama o hâlâ bile görünmemişti. Hemde odada bana atıp tutmasına rağmen.

"Ağabey tamam, bir sakin ol!"

"Olamam lan! O kız bu evden defolup gidecek!"

Sakinleşmek bir yana öfkesinin failini göremedikçe daha da celalleniyordu her geçen saniye.
Ağabeyimin sözlerine hiç çekinmeden yeniden karşılık veren halamdaydı gözlerim. "Sen kimi kimin evinden kovuyorsun Bawer! Burası benim babamın evi!" Tıpkı kızı gibi tutunduğu tek dal buydu onunda. Babasının evi olduğuydu ama yanılıyordu, yıllar önce dedemi çiğneyip kaçarak gitmişti bu evden. Eşi kan davası yüzünden öldüğünde bile affetmemişti dedem onu. Fakat babam dedemde vefat edince sahip çıkmış, getirmişti onu ve kızını buraya.

"Burası benim evim!" diye halamın anlamak bilmediği gerçeği haykıran Bawer ağabeyimdi. "Sen burada babamın hatırına yaşadın bunca zaman! Madem benim olana dil uzatacak kadar yok saydınız beni, hatır matırda yok artık!"

Artık bir şeyden emindim ki ağabeyim sözünde kesindi. Bu yolun dönüşü yoktu, halamlar için bu çatının altında sığınacak nokta kadar bile yer bırakmayacaktı.

Belki daha önce olsa bir nebze üzülür, hatta yanlış bulurdum ama şuan da öyle bir şey yoktu içimde. Hata yapmak her insana mahsus olsa da onlar bunu bile isteye yapmış, üstelik pişmanlık dahi duymadanda devam ettiriyorlardı. Bu yüzden kendime yerinde merhametin doğru olduğunu hatırlatıp sesimi bile çıkarmadan izledim halamın direnişini.

"Zana! Söyle oğluna haddini bilsin!" deyip bu sefer anneme minnet edecek hale geldi.

Ama o minnetide, "Oğullarımın sözünün üstüne söz etmem abla." Diyen annemle karşılıksız kalmıştı.
Bunun üzerine belerttiği gözleriyle anneme karşı bağırıp, "Zana!" demiş ve en başından beri kendini geride tutan Afran ağabeyimide öfkelendirmişti farkında olmadan.

"Hala! Sakın bir daha anama sesini yükseltme!" Dişlerinin arasından çıkan uyarı dolu sözlerine iyice deliren halam şokla baktı ağabeyime.

"Siz iyice şaşırdınız! Beni ezmek ne demek!" dedi hazmedemeyip. Oysa tüm herkesi bu hale getiren ve saygıyı, hürmeti hiç edende o ve kızıydı.

"Anne."

Salonda yayılan korkak ve ürkek ses oldukça sessiz duyulurken halamın ardında merdivende duran Kejeye saplandı gözlerim. Benim gibi Bawer ağabeyiminde.

"Gel buraya gel." Derken öne atıldığında yeniden önüne geçen Afran ağabeyimle durmak zorunda kalsada bu sefer çabalamadı.

Keje ise az önce bana takındığı tavrı ve o pişkin ifadesinden tamamen arınmış, timsah gözyaşları dökerek duruyordu önümüzde. Ne zamandır ağlıyordu bilmesemde burnu ve gözleri kızarmış seside korkudan olsa gerek içine sinmişti. "Bawer ağabey, yemin ederim ben bir-" demesine kalmadan sözü kesilince ona karşı kükreyen ağabeyimle olduğu merdivende geriye doğru adımladı.

"Kes lan sesini!"

Öne doğru atılıp fazla ileri gitmeden dursada Afran ağabeyimde önlem almak için dibinde duruyordu. "Sen kim oluyorsun lan! Sen kimsin ki benim karıma, kadınıma eksik diyebiliyorsun! Kim veriyor sana bu cesareti!" diyerek hiç olmadığı kadar gür bir şekilde bağırmıştı bu defa. Galiba kendi bile söylerken ağır bulmuş öfkesi kendi sözleriyle tüm bedeninden taşar olmuştu.

Israrla kendi suçunu kabul etmeyen annesinden farkı olmadan, "Bana namussuz dedi! Üzerime saldır-" deyince yine kestiler sözünü. Ama Bawer ağabeyim değil, bizim gibi onu zaten çoktan tanımış olan Afran ağabeyimdi kesen.

"Keje! Kes sesini çık yukarıya!"

Kahve gözleri Bawer ağabeyimden çekilip ona bakan öfkeli karalara çevrildiğinde yalvarır gibi baktı onlara. Onlardan yana bir umudu vardı belli ki hâlâ ama boşaydı bu umudu. Zira o daha konuşamadan Bawer ağabeyim araya girip, "Topla pılını pırtını! Defolup gidiyorsun evimden!" diyerek yıkıp geçmişti son umudunuda.

Hiç kimsenin bu kez onlardan yana olmamasının korkusuyla, "Anne!" deyip önünde duran annesine seslenince halamda ağabeyime öfkeyle hitap etmişti.

"Bawer!" Otoriter sesi tamamen hükmünü ve hürmetini kaybettiğinden onun uyarı dolu zikrettiği ismini umursamadı ağabeyim. Öne doğru bir adım atıp işaret parmağını kaldırarak, yüzünde belkide ilk defa şahit olduğum o korkunç ifadesiyle birlikte konuştu tehdit edercesine.

"Kızını al, gidin evimden!" dedi tane tane. "Yoksa yeminim olsun, cehennem ederim size burayı! Karımın gözünden dökülen her yaşı taş eder başınıza yağdırırım, tek bir Allah'ın kuluda durduramaz beni!" diyerekte son verdi sözlerine.

Ardından ona ağlayarak bakan Kejeye tiksinç dolu bir bakış atıp açık bıraktığım kapıya yönelip çıktı konaktan.

"Ağabey!" diye seslenen Afran ağabeyime rağmen durmayınca halamlara döndü kara gözleri. "Toplanın, birini göndereceğim alacak sizi." Dedikten sonra o da hızla çıkardığı paltosunu alıp gitti ardından.

Her şey bitmişti, ne ağabeylerimin ardından kibirle bakan halamın, ne de hemen ardında sahte gözyaşları dökerek ağlayan kızının yeri kalmamıştı burada. Kendi ektikleri rüzgarı fırtına olarak biçmekte kendilerine kalmış, o fırtınada tüm her şeyleri yerle bir olup gitmişti ellerinden.

Kibirleri ve olmayan vicdanları bunca zaman akıttıkları zehri onlara böyle ödetmişti.

****

Arjin Şahmaran

Hiçbir zaman çiçekli yolları olan bir hayatı olmazdı kimsenin. Ki olsa dikenleri olurdu elbet o çiçeklerin, yürüdükçe ayaklarımıza batıp, tenimizi çizen.

Fakat hep öyle olsun isterdim, hayatım boyunca yürüdüğüm her yolun çiçekler kadar masum ve güzel olmasını. Ve evet, hiçbir zamanda öyle olmamıştı. Kurak, karanlık, çoğunlukla gözyaşı olmuştu hepsinde. Ama ne gariptir ki, yürüdüğüm tek bir yolda döktüğüm gözyaşını bile benimsemiştim ben.

Bir tek ona giden yolda başıma gelene, kaderime yazılana karşı durmayıp gözlerim kapalı yürümüştüm. Gözleri gibi karanlığa boğulmuştum ama bir an şüphe etmemiştim attığım adımdan. Öyle güven doluydu ki o karanlık, ne ışığa minnet ettirmişti beni, ne de geri dönmeye yeltenmeye.

Bu yüzden anlıyordum dizimde sessiz gözyaşlarını döken kadını.

Sevdiği adamın yolunda olan her şeye, hor görülmeye dahi razı oluşunu.

Sevmek buydu çünkü bizde.

Emek vermek, verdiğin emeği ise bir çift göze bakınca dahi huzur bulunca görmek.

Dudaklarımda buruk bir tebessüm varken saçlarını okşadığım Ruşanın sesi dakikalar önce dinmiş ama gözyaşları akmaya devam ediyordu sessizce. Konuşmayıp içinde bulunduğu bataklıktan çıkamayacağını düşünerek ağlıyordu hâlâ. Bense dizime yasladığı başını okşuyor, aradığı ama bulamadığı geçici bir liman oluyordum ona. Zira onun ait olduğu liman başkasıydı, kalbinin sahibi olan adamdı asıl liman.

Uğruna gözyaşı dökerken, sığınmaya korktuğuydu.
Oflar gibi bir soluk verip yavaşça doğrulunca şefkatle baktım yüzüne. Öyle ağlamıştı ki, darmaduman olmuştu. İki eliyle birden gözyaşlarını silip burnunu çekmiş, titrek bir nefes vermişti halsizce. Kahve badem gözleri ağlamaktan küçülüp, dudakları ve burnu kıpkırmızı olmuştu. Yerden kaldırdığı bakışları bana dönünce tebessüm ettim hafifçe.

"Bunalttım senide değil mi, ağlayıp durdum hep." Diye mahcup bir tavra büründüğünü görünce çatıldı kaşlarım.

"Saçmalama istersen Ruşa, o ne demek öyle? Nasıl beraber güldüysek beraberde ağlarız." Azarlar gibi sözlerime o da tebessüm etmiş burnunu çekerek omuz silkmişti çocuk gibi. Ne kadar ağlamış olursa olsun o sempatik hallerinden sıyrılamıyor tatlı geliyordu gözüme.

Kapıya dönen gözlerini kimseyi görmeyince bana çevirdi yeniden. Ardından da birkaç saniye sessizce bakıp birbirine bastırdı dudaklarını. Bense bu haline gülümseyip gelen bildirimle yanımda titreyen telefonuma baktım. Revan mesaj atmıştı. Muhtemelende kendisi değil annem zorla attırmıştı ona, bunu çok iyi biliyordum. Fakat yinede saatinde akşam olmak üzere olduğunu görüp kalkmak için müsaade istedim bana bakan kadından.

"Ben artık gideyim canım, geç oldu." Dediğimde itiraz etmeyip başını salladı yavaşça.

"Arjin." Deyip susunca kalkmayıp ona bakmaya devam ettim. "Benim sana bir şey demem lazım, daha doğrusu bunu bilmeye hakkın var."

Gerginliği yüzüne kadar yansıdığında hafifçe çattım kaşlarımı. "Neyi bilmeye hakkım var?" dedim konuşmaya devam etmesi için.

Bir süre sessiz kalıp gözlerime baktı. Daha fazla uzatmadanda, "O evde, kocana göz koymuş bir arsız var." Dedi beni sessizliğe gömerek.

Ne dediğini anlamıştım ama hazmetmek için zamana ihtiyaç duyup konuşmaya bile yeltenmemiştim. Göz koymak deyiminin belki başka bir anlamı vardır diye dahi sorgulayacak bir haldeydim şuan fakat ne yazık ki olmadığını bildiğimden araladım dudaklarımı.
"Nasıl yani?" dedim hayretle. Daha açık konuşmasını, neyi, kimi ima ettiğini söylemesini istiyordum.

Utançla karışık öfkeliydi bakışları.

"Keje, Afran'ı seviyor."

"Ne?"

Söylenen üç kelimeden ibaret olan bir cümle ne kadar büyük bir boşluğa sebep olabilirse o kadar büyük bir boşluktaydım şimdi. Kaşlarım mümkün

olamayacak kadar çatık, gözlerim öfkeyle dolmuş, dudaklarım aralık kalmıştı. "Bak, bunu söylemenin utancını ve söylediğimde hissetmene sebep olduğum şeyi biliyorum. Ama ben senden bunu saklayamazdım." Dediğinde bile bir tepki vermedim.

Fakat, "Afran sen gittiğinden beridir eve uğramaz olmuştu. Bazen arada uğruyor, uğradığında ise senin yokluğundan istifade o arsız üşüşüyor başına." Diyene kadar sürmüştü sessizliğim.

"A-afran?" diyebilmiştim sadece. Başka diyecek söz bulamamıştım.

"Hayır, hayır. Afrandan yana bir şüphen olmasın, onun gözü senden başkasını görmüyor zaten. Ama nedenini bilmesemde, sorgulamak bana düşmesede yapma Arjin. Kocanı o arsıza sakın yem etme, sahip çık yuvana. Yoksa yakındır yıkılması, zira o iblisin yapmayacağı şey yok."

Düğüm düğüm olan boğazım sertçe yutkunsam bile çözünmemiş, tohumu yeşeren bir kıskançlık doğmuştu tüm bedenimde. Ve düşündükçe yavaşça oturmuştu parçalar yerine. Konağa gittim gideli ilk günden beridir bana gösterdiği tavırları, iğneleyici sözleri bu yüzdenmiş meğerse. Aslında daha öncede aklımdan geçmiş bir ihtimaldi bu, lâkin günah almak istememiş vazgeçmiştim hemen.

Oysa hissetmişim.

O kadın, benim kocama aşıktı.

Aynı evde, dip dibe yaşıyorken hemde.

Kesildiğini yeni fark ettiğim nefesimi sertçe soluklanıp ne durumda olduğunu bilmediğim yüzümü dikelttim. "Senin kavga ettiğin, seni yarandan vuranda o değil mi?" deyip merakla baktım gözlerine. Cevap açıkça belliydi aslında ama yine de ondan duymayı, doğrulanmayı bekledim.

"Ben engel olmaya çalıştım, yaptığı edepsizliğe susmak istemedim." Dediğinde sesi kısık, gözleri dolu doluydu. O an ise daha çok yakmıştı canımı. Bu durumda olmasının bir diğer sebebide bendim yani, ben yokken bile beni düşünmüş, benim yuvamı korumaya çalışırken kendi yuvası dağılmıştı.

"Ruşa." Deyip susunca alt dudağını büzdü çocukça. "İyi ki varsın." Dediğimde ise burukça gülümseyip, "Sende, iyi ki varsın." Dedi benim gibi. İkimizde yenilenen taze yaşlarımız düşerken daha fazla dayanamamış sıkı sıkıya sarılmıştık son kez. Ben ona dost, o ise bana bir abla olmuştu sanki. Hani böyle sorgusuz, şüphesiz sırtınızı yaslayacağınız biri olurdu ya hayatınızda, işte o benim için öyle olmuştu.

Ve bugün, aslında benden daha yüce bir gönlü olduğunuda öğrenmiştim.

"Ağlama artık tamam mı? Geçip gidecek bugünlerde." Diyerek ayrıldığımda ellerimi tuttu.

Başını sallayıp, "Biliyorum, ama geçip giderken benden götüreceği çok şey olduğunu da biliyorum." deyince bende salladım.

Maalesef ki öyleydi, ama ne olursa olsun kendisinden ve yuvasından vazgeçmeyeceğinide biliyordum. Yalnızca yaşadıklarını ve maruz kaldıklarını sindirip kendini toparlaması gerekiyordu. Bunun içinde biraz olsun zamana ihtiyacı vardı. "Ben gideyim artık, sizinkilerde gelir ayıp olmasın." Diyerek ayaklandığımda çattı kaşlarını.

"Saçmalama, ne ayıbı? Sen benim misafirimsin, hem onlar cenaze evinde daha. Gece anca gelirler emin ol." Deyip kolumu dostane sıkarak ayaklandı o da. "Peki, hava kararmak üzere zaten. Bizimkilerde beni bekliyorlar." Derken çantamı alıp ona döndüğümde hüzün ve minnet doluydu badem gözleri.

"Teşekkür ederim, iyi ki geldin."

Hafifçe tebessüm edip, "Bir telefon uzağındayım biliyorsun. Eltim gel de, hemen buradayım." Diyerek ufaktan gülümsemesine sebep oldum. Başını sola doğru hafifçe eğip, "Tamam, eltimmm." Diye uzatarak söyleyince bende gülümsedim. Koluma girip beni uğurlamaya kapıya kadar gelip durdu. Bir şey demek için ağzını açmıştı ki boğuk boğuk gelen bağrışmalar yüzünden sessiz kalıp dış kapıya bakındı.

Ben de dönüp kapıya baktığımda kim olduğunu göremesemde birkaç kişinin silüetlerini görebilmiştim. "Bir sorun var herhalde." Deyip gözümü çekmezken o da, "Bilmiyorum ki." deyip benim gibi bakmaya devam etmişti.

"Lan çekil şuradan sıktırma şimdi topuğuna!" diyen bir kükreme duyduğumda son derece tanıdık gelmişti ses. Ve o an anlamıştım ki her şey daha yeni başlıyordu benim gibi sesin sahibini tanıyan kadın için.

"Bawer ağam, Reşat ağanın kesin emri diyorum gözünü seveyim!" diye yalvarır gibi konuşan adam kapıdaki adamlardan biriydi.

"Başlatma lan emrine, karşı mı geleceksin bana!"

İkili kendi aralarında oldukça sesli bir münakaşaya tutulmuşken yanımda yeniden hüzün düşen gözleri ile kapıya bakan Ruşaya döndüm. Bir eli kolumda destek alır gibi tutunuyor, göğsü ise hızlanan solukları ile kalkıp iniyordu. Galiba yaşaması gereken o yüzleşmeden korkuyor ve ne yapacağını bilmiyordu. Zaten burayada düşünerek gelmemiş, hatta içten içe geldiğinede pişman olmuş gibi hissediyordum.

"Korkma." Deyip bakışlarını üzerime çektim. "Eminim ki senide, neden buraya geldiğinide anlayacaktır. Hem kıyamaz o sana."

Dolu dolu olan gözleri kararmaya yüz tutan göğü aydınlatan avlu ışığında parıldıyordu. "Korktuğum o değil ki. Yaptığımın sebep olacağı şeyler."

Bu konuda olacaklar malumdu, onun buraya gelişi sevdiği adamla arasına büyük bir engel koymuştu. Babasıydı o engel, gözyaşının uğruna yakıp yıkmaya yemin verecek kadar değerlisi olduğu babası. İster istemez düştüğüm o kara hissin acısına kapılmaktan hızla kurtulup yutkundum sessizce. Bu benim asla kapayamadığım ve kapayamayacağım en büyük yaralarımdan biriydi çünkü.

"Kim ne yaparsa yapsın, siz kopmadıkça birbirinizden kimse koparamaz sizi." Desemde iki yana sallayarak reddetti sözlerimi.

"Babam koparır." Dedi şüphe ettirmeyecek şekilde.

Sözlerim tükenmiş, onun çaresizliğini görsemde elimden bir şey gelmediği için susmuştum. Kapıdan gelen sesler iyiden iyiye artarken bir hengame kopup ikimizinde gözleri oraya çevrildi. Demir kapı açılmış içeriye ise elinde silahı, hafiften dağılmış gömleği ile Bawer ağabey girmişti. Girer girmez ait olduğu kahvelere saplanan kahveleriyle durduğunda öfkeli çehreside dağılmıştı hızla.

Heybetli bedeni dik dursa bile bakışlarında yanımdaki kadının halini görür görmez bir yıkım olmuş, kıyamaz gibi bakmıştı. Ondan farksız olan Ruşa ise sanki nefesini tutmuş, olduğu yere mıhlanmıştı. Aralarında süren acı dolu bakışma bir süre daha sürsede nihayet bitmiş ve, "Karım." Diyen Bawer ağabeyle bırakmıştı yaşlarını yumduğu gözlerinden.

O dayanamayıp sendeleyerek bana tutunurken Bawer ağabey ise koşar adımlarla gelmişti yanımıza. Benden destek alan karısını kollarından tutup harap halde olan yüzüne baktı önce gözlerindeki öfkeyle karışık kıyamamazlık hissiyle. Sonra çattığı kaşlarıyla kendi göğsüne yasladı karısını, kendi bağrına aldı, sığınmak istediği asıl limanına sığdırdı onu.

Kavuşur kavuşmaz acı bir feryat koparıp hıçkırarak ağlamaya başlamış, bedenini saran iri kolların arasında dökmeye devam etmişti yaşlarını. "Şşşş." Deyip fısıldar gibi duyurdu sesini hıçkıran karısına. Saçlarına bastırdığı dudakları ilede şefkat dolu bir öpücük bıraktı aynı zamanda kokusunu soluyarak. Benimde gözlerim dolunca kaçırdım gözlerimi onlardan.

Kapıya çevirdiğim gözlerim zaten bende olan bir çift karayla birleşince ise donup kaldım bende olduğum yerde. Simsiyah takımı, iri ve dik duran bedenini sarmış, katran karası gözleri her zamanki gibi kısık bir vaziyette bendeydi. Bakışları öyle yoğundu ki, karanlık irislerine gizlenen onca şey arasında ezilip kalmış, nefes almayı unutsamda yutkunmuştum. Ben ona baktıkça o da ısrarla bana bakıyor, kırpmıyordu bile gözlerini.

Yeşillerimin içine içine bakıyor bunu da bile bile yapıyordu zaten.

Ciğerlerim soluksuz kalıp feryada tutulunca derin bir nefes alıp verdim hızlıca gözlerimi kaçırarak. Ben çeksemde onun gözlerinin varlığını görmesemde hissediyor, belli etmemeye çalışsamda kıvranıyordum gizlice. Nasıl yapıyordu bunu bilmiyorum ama beni bakışıyla bile etkisi altına almayı başarıyordu hep.

"Bawer." Diyen ağlamaklı sesle yeniden onlara döndüğümde yüzünü ellerinin arasına almıştı Ruşanın Bawer ağabey. Dudakları ağladığı için titriyor ama konuşmayada çalışmıyordu. İçine baktığı kahvelere gözleri anlatıyordu zaten ne demek istediğini, o da anlıyordu. Hiç beklemeden alnına da bastırdığı dudakları ile bir kez daha varlığını ve sahiplenişini belli edince düşündüğüm gibi olmuştu her şey.
Onlar birbirinden kopamazdı, gözyaşlarını öptüğü kadından bu adamı kimse koparamazdı.

Ben onları bırakmam gerektiğini anlayıp ilerlemeyi seçmiş, yürürkense ısrarla bende tutulan karaların sahibine bakmayı bile denememiştim. Oysa deli gibi bakmak istiyordum, hatta ilerledikçe burnuma dolan o erkeksi kokusunu ona sarılıp doyasıya solumak istiyordum. Fakat yapamadım, yalnızca biraz ilerisinde durup kapıya doğru bakmaya başladım.

Şoföre gelmesi için mesaj atmıştım ama henüz gelmemiş bu yüzdende beklemek zorunda kalmıştım.

"Bak arkanda çeşmede var, orayada bir göz gezdir."
Sert sesi öfkeyle karışık kulağıma dolunca ona çevirdim bakışlarımı.

"Anlamadım." Dedim çattığım kaşlarımla.

"Bana bakmayacaksın diye konağı tavaf ettin gözlerinle ama çeşmeyi görmedin bak. Ona da bir bak eksik kalmasın." Deyip çatık kaşlarını kaldırarak arkamı gösterdi.

Ters bir bakış atıp, "Ne alakası var, öylesine şey yapıyorum ben." Dedim gözlerimi tekrar kaçırarak.

Önce bir hırıltı duymuş ardındanda, "Kesin öyledir gülüm, ona şüphe." Deyince ona dönmüştüm.

Kaşlarımı kaldırıp yüzümdeki munzur ifadeden ödün vermedim. "Öyle zaten." Deyip diretmeye devam ettim.

O ise ellerini ceplerine yerleştirip başını hafifçe eğip kaldırırken, "Eyvallah." Dedi daha fazla uzatmadan.

Duygusal bir konuşma yaptığı belli olan ikiliye kısa bir an baksamda onlardan daha çok aklımı hatta içimi yiyip bitiren o meseleyi düşünüyordum şuan da. Bu sebeplede gözlerine bile bakamazken bir anda ona dönüp, "Sen ne yapıyorsun, ya da ne yapacaksın?" dedim ona belli etmemeye çalıştığım merakımla.

İfadesiz yüzü bendeyken, "Niye sordun?" deyince bir duraksama yaşadım. Açıkça kuzeninin, aynı evde yaşadığın kuzeninin, sana aşık olduğunu öğrendim bu yüzdende içten içe deliriyorum diyemeyeceğim için düşündüm birkaç saniye. Lâkin söyleyecek mantıklı bir şey bulamayınca cevap vermek yerine kaçmayı deneyip onun sorusunu sorguladım.

"Öyle sordum canım, soramaz mıyım?"

Geri adım atar gibi anlık çatıldı kaşları. "Sorabilirsin, sorabilirsinde, sen beni ne diye merak ettin ben onu soruyorum." Derkende tek kaşını kaldırdı şüpheli bir tavırla.

Bunu yaparken serseri bir adama benziyor ve ben bundan bile etkilenip iç çekiyordum resmen. Kendimi kaptırmamak için kendimle girdiğim savaşın hararetiyle yutkunup saçmaladım ister istemez. "Bir soru sordum yani, hemen şey yapıyorsun." Dediğimde alınganlık etmiş gibi görünüyordum. Fakat o beklemediğim şekilde bu halimden keyif almış gibi dudak kenarını kıvırıp gözlerini yummuştu yüzünü yere eğerek.

"İşlerim var, onları halledeceğim." Yeniden beni bulan gözleri kemikli yüzüne vuran evin ışığı ile parlıyordu. Ama ona rağmen attığı karanlık bakışlar hep onunlaydı.

"Ne işi?" derken bende tek kaşımı havaya kaldırdım.
"Halamları Ağrı'ya götüreceğim." Dediğinde ise hızla gerisin geri çattım.

"Sebep? Hem sen niye götürüyorsun ki? Başkası mı yok?" diye ardı ardına soruları sıraladığımda bu sefer daha derin sırıtmış, keyfi tüm yüzünde belli oluyordu.

"Sen hayırdır ya? Nedir bu sorgu sual, hesap sormalar?"

Kıstığı katran karaları yavaşça bedenimi süzmüş ardındanda gözlerimde durmuştu. O bunu yaparken bense öğrendiğim bilgi ile içimdeki kıskançlık tohumunu fazlaca beslemiş tüm bedenimi saran bir sarmaşık yapmıştım onu. Ne demek halamları, yani o kızıda Ağrı'ya götürmek?

Olmazdı, hayır olamazdı. Buna müsaade edemezdim.

Hakim olamadığım sinirim gözlerimden mimiklerime kadar her yerimdeyken trip atar gibi çevirdim yüzümü. "Yok bir şey, sen götür sevgili halan ve kızını Ağrı'ya. Yolda da sohbet muhabbet oh ne güzel." Dedim ellerimi hafiften havaya kaldırıp.

"Hasbinallah." Deyip bana inanamıyormuş gibi bakmıştı fakat umursamamıştım. Ben umursamayıncada sorgulayıcı bakışlar atıp, "Gülüm, sen ne ima ediyorsun?" dedi açıkça anladığını belli edip.

Aslında susmam gerekiyor hatta bunu ona kesinlikle belli etmemem gerekiyordu ama yok. Nasıl duracaktım ki, aklımda öyle şeyler dönüp duruyordu ki sustukça dahada kötü oluyordu.

Bunca zaman kondurmadığım şeyin gerçek olması bir yana, bir de o kızla başka bir şehre yolculuk yapmasına nasıl susabilirdim ki.

"Sen niye onlarca adamın dururken özel şoförlük yapıyorsun?" deyip alev almış gözlerimi kara gözlerine diktim. Öyle bir bakıyordum ki ona, imkan olsa gözlerimdeki ateşle yakacaktım onuda. Şüpheli tavrı değişmeyip benim aksime gayet sakin bir şekilde, "Bu mu asıl sorun? Yoksa başka bir şey mi?" deyince yutkundum. Anlamış mıydı, muhtemelen anlamıştı. Peki nasıl duracaktım?

Ben böyle bile o lanet hissi durduramazken buradan gittiğinde o kızla göz göze, yan yana olacağını bilipte ne halt yiyecektim?

Zihnimde tutuştuğum dava boyu süren sessizliğimle konuşmayacağımı anlamış bana doğru bir adım atıp ellerini cebinden çıkarmadan girmişti dibime. "Bak bana bak, kaçırma o gözlerini." Dediğinde ayağımdaki topuklulara rağmen ondan kısa kalıp hafif kaldırdım başımı.

"Kıskan, hesapta sor, ahkâm da kes başım gözüm üstüne. Ama sakın fikrinde bile olsa, yanıma kendinden başkasını koymaya kalkma."

Normalden daha sessiz ama daha bir etkili olan sesiyle aralık dudaklarımdan soluklandım. Aramızda olan varla yok denilecek mesafe yüzünden tüm bedenime bir sıcaklık yayılıyordu. Bense daha darmaduman olmuş kalp ritmimi bile düzeltememişken bir de onu düşünemiyordum.

Resmen içime kaçmış sesimi zor bela bulup, "Ne kıskanacağım canım, o nu mu dedim ben?" deyip karşı çıkmaya çalışsamda başarılı olamadım.

Hafif bir serseri sırıtış ile, "Ya ne dedin, niye böyle kurşun gibi ettin çimen yeşillerini?" dedi gözlerini aralık dudaklarıma indirip. O karanlık ve tehlikeli bakışlar çoktan etkisi altına aldığı kalbimin bana hadsiz bir savaş açmasına sebep olmuş, nefes almayıda bırakmıştım nihayetinde.

Sadece kara gözlerine dalıp, hasret kaldığım tenine dokunmak için can attım. Fakat yapamadım, yalnızca aralık dudaklarımı kapatıp yutkunarak çattığım kaşlarımla sert göğsünden ittirdim yavaşça.

"Sana ne, bir de hesap mı vereceğim?" deyip tersleyince sesli gülümsemesine sebep oldum istemeden. Elleri cebinde gülerek başını iki yana sallayıp, gözlerini yeşillerimden çekmeden, "Ulan deli edişini bile seviyorum, ne yapayım." Dedi keyifle.

Onun bu halini görmek benide büyük bir keyfe sokarken çevirdim başımı gülüşümü gizlemek için.

O kadar özlemiştim ki şu hallerimizi, resmen onu gördükçe hem mutlu oluyor hem de kavuşamadığımız her ana deli gibi yanıyordum. Ama bitecekti, eninde sonunda bu hasret bitip yeniden sığınacaktım bende kendi limanıma. Yalnızca zaman gerekliydi, belki acı ve kasvet dolu olacaktı o zaman ama sonu mutlu olacaktı. Buna inanmak ve bu sayede direnebilmek istiyordum her şeye.

"Ne demek gelemem hatun, sen ne diyorsun?" diye bağıran adama dönen bakışlarım gözyaşlarını dökmeye devam eden Ruşaya kaydı.

Hem ağlayıp hem de yalvarır gibi bakarak, "Olmaz diyorum Bawer, babam gelmeden, konuşup etmeden çıkamam bu kapıdan." Dediğinde o da kendi savaşını veriyordu benim gibi.

Hayret ve sinir dolu sesiyle, "Gözünü seveyim delirtme beni, bak ben buraya seni alamaya geldim. Almadan da gitmem, bil bunu." Diyen Bawer ağabeyde yalvarır gibiydi. İkiside birbirine muhtaç ama birbirine karşıydı aynı zamanda.

"Yapma, babam izin vermez. Ben adama sözünü nasıl çiğneteyim?" deyip ailesini de düşünmek zorunda olduğunu söylediğinde daha büyük bir çıkmaza sokmuştu kendini.

"Ha beni çiğneyeceksin öyle mi?" diye soran kocasıyla çaresizce yana eğerek baktı sulu gözleriyle. Ne yapacağını bilmezken bir de onu bir şeylere zorlamaları daha da berbat ediyordu her şeyi. Hem iyi değildi hem de iyi olması için gerekenlere sahip değildi, baştada müsaadeye. Onun zamana ve sevdiği adama ihtiyacı vardı. Ama bu ikisi ne yazık ki bir arada olamayacaktı ki bunuda onu almaya gelen kocasıyla anlamıştı.

Konuşması gereken Ruşadan başka bir ses konuşmuş ve kapı ağzında Neslihan görünmüştü yüzündeki memnuniyetsiz bakışları ile. "He! Seni çiğneyecek ya ne yapacak!" demişti son derece ters bir şekilde.

Evet bu kız Ruşaya benziyordu, ama ondanda deliydi.

"Neslihan, sen karışma." Deyip sabrının taşmak üzere olduğunu gördüğü kocasından sebep engel olmaya çalıştı kardeşine. Zaten derdi fazlaca büyükken bir de başkalarının ona dert olması her şeyi daha da kötü yapıyordu onun için.

Hiç mi hiç umursamadığı ablasının sözlerini savurup öne doğru atıldı çattığı kaşlarıyla. "Sen bir dur abla ya, benim iki çift sözüm var eski enişteme." Dedi eski sözcüğünü olduğundan fazla bastırıp.

"Eski enişte?" diyense herkes gibi o baskıyı fark eden Bawer ağabeydi.

Havalanan kaşları ve elleriyle, "E öyle artık, eski. Neyse ne, şimdi sen önce bu evden kimseyi alamayacağını önce bir bil. Sonrada dön yoluna git Bawer ağa, bir daha da bu kapıya uğrama." Dedi en sonda eliyle ardındaki kapıyı işaret ederek. Resmen inatlaşıyordu karşısındaki adamla, bunun sebebi ise ablasının sokulduğu durumdu kesinlikle. Onun dizimde ağladığı ana dahi şahit olması ister istemez korumacı davranmasına sebep oluyordu.

Sabrı taşmak üzereyken yine de direnip, "Nesli, sen bir geri dur, git saracaksan başkasına sar bana değil. Hadi bacım, hadi." Dedi sakince Bawer ağabey. Fevri ya da aksi davranmak istemiyordu hatta kendinide tutuyordu ama karşısında ona öfkeyle bakan kadın yüzündende oldukça zorlanıyordu.

"Yaw asıl sana hadi, yok diyorum yok. Sana kız mız yok burada."

"La havle, la havle. Ulan ailede bir tane düzgün yok, hepsi sorunlu."

Artık sesi yükselip taşan sabrıyla öfkelenen Bawer ağabey ellerini açıp sabırlar dilerken ona şokla baktı Neslihan. "Höst, bir de hakaret ediyor yaw." Deyip gözlerini belertti. Fakat Bawer ağabey bunu umursamayıp ayakta bile zor duran karısına bakıyordu.

"Sen şimdi geliyor musun, gelmiyor musun onu de bana hatun?" dediğinde sabırsızdı.

"Gelmiyor! Gelmeyecek! Oldu mu?"

Yine cevap Ruşadan değilde Neslihandan gelince artık sabır falan kalmamıştı. "Öyle mi?" diye Neslihanın yüzüne doğru bağırmış, Neslihanda, "Öylee!" diye cevap verince sinirle gülmüştü. Alt dudağını dişleyip burnundan sesli bir soluk aldı. Başını eğerek, "İyi izle o zaman." Dedikten sonra bir anda diz çöküp Ruşayı omzuna aldı.

"Aaaaa!"

Tiz bir çığlıkla kendini kocasının omzunda salınırken bulan Ruşaya gülmüş, Şaşkınlıkla ağzı açık kalan Neslihanla ise iyice keyiflenmiştim. Beklediğim gibi oluyordu, onlar ne kadar direnirse direnşin Bawer

ağabeyin onu almadan gitmeyeceği aşikardı zaten.
"Bawer!" diye bağıran Ruşa bir karşılık almazken yürümeye başlayan Bawer ağabeyin peşinden yürüdü Neslihanda.

"Hey, hey, hey! Ne yapıyorsun ya sen?" deyip önlerinde durunca Bawer ağabeyde durdu mecburen.
"Karımı alıyorum karımı." Diyerek tekrar bağırmış peşi sırada karşılığını almıştı.

"Alamazsın efendim, geçti o iş!"

Yaptığından geri durmayıp inatla, "Gör bak bakalım nasıl alıyorum." Dediğinde yeniden yürümeye yeltenmişti ama bu seferde başkası tarafından durmak zorunda kalmıştı.

"Ne oluyor lan burada!"

Kükreyerek her şeyden habersiz avluya giren Hozanın gözleri önce bizde en sonda asıl durağında durunca işler iyice sarpa sarmaya başladı. Yağmurdan kaçamadan doluya yakalanan Bawer ağabey yumduğu gözleriyle, "Bir sen eksiktin anasını satayım." Deyip sesli bir soluk verdi.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?"

Hâlâ durumu algılamaya çalışan Hozan çatık kaşıyla bakarken öfkeyle konuştu Bawer ağabey.

"Kız kaçırıyoruz kardeşim, var mı bir itirazın?" Sanki yaptığı şey oldukça normalmiş gibi söylemişti.
Önce birkaç saniye duraksasa da sonradan kendine geldi Hozan. "Var lan tabi! Sen kimin bacısını kaçırıyorsun!" dedi karşısına dikilip.

"Yaw ben bacınızı değil, karımı kaçırıyorum karımı!" diye feveran ediyordu artık Bawer ağabey haklı olarak.

"Lan senin karın benim bacım zaten!" diyen Hozan mevzunun hiç olmadık yerine dem vurmuştu.

"Orası beni alâkadar etmiyor işte." Diyen Bawer ağabey ise yine yürümeye yeltenmiş önünü kesen Hozanla da başaramamıştı bunu. "Hop hop, sen bir ağır ol Bawer ağa. Hem bacımı ağlat, hem kaçır, oldu var mı başka arzun ağam?" derken göğsündende ittirmişti hafifçe.

Başını sallayıp, "Var, çekil önümden!" diyen Bawer ağabeyle işler kızışınca yanımda benim gibi elleri cebinde onları izleyen Afrana döndüm.

"Müdahale etmeyecek misin?" deyip belki durumu yatıştırır diye bekledim. Fakat o oldukça rahat bir şekilde yandan bir bakış atıp, "Gerektiği yerde ederim." Deyip önüne döndü. Bense dudaklarımı büzüp

gerisin geri önüme döndüm. Bu olay ne kadar büyürdü bilmesemde gerçektende şuanda müdahale edeceği pek bir şey yoktu.

"Yok öyle, indir lan bacımı."

"İndirmiyorum lan!"

"Bak beni dellendirmeyin!"

"Dellen lan, senden mi korkacağım!"

Birbiriyle zıtlaşmaları bana komik gelirken artık ters durmaktan bir hal olan Ruşa konuşmuştu sonunda.

"Ya siz ne yapıyorsunuz?" diye bağırıp kocasının sırtından destek alarak doğrulmaya çalışmıştı ama olmamıştı. "Sen sus, daha senin sıran gelmedi." Diye ona cevap veren Bawer ağabey olmuş o da başka tek kelime etmemişti.

"Lan madem alacaktın ne diye gönderdin buraya?" diye elini kaldırarak hesap sordu Hozan.

"Lan ben mi gönderdim, kendisi kaçmış!" dedi Bawer ağabeyde sinirle.

"Engel olaydın."

"Haberim mi vardı lan, arayıp haber vereydin hayvan herif!"

Bir anda gözünü belerten Hozan yüzünü yaklaştırdı hafifçe hayretle.

"Onu da mı ben yapacaktım birde lan!" dedi elinide kendi göğsüne yaslayıp.

Ama ona rağmen emindi Bawer ağabey kendinden. "Yapsaydın, ağabey böyle bir durum var deseydin, buraya gelmezdi bu iş!" dedi kendini haklı görerek. Aslında bende onunla aynı fikirdeydim, Ruşa direkt buraya gelmek yerine ona gitseydi şuanda bu durumda olmayacaklardı. Fakat iş işten çoktan geçmişti.

"Vay anasını avradını o da mı benim suçum oldu?"

"Senin suçun tabi! Şimdi çekil içine ettiğiniz durumu düzelteyim!"

Gitmek için sabırsız olsada önlerinden çekilmemeye devam ediyordu Hozan. Lâkin onunda yardımcı olmaya değilse bile engel olmayada niyeti yok gibiydi. Muhtemelen bu olayın suçlusunun Bawer ağabey olmadığını biliyor bu yüzdende yakıp yıkmıyordu ortalığı, sadece sahip çıkıyordu işte ablasına.

"Diyorsun?" deyip şüpheyle baktı bu kez.

"Lan çekil şuradan delirtme beni!" diyen adamlada, "Ben çekileyim çekilmesinede, babamı ne yapacaksın? Seni gördüğü yerde sıkacağını söylüyordu, şimdi Allah bilir ne yapar." Dedi uyarır gibi. Haklıydı, o onlara engel olmasa bile aşmaları gereken çok daha büyük bir engel vardı

karşılarında. Ama onlar şuan da sadece Hozan ve Neslihan engelini aşmakla uğraşıyordu.

"Sen önümde engel olma ben orasını hallederim! Bu iş bitince de dile benden ne dilersen!" deyip onu geçmek için her yolu deniyordu Bawer ağabey.

"Ne dilersem mi?" diye bir kez daha şüpheyle sorgulayıcı bakmaya başlayan Hozana karşılık kardeşi Neslihandan geldi.

"Ne? Sen bir de kabul mu edeceksin yani?" diye şokla baktı kardeşine.

"Sen bir sus!"

"Sen bir sus!"

Onun cevabını ise aynı anda aynı şeyi söyleyen iki adam verdi.

Sabrı taşınca, "Ne dilersen." Deyip kurtulmak için saniyeleri saymaya başladı Bawer ağabey.

"Sonradan caymak yok ama." Diyen Hozanlada sabır çeker gibi bakıp, "Yok lan yok, çekil." Dedi ve nihayet çekilen Hozandan kurtulup kapıya yöneldi. Onlara hayretle bakakalan Neslihan ise yanındaki Hozana ithafen konuşup öne atıldı.

"Ulan sen ne yapıyorsun? Abla! Abla!" diye ardlarından gitmeye çalışsada onu tutan Hozan yüzünden gidemeyip Hozana saldırmaya başladı.

"Seni Allah kahretmesin, seni, seni hain!"

"Lan! Bir dur!"

İki elini birden tuttuğu kardeşiyle cebelleşen Hozana gülmüş ve artık benimde gitme vaktim gelince dışarıya çıkmıştım. Ben yürürken onunda hemen ardımda olduğunu iri bedenini hissettiğimden biliyordum. Kapıdan çıktığımızda Ruşayı bindirip kendi tarafına geçen Bawer ağabey, "Afran! Hallet o işi!" diye son kez bağırmış ve binip çalıştırdığı araba ile kaybolmuştu gözden.

Bense ileride beni bekleyen arabayı görüp ona doğru yürümeye yeltenmiştim.

"Nereye?" diye seslendiğinde bedenimin yarısını döndürüp durdum.

"Eve." Dedim kısaca.

Önce ilerideki arabaya baktı sonra yeniden bana dönüp, "Ben bırakırım." Dedi sertçe. Fakat kabul etmedim, bugün yeteri kadar dip dibe olarak o adamın dikkatini çektiğimize emindim. Bu sebeplede bunu kabul edemezdim.

"Lüzum yok, teşekkürler. Şoför bekliyor." Dediğimde gözlerini yumup sinirle sağa çevirdi başını. Dişlediği dudağıyla da başını sallayıp, "Öyle olsun." Diyerek vazgeçti diretmekten. Bir şey demek gelse bile içimden geceyi burada bitirmek zorunda hissedip kararan hava ile ardımı dönüp bindim arabaya. Gözlerim onun önümüzde dikilen bedenindeyken hareket eden araba ile geçip gittik yanından.

O ise film kaplı cama rağmen beni görür gibi bakmıştı resmen.

Öylece gitmek, gittikçe ondan uzaklaşmak canımı yakmıştı. Ama mecburiyette elimi kolumu bağlamıştı.

Dolu dolu olan gözlerime daha fazla gözyaşı dökmeyi yasaklamak adına kolumu cama yaslayıp akan yolu izlemeye başladım. Bugün oldukça yorucu ama benim için bilmedende güzel olmuştu. Onu görmek, duymak, kokusunu solumak hasret kaldığım şeylerken bugün kavuşmuştum tüm bunlara. Evet belki çok uzun bir süre değil ama en azından hiç olmamasından iyi olduğunu kabullenip razı olmuştum buna da.

Zamanı geldiğinde ve bu mecburiyet prangasından kurtulduğumda hiç doymazmışçasına yaşayacaktım onu. Öyle dokunup, öyle bakacaktım ki puslu katran karalarına, içine batıp ona bulanacaktım tüm benliğimle. Öyle bir istek vardı içimde, her zerremin, her tutamımın onu istediği.

Onunla yanıp, onda kül olmak gibi.

Dudaklarımda tatlı bir tebessüm olurken yumdum gözlerimi. Onun karalarını anımsatan karanlığa boğdum kendimi. Hareket ederken bir anda duran araba ile mecburen koptum o karanlıktan açılan gözlerimle. Çatılan kaşlarımla doğrulup, "Ne oluyor?" dedim şoföre doğru. Dikiz aynasına kayan gözleri gözlerimi buldu.

"Afran ağa." Dedi sadece.

Bense onu duyar duymaz ön cama doğru eğilip neyden bahsettiğine baktım. Ve gördüğüm şeyle istemsiz gizli bir kıvrılma bahşettim dudaklarıma. Ardından hiç beklemeden açtım kapıyı. "Hanımım, inmeyin." Diyen adama rağmen indim hızla. Kapıyı kapatsam da olduğum yerde durdum sadece. Gözlerim kararan havaya rağmen ona vuran far ışığında kısılan gözlerine tutundu.

Asfalt yola çapraz bıraktığı arabasıyla yolumuzu tamamen kapayıp geçiş yeri bırakmamıştı. Kendisi ise arabanın yan tarafına kalçasını yaslamış, bu serin havaya rağmen sadece kollarını kıvırdığı siyah gömleği ile damarlı elinde tuttuğu sigarasını içiyordu tek eli cebindeyken.

Benden çekmediği gözleri ile dudakları arasından üflediği dumanla yüzü hafifçe sisli gibi olsada dağılan dumanla yeniden netleşmişti.

O bir harekette bulunmazken şoförde inip benim gibi durmuştu arabanın dibinde. Bu yüzden artık hareket etme ihtiyacı duyup, "Sen burada kal." Diyerek ondan gözlerimi çekmeden ona gittim usul adımlarım ile. Topuklumun tok sesleri ıssız gibi olan yolda var olan tek sesken biraz ilerisine kadar gidip durdum.

Tekrar içine çektiği sigaranın alevi harlandığında gizlemeye çalıştığım o keyif ile kaldırdım tek kaşımı. "Ne yapıyorsun sen?" dedim sessiz ama onun duyacağı bir şekilde.

Dudaklarının arasından çektiği sigarayı parmağıyla vurarak fırlattı ve doğrulup dibime kadar geldi. Gelir gelmezde tuttuğu dumanı tıpkı önceden yaptığı gibi yüzüme üfledi usulca. Gözlerimi kapatıp soluğumu kestiğimde dağılmıştı kısa sürede tüm duman.

Açılan yeşillerim onun katran karalarına tutunduğunda yüzüme eğdi kemikli yüzünü.

"Sen, benim sana çıkan yolumu kestin madem. Bende senin benden başka her şeye çıkan tüm yollarını keserim." Dedi bir serseri gibi.

Sağ elini çeneme yerleştirip, gözlerini titrek nefesimin firar ettiği dudaklarıma indirdiğinde ise bozdu yine sözleri ile tüm dengemi.

"Benden başka bir çare bırakmam sana, gülüm." Diye fısıldadı dudaklarıma sıcak nefesiyle.

Benimse gözlerim kapanmış, ciğerlerime dolan kokusu ile tenime yaklaşan teninin yoğun hissine tutunup başka bir diyara sürüklenip oraya hapsetmiştim kendimi.

Özlediğim o teslimiyete aç gibi tutunmuş, vazgeçmiştim tüm irademden.

Bölüm Sonu...

Özledik miii?

Evet uzun zaman oldu görüşmeyeli aşklarım ama benim yüzümden değil uygulama kapandı. Bunca zaman girmeyip şimdi niye girdin derseniz, kitabı Çizgi studıo uygulamasına taşıdım fakat buradaki okurların haberi olmayınca kitabı bıraktım sanılır diye mecburen girdim. Kaç kişi var ve hâlâ burada bilmesemde onlara bu duyuruyu yapmak istedim

Bölümler tıpkı wattyde olduğu gibi Çizgidede ücretsiz okunabiliyor. Vpn kullanmak hoşuma gitmiyor ve istemiyorumda. Bu sefere mahsus yaptığım bir şey oldu.

Umarım beğenirsiniz, sizleri çok seviyorumm:))

Bölüm için ufak bir yorum da buraya bırakınız;))

Instagram: silannbartu

TT:silanbartu

Watty:silanbartu

Çizgi studıo: silanbartu